

Dziennik Urzędowy C 294 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

3 grudnia 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

Parlament Europejski

SESJA 2008 – 2009

Posiedzenia od 8 do 10 lipca 2008 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 256 E z 9.10.2008.

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/01)	Dochodzenie uprawnień Parlamentu Europejskiego przed sądami krajowymi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie dochodzenia uprawnień Parlamentu Europejskiego przed sądami krajowymi (2007/2205(INI))	1
(2009/C 294 E/02)	Wpływ planowanej budowy tzw. gazociągu bałtyckiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wpływu planowanej budowy tzw. gazociągu bałtyckiego łączącego Rosję i Niemcy na środowisko naturalne Morza Bałtyckiego (petycje 0614/2007 i 0952/2006) (2007/2118(INI))	3
(2009/C 294 E/03)	Stabilizacja sytuacji w Afganistanie: wyzwania dla UE i społeczności międzynarodowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie stabilizacji sytuacji w Afganistanie: wyzwania dla UE i społeczności międzynarodowej (2007/2208(INI))	11

Środa, 9 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/04)	Roczne programy działań na rzecz Brazylii i Argentyny 2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie projektów decyzji Komisji ustanawiających roczne programy działań na rzecz Brazylii i Argentyny 2008	19
(2009/C 294 E/05)	Priorytety UE na 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych Zalecenia Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. dla Rady w sprawie priorytetów UE na 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (2008/2111(INI))	20
(2009/C 294 E/06)	Rola sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości (2007/2027(INI))	27
(2009/C 294 E/07)	Postępowania Airbus/Boeing Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie postępowań przed Światową Organizacją Handlu między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi w sprawie domniemanych subwencji na rzecz Airbusa i Boeinga	33
(2009/C 294 E/08)	Europejski strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (2008/2005(INI))	35
(2009/C 294 E/09)	Państwowe fundusze majątkowe Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie państwowych funduszy majątkowych	41
(2009/C 294 E/10)	W kierunku nowej kultury mobilności w mieście Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie zielonej książki zatytułowanej „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” (2008/2041(INI))	42
(2009/C 294 E/11)	Raport roczny EBC za rok 2007 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2007 (2008/2107(INI))	49

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/12)	Spis Romów we Włoszech w oparciu o pochodzenie etniczne Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie spisu Romów we Włoszech w oparciu o pochodzenie etniczne	54
(2009/C 294 E/13)	Sytuacja w Chinach po trzęsieniu ziemi i przed igrzyskami olimpijskimi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Chinach po trzęsieniu ziemi i przed igrzyskami olimpijskimi	58
(2009/C 294 E/14)	Dokument Komisji dotyczący strategii rozszerzenia w 2007 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie dokumentu Komisji dotyczącego strategii rozszerzenia w 2007 r. (2007/2271(INI))	60
(2009/C 294 E/15)	Sytuacja w Zimbabwe Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Zimbabwe	64

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Dochodzenie uprawnień Parlamentu Europejskiego przed sądami krajowymi

P6_TA(2008)0327

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie dochodzenia uprawnień Parlamentu Europejskiego przed sądami krajowymi (2007/2205(INI))

(2009/C 294 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0222/2008),
- A. mając na uwadze, że Parlament Europejski nie posiada osobowości prawnej; mając na uwadze, że w rezultacie problemy wynikające z jego specyficznego charakteru stanowią często przeszkodę w obronie jego uprawnień przed sądami krajowymi,
- B. mając na uwadze, że Parlament szanuje przysługujące Komisji prawo inicjatywy, podtrzymuje jednak swoje własne prawo z art. 192 Traktatu WE do zwracania się do Komisji o składanie projektów legislacyjnych,
- C. mając na uwadze, że Parlamentowi Europejskiemu przysługują w tym względzie środki odwoławcze przewidziane w Traktacie, które gwarantują dochodzenie jego uprawnień wobec pozostałych instytucji wspólnotowych, takie jak skarga w sprawie zaniechania działania (art. 232 Traktatu WE) czy postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności aktów prawa wspólnotowego (art. 230 Traktatu WE),
- D. mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność w przypadku uchybienia zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy traktatów, niezależnie od tego, który organ tego państwa poprzez swoje działania lub ich brak spowodował rzeczne uchybienie, co dotyczy także przypadku instytucji niezależnej na mocy konstytucji (¹),
- E. mając jednak na uwadze, że Parlamentowi Europejskiemu nie przysługują takie same bezpośrednie środki dochodzenia uprawnień przed sądami krajowymi, zwłaszcza w przypadkach, kiedy wyrok sądu krajowego jest sprzeczny z uprawnieniami Parlamentu, a Parlament nie może występować jako strona w krajowym postępowaniu sądowym ani wnieść bezpośrednio sprawy do Trybunału Sprawiedliwości, żeby dochodzić ochrony swoich własnych decyzji,

(¹) Sprawa 8/70 *Komisja przeciwko Włochom*, Rec. 1970, s. 961.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- F. mając na uwadze, że Parlament Europejski nie może również zastosować, jako ostatecznego środka, postępowania w sprawie naruszenia (na mocy art. 226 Traktatu WE) przeciwko państwu członkowskiemu, ponieważ uprawniona jest do tego jedynie Komisja,
- G. mając na uwadze, że brak środków odpowiednich do skutecznego dochodzenia ochrony własnych decyzji może zaszkodzić skuteczności Parlamentu Europejskiego jako instytucji politycznej i prawodawczej,
- H. mając na uwadze, że zasada lojalnej współpracy między instytucjami Unii Europejskiej oraz zasada dobrej administracji wymagają, żeby działalnością organów wspólnotowych kierowały kryteria przejrzystości i zrozumiałości, tak aby określone działanie lub jego brak miały jasne uzasadnienie,
- I. mając na uwadze, że dla zaradzenia przedstawionym wyżej problemom należałoby wzmocnić środki, za pomocą których można dochodzić uprawnień Parlamentu, przy czym trzeba tego dokonać nie w drodze zmiany Traktatu WE, lecz poprzez poszukiwanie, w świetle doświadczenia parlamentów krajowych, środków zaskarżenia dostosowanych do szczególnych potrzeb Parlamentu Europejskiego,
- J. mając na uwadze, że wyniki analizy przeprowadzonej w tej sprawie na szerokiej próbie państw członkowskich jasno pokazują, że większość krajowych systemów prawa przyznaje parlamentom krajowym sądowe środki zaskarżenia, które zmierzają do zapewnienia ochrony interesów nie tylko całego zgromadzenia parlamentarnego, lecz również poszczególnych posłów,
- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie podlegają zasadzie „szczerzej i lojalnej współpracy”, ujętej w art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości państwa członkowskie mają obowiązek „przewidzieć system środków zaskarżenia i procedur, który pozwoli na zapewnienie, że przestrzegane będzie prawo do skutecznej ochrony sądowej” ⁽¹⁾,
- L. mając na uwadze, że Parlamentowi Europejskiemu należałoby przyznać środki identyczne lub przynajmniej analogiczne dla dochodzenia jego uprawnień przed władzą sądową, niezależnie czy w postaci Trybunału Sprawiedliwości, czy też sądów krajowych, na zasadzie analogii ze środkami ochrony przewidzianymi w systemach prawa państw członkowskich na rzecz ich własnych parlamentów,
1. wzywa Komisję, żeby uwzględniała wnioski Parlamentu Europejskiego o wszczęcie postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom wspólnotowym przeciwko każdemu państwu członkowskiemu, które naruszy uprawnienia Parlamentu, oraz domaga się otrzymania obszernego uzasadnienia od właściwego komisarza w przypadku, gdy kolegium komisarzy powstrzymuje się od podjęcia żądanych działań;
 2. proponuje dokonać nowelizacji statutu Trybunału Sprawiedliwości w taki sposób, żeby zagwarantować Parlamentowi Europejskiemu prawo do zgłaszania przed Trybunałem swoich własnych uwag w przypadku, gdy sprawa bezpośrednio lub pośrednio dotyczy jego uprawnień, tak żeby udział Parlamentu w postępowaniu, w którym nie występuje on oficjalnie jako strona, nie pozostawał w zakresie uznania Trybunału Sprawiedliwości, jak to przewiduje obecnie art. 24 akapit drugi jego statutu;
 3. proponuje, żeby gruntownie przeanalizowano, czy mechanizm prawny z art. 300 ust. 6 traktatu WE można stosować do przypadków, w których istnieje poważne zagrożenie dla uprawnień Parlamentu Europejskiego, tak żeby umożliwić Parlamentowi zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości o orzeczenie w sprawie zgodności danego aktu prawa krajowego z pierwotnym prawem wspólnotowym, z zastrzeżeniem wyłącznego prawa Komisji do wszczęcia lub niewszczęcia postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom przeciwko państwu członkowskiemu, które ewentualnie dopuściło się uchybienia;
 4. zwraca się do komisji przedmiotowo właściwej o przygotowanie poprawki do art. 121 Regulaminu Parlamentu, tak aby jego zakres objął wszystkie postępowania wszczynane przed dowolnym sądem oraz o przewidzenie uproszczonej procedury stosowanej w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości w ramach postępowania przyspieszonego lub postępowania w trybie pilnym;

⁽¹⁾ Sprawa C-50/00P *Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie*, Zb. orz. 2002, s. I-6677.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

5. ocenia, że należy zachęcać do współpracy Parlamentu Europejskiego i sądów krajowych, podobnej do obecnej współpracy, która już zapowiada dobre rezultaty w niektórych państwach członkowskich, poprzez rozwijanie praktyki proceduralnej, która umożliwi Parlamentowi występowanie w charakterze strony w postępowaniach sądowych, które wszczęto przed sądami krajowymi i które dotyczą jego własnych uprawnień;
6. zwraca się do Komisji, żeby zaproponowała odpowiednie środki prawodawcze w celu zapewnienia pełnej skuteczności dochodzenia przez Parlament swoich uprawnień na drodze prawnej;
7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wpływ planowanej budowy tzw. gazociągu bałtyckiego

P6_TA(2008)0336

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wpływu planowanej budowy tzw. gazociągu bałtyckiego łączącego Rosję i Niemcy na środowisko naturalne Morza Bałtyckiego (petycje 0614/2007 i 0952/2006) (2007/2118(INI))

(2009/C 294 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając petycję 0614/2007 autorstwa Radvile Morkunaite, podpisaną przez ponad 20 tys. obywateli, petycję 0952/2006 autorstwa Krzysztofa Mączkowskiego, oraz inne skierowane do Parlamentu Europejskiego petycje poruszające problem będący przedmiotem rezolucji,
- uwzględniając Traktat z Lizbony podpisany 13 grudnia 2007 r. przez wszystkie państwa członkowskie,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie Strategii tematycznej dotyczącej ochrony zdrowia i zachowania środowiska morskiego (COM(2005)0504),
- uwzględniając szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniającą dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko ⁽²⁾, a także dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽³⁾ oraz 79/409/EWG ⁽⁴⁾, składające się na pakiet legislacyjny Natura 2000,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie strategii tematycznej na rzecz ochrony i zachowania środowiska morskiego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie strategii dla regionu Morza Bałtyckiego w ramach wymiaru północnego ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Por. Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego (Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 73 z 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 131.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 330.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając Konwencję o ochronie środowiska krajów Morza Bałtyckiego (Konwencja Helsińska),
- uwzględniając zalecenia Komisji Helsińskiej (HELCOM), a w szczególności zalecenie 17/3 z 12 marca 1996 r. opisujące wymóg wykonania oceny oddziaływania na środowisko oraz konsultacji z krajami, które mogą odczuć negatywne skutki planowanej inwestycji,
- uwzględniając Konwencję o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym z dnia 25 lutego 1991 r. (Konwencja z Espoo),
- uwzględniając Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska z dnia 25 czerwca 1998 r. (Konwencja z Aarhus),
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie prawa morza (UNCLOS),
- uwzględniając zasadę przezroczności, należącą zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości do katalogu zasad ogólnych prawa wspólnotowego i będącą jednym z aspektów zrównoważonego rozwoju w rozumieniu prawa wspólnotowego i międzynarodowego,
- uwzględniając zasadę dobrej administracji będącą jedną z zasad ogólnych prawa wspólnotowego,
- uwzględniając działania grupy „Bałtycka Europa” w Parlamencie Europejskim,
- uwzględniając wnioski wynikające z wysłuchania publicznego z dnia 29 stycznia 2008 r.,
- uwzględniając decyzję 1364/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. ustanawiającą wytyczne dla transeuropejskich sieci energetycznych⁽¹⁾, w której uznaje się, że Nord Stream jest projektem będącym w interesie Europy (TEN),
- uwzględniając Bałtycki Plan Działań na rzecz ochrony wód Morza Bałtyckiego, przyjęty 15 listopada 2007 w Krakowie na konferencji Ministrów Środowiska państw nadbałtyckich,
- uwzględniając art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską nakładający na państwa obowiązek lojalności wobec Wspólnoty,
- uwzględniając art. 192 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0225/2008),
- A. mając na uwadze, że Morze Bałtyckie jest akwenem, nad którym leży aż 8 państw Unii Europejskiej i którego wybrzeże jest w 80 % wybrzeżem Unii Europejskiej; mając na uwadze, że OAO Gazprom jest akcjonariuszem większościowym Nord Stream,
- B. mając na uwadze, że troska o środowisko naturalne Morza Bałtyckiego jest jednym z podstawowych celów wymiaru północnego Unii, co wielokrotnie potwierdzały już komunikaty Komisji i rezolucje Parlamentu,
- C. mając na uwadze, że sektory rolnictwa i przemysłu wszystkich nadbrzeżnych państw członkowskich i Rosji najbardziej zanieczyszczają Morze Bałtyckie i powodują największe problemy dla równowagi ekologicznej tego akwenu,
- D. mając na uwadze szczególne zaangażowanie Unii w działania w obszarze ochrony środowiska naturalnego, w tym środowiska morskiego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 262 z 22.9.2006, s. 1.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- E. mając na uwadze, że Komisja wielokrotnie w postępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości potwierdzała, że ochrona środowiska stanowi jeden z kluczowych celów Wspólnoty, a Trybunał przyznał istnienie wspólnotowej kompetencji w zakresie ochrony i zachowania środowiska morskiego,
- F. mając na uwadze obecne plany realizacji licznych projektów infrastrukturalnych na Morzu Bałtyckim (Nord Stream, farmy wiatrowe, gazociąg bałtycki Scanled, gazociąg między Finlandią i Estonią, linie energetyczne między Szwecją i Litwą, gazoporty LNG w Świnoujściu itd.),
- G. mając na uwadze, że Europa musi znaleźć sposoby na rozwiązanie kluczowych problemów związanych z bezpieczeństwem dostaw energii,
- H. mając na uwadze, że coraz większy udział gazu ziemnego w bilansie energetycznym Europy jest — zwłaszcza od 1990 r. — główną pojedynczą przyczyną redukcji emisji dwutlenku węgla (CO₂),
- I. biorąc pod uwagę zawartą w art. 174 pkt. 2 TWE zasadę przezorności, z której wynika ciężący na wszystkich podmiotach obowiązek dołożenia należytej staranności w ocenie skutków, jakie dla środowiska może przynieść nowo podejmowana decyzja lub uruchamiana działalność oraz podjęcia odpowiednich działań prewencyjnych w przypadku wystąpienia uzasadnionego prawdopodobieństwa zagrożenia dla środowiska,
- J. mając na uwadze zasadę integracji polityki ochrony środowiska z politykami sektorowymi, z której wynika konieczność uwzględniania ochrony środowiska podczas realizacji wszystkich działań i celów Wspólnoty,
- K. biorąc pod uwagę, że art. 194 przyszłego Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dodany przez traktat lizboński jednoznacznie wskazuje na konieczność prowadzenia unijnej polityki energetycznej w duchu solidarności między państwami członkowskimi oraz z uwzględnieniem potrzeby zachowania i poprawy środowiska naturalnego,
- L. mając na uwadze, że szczególną wrażliwość Morza Bałtyckiego na zagrożenia ekologiczne potwierdziła Międzynarodowa Organizacja Morska, uznając je za „szczególnie wrażliwy obszar morski”,
- M. biorąc pod uwagę, że Morze Bałtyckie jest obecnie jednym z najbardziej zanieczyszczonych akwenów morskich na świecie oraz mając na uwadze, że w szczególności stężenie substancji niebezpiecznych pozostaje nienaturalnie wysokie w wodach Morza Bałtyckiego oraz żyjących tam organizmach,
- N. uwzględniając fakt, iż Morze Bałtyckie jest typowym morzem wewnętrznym, akwenem płytkim z najbardziej obok Morza Czarnego ograniczonym cyklem wymiany wód z wszechoceanem na świecie, wynoszącym około 30 lat,
- O. mając na uwadze, że okres trwałości rurociągu przesyłowego gazu ocenia się na 50 lat, a rozmiar robót mających na celu rozmontowanie systemu rurociągowego będzie podobny do rozmiaru planowanej budowy; mając na uwadze, że analizując ekologiczne i gospodarcze skutki projektu, aspekt ten należy przeciwstawić okresowi czasu potrzebnemu do pełnego przywrócenia flory i fauny do stanu pierwotnego;
- P. mając na uwadze, że narażenie na metale ciężkie, substancje zanieczyszczające i inne substancje szkodliwe pociąga za sobą zagrożenia dla zdrowia oraz wpływa na łańcuch pokarmowy, co należy odpowiednio zbadać;
- Q. biorąc pod uwagę szereg czynników takich jak długotrwała retencja wód, uwarstwiona toń morską, rozległy, uprzemysłowiony obszar zlewiska rzecznoego oraz szczególną intensyfikację rolnictwa w basenie Morza Bałtyckiego, które sprawiają, że jest ono szczególnie zagrożone pod względem środowiskowym,
- R. mając na uwadze, że prowadzenie prac w szczególnych warunkach panujących w Morzu Bałtyckim może doprowadzić do gwałtownego wzrostu alg, potencjalnie szczególnie niebezpiecznego dla Finlandii, Szwecji i Niemiec,

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- S. mając na uwadze, że dodatkowym istotnym czynnikiem ryzyka środowiskowego jest ok. 80 tys. ton amunicji bojowej zatopionej po II wojnie światowej na dnie Bałtyku zawierającej środki trujące takie jak gaz musztardowy, iperyt siarkowy, iperyt azotowy, luizyt, Clark I, Clark II i adamsyt, będące zagrożeniem zarówno dla środowiska naturalnego Morza Bałtyckiego jak i dla zdrowia i życia ludzi,
- T. mając na uwadze, że pojemniki z amunicją bojową były zatapiane przez szereg państw od roku 1945 aż do końca lat 60.,
- U. biorąc zaś w szczególności pod uwagę krytyczny stan pojemników z amunicją bojową, a więc ich skorodowanie oceniane na 80 %, a także mając na uwadze fakt, iż nie zawsze możliwe jest dokładne zlokalizowanie miejsc zalegania amunicji,
- V. mając jednocześnie na uwadze, że przyjęty 15 listopada 2007 r. w Krakowie Bałtycki Plan Działania zobowiązuje państwa nadbałtyckie do zapewnienia bezpiecznego magazynowania starych zapasów chemikaliów i urządzeń zawierających niebezpieczne substancje,
- W. mając na uwadze potencjalny wpływ gazociągu na środowisko naturalne Bałtyku i państw nadbałtyckich,
- X. uwzględniając większy ruch statków i tankowców na Morzu Bałtyckim oraz zagrożenie pożarowe, ryzyko utraty wyporności i zatonięcia jednostek pływających, jakie niesie ze sobą ewentualna awaria gazociągu podczas jego budowy, instalacji i eksploatacji, a także jej potencjalny wpływ na ludzi, skutki gospodarcze i środowiskowe,
- Y. mając na uwadze plany spółki Nord Stream AG dotyczące budowy podmorskiego pasa długości 1 200 km i szerokości ok. 2 km, który stanie się tym samym największą podmorską budową na świecie,
- Z. mając na uwadze, że budowa, instalacja urządzeń i eksploataowanie gazociągu może wywrzeć negatywny wpływ na rybołówstwo, turystykę i żeglugę, co może negatywnie oddziaływać na gospodarkę regionów przybrzeżnych,
- AA. mając na uwadze, że art. 123 Konwencji ONZ o prawie morza, stanowiącej integralną część prawa wspólnotowego, zobowiązuje państwa położone nad morzami półzamkniętymi do koordynacji i współpracy w zakresie wykonywania swoich praw i obowiązków w zakresie ochrony i zachowania środowiska morskiego,
- AB. mając na uwadze, że art. 2 ust. 1 Konwencji z Espoo zobowiązuje jej strony do podejmowania indywidualnie lub wspólnie wszelkich odpowiednich i skutecznych środków mających na celu zapobieganie, redukcję i kontrolowanie znaczącego szkodliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko wynikającego z planowanej działalności,
- AC. mając na uwadze, że zgodnie z art. 5 lit. a) Konwencji z Espoo, konsultacje ze stronami narażonymi na szkodliwe oddziaływanie transgraniczne inwestycji w szczególności mogą dotyczyć możliwych wariantów planowanej inwestycji, włącznie z jej zaniechaniem,
- AD. biorąc pod uwagę, że art. 12 Konwencji Helsińskiej zobowiązuje jej strony do podejmowania wszelkich właściwych środków w celu zapobieżenia zanieczyszczeniu środowiska morskiego Morza Bałtyckiego będącego rezultatem badań lub eksploatacji dna morskiego bądź jakiegokolwiek związanej z tym działalności,
- AE. mając na uwadze, że planowana trasa gazociągu północnego przebiegać będzie przez obszary objęte programem Natura2000 podlegające szczególnej ochronie zgodnie z dyrektywą Rady 92/43/EWG,
- AF. mając na uwadze, że art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich działań w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków,
- AG. mając na uwadze, że art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG zobowiązuje państwa członkowskie do dokonania odpowiedniej oceny skutków każdego planu lub przedsięwzięcia dla danego terenu chronionego niezwiązanego z nim bezpośrednio lub niekoniecznego do jego zagospodarowania, ale mogącego na niego w istotny sposób oddziaływać z punktu widzenia założeń jego ochrony,

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- AH. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG dopiero w świetle wniosków wynikających z powyższej oceny właściwe władze krajowe mogą wyrazić zgodę na plan lub przedsięwzięcie jedynie po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren oraz, w stosownych przypadkach, po uzyskaniu opinii całego społeczeństwa,
- AI. biorąc pod uwagę, iż planowany gazociąg ma być najdłuższym podmorskim dwukanałowym gazociągiem na świecie, a jednocześnie najpłycej położonym, co czyni go szczególnie narażonym na ewentualne uszkodzenia,
- AJ. biorąc pod uwagę, iż na mocy decyzji 1364/2006/WE gazociąg północny został wpisany na listę projektów priorytetowych leżących w interesie Europy,
- AK. mając na uwadze, iż każda wielkoskalowa konstrukcja techniczna na wodach morskich ze względu na związane z nią ryzyko musi być przedmiotem szczególnie intensywnej i kompleksowej analizy i oceny środowiskowej, co nakazuje Konwencja z Espoo, Konwencja HELCOM i wszelkie inne odnośne przepisy europejskie i krajowe,
- AL. uwzględniając fakt, że na mocy konwencji z Espoo każda tego typu inwestycja winna być poprzedzona analizą ewentualnych rozwiązań alternatywnych, obejmujących w szczególności koszty ich wykonania oraz bezpieczeństwo dla środowiska naturalnego, takich jakimi mogą być w tym przypadku lądowe trasy gazociągu,
- AM. mając na uwadze, że części planowanego rurociągu zostały już przewiezione do miasta Kotka w Finlandii celem rozpoczęcia prac,
- AN. uwzględniając postanowienia art. 1 Konwencji z Aarhus zobowiązującego jej strony do zagwarantowania w sprawach dotyczących środowiska uprawnienia do dostępu do informacji, udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości,
- AO. mając na uwadze, że prawne wymogi sporządzenia dokładnej oceny oddziaływania na środowisko muszą uwzględniać wszelkie wspomniane zagrożenia,
- AP. mając dodatkowo na uwadze fakt konieczności analizy zagrożenia terrorystycznego i ewentualnych możliwości skutecznego przeciwdziałania,

1. jest zdania, że Nord Stream jest projektem infrastrukturalnym o szerokim politycznym i strategicznym wymiarze zarówno dla UE, jak i dla Rosji; rozumie obawy wyrażone przez państwa członkowskie w związku z budową i konserwacją rurociągu; podkreśla, że możliwości małych państw przybrzeżnych odgrywania roli dostawców zapewniających bezpieczeństwo w regionie Morza Bałtyckiego nie można rozpatrywać w oderwaniu od zdolności UE do działania jako jedna całość i przemawiania jednym głosem w kwestiach związanych z energią, oraz przypomina swoją rezolucję z dnia 26 września 2007 r. w sprawie wspólnej europejskiej polityki zagranicznej w dziedzinie energetyki⁽¹⁾; podkreśla, że decyzja 1364/2006/WE (zawierająca wytyczne TEN-E) uznaje za projekt mający znaczenie dla Europy, który pomoże w zaspokojeniu przyszłych potrzeb energetycznych UE; podkreśla, że przedsięwzięcie to, łącznie z innymi uzupełniającymi rurociągami, takimi jak Jamał II i rurociąg bursztynowy, powinno być planowane w duchu wspólnej europejskiej polityki zagranicznej w dziedzinie energetyki oraz w pełni uwzględniać ich wpływ na środowisko i bezpieczeństwo państw członkowskich;

2. podtrzymuje swą opinię, że biorąc pod uwagę rosnące uzależnienie UE od ograniczonej liczby źródeł energii, dostawców i szlaków transportowych, istotne jest wspieranie inicjatyw zmierzających do większej dywersyfikacji, zarówno geograficznej, jak i poprzez rozwój trwałych alternatyw; w szczególności zwraca uwagę na konieczność wspierania rozwoju infrastruktury portowej służącej do przeładunku paliw; przypomina, że Nord Stream jest zaledwie jednym z wielu projektów w dziedzinie infrastruktury gazociągowej, takich jak rurociągi i instalacje skroplonego gazu ziemnego, mającym istotne znaczenie ze względu na zaspokojenie potrzeb Wspólnoty w zakresie zużycia gazu ziemnego, które — według licznych badań — znacząco wzrosną w najbliższych latach, a jednocześnie Nord Stream umożliwi zastąpienie bardziej szkodliwych dla środowiska paliw kopalnych; uważa, że konieczne jest zbadanie długoterminowego wpływu nowej infrastruktury gazowej na środowisko, z uwzględnieniem znaczenia zagwarantowania stałych dostaw gazu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0413.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

3. podtrzymuje postulat wyrażony w swojej wspomnianej powyżej rezolucji z dnia 14 listopada 2006 r., iż przyszła strategia morska UE musi prowadzić do ustanowienia wiążących ponadnarodowych zobowiązań, które mogą także obejmować wspólne zobowiązania w krajach trzecich;
4. podkreśla, że bezpieczeństwo energetyczne musi być traktowane jako kluczowy element ogólnego bezpieczeństwa Unii Europejskiej, dlatego definicja bezpieczeństwa energetycznego nie powinna być ograniczona wyłącznie do braku wewnętrznej produkcji UE, lecz powinna także brać pod uwagę geopolityczne aspekty uzależnienia od importu i spowodowany tym potencjał politycznie motywowanych przerw w dostawach; uważa, że trzeci pakiet energetyczny zmniejszy zależność energetyczną wszystkich państw członkowskich, gdyż na w pełni zliberalizowanym i zintegrowanym rynku energii żadne państwo nie może zostać odłączone od dostawcy z państwa trzeciego;
5. uważa, że wyzwania związane z zabezpieczeniem dostaw energii przy jednoczesnym przestrzeganiu zobowiązania do ochrony środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju, nakazują wdrożenie spójnej i skoordynowanej polityki europejskiej w zakresie dostaw gazu ziemnego, w oparciu o gruntowną ocenę na szczeblu europejskim środowiskowych aspektów alternatywnych rozwiązań oraz wzajemną solidarność państw członkowskich;
6. ubolewa nad marginalną rolą odgrywaną w tym projekcie przez UE, w szczególności przez Komisję; zwraca uwagę, że większe zaangażowanie UE zmniejszyłoby wątpliwości wielu państw członkowskich co do projektu Nord Stream;
7. zwraca uwagę na sprzeciw wyrażony przez niektóre państwa członkowskie wobec projektu rurociągu planowanego na obszarze Morza Bałtyckiego, będącego wspólnym dobrem państw nadbałtyckich, a nie kwestią bilateralnych stosunków między państwami; z tego względu uważa, że projekt powinien być realizowany we współpracy z wszystkimi państwami basenu Morza Bałtyckiego zgodnie z konwencją z Espoo, Konwencją Helsińską i innymi odpowiednimi instrumentami prawnymi; podkreśla wagę zakończenia przez Rosję procesu ratyfikacyjnego konwencji z Espoo;
8. wyraża w związku z tym swój sprzeciw wobec realizowania inwestycji w zaplanowanej skali bez uprzedniego otrzymania pozytywnego wyniku oceny oddziaływania na środowisko;
9. wyraża przekonanie, iż inwestycje energetyczne obejmujące państwa członkowskie i kraje trzecie winny być przedmiotem solidarnego zainteresowania Europy i troski całej UE oraz jej obywateli;
10. przyznaje, że Nord Stream przeprowadza ocenę oddziaływania na środowisko, która ma być przedłożona do zatwierdzenia „stronom pochodzenia” (Rosji, Finlandii, Szwecji, Danii i Niemcom) zgodnie z konwencją z Espoo; wzywa spółkę do udostępnienia nie tylko tym państwom, ale również HELCOM-owi i wszystkim innym zainteresowanym stronom wyników badań oraz pełnego zestawu danych badawczych dotyczących sytuacji ekologicznej w miejscu realizacji przedsięwzięcia zebranych podczas badania środowiska;
11. podkreśla, że długofalowe, zrównoważone rozwiązanie wymaga pełnej przejrzystości dla wszystkich stron zarówno na etapie budowy, jak i w fazie operacyjnej; zaufanie do tego ważnego projektu wzrośnie, jeżeli państwa nadbałtyckie będą mogły nadzorować prace;
12. wzywa w związku z tym Komisję i Radę do pełnego zaangażowania w kwestię analizy skutków środowiskowych budowy gazociągu północnego, szczególnie jeżeli zachodzą przesłanki wydania opinii przez Komisję, określone w art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG;
13. podkreśla, że konieczne jest pełne poszanowanie zasady wzajemności w odniesieniu do inwestycji, jeżeli współzależność UE i Rosji ma się przekształcić w partnerstwo; zauważa, że kraje trzecie korzystają w dużym zakresie z otwartego rynku europejskiego, natomiast inwestorzy europejscy w Rosji nie są traktowani w podobny sposób;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

14. ubolewa, iż Komisja nie zastosowała się do postulatu zawartego w ww. rezolucji z dnia 16 listopada 2006, dotyczącego sporządzenia przez Komisję obiektywnej oceny wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, jednocześnie ponawiając wezwanie do sporządzenia takiej oceny przez niezależną instytucję, która zostanie wybrana po uwzględnieniu opinii wszystkich państw przybrzeżnych;
15. wzywa Radę i Komisję do przeprowadzenia gruntownej oceny zgodności realizowania projektu z prawem wspólnotowym i międzynarodowym;
16. wyraża zaniepokojenie przyjętym przez Nord Stream harmonogramem prac, którego realizacja uniemożliwi rzetelną analizę wyników oceny wpływu na środowisko przez zainteresowane państwa, organizacje pozarządowe oraz grupy eksperckie HELCOM; zaznacza, że dogłębna analiza wyników oceny wpływu na środowisko wymaga odpowiedniego harmonogramu;
17. wskazuje, że prowadzenie prac na obszarze liczącym nawet do 2 400 kilometrów kwadratowych na Morzu Bałtyckim przy wykorzystaniu dużej liczby jednostek pływających i innego sprzętu może stanowić poważne zagrożenie dla bioróżnorodności i liczby siedlisk oraz dla bezpieczeństwa i płynności żeglugi w tym rejonie;
18. oczekuje, że możliwa ingerencja rurociągu w dno morskie na etapie budowy stanie się częścią oceny oddziaływania na środowisko;
19. wzywa dewelopera do włączenia w swoim projekcie sprawozdania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wyczerpujących kryteriów poprzez zawarcie w nim jasnego opisu bieżących warunków środowiskowych w tym miejscu oraz danych na temat geomorfologii tego obszaru w formie trójwymiarowej;
20. wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami, że przed oddaniem gazociągu do eksploatacji inwestor zamierza użyć silnie toksycznego środka o nazwie aldehyd glutarowy; wzywa inwestora do powstrzymania się od stosowania tej substancji;
21. wzywa Komisję do przeprowadzenia wiarygodnego i niezależnego studium środowiskowego badającego emisje rolnicze i przemysłowe zanieczyszczające Morze Bałtyckie oraz do oceny sytuacji w odniesieniu do potencjalnych zagrożeń dla środowiska naturalnego związanych z rurociągami przebiegającymi obecnie przez Morze Bałtyckie; wzywa ponadto Komisję do oceny dodatkowych skutków dla Morza Bałtyckiego wynikających z projektu Nord Stream;
22. wzywa wykonawcę do zagwarantowania, że budowa i użytkowanie rurociągu nie zaszkodzi wielu gatunkom ryb i ptaków oraz istnieniu liczącej zaledwie 600 osobników populacji morswinów, które stanowią jedyny i niepowtarzalny gatunek bytujący w tym rejonie geograficznym;
23. uważa, że ochrona środowiska naturalnego Morza Bałtyckiego jest elementem wymiaru północnego UE i powinna być także w odpowiednich przypadkach rozważana w kontekście ram Strategii Bałtyckiej;
24. zwraca uwagę, że dobrobyt regionów przybrzeżnych i konkurencyjność ich gospodarki są w dużym stopniu narażone na niebezpieczeństwo, jakim jest dla nich zanieczyszczenie obszarów nadbrzeżnych i pogorszenie stanu środowiska morskiego; mając na względzie stopień oddziaływania działalności i polityki morskiej na regiony przybrzeżne, zwraca uwagę, że długoterminowa stabilność środowiska naturalnego jest podstawowym warunkiem ochrony dobrobytu tych regionów pod względem gospodarczym, społecznym i środowiskowym;
25. wskazuje na brak jakiegokolwiek strategii na wypadek uszkodzenia konstrukcji i zewnętrznych zagrożeń dla bezpieczeństwa rurociągu; podkreśla potrzebę jasnego określenia wszelkich aspektów związanych z bezpieczeństwem i reakcją w sytuacjach kryzysowych, w tym środków finansowych, podmiotów, funkcji i procedur;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

26. podkreśla, że, ze względu na rosnące zapotrzebowanie UE na gaz w pierwszej kolejności winny być analizowane i promowane trasy alternatywne instalacji gazociągu, przy uwzględnieniu aspektów środowiskowych i ekonomicznych, w tym harmonogramu powstania takich tras; zwraca uwagę, że od projektu Nord Stream wymaga się przedstawienia oceny alternatyw dla wybranej trasy w ocenie oddziaływania na środowisko;
27. wzywa Komisję do przeprowadzenia takiej analizy, w dialogu z zainteresowanymi państwami przybrzeżnymi, inwestorem i Komisją Helsińską z uwzględnieniem opinii właściwych organizacji pozarządowych;
28. podkreśla, że należy w pełni wyjaśnić kwestię odszkodowań za wszelkie awarie lub szkody jeszcze przed rozpoczęciem prac; zwraca uwagę, że poważna awaria rurociągu może prowadzić do problemów dla państw nadbałtyckich i może mieć niszczycielski wpływ na środowisko morskie; spółka Nord Stream AG powinna liczyć się z przejściem pełnej odpowiedzialności za odszkodowania;
29. domaga się od Komisji i państw członkowskich zapewnienia gruntownej oceny ekonomicznych, budżetowych i dotyczących jawności aspektów projektu Nord Stream i związanych z nim firm;
30. wzywa Komisję do zbadania w ramach partnerstwa wymiaru północnego możliwości zażądania od Nordstream równowartości „korzyści planistycznych” w związku z ewentualnymi projektami regeneracji na fińsko-rosyjskim obszarze przygranicznym, gdzie rurociąg ma mieć swój początek, lub w kontekście strategii dla Morza Bałtyckiego;
31. odnotowuje następujące decyzje podjęte przez organy państw członkowskich:
- decyzję rządu Królestwa Szwecji z dnia 12 lutego 2008 r. wymagającą przedstawienia dalszej dokumentacji przez spółkę Nord Stream AG ze względu na istotne braki formalne i merytoryczne, w szczególności brak przedstawienia analizy trasy alternatywnej oraz opcji zaniechania budowy gazociągu;
 - stanowisko Sejmu Republiki Litwy z dnia 27 marca 2007 r., w którym wskazuje się na konieczność wstrzymania realizacji wielkoskalowych projektów infrastrukturalnych na Morzu Bałtyckim w oczekiwaniu na dogłębne przeanalizowanie rozwiązań alternatywnych oraz przeprowadzenie niezależnych i kompleksowych ocen oddziaływania na środowisko;
 - decyzję rządu Republiki Estonii z dnia 21 września 2007 r., w której nie wyrażono zgody na prowadzenie badań podwodnych na terenie estońskich wód terytorialnych oraz wyłącznej strefy ekonomicznej ze względu na wątpliwości dotyczące zakresu i intensywności prac badawczych;
32. z ubolewaniem przyjmuje fakt, iż w zielonej księdze pt. „W kierunku przyszłej polityki morskiej Unii” nie podejmuje się kwestii inwestycji wielkoskalowych takich jak rurociągi podmorskie; ubolewa, że w instrumentach prawnych i komunikatach dotyczących strategii morskich przez nią zainicjowanych, Komisja zwykle pomija problem rurociągów podmorskich, co jest podstawową kwestią z punktu widzenia zarówno ochrony środowiska, jak i bezpieczeństwa energetycznego UE;
33. domaga się udostępnienia do gruntownych konsultacji z odpowiednimi władzami i z ogółem opinii publicznej wszystkich państw przybrzeżnych niezależnej oceny oddziaływania na środowisko;
34. podkreśla znaczenie realizacji przejrzystej strategii komunikacyjnej dotyczącej działań związanych z wynikami oceny oddziaływania na środowisko oraz przekazania tych wyników wszystkim państwom członkowskim, w szczególności państwom nadbałtyckim;
35. ponawia w związku z tym swoje wezwanie zawarte w swojej ww. rezolucji z dnia 14 listopada 2006 r. do zaproponowania obowiązkowego mechanizmu negocjacji między państwami członkowskimi i ponownie nalega, by Rada podjęła działania na szczeblu międzynarodowym w celu opracowania obowiązkowych ocen oddziaływania na środowisko w stosunkach pomiędzy UE i krajami trzecimi;
36. zwraca uwagę, iż poprowadzenie gazociągu północnego powinno spełniać strategiczne i ekonomiczne cele, przedstawione w decyzji 1364/2006/WE przy jednoczesnym uniknięciu jakichkolwiek zagrożeń dla środowiska naturalnego;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

37. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, aby budowa gazociągu Nord Stream była w pełni zgodna z prawodawstwem UE w zakresie oceny oddziaływania na środowisko oraz z postanowieniami wszystkich międzynarodowych konwencji;
38. wzywa Komisję w szczególności do dopilnowania, by przestrzegano wskazanych wcześniej odpowiednich przepisów Konwencji o prawie morza, a mianowicie Konwencji Helsińskiej, Konwencji z Espoo, Konwencji z Aarhus, dyrektyw 85/337/EWG, 97/11/WE, 92/43/EWG oraz 79/409/EWG, a także art. 10 TWE oraz zasady przezorności i zrównoważonego rozwoju oraz do wszczęcia procedury na podstawie art. 226 TWE, gdyby okazało się, że wspomniane przepisy zostały naruszone;
39. w świetle obecnej sytuacji politycznej Rosji i jej ambicji geopolitycznych uważa, że dla Rosji ogromne znaczenie ma wykazanie dobrej woli w zakresie współpracy w ramach europejskiej polityki energetycznej; podkreśla ważną rolę ratyfikowania przez Rosję traktatu o karcie energetycznej i jego protokołu w sprawie tranzytu, gdyż ratyfikacja obniży potencjał konfliktu związanego z takimi projektami jak Nord Stream;
40. wzywa Komisję do przeprowadzenia w zakresie jej kompetencji oceny sytuacji pod kątem konkurencyjności na rynku, powstałej w wyniku budowy gazociągu Nord Stream, oraz — w razie konieczności — podjęcia działań uniemożliwiających Gazpromowi zajęcie dominującej pozycji na unijnym rynku gazu przy braku gwarancji wzajemnych praw do wejścia na rosyjski rynek energetyczny dla przedsiębiorstw z UE;
41. proponuje ustanowienie systemu wspólnego nadzoru nad rurociągiem z udziałem wszystkich krajów położonych w regionie Morza Bałtyckiego; sugeruje ponadto, aby zobowiązanie do wypłacenia odszkodowania za szkody dla środowiska spoczywało wyłącznie na spółce Nord Stream;
42. zauważa brak struktur instytucjonalnych pozwalających na odpowiednią reakcję na problemy bezpieczeństwa ekologicznego i geopolitycznego związane z tym projektem; proponuje w związku z tym, aby Komisja stworzyła odpowiednie stanowisko w celu zajęcia się obecnymi i przyszłymi przedsięwzięciami, podlegające Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa będącemu wiceprzewodniczącym Komisji;
43. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Stabilizacja sytuacji w Afganistanie: wyzwania dla UE i społeczności międzynarodowej

P6_TA(2008)0337

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie stabilizacji sytuacji w Afganistanie: wyzwania dla UE i społeczności międzynarodowej (2007/2208(INI))

(2009/C 294 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje liczne wcześniejsze rezolucje w sprawie Afganistanu, w tym ostatnią z dnia 18 stycznia 2006 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie „Afghanistan Compact” uzgodnione na konferencji w Londynie w dniu 1 lutego 2006 r. oraz uznanie przez rząd afgański i społeczność międzynarodową, że powodzenie realizacji porozumienia wymaga poważnych zobowiązań w sferze politycznej, bezpieczeństwa i finansów w celu osiągnięcia punktów odniesienia w ustalonych terminach i że jest ono uzależnione od skutecznego mechanizmu koordynacji i monitorowania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 176.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając oświadczenie głów państw i szefów rządów krajów uczestniczących w Międzynarodowych Siłach Wspierania Bezpieczeństwa (ISAF) w Afganistanie podane do wiadomości publicznej w trakcie szczytu NATO w Bukareszcie w dniu 3 kwietnia 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ przedstawione w dniu 21 września 2007 r. i w dniu 6 marca 2008 r. w sprawie sytuacji w Afganistanie i jej wpływu na pokój i bezpieczeństwo na świecie,
 - uwzględniając wyniki międzynarodowej konferencji dotyczącej wsparcia dla Afganistanu, która odbyła się w Paryżu w dniu 12 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając narodową strategię rządu afgańskiego dotyczącą walki z narkotykami, zainicjowaną na wyżej wymienionej konferencji w Londynie,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 25 października 2007 r. w sprawie produkcji opium dla celów medycznych w Afganistanie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wszystkie odpowiednie konkluzje Rady, w szczególności konkluzje Rady ds. Ogólnych z dnia 10 marca 2008 r., 29 kwietnia 2008 r. oraz 26-27 maja 2008 r.,
 - uwzględniając wspólne działanie Rady 2007/369/WPZiB z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie utworzenia misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL AFGANISTAN) ⁽²⁾ oraz wspólne działanie Rady 2007/733/WPZiB z dnia 13 listopada 2007 r. zmieniające wspólne działanie 2007/369/WPZiB ⁽³⁾,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok finansowy 2008 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając krajowy program orientacyjny Komisji, zgodnie z którym w latach budżetowych 2007-2010 przeznacza się dla Islamskiej Republiki Afganistanu 600 mln EUR,
 - uwzględniając wizytę delegacji izby niższej parlamentu Afganistanu (Wolesi Dżirga) w Parlamencie Europejskim w dniach 26-30 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0269/2008),
- A. mając na uwadze, że Afganistan znalazł się w na rozdrożu, o czym świadczy nasilenie się ataków terrorystycznych i brutalnego powstania, poważnie pogarszający się stan bezpieczeństwa, wzrost produkcji opium oraz rosnące powszechne niezadowolenie z korupcji i niepowodzeń rządu; mając na uwadze, że pomimo wysiłków społeczności międzynarodowej i częściowych sukcesów w odbudowie państwa nie poprawiły się warunki życia znacznych grup społeczeństwa Afganistanu; mając na uwadze, że zagrożenie, przed którym stoi obecnie Afganistan, wymaga działań krótkoterminowych, a długoterminowe rozwiązania będą możliwe tylko poprzez kompleksową poprawę systemu rządzenia i powstanie silnego państwa,
- B. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone wspierane przez Wielką Brytanię rozpoczęły w dniu 7 października 2001 r. operację „Trwała wolność”; mając na uwadze, że do koalicji sił uczestniczących w operacji należą cztery inne państwa członkowskie (Republika Czeska, Francja, Polska i Rumunia); mając na uwadze, że poza Cyprem i Maltą wszystkie państwa członkowskie UE dostarczają misji ISAF pod dowództwem NATO oddziałów liczących łącznie ponad 21 500 żołnierzy; mając na uwadze, że pierwsze regionalne zespoły ds. odbudowy rozpoczęły prace w końcu 2001 r. i że obecnie w całym kraju działa około 25 takich zespołów,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0485.

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 31.5.2007, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 295 z 14.11.2007, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 71 z 14.3.2008.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- C. mając na uwadze znaczną rozbieżność między kwotami wydawanymi przez społeczność międzynarodową na operacje militarne a środkami przeznaczanymi na odbudowę państwa i pomoc humanitarną;
 - D. mając na uwadze, że ponad połowa mieszkańców Afganistanu żyje poniżej progu ubóstwa, a jego gospodarka jest jedną z najsłabiej rozwiniętych na świecie, ze stopą bezrobocia sięgającą 40 %;
 - E. mając na uwadze, że działalność afgańskiej służby zdrowia zaczęła przynosić pierwsze obiecujące wyniki, jak np. spadek śmiertelności niemowląt o 24 % od czasu upadku talibów, większa liczba dzieci przeżywających pierwszy rok życia i wyższy odsetek Afgańczyków mających bezpośredni dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej,
 - F. mając na uwadze, że afgański system szkolnictwa wykazuje pierwsze oznaki pozytywnych przemian, jak np. wzrost liczby dzieci, zwłaszcza dziewcząt, a także studentów i nauczycieli wracających do szkół, trwające remonty szkół podstawowych i szkolenia dla nauczycieli,
 - G. mając na uwadze, że chociaż nie istnieją oficjalne dane liczbowe o ofiarach wśród afgańskiej ludności cywilnej, sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie sytuacji w Afganistanie wskazuje, że „w 2007 r. poziom działań powstańczych i terrorystycznych gwałtownie wzrósł w stosunku do roku poprzedniego. W 2007 r. zarejestrowano średnio 566 incydentów miesięcznie w porównaniu z 425 incydentami miesięcznie w roku poprzednim. Z ponad 8 000 śmiertelnych ofiar konfliktów w 2007 r. ponad 1 500 stanowiły osoby cywilne” — jest to najwyższa liczba ofiar od momentu obalenia reżimu talibów w 2001 r.;
 - H. mając na uwadze, że nowa konstytucja Afganistanu nie zagwarantowała w pełni wolności wyznania, pozostawiając możliwość karania odejścia od wyznania muzułmańskiego,
 - I. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniach 5-6 lutego 2008 r. w Tokio wspólna rada koordynująca i monitorująca ds. Afganistanu rozpoczęła przygotowania do międzynarodowej konferencji mającej ocenić postępy we wdrażaniu porozumienia „Afghanistan Compact” przyjętego na wspomnianej powyżej konferencji w Londynie,
 - J. mając na uwadze, że zimowa ocena dotycząca opium w Afganistanie (przeprowadzona w 2008 r. przez Biuro ONZ ds. narkotyków i przestępczości) potwierdza tendencje wyrażoną w ocenie z 2007 r., zgodnie z którą liczba wolnych od opium prowincji na północy i w centrum kraju może się zwiększyć, ale poziom uprawy na południu i zachodzie najprawdopodobniej wzrośnie; mając na uwadze, że sprawozdanie z 2007 r. z jednej strony powtarza błędne przekonanie, że prowincje, w których uprawia się niewiele maku lub nie uprawia się go wcale, są „wolne od opium”, a z drugiej strony podkreśla związek między brakiem bezpieczeństwa a produkcją narkotyków; mając na uwadze, że podstawowymi instrumentami polityki antynarkotykowej są stosowane jednocześnie: likwidacja upraw, zakaz (co jest dużo bardziej złożone od aresztowania handlarzy) oraz rozwój (alternatywne źródła utrzymania),
 - K. mając na uwadze, że w ramach amerykańskiego programu tajnych więzień setki więźniów afgańskich nadal są przetrzymywane w różnych obiektach więziennych, takich jak baza wojskowa Bagram i Guantanamo, co stanowi pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka; mając na uwadze, że więźniowie w afgańskich aresztach nadal podlegają systemowi prawnemu, który charakteryzuje się brakiem poszanowania podstawowych norm państwa prawa i podstawowych praw człowieka,
1. jest zdania, że w wyniku ostatnich 30 lat afgańskiej historii, naznaczonych radziecką okupacją, walką między różnymi frakcjami mudżahedinów oraz represjami reżimu talibów, kraj rozpoczął poważny i skomplikowany proces odbudowy społeczeństwa i musi nadal wzmacniać swoje instytucje oraz lepiej zaspokajać podstawowe potrzeby obywateli w dziedzinach takich jak edukacja, mieszkalnictwo, zdrowie, wyżywienie i bezpieczeństwo publiczne; z zadowoleniem przyjmuje starania i postępy dokonane od 2002 r. przez ludność afgańską na drodze do ustanowienia państwa prawa i demokracji oraz w dążeniu do stabilizacji;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

2. jest przekonany, że przypadek tego kraju stał się testem dla międzynarodowej pomocy na rzecz rozwoju oraz dla współpracy dwu- i wielostronnej; podkreśla, że społeczność międzynarodowa musi kontynuować współpracę z rządem afgańskim i społeczeństwem Afganistanu w celu wykazania zdolności do przerywania błędnego kręgu przemocy i ubóstwa oraz w celu zapewnienia krajowi perspektywy trwałego pokoju i rozwoju; wzywa Radę i Komisję do wystąpienia z inicjatywą powołania międzynarodowej rady złożonej z głównych darczyńców oraz instytucji ONZ pod możliwym przywództwem misji wsparcia ONZ w Afganistanie i na podstawie koncepcji Komisji Budowania Pokoju ONZ w celu skoordynowania różnych działań na rzecz odbudowy w Afganistanie;
3. przypomina o długotrwałych skutkach wojen prowadzonych w tym kraju, o milionach ofiar, kalek, uchodźców i przesiedleńców, a także o materialnych kosztach spowodowanych zniszczeniem prawie całej głównej infrastruktury;
4. zdecydowanie potępia atak terrorystyczny na ambasadę Indii w Kabulu w dniu 7 lipca 2008 r., który spowodował śmierć ponad 40 osób, w tym 4 pracowników ambasady; wyraża swoje najgłębsze ubolewania dla krewnych, rannych i rządów Afganistanu i Indii;
5. uznaje, że stosunki pomiędzy Afganistanem a Pakistanem stanowią w dużej mierze źródło niestabilności regionu, w związku z czym wysuwa wniosek, że stabilizacja tego regionu wymaga całościowej polityki koncentrującej się na kwestii tych stosunków; wyraża nadzieję, że zmiana rządu w Pakistanie będzie pozytywnym, nowym bodźcem dla poprawy tych dwustronnych stosunków; uważa jednak, że bez aktywnego zaangażowania oraz wsparcia ze strony społeczności międzynarodowej te dwa kraje nie będą w stanie zmienić trudnych wzajemnych relacji; przyznaje, że bezpieczeństwo w Afganistanie zależy w bardzo dużym stopniu od demokratyzacji Pakistanu; apeluje do społeczności międzynarodowej o zainicjowanie i wspieranie działań mających na celu zmniejszenie napięć między Afganistanem a Pakistanem, w tym długoterminowego programu na rzecz stabilizacji i rozwoju regionów przygranicznych, z udziałem zainteresowanych stron z obu krajów;
6. z zadowoleniem przyjmuje starania i postępy dokonane od 2002 r. przez ludność afgańską oraz przez instytucje krajowe na drodze do ustanowienia państwa prawa, demokracji oraz w dążeniu do stabilizacji; uważa te osiągnięcia za niezwykle istotne, biorąc pod uwagę problemy strukturalne w postaci bezprawia i braku poszanowania godności ludzkiej, które były charakterystyczne dla Afganistanu pod rządami Związku Radzieckiego i talibów;
7. uważa w szczególności, że masowe uczestnictwo ludności w poszczególnych rundach wyborów w Afganistanie świadczy o chęci afgańskich kobiet i mężczyzn do przyczynienia się do stworzenia kraju opartego na zasadach aktywnej i bezpośredniej demokracji; podkreśla, że wybory są przykładem w kontekście regionalnym oraz dla krajów w fazie przejściowej doświadczających poważnych konfliktów zbrojnych;
8. podkreśla, że instytucje afgańskie powinny kontynuować walkę z wszelkimi formami korupcji oraz wdrożyć skuteczną politykę mającą na celu poprawę warunków socjalnych ludności;
9. zauważa, że UE jest odbierana w Afganistanie głównie jako organizacja humanitarna; wyraża jednakże przekonanie, że UE powinna być również postrzegana jako podmiot o silniejszym wpływie politycznym, i w związku z tym wzywa Komisję do zaproponowania strategii, dzięki którym UE byłaby w stanie, przy pełnym poszanowaniu naturalnej suwerenności narodu afgańskiego, zwiększyć swoją rozpoznawalność poprzez wyposażenie aparatu cywilnego, politycznego i biurokratycznego w uprawnienia, za pomocą których infrastruktura polityczna ewoluowałaby w kierunku większej stabilności i trwałości;
10. podkreśla, że społeczność międzynarodowa powinna lepiej koordynować swoje wysiłki na rzecz dostarczenia skutecznej i trwałej pomocy cywilnej; w związku z tym wzywa również, by w ramach zrównoważonego budżetu przeznaczyć dostateczne środki na odbudowę państwa i pomoc humanitarną, jako że zapewnienie bezpieczeństwa i przestrzeganie zasad państwa prawa stanowią kwestie o zasadniczym znaczeniu;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podczas wyżej wspomnianej konferencji międzynarodowej w dniu 12 czerwca 2008 r. nie tylko zadeklarowano przekazanie kolejnych 21 mld USD, ale także dokonano przeglądu procedur koniecznych do skuteczniejszego i dokładniejszego nakierowania pomocy międzynarodowej na kwestie priorytetowe i zapobieganie korupcji;

12. podkreśla, że niezbędne jest zdecydowane wzmocnienie woli politycznej i zobowiązań i że towarzyszyć temu powinna nie tylko gotowość wysłania dodatkowych oddziałów bojowych do najtrudniejszych regionów, bez sprzeciwów krajowych, lecz również pilne i wzmoczone wysiłki na rzecz odbudowy państwa w celu utrwalenia osiągnięć oraz długofalowej i trwałej odbudowy zaufania ludności afgańskiej; uważa w szczególności, że operacja „trwała wolność” może być postrzegana jako przynosząca skutki odwrotne do zamierzonych, jeżeli presji wojskowej na powstańców nie będą towarzyszyły wzmocnione działania polityczne, które umożliwią władzom afgańskim dotarcie do wszystkich grup ludności, które uznają konstytucję i złożą broń; w tym kontekście zauważa również, że społeczność humanitarna — obejmująca ONZ i organizacje pozarządowe — musi wzmocnić koordynację, unikać inicjatyw ad hoc oraz poprawić gotowość i planowanie kryzysowe;

13. podkreśla, że Unia Europejska powinna wykorzystać doświadczenie i wiedzę swoich misji i tych państw członkowskich, które są obecne na terytorium afgańskim za pośrednictwem sił cywilnych lub wojskowych, w procesie stabilizacji i odbudowy tego kraju;

14. wspiera starania NATO zmierzające do zwiększenia bezpieczeństwa w Afganistanie oraz zwalczania lokalnego i międzynarodowego terroryzmu; uważa również, że obecność sił NATO jest niezbędna dla zapewnienia temu krajowi przyszłości;

15. wzywa UE i państwa członkowskie do wsparcia wysiłków na rzecz zwalczania terroryzmu, ekstremizmu religijnego i etnicznego, separatyzmu etnicznego i wszelkich działań mających na celu podważenie integralności terytorialnej, jedności i suwerenności Afganistanu;

16. zwraca uwagę, że UE i państwa członkowskie powinny wspierać Afganistan w budowaniu własnego państwa z silniejszymi instytucjami demokratycznymi zdolnymi zagwarantować suwerenność i jedność kraju, integralność terytorialną, trwały rozwój gospodarczy oraz dobrobyt ludności Afganistanu, a także odnoszącymi się z szacunkiem do tradycji historycznych, religijnych, duchowych i kulturowych wszystkich społeczności etnicznych i religijnych zamieszkujących terytorium afgańskie;

17. zauważa, że potrzeby w zakresie odbudowy są równie istotne w całym Afganistanie, jednak dystrybucja pomocy i bezpieczeństwo stwarzają szczególne problemy na obszarze zdominowanym przez Pasztunów, i w związku z tym wzywa do przyspieszenia działań na rzecz odbudowy w południowym Afganistanie;

18. zwraca uwagę na fakt, że UE powinna zachęcać inwestorów europejskich do angażowania się w odbudowę Afganistanu, do obecności na miejscu i do rozwijania działalności w tym kraju oraz służyć im przy tym pomocą;

19. zauważa, że głównymi problemami, przed jakimi stoi kraj, są przywrócenie bezpieczeństwa i stworzenie sprawnie funkcjonującego państwa; stwierdza, że afgańskie problemy dotyczące bezpieczeństwa są bardziej złożone niż sama tylko wojna z terroryzmem i że w związku z tym wymagają one czegoś więcej niż rozwiązanie wojskowe; podkreśla, że bezpieczeństwo i praworządność są wzajemnie zależne, co z kolei tworzy atmosferę sprzyjającą rozwojowi społecznemu, oraz że wzmocnienie praworządności jest niezbędne w celu umożliwienia obywatelom Afganistanu dokonywania wyborów ekonomicznych i społecznych, które pozwolą im na życie w poczuciu sensu i w zdrowiu, przy wsparciu ze strony środków służące przywróceniu sprawnie funkcjonującego państwa z myślą o ochronie praworządności, zagwarantowaniu dostępu do podstawowych usług publicznych oraz zapewnieniu równych szans obywatelom;

20. z zadowoleniem przyjmuje wyrażone w porozumieniu „Afghanistan Compact” zobowiązanie „do pracy na rzecz stabilnego i zamożnego Afganistanu, dobrych rządów i ochrony praw człowieka zgodnie z zasadami państwa prawa”; wyraża stanowisko, że wobec braku jasno określonych priorytetów lub kolejności realizacji celów porozumienie „Compact” powinno określać wytyczne dotyczące sposobu realizacji tych ambitnych celów, dlatego też podkreśla, że darczyńcy powinni zapewnić zgodność swoich programów z takimi priorytetami na szczeblu centralnym i regionalnym oraz właściwe i skuteczne wydatkowanie przyznanych zasobów;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

21. podkreśla, że należy pilnie opracować wyważone i trwałe podejście do reformy sektora bezpieczeństwa, przewidujące zawodową armię i siły policyjne; podkreśla, że afgański wymiar sprawiedliwości pilnie potrzebuje inwestycji i że zachodzi paląca potrzeba skoncentrowania się na poprawie jego potencjału i możliwości;

22. zwraca uwagę na fakt, że pomimo pewnych dotychczasowych osiągnięć ogólne wyniki wysiłków na rzecz reformy policji w ostatnich pięciu latach są rozczarowujące i wskazują na poważne trudności, z którymi boryka się społeczność międzynarodowa w terenie, jeśli chodzi o tworzenie instytucji; wzywa całą społeczność międzynarodową, a w szczególności misję policyjną, UE do kontynuowania wysiłków zmierzających do stworzenia afgańskich sił policyjnych przestrzegających praw człowieka i państwa prawa.

23. zwraca uwagę na fakt, że mandat EUPOL obejmuje zadania w zakresie „wspierania powiązań między policją a szerzej pojmowanymi zasadami państwa prawa” i dlatego też wzywa Radę i Komisję do dalszej ścisłej koordynacji działań w celu zagwarantowania, że polityka UE będzie spójniejsza i skuteczniejsza; uważa, że dla UE równie ważne jest przewidziane dla EUPOL znaczne zwiększenie zasobów ludzkich i finansowych; zwraca uwagę na fakt, że kompleksowa reforma ministerstwa spraw wewnętrznych jest konieczna oraz że jest to przede wszystkim zadanie polityczne, a w mniejszym stopniu problem techniczny, tym niemniej bez niej wysiłki w zakresie reformy politycznej będą daremne, i w związku z tym przykładając dużą wagę do innego celu EUPOL, a mianowicie „nadzoru, wsparcia, doradztwa i szkolenia na szczeblu afgańskiego ministerstwa spraw wewnętrznych i prowincji”; wyraża poparcie dla programu przekazania w ramach Instrumentu na rzecz Stabilności ⁽¹⁾ 2,5 mln EUR na środki na rzecz reformy procedury mianowania sędziów i prokuratorów i oczekuje, że ten program pilotażowy pomoże opracować solidny długoterminowy program reformy systemu sądownictwa na rok 2009;

24. zwraca uwagę na fakt, że po ponad roku od rozpoczęcia misji EUPOL dnia 15 czerwca 2007 r. nie osiągnęła ona jeszcze pełnej operacyjności, i zauważa, że nawet po pełnym obsadzeniu będzie się ona składać z zaledwie 195 osób nadzorujących decyzje podejmowane na wysokim szczeblu w Kabulu i w ośrodkach regionalnych; odnotowuje niedawne oświadczenie ministra spraw zagranicznych Afganistanu, zgodnie z którym kraj potrzebuje pilnie co najmniej 700 dodatkowych szkoleniowców; ponadto odnotowuje fakt, że niedobór ten przyczynił się do powstania sytuacji, w której wskaźnik śmiertelności w policji jest znacznie wyższy niż w armii; zauważa, że rząd niemiecki zaproponował zwiększenie swojego wkładu z 60 do 120 szkoleniowców, jeżeli inne państwa UE podejmą podobne zobowiązania; apeluje, aby UE i USA lepiej koordynowały wysiłki związane ze szkoleniem afgańskiej policji cywilnej;

25. wzywa Radę i Komisję do podjęcia, w kontekście programu wsparcia dla Afganistanu, zobowiązania do przeprowadzenia reformy systemu prawnego w celu stworzenia profesjonalnego afgańskiego systemu sądowniczego w oparciu o główne instytucje, z naciskiem na sąd najwyższy, prokuraturę i ministerstwo sprawiedliwości, z myślą o ochronie praw oskarżonych, udzielaniu niezbędnej pomocy prawnej narażonym grupom oraz gwarantowaniu prawa do obrony; apeluje, aby przestrzeganie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania moratorium na karę śmierci miało priorytetowe znaczenie w kontekście europejskich wysiłków na rzecz reformy systemu sprawiedliwości w Afganistanie;

26. wyraża głębokie przekonanie, że regionalne zespoły ds. odbudowy powinny skupiać się na konkretnych celach dotyczących bezpieczeństwa, szkolenia i pracy z afgańską policją i wojskiem oraz na wspieraniu rządu centralnego w docieraniu do niebezpiecznych obszarów; podkreśla potrzebę ponownego określenia roli regionalnych zespołów ds. odbudowy, szczególnie pod względem koordynacji i wzajemnej wymiany najlepszych praktyk; jest przekonany, że chociaż bezpieczeństwo i rozwój są w Afganistanie wzajemnie powiązane, istnieje wyraźny rozdział między działaniami wojskowymi a działaniami humanitarnymi, który powinien zostać utrzymany, oraz że w związku z tym pracownicy sił bezpieczeństwa i organizacji rozwojowych powinni rozwijać swoje odpowiednie kompetencje i doświadczenie zawodowe; uważa, że należy zwiększyć liczbę Afgańczyków pracujących w regionalnych zespołach ds. odbudowy i maksymalnie wzmocnić odpowiedzialność na poziomie lokalnym;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności (Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.)

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

27. zdecydowanie zgadza się, że istnieje pilna konieczność rozwoju i wzmocnienia rodzącego się społeczeństwa obywatelskiego w Afganistanie oraz że potrzeba będzie wiele czasu i wysiłku, aby stopniowo rozwijać szeroką świadomość znaczenia praw człowieka, demokracji i wolności podstawowych, a w szczególności równego statusu płci, edukacji i ochrony mniejszości; podkreśla, że silne społeczeństwo obywatelskie może powstać tylko w takim otoczeniu politycznym, które posiada stabilne i efektywne instytucje oraz dobrze zorganizowane partie polityczne; jest zdania, że aby przezwyciężyć kulturę przemocy panującą w społeczeństwie afgańskim, międzynarodowa społeczność darczyńców powinna udzielić wsparcia finansowego i technicznego lokalnym projektom na rzecz pojednania; uważa, że Unia Europejska musi odgrywać coraz znaczącą rolę we wspieraniu afgańskiego społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla potrzebę pełnego zaangażowania parlamentu afgańskiego i społeczeństwa obywatelskiego w planowanie współpracy na rzecz rozwoju przez WE, a zwłaszcza w opracowywanie krajowych dokumentów strategicznych i rocznych planów działania;

28. uważa, że wzmocnienie afgańskiego społeczeństwa obywatelskiego może się powieść tylko, jeżeli wszystkie grupy etniczne i religijne będą reprezentowane i wysłuchane, co obejmuje również współpracę z tradycyjnymi przywódcami plemiennymi (praktykowane obecnie w tzw. biurach łącznikowych ds. plemion);

29. podkreśla, że wolność mediów ma kluczowe znaczenie dla budowania demokratycznego społeczeństwa; wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą ataków na dziennikarzy i wzywa władze afgańskie do przeprowadzenia rzetelnego dochodzenia w sprawie tych incydentów; z zadowoleniem przyjmuje istnienie w Afganistanie niezależnych mediów, które przywróciły załączek pluralizmu informacji po dziesięcioleciach braku jakiegokolwiek swobody wypowiedzi; uważa, że wolność prasy i wypowiedzi jest niezbędnym warunkiem społecznego rozwoju kraju oraz stosunków między Afganistanem a Unią Europejską; wyraża zaniepokojenie faktem, że w dniu 15 grudnia 2007 r. prezydent Hamid Karzai odmówił podpisania projektu ustawy medialnej po przyjęciu jej przez obie izby parlamentu; wzywa prezydenta do wyjaśnienia statusu projektu ustawy o mediach i przypomina, że rząd w porozumieniu „Afghanistan Compact” zobowiązał się, że będzie dążył do tworzenia „niezależnych i pluralistycznych” mediów; wyraża zaniepokojenie z powodu zagrożenia swobodzie wypowiedzi poprzez skazywanie niezależnych dziennikarzy i autorów blogów oraz wzywa rząd afgański do podjęcia działań prowadzących do zagwarantowania rzeczywistej swobody wypowiedzi dla wszystkich obywateli, poczynając od obrony wolności korzystania z Internetu;

30. podkreśla znaczenie przyszłej ustawy o mass mediach dla rozwoju bardziej zintegrowanego, tolerancyjnego i demokratycznego społeczeństwa, które jest świadome wartości religijnych i kulturowych kraju i w którym nie ogranicza się działalności i niezależności mediów pod pretekstem bezpieczeństwa narodowego lub z przyczyn religijnych i kulturowych;

31. wyraża zaniepokojenie integralnością fizyczną Malalai Joya, członkini Zgromadzenia Narodowego (Wolesi Dżirga), i wzywa władze afgańskie do zagwarantowania jej ochrony; wzywa władze afgańskie do uwolnienia Latifa Pedrama, założyciela afgańskiej Partii Kongresu Narodowego, z aresztu domowego, do oczyszczenia go z zarzutów oraz do zapewnienia mu bezpieczeństwa;

32. ponownie wzywa władze afgańskie do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci; wyraża najwyższe zaniepokojenie losem Perwiza Kambakhsha i dziesiątek innych osób skazanych na karę śmierci w systemie sądownictwa, który nie jest jeszcze w stanie zagwarantować uczciwego procesu, i wzywa prezydenta Karzaja do złagodzenia wyroków;

33. z zadowoleniem przyjmuje postępy Afganistanu w poprawie reprezentacji politycznej kobiet; wyraża solidarność ze wszystkimi kobietami, które walczą o ochronę i zwiększenie praw kobiet w Afganistanie; w dalszym ciągu jest zaniepokojony olbrzymią nierównością dochodów mężczyzn i kobiet, bardzo wysokim odsetkiem analfabetyzmu wśród kobiet, niesprawiedliwością wobec kobiet i dziewcząt — uwarunkowaną tradycjami kulturowymi — przejawiającą się zarówno odmawianiem im przez członków rodzin i społeczności dostępu do podstawowych usług, takich jak opieka zdrowotna i edukacja, jak i brakiem możliwości zatrudnienia oraz wysokim poziomem przemocy domowej i dyskryminacji; podkreśla pilną potrzebę tworzenia w ramach reformy systemu prawnego i politycznego środków mających na celu ochronę praw kobiet; wzywa Radę i Komisję do aktywnego wspierania tego rodzaju inicjatyw i do przyznania funduszy na środki takie jak aktywne działania na rzecz zwiększenia liczby dziewcząt uczęszczających do szkół oraz na rzecz zatrudniania nauczycielek, które to środki pomogą tworzyć zdolność kraju do ochrony praw kobiet, dziewcząt i dzieci, ponieważ te ostatnie są również ofiarami przemocy domowej, wykorzystywania seksualnego uwarunkowanego tradycjami kulturowymi oraz pracy opartej na wyzysku i procederu handlu ludźmi; wzywa następnie do wprowadzenia specjalnych działań mających na celu rozwiązywanie problemów, przed jakimi stoją afgańskie kobiety w sektorze opieki zdrowotnej i edukacji;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

34. zwraca uwagę na fakt, że od marca 2002 r. Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców pomogło 3,69 mln afgańskich uchodźców wrócić do kraju, co stanowi największą w historii tej instytucji operację pomocy w powrotach, ale że pomimo tych powrotów w Pakistanie i Iranie nadal przebywa około 3,5 mln zarejestrowanych i niezarejestrowanych Afgańczyków; wyraża zaniepokojenie z powodu zmniejszenia funduszy dla uchodźców afgańskich i podkreśla, że utrzymanie udanego programu repatriacji będzie prawdopodobnie droższe, ponieważ uchodźcy pozostający w Pakistanie i Iranie dysponują mniejszymi zasobami i mają słabsze związki z Afganistanem niż ci, którzy wrócili do kraju wcześniej; podkreśla, że bezpieczny i dobrowolny powrót afgańskich uchodźców i wysiedleńców powinien nadal być istotnym priorytetem dla Afganistanu i dla społeczności międzynarodowej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia funduszy na ponowną integrację uchodźców;

35. wyraża głębokie zaniepokojenie coraz większą powszechnością upraw maku i nasileniem handlu opium, co ma poważne konsekwencje dla polityki i bezpieczeństwa w Afganistanie i państwach sąsiadujących; podkreśla, że gospodarka oparta na opium nadal jest źródłem korupcji i osłabia instytucje publiczne, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa i sprawiedliwości; zważywszy, że nie istnieje oczywiste doraźne rozwiązanie, a same środki represyjne mające na celu zlikwidowanie upraw nie mogą przynieść oczekiwanych rezultatów, wzywa społeczność międzynarodową i rząd Afganistanu do opracowania długoterminowej strategii nastawionej przede wszystkim na kompleksowy rozwój obszarów wiejskich, w tym tworzenie niezbędnej infrastruktury i sprawnie działającej administracji; z zadowoleniem przyjmuje pogłębienie dialogu między Afganistanem, Iranem a społecznością międzynarodową w sprawie sposobów ograniczenia produkcji i wywozu opium;

36. wzywa rząd Stanów Zjednoczonych do zaprzestania prowadzenia polityki likwidowania upraw, a w szczególności wykorzystywania do rozpylania z powietrza preparatu Roundup, który jest łączony z poważnymi zagrożeniami dla środowiska i zdrowia, ponieważ obieranie za cel rolników uprawiających mak podsyca tylko niezadowolenie z powodu obecności międzynarodowych oddziałów wojskowych;

37. wyraża zaniepokojenie z powodu poważnych problemów społecznych i zdrowotnych spowodowanych używaniem narkotyków na skalę ogólną, a w szczególności społecznych i gospodarczych konsekwencji uzależnienia od narkotyków afgańskich kobiet; powołuje się na badanie Biura ONZ do spraw narkotyków i przestępczości z 2005 r., zgodnie z którym w Afganistanie narkotyków używa 920 tys. osób, z czego 120 tys. to kobiety; zwraca uwagę na zawarte w sprawozdaniu stwierdzenie, że społeczeństwo afgańskie nie uważa uzależnienia od narkotyków za problem społeczny, lecz indywidualny, oraz że wiele kobiet używa narkotyków z przyczyn medycznych, aby złagodzić oraz leczyć szereg problemów fizycznych i psychicznych; zauważa, że chociaż zaleca się nałożenie surowych kar za uprawę, przemysł i używanie narkotyków, rząd afgański nie jest obecnie w stanie egzekwować prawa w tej dziedzinie; wzywa rząd afgański oraz społeczność międzynarodową do opracowania, sfinansowania i wdrożenia odpowiednich programów, działań i kampanii uświadamiających skierowanych do uzależnionych kobiet i ich rodzin;

38. wspiera wysiłki Komisji na rzecz pomocy dla Afganistanu oraz wzywa Komisję do przeprowadzania regularnej oceny skuteczności pomocy finansowej Unii Europejskiej, zwłaszcza wkładu Komisji w fundusze powiernicze, w celu uzyskania większej przejrzystości; nalega, by Komisja odpowiednio informowała Parlament Europejski o wynikach tych ocen;

39. przypomina o inicjatywie Parlamentu Europejskiego na rzecz wspierania rozwoju demokracji w ramach współpracy z parlamentami krajów trzecich, przedstawionej w budżecie na 2008 r., oraz zamierza ją wykorzystać do budowania potencjału oraz technicznego wsparcia w celu polepszenia zdolności parlamentu afgańskiego do stanowienia prawa i monitorowania organów władzy wykonawczej, w szczególności poprzez utrzymanie zasad państwa prawa i przestrzeganie praw człowieka, w szczególności praw kobiet;

40. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Sekretarzowi Generalnemu NATO, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Islamskiej Republiki Afganistanu.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Roczne programy działań na rzecz Brazylii i Argentyny 2008

P6_TA(2008)0338

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie projektów decyzji Komisji ustanawiających roczne programy działań na rzecz Brazylii i Argentyny 2008

(2009/C 294 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekty decyzji Komisji ustanawiających roczne programy działań na rzecz Brazylii i Argentyny 2008 (CMTD-2008-0263 — D000422-01, CMTD-2008-0263 — D000421-01),
 - uwzględniając opinię wydaną dnia 10 czerwca 2008 r. przez komitet („komitet zarządzający instrumentem finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI)”, o którym mowa w artykule 35 ust. 1, dotyczącą rozporządzenia (WE) nr 1905/2006,
 - uwzględniając art. 8 decyzji 1999/468/WE Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. w sprawie ustalenia zasad wykonywania kompetencji wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾,
 - uwzględniając porozumienie Parlamentu Europejskiego i Komisji z dnia 3 czerwca 2008 r. w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 81 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dnia 10 czerwca 2008 r. komitet zarządzający DCI przyjął projekt decyzji Komisji ustanawiającej roczne programy działań na rzecz Brazylii i Argentyny 2008 (CMTD6 2008-0263 — D000422-01, CMTD-2008-0263 — D000421-01),
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE oraz art. 1 wyżej wspomnianego porozumienia z dnia 3 czerwca 2008 r. Parlament Europejski otrzymał projekty środków wykonawczych przedłożone komitetowi zarządzającemu instrumentem współpracy na rzecz rozwoju (DCI) oraz wyniki głosowania,
- C. mając na uwadze, że art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 stanowi, że „podstawowym i nadrzędnym celem współpracy na podstawie niniejszego rozporządzenia jest likwidacja ubóstwa w krajach i regionach partnerskich w kontekście trwałego rozwoju”,
- D. mając na uwadze, że art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 stanowi, że „Działania, o których mowa w art. 1 ust. 1 ⁽⁴⁾ są opracowywane w taki sposób, by spełnić kryteria oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) określone przez Komitet Pomocy Rozwojowej przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC)”,
- E. mając na uwadze, że w swoim raporcie „Reporting Directives for the Creditor Reporting System” (DCD/DAC(2002)21), OECD/DAC określa ODA jako przepływy finansowe do państw znajdujących się na liście DAC beneficjentów pomocy, dla których, między innymi, „każda transakcja jest dokonywana z zachowaniem głównego celu, jakim jest promowanie rozwoju gospodarczego i dobrobytu krajów rozwijających się”,

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.⁽³⁾ Dz.U. C 143 z 10.6.2008, s. 1.⁽⁴⁾ 'Art. 1 ust. 1: Wspólnota finansuje działania służące wspieraniu współpracy z krajami, terytoriami i regionami rozwijającymi się (...)’.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Brazylia

1. zauważa, że projekt rocznego programu działania na rzecz Brazylii 2008 obejmuje jako jedyne działanie program mobilności akademickiej dla Brazylii 2008-2010 (część programu Erasmus Mundus dotycząca współpracy zewnętrznej), działanie to zawarte jest I sektorze priorytetowym krajowego dokumentu strategicznego, „Poprawa stosunków dwustronnych, Działanie 2: Program szkolnictwa wyższego dla Brazylii”, a finansowanie mobilności studentów i personelu akademickiego z UE (do 30 % całkowitego finansowania na indywidualną mobilność studentów i personelu) przewidziane jest jako ważny element rocznego programu działania na rzecz Brazylii na rok 2008;

Argentyna

2. zauważa, że projekt rocznego programu działania na rzecz Argentyny 2008 obejmuje jako jedyne działanie program mobilności akademickiej dla Argentyny, działanie to zawarte jest sektorze kluczowym krajowego dokumentu strategicznego, „Poprawa stosunków dwustronnych i wzajemnego zrozumienia pomiędzy UE i Argentyną”, a finansowanie mobilności studentów i personelu akademickiego z UE (do 30 % finansowania na indywidualną mobilność studentów i personelu) przewidziane jest jako ważny element rocznego programu działania na rzecz Argentyny na rok 2008;

*

* *

3. jest zdania, że tym samym Komisja przekracza swe uprawnienia wykonawcze w ramach rocznego planu działania 2008 na rzecz Brazylii i rocznego planu działania 2008 na rzecz Argentyny określone w akcie podstawowym, jeśli wziąć pod uwagę, że ww. elementy są niezgodne z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia (WE) 1905/2006, ponieważ podstawowym celem tych elementów nie jest walka z ubóstwem i elementy te nie spełniają kryteriów ODA określonych przez OECD/DAC ⁽¹⁾.

4. wzywa Komisję do wycofania projektów decyzji ustanawiających roczne plany działań 2008 na rzecz Brazylii i Argentyny i przedłożenia komitetowi zarządzającemu DCI nowych projektów decyzji w pełni zgodnych z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1905/2006;

5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Mianowicie, że „Każda transakcja jest dokonywana z zachowaniem głównego celu, jakim jest promowanie rozwoju gospodarczego i dobrobytu krajów rozwijających się.” OECD/DAC Fact sheet, październik 2006, „Is it ODA?”, s. 1.

Priorytety UE na 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych

P6_TA(2008)0339

Zalecenia Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. dla Rady w sprawie priorytetów UE na 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (2008/2111(INI))

(2009/C 294 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, który złożyli Alexander Lambsdorff i Annemie Neyts-Uyttebroeck, w imieniu grupy politycznej ALDE, w sprawie 63. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (B6-0176/2008),
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ za 2005 r. zatytułowane „Więcej wolności”, późniejszą rezolucję 60/1 Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie rezultatów światowego szczytu ONZ w 2005 r. oraz sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 7 marca 2006 r. zatytułowane „Inwestowanie w Narody Zjednoczone: na rzecz silniejszej organizacji na całym świecie”,

Środa, 9 lipca 2008 r.

- uwzględniając priorytety UE na 62. sesję Zgromadzenia ONZ,
- uwzględniając własne rezolucje z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską i Narodami Zjednoczonymi ⁽¹⁾, a także z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽²⁾ oraz z dnia 29 września 2005 r. w sprawie rezultatów Światowego Szczytu Narodów Zjednoczonych w dniach 14-16 września 2005 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając wstępną listę punktów, które mają zostać zawarte we wstępnym porządku obrad 63. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 11 lutego 2008 roku, a w szczególności punkty zatytułowane „Utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa”, „Rozwój Afryki”, „Wsparcie praw człowieka” oraz „Reforma zarządzania”,
- uwzględniając wyniki IX spotkania w ramach Konferencji Stron Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (COP 9), które miało miejsce w dniach 19-30 maja 2008 r. w Bonn,
- uwzględniając konferencję przeglądową z 2009 r. w sprawie uchwalonego w Rzymie Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając art. 114 ust. 3 i art. 90 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0265/2008),
- A. mając na uwadze, że polityka zagraniczna UE jest oparta na silnym i jednoznacznym promowaniu skutecznej wielostronności zawartej w Karcie ONZ,
- B. mając na uwadze, że UE jest kluczowym politycznym i finansowym partnerem ONZ w zwalczaniu ubóstwa i promowaniu rozwoju gospodarczego i społecznego, zapewnianiu bezpieczeństwa zbiorowego, w tym zabezpieczania środków do życia zagrożonych populacji oraz przestrzegania praw człowieka na całym świecie,
- C. mając na uwadze, że plan reform ONZ obejmujący utworzenie nowych organów, radykalną reorganizację innych, zmianę zarządzania jej podstawowymi operacjami, reorganizację dostaw pomocy oraz gruntowną reformę jej Sekretariatu jest niezwykle ambitny i wymaga ustawicznego wsparcia politycznego, szczególnie w okresie, gdy, w następstwie zdefiniowania ram nowej polityki, rozpoczął się etap wdrażania,
- D. mając na uwadze, że dwa nowe kluczowe organy, Rada Praw Człowieka i Komisja Budowania Pokoju (PBC) weszły w decydującą fazę, w której muszą udowodnić swą zdolność do osiągnięcia celów wyznaczonych im przez państwa członkowskie ONZ,
- E. mając na uwadze, że należy doprowadzić do od dawna zaległej reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ, biorąc pod uwagę delikatną naturę sprawy i konflikty pomiędzy większą odpowiedzialnością i zwiększoną równowagą geopolityczną, a potrzebą zapewnienia sprawności i skuteczności tego organu,
- F. mając na uwadze, że rok 2008 jest rokiem kluczowym dla likwidacji ubóstwa i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju na całym świecie do roku 2015, mając też na uwadze, że państwa członkowskie UE powinny wykazać się globalnym przewodnictwem w ramach ważnych spotkań na wysokim szczeblu, które mają się odbyć w drugiej połowie bieżącego roku,
- G. mając na uwadze — w odniesieniu do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju — że starania UE są istotnym katalizatorem i służą za przykład innym dawcom pomocy, a mimo to, w przypadku utrzymania obecnych trendów, ich poziom będzie wciąż o 75 mld euro niższy od zadeklarowanej kwoty oficjalnej pomocy rozwojowej UE do 2010 r.,
- H. mając na uwadze, że wiele państw Afryki Subsaharyjskiej nie jest w stanie osiągnąć któregośkolwiek z milenijnych celów rozwoju, mając też na uwadze, że w wielu państwach o przeciętnym dochodzie również mamy do czynienia z regionami oraz wielomilionowymi pod względem liczebności grupami etnicznymi, których rozwój mierzony stopniem osiągnięcia wyznaczonych celów jest niezadowolający,

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 E z 21.4.2004, s. 79.⁽²⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 549.⁽³⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, s. 582.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- I. mając na uwadze, że bez dalszych inwestycji w sektor rolny i przemysł rolno-spożywczy w krajach rozwijających się gwałtownie rosnące ceny żywności oraz spowolnienie światowego wzrostu gospodarczego grożą opóźnieniami w realizacji milenijnych celów rozwoju szacunkowo o siedem lat,
- J. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ postanowiło zorganizować w dniach 4 i 5 października 2007 r. dialog na wysokim szczeblu dotyczący międzyreligijnej i międzykulturowej współpracy na rzecz wspierania tolerancji, wzajemnego zrozumienia i powszechnego poszanowania kwestii swobody wyznania lub przekonań oraz różnorodności kulturowej, w koordynacji z innymi podobnymi inicjatywami w tym zakresie,
- K. mając na uwadze, że rok 2008 jest Europejskim Rokiem Dialogu Międzykulturowego,
- L. mając na uwadze, że agenda Zgromadzenia Ogólnego ONZ nie jest jeszcze dostatecznie określona i skoordynowana, a co jest niezbędne w celu zapewnienia większej spójności prac tego organu i ułatwienia działań podjętych w następstwie jego rezolucji,
- M. mając na uwadze, że Departament ONZ ds. Operacji Pokojowych zarządza obecnie 20 misjami, w skład których wchodzi przeszło 100 000 żołnierzy, z czego połowa rozmieszczona jest w Afryce,
- N. mając na uwadze, że poziom koordynacji stanowisk państw członkowskich UE w ramach ONZ jest bardzo zróżnicowany w zależności od organu i kierunku polityki,
- O. mając na uwadze, że taka koordynacja nie powinna być osiągana ze szkodą dla negocjacji z krajami lub innymi organami geopolitycznymi, których udział stanowi warunek wstępny do zawierania niezbędnych porozumień w ramach ONZ,
- P. mając na uwadze, że koordynacja taka wymaga ściślejszej współpracy między właściwymi grupami roboczymi Rady mającymi siedzibę w Brukseli a biurami UE oraz stałymi przedstawicielstwami państw członkowskich UE w Nowym Jorku i Genewie,
- Q. mając na uwadze, że traktat lizboński daje UE osobowość prawną, co stanowi innowację mającą poważne skutki dla przedstawicielstwa UE w ONZ,

- 1. przekazuje Radzie następujące zalecenia:

UE w ONZ i ratyfikacja traktatu lizbońskiego

- a) wzywa do uczynienia politycznych priorytetów UE na następne posiedzenie Zgromadzenia Ogólnego ONZ przedmiotem dogłębnej, szeroko zakrojonej debaty pomiędzy Parlamentem, Radą i Komisją;
- b) uważa, że stałe przedstawicielstwa państw członkowskich UE w Nowym Jorku powinny uważać oficjalne stanowisko Rady w sprawie priorytetów dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ za wiążącą platformę polityczną wykorzystywaną jako podstawa negocjacji prowadzonych z innymi krajami;
- c) uważa, że koordynacja stanowisk państw członkowskich UE w ONZ powinna rozpoczynać się zasadniczo w stosownych grupach roboczych Rady, co ułatwi dyplomatom w Nowym Jorku osiągnięcie w organach ONZ wspólnego stanowiska w sprawie szczegółowych kwestii i umożliwi uzyskanie większej ilości czasu na konsultacje i negocjacje z innymi zgrupowaniami regionalnymi lub krajami należącymi do tego rodzaju zgrupowań;
- d) zwraca się do Rady i Komisji o rozważenie zmiany organizacji i rozbudowy ich biur w Nowym Jorku i Genewie w celu uwzględnienia zwiększonych uprawnień i odpowiedzialności, jakie przedstawiciele UE spodziewają się sprawować po ratyfikacji traktatu lizbońskiego, gwarantując tym samym optymalną koordynację i synergię pomiędzy strategiami politycznymi, programami i funduszami Wspólnoty, a instrumentami i misjami zawartymi we Wspólnej Polityce Zagranicznej i Bezpieczeństwa UE;
- e) wzywa Radę i Komisję do gruntownego zbadania następstw traktatu lizbońskiego dla przyszłego przedstawicielstwa UE w ONZ, a państwa członkowskie UE do wyraźnego i jednoznacznego zobowiązania się do podjęcia wszelkich koniecznych działań na rzecz zapewnienia UE dostatecznej widoczności i uprawnień w ramach organów i forów ONZ;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- f) zachęca Radę do jak najszybszego wynegocjowania i określenia w ramach ONZ operacyjnego statusu obserwatorów UE;
- g) wzywa również państwa członkowskie do dążenia do rewizji obecnej struktury zgrupowań regionalnych w ramach ONZ w celu zapewnienia, że odzwierciedli to członkostwo Unii Europejskiej w kształcie wynikającym z ostatniego rozszerzenia;
- h) zachęca Radę i Komisję do regularnego informowania Parlamentu o konsekwencjach, w tym budżetowych, jakichkolwiek ewentualnych kroków w kierunku reorganizacji obecności UE w różnych częściach składowych ONZ, w tym w Sekretariacie, a także w funduszach i programach ONZ;

Wkład UE w reformę ONZ

- i) z zadowoleniem przyjmuje wznowienie działalności grupy roboczej ds. ożywienia Zgromadzenia Ogólnego ONZ, której powierzono zadanie wskazania sposobów zwiększenia roli, uprawnień, skuteczności i wydajności Zgromadzenia; w tym kontekście wzywa państw członkowskie UE do wzmocnienia roli przewodniczącego Zgromadzenia Ogólnego poprzez oddanie do dyspozycji odpowiednich środków finansowych, zasobów ludzkich i infrastruktury oraz ustanowienie bardziej systematycznej współpracy pomiędzy Zgromadzeniem Ogólnym, sekretarzem generalnym i Radą Bezpieczeństwa ONZ w celu zwiększenia odpowiedzialności i legitymizacji Rady;
- j) zachęca państwa członkowskie UE, aby nadal domagały się długo oczekiwanej rewizji mandatu zmierzającej do wzmocnienia i zaktualizowania programu prac ONZ, tak by odpowiadał on współczesnym wymaganiom państw członkowskich UE, za pomocą przeglądu wszystkich mandatów starszych niż pięć lat pochodzących z rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ lub innych organów;
- k) przypomina państwom członkowskim UE o zobowiązaniach złożonych na światowym szczycie w 2005 r. mających na celu wzmocnienie ONZ poprzez szereg reform zarządzania i na szczeblu Sekretariatu; wzywa Radę do wspierania tych reform w celu zwiększenia odpowiedzialności i nadzoru, poprawy sprawności zarządzania i przejrzystości oraz wzmocnienia etyki, wydajności i potencjału organizacyjnego, przede wszystkim poprzez skoncentrowanie się na reformie struktury Sekretariatu;
- l) wzywa Radę do dołożenia starań, by Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ oraz Departament Spraw Politycznych ONZ dysponowały personelem współmiernym do zadań i zakresu ich odpowiedzialności oraz do wspierania wysiłków podejmowanych w tym zakresie przez Sekretarza Generalnego ONZ;
- m) nalega, by państwa członkowskie UE wspierały starania Sekretarza Generalnego ONZ na rzecz procesu wprowadzenia w życie koncepcji „obowiązku zapewnienia ochrony”, zatwierdzonej na światowym szczycie w 2005 r.; wzywa państwa członkowskie UE do aktywnego uczestnictwa w tym procesie;
- n) zachęca Radę do udzielenia pełnego poparcia ponownemu podjęciu negocjacji mających na celu wdrożenie zaleceń panelu wysokiego szczebla ds. spójności ogółu działań i zaleca państwom członkowskim UE aktywną współpracę z krajami rozwijającymi się, które są beneficjentami pomocy europejskiej lub krajowej, oraz wykorzystywanie zbiorowego wpływu UE, a także indywidualnego wpływu państw członkowskich UE w celu zagwarantowania poparcia dla reorganizacji dostaw pomocy ONZ i wsparcia większej spójności pomiędzy kierunkami polityk ONZ w miejscu działania;
- o) wzywa państwa członkowskie UE do zajęcia bardziej spójnego stanowiska w sprawie reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ, która zmierzając do uzyskania, w ramach zreformowanej ONZ, jednego stałego miejsca dla UE, dąży tymczasem do zwiększenia wagi UE w sposób współmierny do wkładu UE w operacje pokojowe i pomoc rozwojową ONZ;
- p) w związku z tym przypomina państwom członkowskim UE, że sprawą najwyższej wagi jest dołożenie wszelkich starań, by państwa obecne w Radzie Bezpieczeństwa ONZ podtrzymywały oficjalne stanowiska UE, należyście informowały inne państwa członkowskie UE o rozmowach prowadzonych w Radzie Bezpieczeństwa i aktywnie koordynowały swe stanowiska z odpowiednimi grupami roboczymi w Radzie Ministrów UE;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- q) wzywa państwa członkowskie UE do wsparcia grupy roboczej przewodniczącego Zgromadzenia Ogólnego ONZ Srgjana Kerima ds. reformy Rady Bezpieczeństwa; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje rozmach reform Rady Bezpieczeństwa powstały w wyniku inicjatywy zwanej „Overarching Process”; zachęca Radę do wspierania, z myślą o uzyskaniu namacalnych postępów w tym zakresie, debaty koncentrującej się na punktach zbieżności;

UE i Rada Praw Człowieka ONZ

- r) wzywa państwa członkowskie, a zwłaszcza Francję i Słowację, jako nowo wybranych członków Rady Praw Człowieka ONZ, do podwojenia wysiłków zmierzających do zapewnienia pomyślnej działalności Rady Praw Człowieka w celu ochrony i wspierania praw powszechnych; w związku z tym wzywa do większej odpowiedzialności w procedurze mającej na celu ustanowienie i odnowienie procedur specjalnych oraz do ustanowienia procedury mianowania osób upoważnionych, która powinna opierać się na zasadzie przejrzystości i prawdziwej rywalizacji;
- s) podkreśla znaczenie uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego w pracach Rady Praw Człowieka ONZ i zachęca państwa członkowskie UE do zaangażowania się w działania Rady Praw Człowieka ONZ w celu wprowadzenia skutecznych metod i instrumentów umożliwiających społeczeństwu obywatelskiemu uczestnictwo w Radzie Praw Człowieka ONZ, aby lepiej bronić praw człowieka na całym świecie oraz pozytywnie przyczyniać się do przejrzystości tej instytucji;
- t) wzywa Radę do podtrzymania starań na rzecz zwiększenia odpowiedzialności państw będących członkami ONZ w zakresie praw człowieka poprzez zwiększenie skuteczności powszechnych przeglądów okresowych, a szczególnie poprzez zaostrzenie procedur dotyczących unikania umyślnej obstrukcji lub pozorowanych taktyk;
- u) wyraża zaniepokojenie z powodu ostatnich krytycznych komentarzy w sprawie pracy Biura Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka; wzywa państwa członkowskie UE do wsparcia Biura, zwłaszcza w łonie piątej komisji Zgromadzenia Ogólnego, aby nie dopuścić do ingerencji w niezależność Biura i zagwarantować wszelkie niezbędne środki finansowe umożliwiające całkowicie niezależne pełnienie mandatu przez Biuro; wzywa państwa członkowskie UE do ścisłego monitorowania trwającej właśnie procedury mianowania nowego Wysokiego Komisarza, mając na uwadze, że mandat poprzedniego komisarza Louise Arbour wygaś w czerwcu 2008 r.;
- v) wzywa wszystkie państwa członkowskie UE, by nadal angażowały się w przygotowania do konferencji przeglądowej z Durbanu, która odbyć się ma w 2009 r., i do zagwarantowania, że konferencja stanowić będzie dla wszystkich stron okazję do potwierdzenia determinacji i zaangażowania w walce z rasizmem, dyskryminacją na tle rasowym i kastowym, ksenofobią i wszelkimi innymi formami nietolerancji, oraz do przyjęcia konkretnych wytycznych w celu wykorzenienia rasizmu, w oparciu o deklarację z Durbanu i program działań oraz w pełnej zgodności z nimi;
- w) wzywa Radę do dołożenia wszelkich starań, by nie doszło do powtórzenia się negatywnych wydarzeń towarzyszących pierwszej konferencji w Durbanie; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do zagwarantowania uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego w durbańskiej konferencji przeglądowej w 2009 r. w Genewie, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych oraz rezolucją 1996/31 Rady Gospodarczej i Społecznej ONZ z dnia 25 lipca 1996 r.;
- x) wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do wspierania i ochrony praw dziecka poprzez podkreślanie znaczenia praw dziecka we wszystkich działaniach prowadzonych wspólnie z odpowiednimi organami oraz w ramach mechanizmów systemu ONZ;

UE i Komisja Budowania Pokoju ONZ (PBC)

- y) uważa, że państwa członkowskie UE powinny wspólnie wspierać wzmocnienie roli Komisji Budowania Pokoju w odniesieniu do systemu ONZ, zapewnić, że jej zalecenia są należycie brane pod uwagę przez właściwe organy ONZ, oraz opowiedzieć się za zwiększeniem synergii pomiędzy Komisją Budowania Pokoju a agencjami, funduszami i programami ONZ; podkreśla znaczenie ustanowienia ściślejszej współpracy pomiędzy Komisją Budowania Pokoju a międzynarodowymi instytucjami finansowymi zaangażowanymi aktywnie w krajach wychodzących z konfliktów;
- z) wzywa Radę i państwa członkowskie UE do zachęcania do wnoszenia wkładu w Fundusz Budowania Pokoju ONZ, w celu zapewnienia mu odpowiednich środków finansowych;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- aa) wzywa państwa członkowskie UE w Radzie Bezpieczeństwa do ułatwienia negocjacji PBC w sprawie odsyłania nowych państw do Komisji Budowania Pokoju oraz w sprawie mandatu w zakresie zintegrowanych operacji na rzecz budowania pokoju, zwłaszcza w celu zagwarantowania bezproblemowego przejścia, we właściwym czasie, od etapu utrzymywania pokoju do etapu budowania pokoju; w związku z tym przychylnie odnosi się do faktu, że Biuro Pomocnicze ds. Pokoju jest skoordynowane z zintegrowanym procesem planowania misji;
- ab) uznaje za konieczne, aby Komisja Budowania Pokoju, poza poprawą koordynacji pomiędzy zaangażowanymi stronami, zagwarantowaniem przewidywalnego finansowania i rozszerzenia międzynarodowej uwagi poświęconej krajom znajdującym się w sytuacji pokonfliktowej, zajęła się również, wspólnie ze stosownymi departamentami ONZ, potrzebą poprawy umiejętności organizacji do gromadzenia doświadczeń w zakresie działań na rzecz budowania pokoju;
- ac) w świetle powyższego, podkreśla potrzebę zagwarantowania, że zasoby ludzkie i finansowe w dyspozycji Komisji Budowania Pokoju są proporcjonalne do zadań oraz oczekiwań organów ONZ oraz krajów-beneficjentów; wzywa państwa członkowskie UE do poruszenia tej kwestii w odpowiednim Komitecie Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

UE a MCR

- ad) apeluje do Rady o poparcie wezwań skierowanych przez przewodniczącego Barroso i komisarza Louis Michela do państw członkowskich UE, aby opracowały one jasne, wiążące krajowe harmonogramy i budżety w celu zwiększenia realnej pomocy z myślą o osiągnięciu ustalonego zbiorczego poziomu docelowego 0,56 % dochodu narodowego brutto w 2010 r. oraz 0,7 % w 2015 r.;
- ae) przypomina państwom członkowskim UE, że do realizacji MCR nie są obecnie potrzebne nowe zobowiązania lub nowe procedury i że należy położyć nacisk na wywiązanie się ze zobowiązań i deklaracji już poczynionych oraz poszerzenie istniejących procedur;
- af) zauważa, że nadal istnieje potrzeba zaradzenia kryzysowi publicznego finansowania usług zdrowotnych — o ile realizacja trzech MCR dotyczących zdrowia ma znów toczyć się właściwym torem — poprzez odpowiednie i przewidywalne stałe finansowanie zasobów ludzkich, dostęp do leków oraz zdecentralizowane zarządzanie oparte na udziale zainteresowanych stron, oraz wzywa państwa członkowskie UE, aby dołożyły wszelkich starań w celu wzmocnienia powszechnych, zintegrowanych systemów opieki zdrowotnej odpowiadających lokalnym potrzebom oraz w celu stopniowego włączenia w ich ramy programów odnoszących się do konkretnych chorób (MCR 6);
- ag) jest zdania, że równy status płci (MCR 3) jest istotnym elementem dążeń do wykonania zadań z zakresu MCR, oraz zaleca, aby UE i państwa członkowskie pilnie zajęły się problemem globalnej luki w finansowaniu realizacji MCR 3; zauważa, że wzmocnienie statusu kobiet — obok edukacji — znacząco przyczynia się do realizacji MCR 4, dotyczącego śmiertelności dzieci, oraz MCR 5, dotyczącego zdrowia matek, które to czynniki są kluczowymi wskaźnikami ogólnego postępu w zakresie rozwoju;
- ah) zauważa, że pomimo znacznych postępów w dziedzinie powszechnej edukacji podstawowej, jakie poczyniono w ostatnich latach, w 2006 r. do szkoły nadal nie uczęszczało około 93 mln dzieci w młodszym wieku szkolnym, w większości dziewczynek; wzywa państwa członkowskie UE do zajęcia się problemem wzrastających potrzeb finansowych w zakresie wspierania edukacji, w tym w dotkniętych konfliktami, niestabilnych państwach;
- ai) przypominając o zobowiązaniach UE do wspierania polityki spójności na rzecz rozwoju, zaleca, aby Rada i państwa członkowskie UE zachęcały do dyskusji z udziałem całej ONZ na temat tego, jak zapewnić poprawę realizacji MCR poprzez wysiłki i osiąganie wyznaczonych poziomów docelowych w dziedzinie zmian klimatycznych; zauważa, że potrzebny jest o wiele większy wkład w fundusze dostosowawcze w celu uniezależnienia rozwoju od warunków klimatycznych w krajach najuboższych;
- aj) wzywa państwa członkowskie UE do czynnego udziału w posiedzeniu wysokiego szczebla poświęconemu wdrożeniu nowego partnerstwa na rzecz rozwoju Afryki (NEPAD), które odbędzie się w dniu 22 września 2008 r., oraz w posiedzeniu ONZ wysokiego szczebla poświęconym milenijnym celom rozwoju, które odbędzie się w dniu 25 września 2008 r. w Nowym Jorku;
- ak) zaleca, aby Rada i państwa członkowskie UE wznowiły dyskusje na temat redukcji zadłużenia na szczeblu ONZ, z myślą o ponownym określeniu kryteriów zdolności obsługi zadłużenia w taki sposób, aby wspierane było raczej dążenie do realizacji celów rozwojowych niż zwrot długu;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- al) uważa, że odsetek śmiertelności okołoporodowej w wielu krajach rozwijających się utrzymuje się na stanowczo zbyt wysokim poziomie, zważywszy, że rocznie ponad 500 000 kobiet umiera z powodu uleczalnych i możliwych do uniknięcia powikłań związanych z ciążą i porodem; nalega w związku z tym, by państwa członkowskie UE radykalnie zwiększyły swe starania i finansowanie, aby zagwarantować dostęp do informacji o zdrowiu seksualnym i reprodukcyjnym oraz związanych z tym usług, co jest kluczowe dla osiągnięcia MCR dotyczących zdrowia, równości płci i walki z ubóstwem;
- am) w świetle obecnego kryzysu żywnościowego wzywa Radę i państwa członkowskie UE do podjęcia kroków mających na celu ograniczenie zakłóceń w handlu;

Usprawnianie współpracy UE-ONZ w praktyce

- an) wzywa państwa członkowskie UE i Komisję do wspierania Funduszu ONZ na rzecz Demokracji, zarówno pod względem politycznym, jak i finansowym;
- ao) wzywa Radę, a szczególnie te państwa członkowskie UE, które są członkami stałymi lub niestałymi Rady Bezpieczeństwa ONZ, do opowiedzenia się za przeglądem systemu sankcji ONZ (czarne listy organizacji terrorystycznych), w celu dostosowania ich do zobowiązań wynikających z Paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ, w szczególności poprzez ustanowienie odpowiednich procedur notyfikacyjnych i odwoławczych; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem, jako pierwszy krok we właściwym kierunku, przyjęcie przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji 1730 (2006) ustanawiającej procedurę usuwania z listy oraz punkt centralny w ramach Sekretariatu ONZ dla wniosków o usunięcie z listy;
- ap) wzywa państwa członkowskie UE, aby rozpoczęły — na forum ONZ i przed ww. konferencją przeglądową — debatę na temat stojących przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym wyzwań, które mogą osłabić jego skuteczność, z myślą o wypracowaniu porozumienia co do ciągle niesformułowanej definicji zbrodni agresji oraz co do warunków, na jakich Trybunał powinien wykonywać swoją jurysdykcję, zgodnie z art. 5 ust. 2 statutu rzymskiego;
- aq) uważa, w świetle oczywistego wpływu zmian klimatycznych na środki do życia milionów ludzi, że UE powinna aktywnie zachęcać wszystkie strony Ramowej konwencji NZ w sprawie zmian klimatu do kontynuowania negocjacji w celu zawarcia przed końcem 2009 r. międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatycznych; wzywa państwa członkowskie UE do przejścia inicjatywy w tego rodzaju kompleksowych globalnych negocjacjach; w tym kontekście wzywa ponadto państwa członkowskie UE do wspierania korzystania z odnawialnych i neutralnych pod względem CO₂ źródeł energii; uważa również, że państwa członkowskie UE powinny rozważyć zalecenie utworzenia na szczeblu ONZ jednostki doradztwa ds. katastrof, która systematycznie doradzałaby rządów w kwestii faktycznej gotowości na wypadek katastrof;
- ar) wzywa zaangażowane podmioty ze strony UE i ONZ do ogólnej refleksji nad współpracą UE-Unia Afrykańska przy ustanawianiu pokoju i bezpieczeństwa na kontynencie afrykańskim, koncentrującej się na sposobach poprawy przez ONZ jakości swych misji poprzez wykorzystanie dodatkowych możliwości UE; zaleca gruntowne zastanowienie się na połączeniu potencjału w celu utworzenia synergii nie tylko w odniesieniu do technologii i wyposażenia wojskowego, lecz również w odniesieniu do legitymizacji i akceptacji, a także opłacalności i dostosowania do mandatu;
- as) wzywa Radę, aby nadal wysoce priorytetowo traktowała tworzenie dobrze funkcjonujących partnerstw międzyregionalnych, w szczególności pracując z partnerami we wszystkich regionach świata w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia rezolucji 62/149 Zgromadzenia Ogólnego ONZ, wzywającej do wprowadzenia ogólnoświatowego moratorium na wykonywanie kary śmierci, z myślą o jej zniesieniu;
- at) przyjmuje do wiadomości fakt, że Sekretarz Generalny ONZ postanowił przekształcić misję ONZ w Kosowie, tym samym umożliwiając UE odegranie zwiększonej roli operacyjnej w zakresie rządów prawa; wzywa państwa członkowskie UE, które jednomyślnie udzieliły poparcia dla zainicjowania Europejskiej Misji Praworządności (EULEX KOSOVO), do ścisłego monitorowania wdrożenia tej decyzji w miejscu działania;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- au) jest zaniepokojony impasem w negocjacjach na temat rozbrojenia w kwestiach takich jak traktat o zakazie wykorzystywania materiałów rozszczepialnych oraz przegląd protokołu do konwencji w sprawie broni biologicznej, a także brakiem postępów w ratyfikacji traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych; uznaje jednak, że 63. sesja ONZ stanowi dla UE doskonałą sposobność odegrania wiodącej roli w promowaniu ratyfikacji i upowszechnianiu idei niedawno uzgodnionego traktatu zakazującego stosowania amunicji kasetowej, a także w rozpoczęciu negocjacji zmierzających do zawarcia międzynarodowego traktatu o handlu bronią oraz międzynarodowego traktatu wprowadzającego całkowity zakaz stosowania broni zawierającej zubożony uran; wzywa UE i ONZ do dalszych wysiłków na rzecz wzmocnienia programu działań ONZ dotyczącego nielegalnego handlu ręczną bronią strzelecką i bronią lekką oraz na rzecz rozszerzenia zakresu stosowania traktatu ottawskiego o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych;
- av) wzywa państwa członkowskie UE, aby dołożyły niezbędnych starań w celu zapewnienia międzynarodowego konsensusu, który umożliwi zakończenie negocjacji dotyczących wszechstronnej konwencji w sprawie terroryzmu międzynarodowego;
- aw) wzywa Radę, aby zachęcała do podejmowania wszelkich działań oraz do odpowiedniego finansowania w celu uwzględnienia kwestii płci we wszystkich aspektach działalności ONZ;
- ax) wzywa Radę do wspierania wszelkich działań mających na celu przeciwdziałanie ginięciu gatunków i ochronę środowiska, a także mobilizowanie niezbędnych środków finansowych;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wglądu Komisji.

Rola sędziego krajowego weuropejskim systemie wymiaru sprawiedliwości

P6_TA(2008)0352

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego weuropejskim systemie wymiaru sprawiedliwości (2007/2027(INI))

(2009/C 294 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 61 Traktatu WE, który przewiduje stopniowe ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w tym przyjęcie środków w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i karnych,
- uwzględniając program haski dotyczący wzmacniania wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej ⁽¹⁾, przyjęty przez Radę Europejską w Brukseli w dniu 5 listopada 2004 r., oraz komunikat Komisji z dnia 10 maja 2005 r. pt. „Program haski: dziesięć priorytetów na najbliższe pięć lat” (COM(2005)0184),
- uwzględniając postulat Rady Europejskiej obradującej w Laeken w dniach 14-15 grudnia 2001 r., dotyczący szybkiego stworzenia sieci europejskiej wspierającej szkolenie pracowników sądowych, dzięki której współpracujące ze sobą organy sądowe nabrałyby do siebie większego zaufania,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 1991 r. w sprawie utworzenia Akademii Prawa Europejskiego ⁽²⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 24 września 2002 r. w sprawie Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie szkolenia pracowników wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej (COM(2006)0356), z dnia 5 września 2007 r. pt. „Skuteczna Europa — stosowanie prawa wspólnotowego” (COM(2007)0502) oraz z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie stworzenia forum dla omawiania strategii i praktyk UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości (COM(2008)0038),

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 267 z 14.10.1991, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 99.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- uwzględniając decyzję Rady 2008/79/WE, Euratom z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zmiany Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾, jak również wynikające z niej zmiany Regulaminu Trybunału Sprawiedliwości polegające na wprowadzeniu pilnego trybu prejudycjalnego,
 - uwzględniając postanowienia art. 81 ust. 2 lit. h) oraz art. 82 ust. 1 lit. c) przyszłego Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dodane traktatem lizbońskim, które przewidują podstawę prawną środków mających na celu zapewnienie wspierania szkolenia sędziów i innych pracowników wymiaru sprawiedliwości,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0224/2008),
- A. mając na uwadze, że ankieta przeprowadzona do celów niniejszej rezolucji w drugiej połowie 2007 r. zwróciła uwagę na:
- znaczne różnice w znajomości prawa wspólnotowego wśród sędziów krajowych ⁽²⁾ w Unii Europejskiej, którzy posiadają świadomość, że jest ona czasami bardzo ograniczona,
 - pilną potrzebę podniesienia ogólnych umiejętności sędziów krajowych w zakresie posługiwania się językami obcymi,
 - trudności, których doświadczyli sędziowie krajowi w zakresie dostępu do konkretnych i aktualnych informacji dotyczących prawa wspólnotowego,
 - konieczność poprawy i zwiększenia intensywności wstępnego oraz ustawicznego kształcenia sędziów krajowych w zakresie prawa wspólnotowego,
 - stosunkowy brak znajomości trybu prejudycjalnego wśród sędziów oraz konieczność wzmocnienia dialogu między sędziami krajowymi a Trybunałem Sprawiedliwości,
 - fakt, że prawo wspólnotowe jest przez wielu sędziów postrzegane jako nadmiernie złożone i nieprzejrzyste,
 - konieczność zagwarantowania, aby prawo wspólnotowe lepiej nadawało się do stosowania przez sędziów krajowych,
- B. mając na uwadze, że podstawową odpowiedzialność za szkolenie pracowników wymiaru sprawiedliwości, także w wymiarze europejskim, ponoszą państwa członkowskie; mając na uwadze, że wyżej wspomniany Program haski zawiera oświadczenie Rady Europejskiej, w którym stwierdza ona, że „elementy dotyczące UE powinny być regularnie włączane do szkoleń władz sądowych” ⁽³⁾, oraz mając na uwadze, że szkolenie sędziów w poszczególnych państwach członkowskich pozostaje jednak przedmiotem wspólnego zainteresowania instytucji UE i każdego państwa członkowskiego,
- C. mając na uwadze, że prawa wspólnotowego nie można postrzegać jako dziedziny zarezerwowanej dla elitarnego grona specjalistów oraz że możliwości szkolenia w tej dziedzinie nie mogą ograniczać się do sędziów sądów wyższych instancji, ale powinny raczej obejmować jednakowo sędziów na wszystkich szczeblach systemu wymiaru sprawiedliwości,
- D. mając na uwadze, że niektóre organy wspierane finansowo przez Wspólnotę odnoszą coraz większe sukcesy i już w tym momencie szkolą wielu sędziów i prokuratorów,
- E. mając na uwadze, że znajomość języków obcych ma duże znaczenie dla zapewnienia właściwej współpracy sądowej, w szczególności w sprawach cywilnych i handlowych, w obszarach, w których przewidziano bezpośredni kontakt między sędziami, oraz dla zapewnienia dostępu do programów wymiany dla sędziów,
- F. mając na uwadze, że pomimo ciągłych wysiłków ze strony Trybunału Sprawiedliwości, obecny przeciętny czas orzekania w trybie prejudycjalnym jest zbyt długi, co znacznie obniża jego atrakcyjność dla sędziów krajowych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 42.

⁽²⁾ Dla celów niniejszej rezolucji odniesienia do prawa wspólnotowego należy rozumieć jako dotyczące również prawa Unii.

⁽³⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1 (s. 12).

Środa, 9 lipca 2008 r.

- G. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości uznał, iż to do państw członkowskich należy ustanowienie systemu środków prawnych i procedur zapewniających poszanowanie prawa do skutecznej ochrony sądowej praw wynikających z prawa wspólnotowego ⁽¹⁾,
- H. mając na uwadze, że żadnych sformułowań zawartych w niniejszej rezolucji nie należy interpretować jako wpływanie na niezależność sędziów i krajowych systemów wymiaru sprawiedliwości, zgodnie z zaleceniem nr R(94)12 Komitetu Ministrów Rady Europy, Europejską kartą o statusie sędziów z 1998 r.,

Sędzia krajowy jako pierwszy sędzia prawa wspólnotowego

1. stwierdza, że Wspólnota Europejska jest wspólnotą opartą na rządach prawa ⁽²⁾; zwraca uwagę, że prawo wspólnotowe pozostaje martwą literą prawa, jeżeli nie jest właściwie stosowane w państwach członkowskich, także przez sędziów krajowych, którzy są zatem spoiwem systemu wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej i którzy odgrywają zasadniczą i niezastąpioną rolę w tworzeniu jednolitego porządku prawnego w Europie, również w świetle ostatnich osiągnięć ustawodawcy wspólnotowego ⁽³⁾, dotyczących wzmożonego udziału sędziów krajowych oraz przyznania im większej odpowiedzialności we wdrażaniu prawa wspólnotowego;
2. z zadowoleniem przyjmuje fakt stwierdzenia przez Komisję, że sędziowie krajowi pełnią istotną rolę w zapewnianiu poszanowania prawa wspólnotowego, na przykład poprzez zasady pierwszeństwa prawa wspólnotowego, skutku bezpośredniego, spójności interpretacji i odpowiedzialności państwa za naruszanie prawa wspólnotowego; wzywa Komisję do podejmowania wysiłków w tym kierunku, poza istniejącymi już inicjatywami sektorowymi; ponadto wzywa Komisję do bezzwłocznego opublikowania noty informacyjnej dotyczącej roszczeń o odszkodowanie za naruszanie prawa wspólnotowego przez władze krajowe;

Kwestie językowe

3. uważa, że język jest głównym narzędziem pracowników wymiaru sprawiedliwości; uważa, że aktualny poziom szkolenia w zakresie języków obcych dla sędziów krajowych, w połączeniu z obecnym poziomem znajomości prawa wspólnotowego, ogranicza nie tylko możliwości współpracy sądowej w przypadku konkretnych instrumentów, lecz także budowanie wzajemnego zaufania, właściwe stosowanie doktryny *acte clair* i udział w programach wymiany; wzywa wszystkie podmioty zajmujące się szkoleniem pracowników wymiaru sprawiedliwości do zwrócenia szczególnej uwagi na szkolenie sędziów w zakresie znajomości języków obcych;
4. stwierdza, że stosowanie prawa wspólnotowego przez sędziów krajowych stawia wyższe wymagania przed sędziami krajowymi, w szczególności z państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w maju 2004 r. lub później, w związku z czym należy wzmocnić środki wspierające kształcenie sędziów w tych państwach członkowskich;
5. jest ponadto zdania, że uchwalając szereg przepisów zawierających normy kolizyjne prawodawca wspólnotowy podjął decyzję dotyczącą polityki, która wiąże się z możliwością stosowania prawa obcego przez sędziów krajowych, co może również skutkować przyjęciem podejścia porównawczego; uważa, że wszystkie te aspekty łącznie dodatkowo wzmacniają argumenty przemawiające za zwiększeniem szkolenia w zakresie znajomości języków obcych;
6. uważa, że w interesie publicznym leży podniesienie umiejętności językowych sędziów w państwach członkowskich; wzywa zatem państwa członkowskie do zapewnienia nieodpłatności takich szkoleń i łatwego do nich dostępu, a także do przeanalizowania umożliwienia sędziom nauki języków za granicą, w państwie członkowskim, w którym dany język jest używany, na przykład w połączeniu z uczestnictwem w programie wymiany sędziów;
7. uważa, że dostęp do literatury naukowej w języku ojczystym sędziego jest istotny dla lepszego zrozumienia prawa wspólnotowego, oraz zwraca uwagę na widoczny niedobór literatury specjalistycznej na temat prawa wspólnotowego w niektórych urzędowych językach UE, na przykład dotyczącej prawa prywatnego międzynarodowego, oraz poważne potencjalne skutki, które niesie to dla tworzenia wspólnego porządku prawnego odzwierciedlającego różnorodność tradycji prawnych; w związku z tym wzywa Komisję do wsparcia rozwoju takiej literatury, w szczególności w mniej używanych językach urzędowych;

⁽¹⁾ Sprawa C-50/00 P UPA [2002], Zb. Orz. s. I-6677, pkt 41.

⁽²⁾ Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 294/83 „*Les Verts*” v *European Parliament* [1986] Zb. Orz. 1339, ustęp 23.

⁽³⁾ Zob. np. rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Dostęp do odpowiednich źródeł poznania prawa

8. zwraca uwagę, że wielu sędziów krajowych nie posiada regularnego i właściwego dostępu do kompletnych i aktualnych informacji o prawie wspólnotowym, a prawo wspólnotowe jest czasami niewystarczająco obecne w krajowych dziennikach urzędowych, kodeksach, komentarzach, czasopismach i podręcznikach oraz opiera się o tłumaczenie nierównej jakości; wzywa państwa członkowskie do ponownego podjęcia wysiłków w tym obszarze;

9. jest zdania, że prawdziwa europejska przestrzeń sądowa, która umożliwia skuteczną współpracę sądową, wymaga nie tylko znajomości prawa europejskiego, lecz również wzajemnej ogólnej wiedzy o systemach prawnych innych państw członkowskich; podkreśla brak konsekwencji w traktowaniu prawa obcego w Unii Europejskiej i uważa, że w przyszłości należy rozwiązać ten istotny problem; w tym zakresie zwraca uwagę na horyzontalny przegląd stosowania prawa zagranicznego w sprawach cywilnych i handlowych, który Komisja ma opublikować w najbliższej przyszłości, oraz badania prowadzone obecnie w ramach Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego;

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza działać na rzecz większej dostępności baz danych orzeczeń sądów krajowych dotyczących prawa wspólnotowego; uważa, że te bazy danych powinny być w jak największym stopniu kompletne i przyjazne dla użytkownika; uważa ponadto, że konwencje i rozporządzenie w sprawie jurysdykcji i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych stanowiłyby przykładowe dokumenty, które należałoby ująć w europejskiej bazie danych, biorąc pod uwagę ich częste wykorzystywanie przez sędziów krajowych;

11. jest zdania, że wszyscy sędziowie krajowi powinni mieć dostęp do baz danych zawierających oczekujące na rozpatrzenie wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym ze wszystkich państw członkowskich; uważa, że równie pożyteczne byłoby podawanie dalszych informacji o orzeczeniach sądów krajowych, które złożyły wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, co poruszył już Trybunał Sprawiedliwości w nocie informacyjnej dotyczącej składania przez sądy krajowe wniosków o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym ⁽¹⁾;

12. uważa, że biorąc pod uwagę bogactwo dostępnych w Internecie informacji o prawie wspólnotowym, sędziowie, poza merytorycznymi aspektami prawa, muszą być także szkoleni w zakresie skutecznych sposobów dostępu do aktualnych źródeł prawa;

13. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do publikowania przygotowanych przez obywateli podsumowań wspólnotowych aktów prawnych i uważa, że takie nieprawnicze podsumowania pomogłyby także prawnikom szybciej dotrzeć do odpowiednich informacji;

14. zachęca do rozwoju narzędzi internetowych i inicjatyw w dziedzinie kształcenia się za pośrednictwem nośników elektronicznych, co chociaż nie odpowiada na wszystkie potrzeby w zakresie szkolenia, powinno być postrzegane jako uzupełnienie bezpośrednich kontaktów między sędziami i nauczycielami;

W kierunku lepszej organizacji ram szkolenia pracowników wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej

15. apeluje, aby w szkoleniu wszystkich pracowników sądowych na poziomie krajowym elementy dotyczące UE:

- były systematycznie uwzględniane w procesie kształcenia oraz w trakcie egzaminów uprawniających do wykonywania zawodów prawniczych,
- zostały dodatkowo wzmocnione od najwcześniejszych możliwych etapów w górę, z większym naciskiem na aspekty praktyczne,
- obejmowały metody wykładni i zasady prawne, które mogą być nieznane w krajowym porządku prawnym, ale pełnią istotną rolę w prawie wspólnotowym;

16. zwraca uwagę na coraz większe powodzenie programu wymiany dla pracowników sądowych; zachęca Europejską Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości do udostępnienia go jak największej liczbie sędziów oraz do zapewnienia odpowiedniego włączenia sędziów specjalizujących się w sprawach cywilnych, handlowych i administracyjnych; z zadowoleniem przyjmuje działania Sieci w zakresie szkolenia językowego i poszerzenie programu wymiany o Trybunał Sprawiedliwości, Eurojust i Europejski Trybunał Praw Człowieka;

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 11.6.2005, s. 1, ustęp 31.

Środa, 9 lipca 2008 r.

17. uważa, że zapewnienie możliwości uczestnictwa sędziów krajowych w podstawowym i zaawansowanym szkoleniu należy pod względem finansowym i logistycznym głównie do państw członkowskich; uważa zasadniczo, że sędziowie nie powinni ponosić żadnych kosztów związanych ze swoim szkoleniem w dziedzinie prawa wspólnotowego; zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi szacunkowych kosztów związanych z tymczasowym zastąpieniem sędziów uczestniczących w programach wymiany w przypadku każdego państwa członkowskiego;

18. uwzględniając uznanie przez Komisję, że EJTN ma de facto monopol na prowadzenie programu wymiany dla władz sądowych, wzywa Komisję do zapewnienia, że stosowane przez EJTN procedury finansowania tych programów wymiany odzwierciedlają tę monopolistyczną sytuację; wzywa w szczególności do usprawnienia owych procedur w celu zagwarantowania, że środki finansowe są udostępniane terminowo oraz umożliwienia EJTN organizowania i prowadzenia skutecznych programów, które spełniają oczekiwania i złożone zobowiązania wobec uczestniczących krajowych uczelni, organów międzynarodowych oraz sędziów i prokuratorów; uważa, że w przeciwnym razie wiarygodność programu wymiany może zostać zakwestionowana, na niekorzyść sędziów krajowych i prokuratorów zainteresowanych uczestnictwem w owym programie oraz rozwoju wzajemnego zaufania wśród europejskich organów sądowych;

19. zwraca uwagę na ocenę Komisji, że najstosowniejszą formą promowania szkolenia w europejskiej przestrzeni sądowej jest obecnie wsparcie finansowe dla różnych organów w ramach programu ramowego „prawa podstawowe i sprawiedliwość” na lata 2007-2013 oraz że kwestia, czy obecne struktury w zakresie szkolenia pracowników wymiaru sprawiedliwości powinny przyjąć inną formę, może zostać ponownie zbadana, gdy program ten dobiegnie końca;

20. wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej oceny wyników tego programu ramowego przy uwzględnieniu niniejszej rezolucji oraz do opracowania nowych wniosków dotyczących rozwoju i dywersyfikacji środków wspierających kształcenie sędziów;

21. uważa jednak, że nadszedł czas na pragmatyczne instytucjonalne rozwiązanie kwestii szkolenia pracowników wymiaru sprawiedliwości na szczeblu UE, które w pełni wykorzystywałoby istniejące struktury, a jednocześnie niepotrzebnie nie powielaloby programów i struktur; wzywa zatem do utworzenia Europejskiej Akademii Sądowej składającej się z Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości oraz Akademii Prawa Europejskiego; apeluje, aby to rozwiązanie instytucjonalne uwzględniało odpowiednie doświadczenie wyniesione z działalności Europejskiego Kolegium Policyjnego;

22. uważa, że sędziowie krajowi nie mogą przyjmować biernej postawy w stosunku do prawa wspólnotowego, jak jasno wynika z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego sądów krajowych, które badają kwestie prawa wspólnotowego z urzędu ⁽¹⁾;

23. apeluje o wzmocnienie szkolenia kandydatów do nominacji sędziowskich począwszy od najwcześniejszych etapów, analogicznie do powyższych sugestii i wniosków dotyczących sędziów krajowych;

Wzmocniony dialog między sędziami krajowymi a Trybunałem Sprawiedliwości

24. uważa, że tryb prejudycjalny stanowi istotną gwarancję spójności wspólnotowego porządku prawnego oraz jednolitego stosowania prawa wspólnotowego;

25. wzywa Trybunał Sprawiedliwości oraz wszystkie zainteresowane strony do skrócenia średniego czasu orzekania w trybie prejudycjalnym, co uczyni tę istotną możliwość dialogu bardziej atrakcyjną dla sędziów krajowych;

26. wzywa Komisję do zbadania, czy krajowe przepisy proceduralne stanowią faktyczne lub potencjalne przeszkody dla składania przez sądy lub trybunały państw członkowskich wniosków o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym zgodnie z postanowieniami art. 234 akapit drugi traktatu WE oraz do zdecydowanego ścigania naruszeń, które te przeszkody stanowią;

⁽¹⁾ Sprawy C-312/93 Peterbroeck [1995], Zb. Orz. str. I-4599, C-473/00 Cofidis [2002], Zb. Orz. s. I-10875 oraz C-168/05 Mostaza Claro [2006], Zb. Orz. s. I-10421.

Środa, 9 lipca 2008 r.

27. uważa, że ograniczenia właściwości Trybunału Sprawiedliwości, dotyczące zwłaszcza tytułu IV traktatu WE, mają niepotrzebny, niekorzystny wpływ na jednolite stosowanie prawa wspólnotowego w tych obszarach i stanowią negatywny sygnał dla zdecydowanej większości sędziów zajmujących się takimi sprawami, co uniemożliwia im nawiązanie bezpośredniego kontaktu z Trybunałem Sprawiedliwości i powoduje niepotrzebne opóźnienia;

28. ubolewa, że na mocy art. 10 protokołu dotyczącego postanowień przejściowych, dołączonego do traktatu z Lizbony, uprawnienia Trybunału Sprawiedliwości odnoszące się do aktów prawnych w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, które zostały przyjęte przed wejściem w życie tego traktatu, mają pozostać niezmienione, ponieważ zgodnie z obowiązującym traktatem UE ustanowiono je na okres przejściowy wynoszący pięć lat; z zadowoleniem przyjmuje jednak deklarację konferencji międzyparlamentarnej dotyczącą tego artykułu protokołu i w związku z tym wzywa Radę i Komisję, aby wspólnie z Parlamentem ponownie przyjęły te akty prawne w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, które zostały przyjęte przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego;

29. biorąc pod uwagę wprowadzenie pilnego trybu prejudycjalnego, zgadza się z Radą, że kwestią istotną jest, aby Trybunał Sprawiedliwości podał wytyczne, z których mogliby korzystać sędziowie krajowi przy podejmowaniu decyzji o tym, czy składać wniosek o tryb pilny;

30. wzywa Trybunał Sprawiedliwości do rozważenia wszystkich możliwych ulepszeń trybu prejudycjalnego, które polegałyby na ściślejszym zaangażowaniu sędziego krajowego w jego postępowanie, w tym większych możliwości wyjaśnienia wniosku oraz uczestnictwa w procedurze ustnej;

31. uważa, że w zdecentralizowanym i dojrzałym wspólnotowym porządku prawnym sędziów krajowych nie należy marginalizować, lecz przyznać im większe kompetencje oraz dodatkowo wspierać ich w roli pierwszych sędziów prawa wspólnotowego; w związku z tym apeluje o rozważenie systemu „zielenego światła”, w ramach którego sędziowie krajowi mogliby załączać swoje propozycje odpowiedzi na pytania kierowane do Trybunału Sprawiedliwości, który następnie w określonym terminie mógłby decydować, czy uznać proponowany wyrok czy orzekać w charakterze sądu wyższej instancji;

Lepsze dostosowanie przepisów prawa do stosowania przez sędziów krajowych

32. odnotowuje utworzenie forum dla omawiania strategii i praktyk UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i wzywa Komisję do zapewnienia przejrzystości dyskusji prowadzonych na forum; przyjmuje do wiadomości zobowiązanie Komisji do regularnego przedkładania sprawozdań zarówno Parlamentowi, jak i Radzie;

33. podkreśla konieczność stosowania jaśniejszego języka w prawodawstwie wspólnotowym oraz większej spójności terminologicznej między dokumentami prawnymi; w szczególności popiera projekt wspólnych ram odniesienia w europejskim prawie umów jako instrument lepszego stanowienia prawa;

34. zdecydowanie popiera Komisję, jeśli chodzi o nacisk na systematyczne przedstawianie przez państwa członkowskie tabel korelacji określających sposób, w jaki dyrektywy wspólnotowe są wdrażane w krajowych przepisach prawnych; zgadza się, że tabele takie dostarczają wartościowych informacji, przy jednoczesnym minimalnym nakładzie kosztów i starań; uważa ponadto, że tabele korelacji zwiększają przejrzystość we wprowadzaniu w życie prawa wspólnotowego i dają sędziom krajowym oraz stronom w prowadzonych przez nich sprawach realną szansę sprawdzenia, czy za konkretnym przepisem krajowym stoi prawo wspólnotowe oraz upewnienia się, czy dokonano właściwej transpozycji, a jeśli tak — to w jaki sposób;

*

* *

35. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji Radzie i Komisji, jak również Trybunałowi Sprawiedliwości i Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Postępowania Airbus/Boeing

P6_TA(2008)0353

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie postępowań przed Światową Organizacją Handlu między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi w sprawie domniemanych subwencji na rzecz Airbus i Boeinga

(2009/C 294 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając spory w Światowej Organizacji Handlu (WTO) między Unią Europejską (UE) a Stanami Zjednoczonymi (USA) w sprawie domniemanych subwencji na rzecz Airbusa i Boeinga,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie transatlantyckich stosunków gospodarczych między UE i Stanami Zjednoczonymi ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Senatu USA (rezolucja nr 632) z dnia 8 grudnia 2006 r. wzywającą USA i UE do współpracy na rzecz wzmocnienia rynku transatlantyckiego,
 - uwzględniając szczyt UE-USA z dnia 30 kwietnia 2007 r.,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że docenia partnerstwo transatlantyckie między UE a USA oraz wspiera sprawiedliwą i wyważoną politykę handlową w ogólności,
- B. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dziesięciu lat odnotowano niespotykany okres integracji w zakresie transatlantyckich stosunków gospodarczych, przy czym inwestycje europejskie w USA stanowiły 75 % całkowitych amerykańskich wpływów inwestycyjnych w 2006 r., a inwestycje USA w Europie wzrosły do rekordowego poziomu 128 miliardów USD (128 000 000 000 USD), czyli 59 % całkowitych amerykańskich wpływów z tytułu bezpośrednich inwestycji zagranicznych (FDI) w 2006 r.,
- C. mając na uwadze, że szczególnie istotne jest znaczenie przemysłu lotniczego dla zatrudnienia i tworzenia miejsc pracy, zwłaszcza w sektorach wymagających wysokich kwalifikacji, jak również w wielu innych dziedzinach przemysłu, dla rozwoju regionalnego oraz dla zaawansowanej transnarodowej współpracy przemysłowej,
- D. mając na uwadze, że w cywilnym przemyśle lotniczym zarówno Airbus, jak i Boeing posiadają obecnie zdolność projektowania i montażu dużych komercyjnych statków powietrznych, a utrzymanie wysokiego poziomu zdrowej konkurencji leży w interesie linii lotniczych i ich klientów,
- E. mając na uwadze, że w 1992 r. UE i USA podpisały dwustronne porozumienie w sprawie handlu dużymi cywilnymi statkami powietrznymi (porozumienie z 1992 r.), które stworzyło równe warunki działania, wraz z przepisami dotyczącymi rządowego wsparcia,
- F. mając na uwadze, że UE konsekwentnie przestrzegała ducha i litery porozumienia z 1992 r., systematycznie dostarczając na to konkretne dowody,
- G. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone w dużym stopniu nie dopełniały swych zobowiązań wynikających z porozumienia z 1992 r., nie zgłaszając udzielanych Boeingowi subwencji, a także udzielając Boeingowi subwencji przekraczających uzgodnione limity oraz przyznając mu subwencje zabronione,
- H. mając na uwadze, że porozumienie z 1992 r. utrzymywało stabilność w sektorze do 2004 r., kiedy to Stany Zjednoczone jednostronnie stwierdziły, iż się zeń wycofują, i wniosły do WTO sprawę przeciwko UE, powołując się na europejskie zwrotne finansowanie, w pełni zgodne z porozumieniem z 1992 r., a podobne do finansowania udzielanego Boeingowi na rozwój i produkcję dużych części jego maszyny 787 w Japonii i innych krajach wspólnie ponoszących ryzyko,

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 235.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- I. mając na uwadze, że mimo podejmowania przez UE licznych działań w dobrej wierze nie udało się dotąd przyjąć sprawiedliwej i wyważonej podstawy negocjowanego porozumienia,
 - J. mając na uwadze, że potwierdza wsparcie dla konsekwentnego otwarcia Komisji na znalezienie wyważonego negocjowanego rozwiązania bez żadnych warunków wstępnych,
 - K. mając na uwadze, że wyrównane i sprawiedliwe wsparcie rządowe dla zagadnień przestrzeni powietrznej po obu stronach Atlantyku zaowocowało badaniami i innowacjami, większym bezpieczeństwem, lepszymi efektami działalności środowiskowej oraz wzrostem wydajności w transporcie lotniczym,
 - L. mając na uwadze, że finansowanie na rzecz Airbusa przez państwa członkowskie jest ściśle ograniczone, podlega zwrotowi z odsetkami i najwyraźniej nie wpływa na zdolność Boeinga w zakresie konkurencyjności, gdyż Airbus zwrócił 40 % więcej środków, niż otrzymał od rządów państw członkowskich od 1992 r., i jak dotąd spłacił ponad 7 miliardów EUR,
 - M. mając na uwadze, że UE kwestionuje rozmaite zabronione i zaskarżalne amerykańskie federalne, stanowe i lokalne subsydia na korzyść Boeinga, wynoszące w sumie 23,7 miliarda USD, a przyznane w postaci bezzwrotnych subsydiów w okresie ostatnich dwóch dziesięcioleci i aż do roku 2024 r.,
 - N. mając na uwadze, że potwierdza swoje przekonanie co do znaczenia sprawiedliwej i otwartej konkurencji w przydzielaniu zamówień publicznych i pozytywnie ustosunkował się do udzielenia zamówienia zespołowi Northrop Grumman Corporation European Aeronautics Defence and Space Company (EADS) na program rekapitalizacji amerykańskiego tankowca powietrznego w oparciu o neutralne kryteria mające na celu wskazanie i przekazanie amerykańskim siłom powietrznym (USAF) najlepszego i najbardziej odpowiedniego sprzętu;
 - O. mając na uwadze, że odnotowuje jednak z głębokim zaniepokojeniem zdecydowane ataki ze strony Boeinga, zmierzające do przedstawienia operacji EADS i niektórych państw członkowskich jako zawodnych partnerów biznesowych w zakresie przestrzeni powietrznej oraz jako zagrożenia dla bezpieczeństwa w zakresie gotowości bojowej USA, który to przekaz nie przeszedł niezauważony w Europie;
 - P. mając na uwadze, że sprawozdanie Government Accountability Office podtrzymujące zaskarżenie przetargu przez Boeinga okazało się jedynie oceną procesu selekcyjnego, a nie zalet statku powietrznego i że potwierdza również swoje przekonanie, że w przypadku wszystkich ubiegających się o zamówienia należy chronić rzetelności procesu udzielania zamówień przez Departament Obrony USA, w tym dokonywania przeglądu Government Accountability Office;
1. kieruje następujące zalecenia do Komisji, działającej w imieniu UE na rzecz obrony interesów państw członkowskich oraz unijnego sektora przemysłowego dużych statków powietrznych:
- a) Parlament wzywa państwa członkowskie i Komisję do zagwarantowania, aby wszelkie antykonkurencyjne działania w zakresie prawodawstwa lub polityki wykonawczej, które nieprawidłowo ograniczałyby zdolność przedsiębiorstw UE do konkurowania w programach cywilnych lub wojskowych, spotykały się z odpowiednią reakcją ze strony Wspólnoty i jej państw członkowskich;
 - b) Parlament w pełni wspiera obronę interesów UE w toczącej się przed WTO procedurze rozstrzygania sporów i wzywa Komisję do podejmowania dalszych działań w tym zakresie; wątpi jednak, aby orzeczenia WTO same w sobie przyniosły konieczne długoterminowe rozwiązanie, którego rynek potrzebuje jako podstawy przyszłej pokojowej i sprawiedliwej konkurencji w tym sektorze, a które mogłoby natomiast przynieść rozwiązanie negocjowane;
 - c) Parlament uważa, że punktem wyjścia wszelkich rozmów powinna być bezwarunkowa dyskusja na temat warunków negocjacji, stanowiąca dowód prawdziwego zamiaru obu stron osiągnięcia pragmatycznej równowagi między wsparciem cywilnym UE a amerykańskim systemem wojskowo-przemysłowym, określająca te aspekty rządowego zaangażowania, które faktycznie naruszają ustanowienie prawdziwie równych zasad działania;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz prezydentowi i Kongresowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.
-

Środa, 9 lipca 2008 r.

Europejski strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych

P6_TA(2008)0354

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (2008/2005(INI))

(2009/C 294 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejski strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE): Droga do niskoemisyjnych technologii przyszłości” (COM(2007)0723) (komunikat dotyczący planu SET),
- uwzględniając pełną ocenę wpływu (SEC(2007)1508), dokument dotyczący map technologii (SEC(2007)1510) oraz dokument dotyczący map zasobów (SEC(2007)1511), towarzyszące komunikatowi dotyczącemu planu SET,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „20 i 20 do 2020 r.: Szansa Europy na przeciwdziałanie zmianom klimatycznym” (COM(2008)0030),
- uwzględniając ocenę wpływu pakietu środków wykonawczych do celów UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych na 2020 r. (SEC(2008)0085),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wspieranie podejmowania na wczesnym etapie działań demonstracyjnych w dziedzinie zrównoważonej produkcji energii z paliw kopalnych” (COM(2008)0013),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Wsparcie dla energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii” (SEC(2008)0057),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska polityka energetyczna” (COM(2007)0001),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Reformy gospodarcze i konkurencyjność: główne przesłania sprawozdania na temat europejskiej konkurencyjności w 2006 r.” (COM(2006)0697),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (COM(2008)0019),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (COM(2008)0016),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającej dyrektywy Rady 85/337/EWG, 96/61/WE, dyrektywy 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (COM(2008)0018),
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1982/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- uwzględniając decyzję Rady 2006/976/Euratom z dnia 19 grudnia 2006 r. dotyczącą programu szczegółowego wdrażającego siódmy program ramowy Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom) w zakresie działań badawczych i szkoleniowych w dziedzinie jądrowej (2007-2011) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając decyzję nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007-2013) ⁽²⁾,
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia wspólnego przedsięwzięcia na rzecz ogniw paliwowych i technologii wodorowych (COM(2007)0571),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 25 września 2007 r. w sprawie mapy drogowej na rzecz odnawialnej energii w Europie ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji ze szczytu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 8 i 9 marca 2007 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. transportu, telekomunikacji i energii z dnia 28 lutego 2008 r. dotyczące europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji ze szczytu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 13 i 14 marca 2008 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0255/2008),
- A. mając na uwadze, że kolejne komunikaty Parlamentu, Rady i Komisji uwypukliły fakt, że zmierzenie się ze zmianami klimatycznymi, wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego i zwiększenie konkurencyjności gospodarki europejskiej stanowią cele europejskiej polityki energetycznej i klimatycznej.
- B. mając na uwadze, że zagrożenie, jakie niosą zmiany klimatyczne nadal rośnie i rozmowy COP 14 w Poznaniu i COP 15 w Kopenhadze będą miały kluczowe znaczenie dla osiągnięcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatycznych mającego zastąpić system ustanowiony protokołem z Kioto,
- C. mając na uwadze, że w raporcie Sterna na temat aspektów ekonomicznych zmian klimatycznych ustalono, że koszty niepodjęcia działań na rzecz łagodzenia zmian klimatycznych zdecydowanie przewyższają koszty takich działań,
- D. mając na uwadze, że zależność UE od importu paliw kopalnych mogłaby wzrosnąć do 65 % całkowitego zużycia do 2030 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, s. 386.

⁽²⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, str. 15.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0406.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0033.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0096.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0081.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- E. mając na uwadze, że Komisja oszacowała, iż osiągnięcie celów UE w zakresie redukcji gazów cieplarnianych oraz odnawialnych źródeł energii będzie kosztowało UE 70 mld euro rocznie do 2020 r.,
- F. mając na uwadze, że zwiększenie efektywności energetycznej jest jednym ze środków wykazujących najlepszy stosunek kosztów do korzyści w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych,
- G. mając na uwadze, że badania i rozwój technologiczny mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów europejskiej polityki energetycznej,
- H. mając na uwadze, że lepsza synergia w przyszłych europejskich badaniach nad technologiami energetycznymi może tylko stymulować zrównoważony wzrost gospodarczy, przyczynić się do korzyści komparatywnych gospodarki europejskiej, poprawić zatrudnienie i tym samym pomóc w osiągnięciu celów strategii lizbońskiej oraz w walce ze zmianami klimatu,
- I. mając na uwadze, że siódmy program ramowy (7. PR) przeznaczą w ciągu siedmioletniego okresu jedynie 2,3 mld EUR na badania w zakresie energii,
- J. mając na uwadze, że inwestycje sektora prywatnego w badania nad technologiami energetycznymi w Unii Europejskiej są bardzo ograniczone w porównaniu z wysiłkami podejmowanymi przez konkurentów z krajów trzecich, jak również inne sektory UE,
- K. mając na uwadze, że budżety w sektorze publicznym i prywatnym przeznaczone na badania w zakresie energetyki w UE zostały znacznie okrojone od lat osiemdziesiątych; oraz mając na uwadze, że w skali międzynarodowej Europa wypada słabo w porównaniu wskaźnika innowacji opartego na wydatkach na badania w dziedzinie technologii,
- L. mając na uwadze, że publiczna interwencja wspierająca nowe, mniej zanieczyszczające technologie energetyczne jest niezbędna i uzasadniona, ponieważ technologie te są początkowo droższe niż te, które zastępują, i w związku z tym na początkowym etapie ich rozpowszechniania na rynku mogą one nie przynieść ani krótkoterminowych zysków handlowych, ani lepszych cen dla konsumentów,

Konieczność strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych

1. z zadowoleniem przyjmuje europejski strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych (EPSTE); uważa, że europejska polityka w zakresie technologii energetycznych oraz jej odpowiednie wsparcie finansowe mają podstawowe znaczenie dla osiągnięcia do 2020 r. celów UE związanych z energią i zmianami klimatycznymi;
2. podkreśla, że UE musi osiągnąć cele w zakresie redukcji gazów cieplarnianych, wydajności energetycznej i energii odnawialnych do 2020 r., zachowując konkurencyjną i zrównoważoną gospodarkę; wyraża przekonanie, że w celu obniżenia kosztów zmniejszania emisji, tworzenia nowych rynków dla przemysłu UE, jak również zapewnienia ogólnoświatowego zaangażowania w walkę ze zmianami klimatycznymi konieczne jest rozwijanie i rozszerzanie innowacyjnych, tanich, niskoemisyjnych technologii energetycznych, wydajności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych;
3. uważa, że do osiągnięcia tych celów niezbędne jest obniżenie kosztów zielonej energii i pobudzenie innowacyjności w sektorze energetycznym; wyraża przekonanie, że powoduje to konieczność usprawnienia procesu transferu technologii z ośrodków badawczych do przedsiębiorstw, skrócenia czasu potrzebnego do rozpowszechniania technologii na rynku, zarzucenia obecnej inercji technologicznej i regulacyjnej oraz zwiększenia skali połączeń wzajemnych sieci;
4. wyraża przekonanie, że nowe technologie, zwłaszcza technologie w zakresie energii odnawialnej i wydajności energetycznej, są również potrzebne w celu ułatwienia dywersyfikacji źródeł energii, zmniejszenia zapotrzebowania na energię i zapewnienia mniej zanieczyszczających i bezpieczniejszych metod wykorzystania zasobów lokalnych, z myślą o bezpieczeństwie dostaw energii; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny zasobów energetycznych UE;
5. wyraża przekonanie, że plan EPSTE powinien wspierać szeroką gamę działań, które stymulują debatę publiczną na temat korzyści poszczególnych nowych technologii energetycznych, zwłaszcza poprzez edukację konsumentów i kampanie informacyjne;
6. wyraża przekonanie, że tańsze, wydajniejsze technologie niskoemisyjne mogą przyczynić się do osiągnięcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatycznych mającego zastąpić system ustanowiony protokołem z Kioto;

Środa, 9 lipca 2008 r.

Koordinacja i planowanie strategiczne

7. podkreśla konieczność zwiększenia koordynacji strategicznych technologii energetycznych na różnych szczeblach i pomiędzy różnymi partnerami; podkreśla również konieczność unikania nadmiernej biurokracji, zapewnienia prostoty i jasności oraz zagwarantowania powszechnego udziału wszystkich potencjalnych partnerów w poprawianiu koordynacji, na przykład dzięki proponowanemu wspólnotowemu zespołowi kierującemu ds. strategicznych technologii w dziedzinie energii oraz proponowanemu europejskiemu stowarzyszeniu badań nad energią, które powinny być otwarte dla wszystkich europejskich ośrodków badawczych bez względu na ich wielkość czy zasoby;

8. popiera utworzenie grupy sterującej wysokiego szczebla oraz przejrzystego i łatwo dostępnego systemu informacji w zakresie technologii energetycznych, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw i zwraca się do Komisji o informowanie Parlamentu o utworzeniu tej grupy i jej pracach oraz strategii informacyjnej;

9. zauważa, że narzędzia wypracowane w związku z programami ramowymi (systemy ERA-NET, sieci doskonałości, europejskie platformy technologiczne — EPT) mogłyby być wykorzystane do wsparcia przyszłego europejskiego systemu wymiany informacji w zakresie technologii energetycznych;

10. podkreśla, że skoordynowana współpraca z państwami członkowskimi jest niezbędna do osiągnięcia wyznaczonych celów, zmaksymalizowania korzyści i obniżenia kosztów; jest zdania, że wspólnotowe instrumenty funkcjonujące na szczeblu państw członkowskich, takie jak fundusze strukturalne, mogą wspierać potencjał badawczy, rozwojowy i innowacyjny tych obszarów;

11. podkreśla żywotne znaczenie polepszania koordynacji z krajami trzecimi oraz potrzebę wzmocnienia współpracy międzynarodowej w celu wprowadzenia w życie *spójnej i zróżnicowanej strategii w stosunkach z krajami o rozwiniętej, rozwijającej się i wschodzącej gospodarce*;

12. podkreśla potrzebę zwiększenia potencjału bazy badawczej UE oraz istotne znaczenie dalszej edukacji i szkolenia dla zagwarantowania takiej liczby i jakości zasobów ludzkich, jaka niezbędna jest do pełnego wykorzystania pojawiających się możliwości związanych z nowymi technologiami; uważa, że w tym względzie przydatne mogłoby być zintegrowane podejście obejmujące programy szczegółowe w ramach siódmego programu ramowego;

13. zwraca uwagę na potencjalne ryzyko powielania i mnożenia nowych inicjatyw; wzywa Komisję do rozważenia, jak nowe europejskie inicjatywy przemysłowe będą przystawać do istniejących programów, w tym 7. PR, a szczególnie europejskich platform technologicznych i wspólnych inicjatyw technologicznych ustalonych w ramach 7. PR, programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (ang. CIP) oraz zwłaszcza Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii i jego Wspólnoty wiedzy i informacji na temat zmian klimatycznych i energii; wzywa Komisję do wyjaśnienia, jak europejskie inicjatywy przemysłowe będą wspierać synergię między Wspólnotą a szczeblem krajowym;

14. przypomina, że plan EPSTE powinien budować potencjał badań w zakresie energii oraz innowacji na skalę europejską; zgadza się z Komisją, że ogólnoeuropejska struktura badawcza stanowi część rozwiązania; zwraca się w związku z tym do Europejskiego Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych (ESFRI) o określenie zapotrzebowania na europejskie infrastruktury badawcze w dziedzinie innowacyjnych technologii energetycznych takich jak technologie związane z energią odnawialną;

15. uważa, że transeuropejskie sieci energetyczne oraz uproszczone procedury wydawania zezwoleń w tym sektorze odgrywają zasadniczą rolę w strategicznej polityce energetycznej UE;

Badania i transfer technologii

16. podkreśla, że należy rozszerzyć niezbędną koordynację, tak aby obejmowała różne dziedziny nauki i technologii, które ze względu na swój multidyscyplinarny charakter odgrywają rolę w badaniach i rozwoju technologii energetycznych; podkreśla w tym względzie potrzebę stymulowania badań w dziedzinie nauk podstawowych takich jak biologia, technologia informacyjna, materiałoznawstwo i makrotechnologie;

Środa, 9 lipca 2008 r.

17. zwraca się do Komisji o wzięcie pod uwagę możliwości wykorzystania technologii energetycznych w państwach członkowskich, które ostatnio przystąpiły do Unii Europejskiej, i o wprowadzenie mechanizmów wsparcia opartych na politykach UE;
18. podkreśla potrzebę poprawy transferu technologii z ośrodków badawczych do przedsiębiorstw; wzywa do tego, aby nowy Europejski Instytut Innowacji i Technologii odgrywał rolę w tym względzie;
19. wzywa do tego, aby sektor prywatny inwestował więcej w badania i podejmował większe ryzyko, co stanowi warunek konieczny do przejścia przez UE pozycji lidera w tej dziedzinie;

Europejskie inicjatywy przemysłowe

20. wyraża zdecydowane przekonanie, że potrzebne jest zwiększone wsparcie niskoemisyjnych technologii w fazie demonstracji i komercjalizacji dla nowych zdecentralizowanych technologii odnawialnych; z zadowoleniem przyjmuje zatem proponowane europejskie inicjatywy przemysłowe; podkreśla jednak potrzebę zwiększenia także wsparcia dla badań i rozwoju technologii niezbędnych w perspektywie długoterminowej i położenie szczególnego nacisku na technologie istotne ze strategicznego punktu widzenia takie jak technologie w zakresie energii słonecznej, które w perspektywie długoterminowej mogą doprowadzić do energetycznej niezależności Europy;
21. uważa, że europejskie inicjatywy przemysłowe powinny skupiać się na obszarach, które w największym stopniu przyczynić się mogą do trwałego osiągnięcia celów UE związanych ze zmianami klimatycznymi, wydajnością energetyczną i energią odnawialną oraz z obniżonymi kosztami i odnawianiem w perspektywie długoterminowej;
22. zwraca się, aby przy wyznaczaniu priorytetów między poszczególnymi inicjatywami uwzględniono cykl życia każdej technologii oraz jej wpływ na środowisko na każdym etapie procesu produkcji; zwraca się o rozważenie możliwości przekazania tych technologii gospodarkom rozwijającym się, tak aby zmniejszyć przepaść technologiczną;
23. domaga się rozszerzonego transferu technologii z krajami rozwiniętymi oraz ustanowienia z tymi krajami współpracy naukowej w celu rozwoju nowych technologii energetycznych;
24. popiera propozycję Komisji, aby europejskie inicjatywy przemysłowe były prowadzone w różnoraki sposób, tak aby odpowiadać potrzebom szczególnych technologii; wyraża przekonanie, że taka elastyczność umożliwiłaby rozwój strategicznych sojuszy w zakresie rozwijania szczególnych technologii pomiędzy państwami członkowskimi, lokalnymi i regionalnymi władzami, ośrodkami badawczymi i sektorem prywatnym; wzywa te organy do potraktowania jako kwestii pilnej wspólnej pracy nad opracowaniem szczegółowych propozycji dotyczących europejskich inicjatyw przemysłowych;
25. zdecydowanie popiera proponowane europejskie inicjatywy przemysłowe w zakresie energii wiatrowej, słonecznej i bioenergii, wychwytywania, transportu i składowania CO₂, sieci energetycznych i rozszczepiania jądrowego;
26. wzywa w szczególności do bardziej intensywnych badań w zakresie biopaliw, aby wpływ ich produkcji na środowisko był jednoznacznie pozytywny;
27. zauważa znaczenie, jakie dla trwałych technologii transportowych ma rozwój technologii konwersji biomasy w gaz na wielką skalę w celu produkowania paliw wodorowych i ciekłych paliw syntetycznych;
28. podkreśla, że europejska inicjatywa przemysłowa w dziedzinie rozszczepiania jądrowego powinna umożliwić ciągłość i obejmować prace badawcze i rozwojowe nad technologiami trzeciej i czwartej generacji;
29. wyraża ubolewanie, że SET-Plan priorytetowo traktuje środki ukierunkowane na podaż, a pomija środki pozwalające zmniejszyć zapotrzebowanie na energię, takie jak oszczędność energii i efektywność energetyczna;
30. nalega, aby wydajność energetyczna była bardziej wyeksponowana w planie EPSTE, ponieważ jest to obszar o największym potencjale opłacalnych redukcji emisji w perspektywie średnioterminowej; w szczególności w sektorze budownictwa, którego zużycie energii stanowi 40 % całkowitego zużycia energii w UE; wzywa zatem Komisję do dodania technologii wydajności energetycznej, w tym kogeneracji i poligeneracji do obszarów objętych europejskimi inicjatywami przemysłowymi; popiera ustanowienie wydajności energetycznej jako jednego z priorytetów objętych europejskimi inicjatywami przemysłowymi;

Środa, 9 lipca 2008 r.

31. zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości rozszerzenia europejskich inicjatyw przemysłowych skierowanych do innych sektorów ze znaczącym potencjałem w odniesieniu do zmniejszenia emisji, jak np. kogeneracja, wodór, sektor budownictwa i mieszkalnictwa, systemy grzewcze i chłodzące, lepsza infrastruktura magazynowania i dystrybucji energii oraz połączenia międzysieciowe;

32. wyraża przekonanie, że rozwój technologii wychwytywania i składowania związków węgla (ang. CCS) mógłby mieć znaczenie dla obniżenia emisji gazów cieplarnianych w perspektywie długoterminowej pod warunkiem zagwarantowania ich skuteczności i bezpieczeństwa; wzywa Komisję do ułatwienia realizacji 12 proponowanych projektów demonstracyjnych CCS na pełną skalę w ramach europejskich inicjatyw przemysłowych; zauważa, że wsparcie dla technologii czystego spalania węgla, jak konwersja węgla w gaz, ułatwi rozwijanie CCS i obniży jego koszty z możliwością uczynienia go obowiązkowym w przyszłości;

Finansowanie

33. oczekuje na planowany komunikat Komisji w sprawie finansowania nowych technologii niskoemisyjnych i nowych technologii CCS; wyraża ubolewanie, że komunikat ten nie został opublikowany wraz z planem EPSTE;

34. podkreśla, że plan EPSTE nie powinien być finansowany poprzez ponowny przydział funduszy udostępnionych na energię w ramach 7. PR lub CIP;

35. wyraża przekonanie, że z uwagi na priorytet nadany zmianom klimatycznym i kwestiom energetycznym, potrzebne są znaczne dodatkowe środki UE na technologie w zakresie wydajności energetycznej i energii odnawialnej, które powinny zostać uruchomione, aby przyczyniły się do realizacji celów UE na 2020 r.;

36. zachęca Komisję do pilnego zapewnienia odpowiedniego finansowania i wsparcia dla badań i rozwoju w przypadku nowych technologii niskoemisyjnych i technologii o zerowej emisji dwutlenku węgla, dla ich prezentacji i komercjalizacji, tak aby poczynając od 2009 r. przynajmniej 2 mld euro rocznie były przeznaczane na takie technologie, niezależnie od 7. PR i CIP, wzywa także Komisję do przedstawienia wniosków w sprawie dodatkowych środków w przeglądzie śródkresowym ram finansowych 2007-2013;

37. uważa, że ważne jest lepsze wykorzystanie i ogólne zwiększenie zasobów zarówno finansowych, jak i ludzkich w celu przyspieszenia rozwoju i wprowadzenia czystych technologii przyszłości;

38. podkreśla potrzebę zwiększenia potencjału badawczego UE; z tego względu domaga się zwiększenia finansowania zasobów ludzkich i szkoleń w sektorze technologii energetycznych; wzywa również do większej koordynacji działań pomiędzy Wspólnotą i krajowymi instrumentami finansowymi w celu wspierania szkoleń i badań, w szczególności 7. PR;

39. w świetle potrzeby większego uzupełniania się funduszy unijnych popiera propozycje zawarte w komunikacie Komisji zatytułowanym „Konkurencyjne regiony europejskie poprzez badania i innowacje” (COM(2007)0474); z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym praktyczny przewodnik Komisji dotyczący koordynacji funduszy UE pochodzących ze źródeł regionalnych, krajowych, z UE i Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) w dziedzinie badań i rozwoju oraz innowacji; zgadza się z Komisją, że istnieje potrzeba lepszego informowania zainteresowanych stron o postanowieniach art. 54 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾ dotyczącego wykorzystania funduszy pochodzących z dwóch różnych źródeł wspólnotowych celem pokrycia jednych i tych samych kosztów kwalifikowalnych;

40. wzywa Komisję, aby, przedstawiając plan finansowy, wyjaśniła, co stanowi wartość dodaną wspólnych działań UE w poszczególnych sektorach technologii, jak również objaśniła wyniki badań dotyczących trwałości poszczególnych innowacji technologicznych;

41. zauważa konieczność planowania środków we współpracy z przemysłem w celu zwiększenia inwestycji sektora prywatnego w nowe technologie niskoemisyjne; podkreśla konieczność jasnej wizji długoterminowej i ram finansowych, wspieranych przez instytucje finansowe takie jak EBI w celu zapewnienia partnerom z sektora prywatnego wystarczających gwarancji dla inwestycji; podkreśla potrzebę zaangażowania MŚP, w szczególności w odniesieniu do technologii systemów rozproszonych dostaw energii;

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1989/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 6).

Środa, 9 lipca 2008 r.

42. zauważa, że na mocy proponowanego przeglądu unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji dochody z aukcji mogłyby dostarczyć znaczącego źródła finansowania zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii w UE, osiągając jednocześnie cele w zakresie zmian klimatu, wydajności energetycznej i energii odnawialnej;

*

* *

43. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Państwowe fundusze majątkowe

P6_TA(2008)0355

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie państwowych funduszy majątkowych

(2009/C 294 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie wspólnej europejskiej strategii wobec państwowych funduszy majątkowych (COM(2008)0115),
- uwzględniając bieżące prace Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW), a w szczególności międzynarodową grupę roboczą ds. państwowych funduszy majątkowych,
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu Inwestycyjnego Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) z dnia 4 kwietnia 2008 r.,
- uwzględniając art. 64 i 65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (byłe art. 57 i 58 Traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej);
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że państwowe fundusze majątkowe (PFM) są obecne na światowych rynkach finansowych już od ponad 50 lat,
- B. mając na uwadze, że działalność PFM nie powodowała zakłóceń na rynkach finansowych,
- C. mając na uwadze, że struktura własnościowa PFM sprawia, iż nie wchodzą one w zakres regulacji rynku finansowego UE,
- D. mając na uwadze, że strategia inwestycyjna PFM wykazuje preferencję do stabilnych, długoterminowych inwestycji,
- E. mając na uwadze, że pewne zaniepokojenie budzi brak przejrzystości w niektórych PFM w zakresie aktywów, strategii inwestycyjnych, zysków i struktur zarządzania,
- F. mając na uwadze rolę, jaką odegrały PFM podczas niedawnego kryzysu finansowego w uchronieniu kilku poważnych instytucji finansowych przed bankructwem,
- G. mając na uwadze potencjał wzrostu PFM,
- H. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna nadal zdecydowanie popierać politykę otwartości w odniesieniu do inwestycji i swobodnego przepływu kapitału,

Środa, 9 lipca 2008 r.

1. uważa, że PFM nie powodowały dotychczas żadnych zakłóceń na rynkach kapitałowych, ale ich struktura, wielkość i gwałtowny rozwój wymagają dogłębnej analizy, jeżeli chodzi o ich rolę i znaczenie; przyznaje, że istnieją różnice w podejściu PFM do przejrzystości i zarządzania;
2. wyraża zaniepokojenie, że ewentualny brak przejrzystości w niektórych państwowych funduszach majątkowych może uniemożliwić dokładne poznanie struktur i celów funduszy; domaga się, aby Komisja podkreśliła, że przejrzystość i udostępnianie informacji są podstawowymi zasadami tworzenia prawdziwie równych warunków dla wszystkich podmiotów i sprawnego funkcjonowania rynków w ogóle;
3. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji, w którym ponownie zwraca się uwagę na znaczenie otwartych rynków oraz zaangażowanie Komisji w znalezienie rozwiązań ogólnosiękatowych; odnotowuje inicjatywy na szczeblu krajowym i w ramach forów międzynarodowych zmierzające do zwiększenia przejrzystości i poprawy zarządzania oraz zwraca się do Komisji o ścisłą współpracę z MFW i OECD w celu opracowania ogólnosiękatowego kodeksu postępowania;
4. uważa jednak, że komunikat Komisji powinien być traktowany jako pierwszy etap działań i w związku z tym domaga się, aby Komisja monitorowała działalność PFM i pełniła rolę koordynatora w celu zapewnienia, aby krajowe inicjatywy nie były sprzeczne z zobowiązaniem do otwartości w zakresie inwestycji lub nie stanowiły zagrożenia dla pozycji Unii Europejskiej na rynkach światowych;
5. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy narzędzi, które posiada Unia Europejska w świetle postanowień Traktatu WE i obowiązującego prawa (wymogi przejrzystości, prawa głosu, prawa udziałowców i złote akcje), które pozwoliłyby na ewentualną interwencję w przypadku problemów z własnością powstałych na skutek działania PFM;
6. domaga się, aby Rada i Komisja przeprowadziły analizę pola manewru, jakie pozostawiają instytucjom UE postanowienia art. 64 i 65 TFUE, tak aby sprawdzić możliwości skoordynowanego działania na szczeblu UE, które ma podstawowe znaczenie dla interesów UE i sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego; wzywa Komisję do sporządzenia listy sektorów, które weszłyby w zakres postanowień art. 65 dotyczących polityki publicznej;
7. wzywa Komisję i Radę do przeprowadzenia dogłębnej analizy funkcjonowania światowych rynków finansowych oraz określenia i promowania jasnej wizji UE w zakresie zasad i przepisów regulujących ich funkcjonowanie, biorąc pod uwagę inicjatywy światowe; jest zdania, że wspólne stanowisko tego typu wzmocniłoby pozycję UE na forum międzynarodowym; wzywa Komisję do zastosowania zasady wzajemności tam, gdzie to właściwe;
8. wyraża zaniepokojenie z powodu cen ropy i ich wpływu na kurs wymiany euro na dolara amerykańskiego, ponieważ zyski z ropy są często inwestowane poprzez PFM w aktywa denominowane w euro i w rynki strefy euro w ogóle;
9. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

W kierunku nowej kultury mobilności w mieście

P6_TA(2008)0356

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie zielonej księgi zatytułowanej „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” (2008/2041(INI))

(2009/C 294 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę zatytułowaną „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” (COM(2007)0551),
- uwzględniając białą księgę zatytułowaną „Europejska polityka transportowa do 2010 r.: czas na decyzje” (COM(2001)0370),

Środa, 9 lipca 2008 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Utrzymać Europę w ruchu — zrównoważona mobilność dla naszego kontynentu: przegląd średniookresowy Białej Księgi Komisji Europejskiej dotyczącej transportu z 2001 r.” (COM(2006)0314),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Bezpieczniejszy, bardziej ekologiczny i wydajniejszy transport dla całej Europy: pierwsze sprawozdanie na temat inicjatywy „Inteligentny samochód” (COM(2007)0541),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Ramy prawne podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego w XXI w. - Stanowisko Komisji w sprawie sprawozdania końcowego grupy wysokiego szczebla CARS 21. Wkład w strategię UE na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (COM(2007)0022),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Inteligentny samochód: budowanie świadomości znaczenia technologii teleinformatycznych na potrzeby samochodów bardziej inteligentnych, bezpiecznych i ekologicznych” (COM(2006)0059),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Logistyka transportu towarowego w Europie — klucz do zrównoważonej mobilności” (COM(2006)0336),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działań na rzecz logistyki transportu towarowego” (COM(2007)0607),
- uwzględniając komunikat Komisji dotyczący strategii tematycznej w sprawie środowiska miejskiego (COM(2005)0718),
- uwzględniając wnioski i wytyczne Komisji oraz opinie Parlamentu Europejskiego w sprawie funduszy strukturalnych oraz Funduszu Spójności, a także w sprawie siódmego programu ramowego w dziedzinie badań,
- uwzględniając zmieniony wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów w transporcie drogowym (COM(2007)0817),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wkładu w wiosenne posiedzenie Rady w 2008 r. w odniesieniu do strategii lizbońskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. sprawie utrzymania Europy w ruchu — zrównoważonej mobilności dla naszego kontynentu ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie CARS 21: ramy prawne podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 września 2007 r. w sprawie logistyki transportu towarowego w Europie — klucza do zrównoważonej mobilności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 26 września 2006 r. dotyczącą strategii tematycznej w sprawie środowiska miejskiego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie mobilności w mieście,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0252/2008),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0057.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0345.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0007.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0375.⁽⁵⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 182.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- A. mając na uwadze, że centra miejskie (miasto i okolice) mają z różnych względów duże znaczenie dla życia obywateli UE; mając na uwadze, że mimo odmiennej wielkości i struktury centra miejskie stoją wobec podobnych problemów i wyzwań w zakresie zanieczyszczenia, zagęszczenia ruchu, hałasu oraz bezpieczeństwa na drogach, wynikających z mobilności w mieście,
- B. mając na uwadze nagłą potrzebę przyjęcia nowego sposobu myślenia i innowacyjnych pomysłów w odniesieniu do mobilności w mieście wynikającą z faktu, że transport miejski jest jedną z głównych przyczyn zmian klimatu, zanieczyszczenia i innych problemów środowiska naturalnego, a także związanych z nimi negatywnych konsekwencji pod względem jakości życia i zdrowia mieszkańców miast; mając na uwadze, że problemy te muszą zostać rozwiązane, jeżeli jakkolwiek ogólna strategia UE mająca na celu zwalczanie zmian klimatycznych i rozwiązanie innych problemów ochrony środowiska ma odnieść sukces,
- C. mając na uwadze konieczność określenia właściwego podziału zadań między UE a miastami i gminami, przy czym UE powinna odgrywać jasno zdefiniowaną rolę; mając na uwadze, że zgodnie z zasadą lepszego stanowienia prawa oraz z zasadą pomocniczości i proporcjonalności, działania Wspólnoty w zakresie mobilności w mieście należy podejmować jedynie, gdy wiąże się one z osiągnięciem wyraźnej wartości dodanej dla Europy,
- D. mając na uwadze, że zasady wewnętrznego rynku UE należy uwzględniać również w dziedzinie mobilności miejskiej,
- E. mając na uwadze, że w celu znalezienia zintegrowanych, trwałych, skutecznych ze społecznego punktu widzenia oraz gospodarczo opłacalnych rozwiązań swoich konkretnych problemów w zakresie mobilności europejskie miasta i gminy powinny mieć możliwość wyboru spośród szerokiej gamy elastycznych instrumentów, tak aby móc opracować własny zestaw środków politycznych („policy mix”), dostosowany do ich potrzeb; mając na uwadze, że w przypadku każdego środka i dziedziny transportu (transport pieszy, rowerowy, publiczny i prywatny transport pasażerski, dystrybucja towarów i usługi) należy dążyć do znalezienia lepszych rozwiązań logistycznych i przejścia na bliższe zasadom zrównoważonego rozwoju środki transportu, tak aby zapewnić dogodny dostęp do centrów miejskich i płynny ruch drogowy, co ma duże znaczenie dla mieszkańców, odwiedzających, osób dojeżdżających do pracy, producentów i dostawców towarów i usług - zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw; mając na uwadze, że należy położyć szczególny nacisk na interoperacyjność wybranych instrumentów, tak aby na późniejszym etapie umożliwić władzom transgraniczne egzekwowanie prawa w odniesieniu do naruszeń przepisów ruchu drogowego związanych z obszarami miejskimi,
- F. mając na uwadze, że europejska polityka w zakresie transportu miejskiego powinna uwzględniać spójność gospodarczą, społeczną, terytorialną i w dziedzinie środowiska naturalnego; mając na uwadze, że należy w szczególności uwzględnić specyficzne problemy i warunki w nowych państwach członkowskich;
- G. mając na uwadze, że należy uwzględnić szczególne potrzeby pracowników (osób dojeżdżających do pracy), osób o ograniczonej sprawności ruchowej, dzieci (wózki), oraz osób mniej zamożnych i starszych; mając na uwadze, że należy pamiętać, iż szybko postępujący proces starzenia się ludności Europy prowadzi do zmian demograficznych i nowych potrzeb społecznych w zakresie mobilności,
- H. mając na uwadze, że kluczowe jest przyjęcie nowego podejścia do strategicznego planowania obszarów miejskich, tak by przewidzieć wyzwania w dziedzinie ochrony środowiska, energii i mobilności, które pojawiają się w następnych dziesięcioleciach,
- I. mając na uwadze, że internalizacja kosztów zewnętrznych stanowi ważny krok na drodze do przejrzystości struktury kosztów w sektorze transportu; mając na uwadze konieczność dokonania oceny możliwości krzyżowego subwencjonowania koncepcji zrównoważonego transportu miejskiego w celu zapewnienia sprawiedliwego traktowania transportu towarów i osób oraz różnych rodzajów transportu; mając na uwadze, że należy podjąć starania w celu opracowania nowych instrumentów finansowych oraz w lepszy sposób i częściej korzystać z istniejących instrumentów finansowych, takich jak fundusze strukturalne i fundusz spójności na rzecz trwałych rozwiązań w zakresie mobilności w mieście,

Rola Unii Europejskiej

1. z zadowoleniem przyjmuje wymienioną powyżej zieloną księgę jako odpowiednią podstawę do dyskusji; z zadowoleniem przyjmuje również szerokie zaangażowanie zainteresowanych podmiotów w proces kształtowania opinii publicznej oraz formułowania przyszłej polityki UE w zakresie transportu miejskiego;

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. uważa, że konieczne jest jasne określenie zakresu odpowiedzialności Unii Europejskiej, zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności ustanowionymi w traktatach; uznaje zasadę, zgodnie z którą władze lokalne powinny mieć swobodę prowadzenia własnej polityki mobilności, w poszanowaniu właściwych krajowych i wspólnotowych przepisów prawa; oczekuje jednocześnie, że w poszanowaniu wyżej wspomnianych zasad, państwa członkowskie, miasta i gminy są świadome własnej odpowiedzialności w zakresie dążenia do lepszej organizacji i planowania mobilności w mieście; przyznaje jednak, że wspólne skoordynowane działania związane z mobilnością w mieście we Wspólnocie przynoszą wyraźną wartość dodaną w niektórych dziedzinach;
3. jest przekonany, że UE powinna określić całościową strategię mobilności w mieście, prowadzącą do bardziej racjonalnego korzystania z samochodów prywatnych i promującą przechodzenie na zrównoważone rodzaje transportu, aby wesprzeć zaangażowanie UE w sprawę ochrony środowiska naturalnego i ograniczania emisji gazów cieplarnianych;
4. uważa, że w następujących dziedzinach konieczne jest działanie na szczeblu europejskim i wzywa do:
 - opracowania zintegrowanej całościowej koncepcji mobilności w mieście, która będzie stanowiła wspólne ramy referencyjne dla podmiotów na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym (władz lokalnych, obywateli, przedsiębiorstw i przemysłu); podejście to powinno opierać się o zasady wewnętrznego rynku UE i zrównoważoną mobilność oraz uwzględniać możliwość funkcjonowania miast i wpływ na demografię (migracja z miast); podkreśla, że powinno to stać się wyraźnym bodźcem dla miast i obszarów miejskich do ustanowienia zintegrowanych i kompletnych planów zrównoważonej mobilności w mieście (SUMP), z położeniem nacisku na długofalowe planowanie miejskie i przestrzenne; w tym kontekście wzywa Komisję do przeanalizowania sposobów połączenia planów zrównoważonej mobilności w mieście (SUMP) ze współfinansowaniem przez UE projektów w dziedzinie transportu w miastach liczących ponad 100 000 mieszkańców oraz z prawodawstwem UE, decyzjami i celami w zakresie zmniejszenia liczby wypadków, emisji CO₂, miejscowych emisji gazów i hałasu;
 - zgromadzenia i skutecznego rozpowszechniania wiarygodnych i porównywalnych danych na temat wszystkich aspektów mobilności miejskiej i podmiejskiej z uwzględnieniem przyszłych zmian warunków ramowych (np. zmian demograficznych, wzrostu gospodarczego czy zmian klimatycznych);
 - stworzenia kompletnego wykazu obecnie obowiązujących wspólnotowych uregulowań bezpośrednio lub pośrednio dotyczących mobilności w miastach, przy czym za każdym razem powinna zostać zbadana możliwość ich poprawy i uproszczenia;
 - dokonania oceny wdrożenia i zastosowania przez państwa członkowskie europejskich przepisów dotyczących transportu miejskiego, w szczególności publicznego transportu pasażerskiego;
 - sporządzenia listy inicjatyw lokalnych mających na celu rozwiązanie niektórych problemów, o których mowa w zielonej księdze (np. opłaty za korzystanie z dróg, strefy ekologiczne, bezpieczeństwo transportu publicznego, bezpieczeństwo rowerzystów, itp.); oczekuje, że lista ta może stanowić podstawę wymiany najlepszych rozwiązań w tych dziedzinach;
 - monitorowania stosowanych lokalnie środków związanych z dostępem do centrów miast w celu uniknięcia barier handlowych na rynku wewnętrznym;
 - stworzenia europejskiej platformy mobilności w mieście lub innego skutecznego forum w sposób klarowny gromadzącego dane, najlepsze wzorce i informacje na temat polityki mobilności w mieście, by umożliwić obywatelom i decydentom łatwy dostęp do istotnych informacji koniecznych do opracowania politycznych strategii mobilności w mieście; podkreśla, że platforma tego rodzaju powinna w sposób możliwie szeroki korzystać z istniejących baz danych, zasobów i instytucji, aby uniknąć barier administracyjnych i biurokracji;
 - dokonania oceny kosztów zewnętrznych różnych rodzajów transportu oraz możliwości ich internalizacji;
5. wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w celu przezwyciężenia barier krajowych stojących przed projektami miejskimi, jednak bez proponowania prawodawstwa UE, które mogłoby ograniczyć elastyczność na szczeblu lokalnym, niezbędną do rozwiązywania problemów mobilności;

Środa, 9 lipca 2008 r.

Prawodawstwo

6. uważa za konieczne uwzględnianie przez UE w obszarach polityki, w których może ona stanowić prawo (np. polityka budżetowa, polityka ochrony środowiska, polityka społeczna i polityka rynku pracy, polityka konkurencji, polityka przemysłowa, polityka regionalna i polityka spójności, polityka transportowa i polityka bezpieczeństwa drogowego, polityka energetyczna), szczególnych wymagań transportu miejskiego;

Standaryzacja i harmonizacja

7. wzywa do opracowania specjalnych uregulowań lub wytycznych europejskich w zakresie standaryzacji i harmonizacji, dotyczących:

- projektowania i funkcjonowania stref ochrony środowiska oraz opłat za użytkowanie dróg; uważa, że decyzja dotycząca wprowadzenia tych środków powinna zostać podjęta na szczeblu lokalnym z uwzględnieniem sytuacji specyficznej dla każdej konurbacji; mając na uwadze, że zgodne z zasadami wewnętrznego rynku, należy położyć szczególny nacisk na interoperacyjny charakter ich struktury, tak aby umożliwić płynny ruch drogowy i uniknąć rozbieżnych inicjatyw w różnych państwach członkowskich;
- wymagań technicznych i organizacyjnych w zakresie interoperacyjności różnych rodzajów transportu osobowego i towarowego;
- mobilności osób niepełnosprawnych, osób starszych i osób z małymi dziećmi oraz osób mniej zamożnych;
- poprawienia bezpieczeństwa na drogach zgodnie z prawodawstwem europejskim i krajowym;
- dostępności i interoperacyjności inteligentnych systemów transportowych (ITS) dla zastosowań obejmujących całą UE;

Rozpowszechnianie i wymiana najlepszych praktyk

8. wzywa do podjęcia odpowiednich środków mających na celu wspieranie wymiany sprawdzonych rozwiązań, w szczególności w odniesieniu do:

- optymalizacji wykorzystania dostępnej infrastruktury, na przykład poprzez koncepcje elastycznego wykorzystania dróg,
- przyjęcia rozwiązań w zakresie multimodalnego transportu i mobilności (droga, kolej, woda),
- zintegrowanych systemów biletów i opłat, które ułatwią dostęp do różnych rodzajów transportu i wspólne korzystanie z nich;
- opracowania dostosowanych do potrzeb, zrównoważonych planów mobilności oraz działań wspierających planowanie przestrzenne i urbanistyczne („miasto niewielkich odległości”) przy udziale wszystkich zainteresowanych na odpowiednio wczesnym etapie,
- wytycznych mających zapewnić współpracę międzyagencyjną wszystkich wydziałów samorządu lokalnego i regionalnego oraz przedsiębiorstw użyteczności publicznej przy opracowywaniu planów dla obszarów miejskich,
- innowacyjnych rozwiązań w zakresie wydajnego transportu towarowego, w szczególności w odniesieniu do lokalnej dystrybucji towarów w miastach, obejmujących niezawodne systemy załadunku i rozładunku ułatwiające dokonywanie tzw. operacji ostatniej mili;
- zrównoważonych usług transportowych przeznaczonych dla turystów podróżujących w miastach i na obszarach podmiejskich,
- wytycznych dotyczących ekologicznych zamówień publicznych,
- lepszej organizacji ekologicznego lokalnego publicznego transportu pasażerskiego pod kątem wydajności, atrakcyjności, redukcji emisji i dostępności, także dla osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej zdolności poruszania się, oraz pod kątem bezpieczeństwa i pewności,

Środa, 9 lipca 2008 r.

- promowania zrównoważonych łańcuchów mobilności: chodzenie pieszo-jazda na rowerze-wspólne korzystanie z samochodu-wspólne dojazdy-taksówka-mobilność wspólna/publiczna,
 - lepszej organizacji transportu na krótkich odcinkach,
 - środków zarządzania ruchem służących optymalizacji z punktu widzenia logistyki i zarządzania mobilnością z myślą o zredukowaniu lub zniesieniu konieczności transportu, takich jak telepraca lub elastyczny czas rozpoczęcia pracy i nauki,
 - środków promowania mobilności wirtualnej, takich jak elektroniczne kształcenie i bankowość, telezakupy czy telekonferencje,
 - tworzenia stref ekologicznych oraz systemów elektronicznych opłat drogowych,
 - polityki i praktyki parkowania, takiej jak wprowadzenie systemów zdalnego zarządzania parkingami,
 - poprawy i rozszerzenia wykorzystania ITS;
9. wzywa do możliwie najszerszego rozpowszechniania danych dotyczących kwestii istotnych dla mobilności w mieście, takich jak statystyki Eurostatu i CARE (bazy danych Wspólnoty na temat wypadków drogowych w Europie); wnosi o otwarcie dostępu do bazy danych CARE, co stanowiłoby potężne narzędzie wymiany informacji i wiedzy między osobami zawodowo zajmującymi się transportem;
10. zwraca się do Komisji o wspieranie władz lokalnych poprzez promocję projektów pilotażowych i eksperymentalnych, w szczególności dotyczących zastosowania zintegrowanego podejścia w kwestii mobilności w mieście, oraz wspieranie badań w dziedzinie planowania miejskiego;

Badania i rozwój

11. podkreśla konieczność badań i rozwoju w dziedzinie zrównoważonego transportu, a zwłaszcza wspierania postępu technologicznego przy opracowywaniu ekologicznych technologii budowy pojazdów; wzywa Komisję i Radę do inwestowania w czyste, bardziej wydajne, zorientowane na konsumenta i bezpieczne systemy transportu miejskiego oraz do podjęcia działań na rzecz stworzenia rynku takich systemów;
12. wskazuje na to, że UE ma rolę do odegrania w zakresie opracowania i promocji inteligentnych systemów transportowych (ITS) oraz finansowania innowacyjnych technologii, ponieważ mogą one wnieść ważny wkład między innymi w zwiększenie bezpieczeństwa transportu i poprawę jego płynności, a także poprawę wydajności logistycznej; uważa zatem, że Unia Europejska powinna w szczególności wspierać dalszy rozwój tych systemów w UE, a przede wszystkim ich coraz szersze zastosowanie;
13. wzywa Komisję, aby sporządziła dostępne i zgodne listy projektów badawczo-rozwojowych w dziedzinie mobilności w mieście w ramach różnych programów UE, wskazując przykłady, które znalazły zastosowanie w praktyce;

Koordynacja działań organów

14. podkreśla, że wymiana najlepszych wzorców dotyczących zarządzania mobilnością i lepsza koordynacja mają podstawowe znaczenie dla poprawy transportu i mobilności w mieście ze względu na zaznaczające się niedostatki, takie jak brak właściwego podziału obowiązków i koordynacji między różnymi organami lokalnymi, regionalnymi i krajowymi, a także niedostateczną koordynację planowania systemów transportu miejskiego, podmiejskiego i wiejskiego; zwraca uwagę, że zła koordynacja między władzami lokalnymi prowadzi do podwyższenia kosztów dostaw i nasilenia ruchu, a tym samym do większego zanieczyszczenia środowiska;
15. wzywa do natychmiastowego poprawienia koordynacji między sąsiadującymi lokalnymi organami w celu zapewnienia pewnego poziomu spójności oraz umożliwienia zrównoważonego i harmonijnego rozwoju lokalnej i regionalnej infrastruktury transportowej na obszarach transgranicznych i innych;

Środa, 9 lipca 2008 r.

Zintegrowane podejście

16. uważa za konieczne, by rozwój i planowanie urbanistyczne przebiegało w zintegrowany sposób przy uwzględnieniu zarówno obecnych, jak i przyszłych potrzeb w dziedzinie transportu miejskiego; wprowadzenie pociągów pośpiesznych, które połączą centra miast z portami rzecznyymi, dworcami kolejowymi, lotniskami, a przede wszystkim regionami peryferyjnymi musi być priorytetem w rozwijaniu i modernizowaniu dużych miast na wielką skalę;

17. przypomina, że mając na uwadze intensyfikację zjawiska urbanizacji, należy zwrócić większą uwagę na przedmieścia, obszary podmiejskie oraz konurbacje;

Odpowiedzialność indywidualna

18. podkreśla znaczenie indywidualnej odpowiedzialności obywateli i uważa za konieczne zachęcenie ich do krytycznego zastanowienia się nad swoim zachowaniem jako uczestników ruchu i w miarę możliwości do czynnego udziału w lokalnych forach mobilności miejskiej; uważa, że prawie każdy obywatel jest w stanie zmienić swoje przyzwyczajenia, na przykład w zakresie użytkowania prywatnego samochodu osobowego oraz innych alternatywnych środków transportu (ruch piesz, rowerowy lub transport publiczny), a tym samym wnieść indywidualny wkład w czystość i jakość życia w mieście; wzywa władze krajowe, regionalne i lokalne do zapewnienia alternatywnych opcji w zakresie mobilności w celu ułatwienia obywatelom zmiany przyzwyczajzeń; ponadto wzywa władze europejskie, krajowe, regionalne i lokalne do zintensyfikowania kampanii edukacyjnych i informacyjnych w celu zwiększenia poziomu świadomości obywateli w odniesieniu do ich zachowań jako uczestników ruchu; podkreśla szczególne znaczenie kampanii edukacyjnych skierowanych do młodszych pokoleń;

19. w tym kontekście podkreśla znaczenie i rosnące powodzenie Dnia bez Samochodu w ramach Tygodnia Mobilności UE; odnotowuje, że w 2007 r. w inicjatywie tej uczestniczyło 1909 miast z 23 państw członkowskich; nawołuje Komisję i państwa członkowskie, by nieustannie wspierały tę inicjatywę i działały na rzecz jej rozpowszechnienia;

20. uważa za konieczne przeprowadzenie analizy, która naświetli wszystkie aspekty wyborów i zachowań obywateli w dziedzinie mobilności miejskiej (transport indywidualny a transport zbiorowy) oraz dostarczy szczegółowych informacji na ich temat; apeluje o nowe i ujednolicone gromadzenie danych na temat takich mniej zbadanych kwestii, jak zachowania pieszych i rowerzystów oraz przyczyny korzystania przez obywateli z określonych rodzajów transportu i odrzucenia innych;

Finansowanie

21. stwierdza, że UE może wnieść duży wkład w finansowanie środków w zakresie pasażerskiego i towarowego transportu miejskiego, na przykład ze środków pochodzących z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, i wzywa Komisję do przyjęcia na siebie odpowiedzialności w tym obszarze; wskazuje — w odniesieniu do określonych prawem wspólnotowym środków w zakresie ochrony środowiska i transportu — na zobowiązania finansowe państw członkowskich;

22. wzywa Komisję do opracowania specjalnych instrumentów rynkowych, stwarzających zrównoważone i korzystne warunki ramowe, dzięki którym możliwa będzie zrównoważona mobilność w centrach miast;

23. domaga się, aby w kontekście nadchodzącego przeglądu budżetu UE finansowanie projektów ze środków UE było w przyszłości silniej uzależnione od spełnienia warunków i zobowiązań odnoszących się do zrównoważonego transportu i ochrony środowiska, co jego zdaniem stanowi odpowiedni instrument wspierania ekologicznych i powszechnie dostępnych koncepcji transportu;

24. wzywa Komisję do prowadzenia prac - w ramach tej instytucji lub we współpracy na przykład z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym - na temat obecnych i przyszłych możliwości finansowania transportu miejskiego; proponuje opracowanie wyczerpującego przewodnika wymieniającego w systematyczny sposób wszystkie dostępne sposoby finansowania transportu miejskiego; wzywa ponadto Komisję do zbadania kwestii krzyżowego subwencjonowania w transporcie w celu zapewnienia sprawiedliwego traktowania wszystkich rodzajów transportu oraz transportu osób i towarów; ponadto stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny wszystkich aspektów partnerstw publiczno-prywatnych i wkładu, który mogą wnieść, w koncepcje mobilności miejskiej;

Środa, 9 lipca 2008 r.

25. wzywa Prezydium Parlamentu Europejskiego i jego służby, aby dały przykład wdrażając własne decyzje i zwiększając środki zarządzania mobilnością w odniesieniu do posłów do PE, personelu i osób odwiedzających, w celu włączenia przez Parlament zrównoważonej mobilności do wdrażania rozporządzenia w sprawie EMAS;

*
* *

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Raport roczny EBC za rok 2007

P6_TA(2008)0357

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2007 (2008/2107(INI))

(2009/C 294 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając raport roczny Europejskiego Banku Centralnego (EBC) za 2007 r.,
- uwzględniając art. 113 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 15 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego załączonego do traktatu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie zintegrowanych wytycznych dotyczących wzrostu i zatrudnienia (część: ogólne wytyczne dla polityk gospodarczych państw członkowskich i Wspólnoty): rozpoczęcie nowego cyklu (2008-2010) ⁽²⁾
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej — sukcesy i wyzwania” (COM(2008)0238),
- uwzględniając przegląd stabilności finansowej EBC z grudnia 2007 r. i jego raport w sprawie integracji finansowej w Europie z kwietnia 2008 r.,
- uwzględniając wiosenne prognozy ekonomiczne Komisji na lata 2008-2009,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0241/2008),
- A. mając na uwadze, że w 2007 r. PKB strefy euro wzrósł o 2,6 % (w porównaniu z 2,7 % w 2006 r.) pomimo warunków zwiększonej niepewności wynikającej z napięć finansowych w drugiej połowie roku,
- B. mając na uwadze, że stopa inflacji wyniosła 2,1 % w porównaniu z 2,2 % w 2006 r. pomimo sytuacji gospodarczej, która charakteryzowała się znaczącą presją na wzrost cen,
- C. mając na uwadze, że EBC w 2007 r. w dalszym ciągu zmieniał stopy procentowe z 3,5 % w grudniu 2006 r. do 4,0 % w czerwcu 2007 r i utrzymał ten poziom w drugim półroczu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0058.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- D. mając na uwadze, że w oświadczeniach Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) i Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju wzywa się do bardzo ostrożnego podejścia do podnoszenia stóp procentowych w strefie euro,
- E. mając na uwadze, że w 2007 r. kurs wymiany euro wzrósł o 6,3 % w nominalnym ujęciu efektywnym i że szczególnie wysoka aprecjacja nastąpiła względem dolara USA (11,8 %),
- F. mając na uwadze, że napięcia na rynku finansowym i nierównowaga globalna stanowią zagrożenie dla ogólnoswiatowego wzrostu gospodarczego i zmian kursów walutowych,
- G. mając na uwadze, że oczekuje się, iż w 2008 r. inflacja w strefie euro wzrośnie do 2,0 %-3,0 %, odzwierciedlając w znacznej mierze aktualną tendencję wzrostu cen towarów, a następnie spadnie do bardziej umiarkowanego przedziału 1,2 %-2,4 % w 2009 r.,
- H. mając na uwadze, że głównym celem EBC oraz Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) jest utrzymywanie stabilności cen przy jednoczesnym wspieraniu ogólnej polityki gospodarczej Wspólnoty, tak jak określa to art. 105 traktatu WE; uznając w tym kontekście pełną niezależność EBC i ESBC,
- I. mając na uwadze, że EBC stoi przed dylematem, jakim jest konieczność podjęcia wyzwań związanych z rosnącą inflacją oraz pierwszymi oznakami spowolnienia gospodarczego wynikającego z napięć finansowych w ostatnich miesiącach,
- J. mając na uwadze, że Parlament pragnie przyczynić się do wzmocnienia roli i międzynarodowego autorytetu EBC oraz strefy euro na scenie międzynarodowej,

EBC dziś

1. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w dziesięć lat po zainicjowaniu unii gospodarczej i walutowej (UGW) EBC i euro są szanowane i ogólnie akceptowane w ramach gospodarki światowej, i zauważa, że euro stało się walutą o światowej pozycji niemal dorównującej pozycji dolara USA;
2. przypomina, że traktat WE czyni wyraźne rozróżnienie między celami EBC w zakresie stabilności cen z jednej strony a wspieraniem ogólnej polityki gospodarczej z drugiej strony, w związku z czym obydwa cele nie mogą być po prostu traktowane jako wymienne; uznaje pełną niezależność EBC w realizacji tego podwójnego mandatu i przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w myśl traktatu z Lizbony EBC powinien się stać instytucją UE posiadającą osobowość prawną i jasno określony niezależny status polityczny i finansowy; wyraża przekonanie, że uznanie EBC za instytucję wspólnotową wzmacnia odpowiedzialność Parlamentu, szczególnie zaś komisji odpowiedzialnej za sprawy gospodarcze i walutowe, jako instytucji, przed którą EBC odpowiada za decyzje dotyczące polityki pieniężnej;
3. wita Cypr i Maltę w UGW i odnotowuje ich pomyślną akcesję;

Stabilność finansowa

4. wyraża uznanie dla znakomitej pracy EBC w ograniczaniu napięć finansowych wywołanych przez kryzys na amerykańskim rynku kredytów hipotecznych wysokiego ryzyka, zwłaszcza dla operacji rozpoczętej w dniu 9 sierpnia 2007 r., w wyniku której dostarczono rynkowi płynności w kwocie 95 mld euro, w formie przetargu o stałej stopie procentowej wynoszącej 4,00 %, zgodnie z tą samą procedurą, co w przypadku zwykłych operacji rynkowych EBC; zauważa, że operacja ta, wraz z operacjami dostrajającymi i następującymi po nich rozlicznymi cotygodniowymi operacjami refinansującymi, zdołała ustabilizować bardzo krótkoterminowe stopy procentowe; uważa, że wskazuje to ponownie na wartość wspólnej polityki walutowej kształtowanej przez EBC, która stabilizuje gospodarkę w okresach niestabilności;
5. podziela poglądy EBC, że rosnąca złożoność instrumentów finansowych i nieprzejrzystość operacji instytucji finansowych może powodować większą niepewność co do poziomu podejmowanego ryzyka, tego, kto ostatecznie je ponosi, oraz wielkości potencjalnych strat;

Środa, 9 lipca 2008 r.

6. podkreśla potrzebę ustanowienia ram UE w zakresie nadzoru finansowego; podkreśla, że chociaż traktat WE nie powierza EBC żadnej bezpośredniej odpowiedzialności związanej z nadzorem ostrożnościowym instytucji kredytowych i stabilnością systemu finansowego, istnieje potrzeba ścisłego włączenia EBC w nadzór;

7. uważa, że skuteczne opanowanie aktualnego kryzysu finansowego wzmocniło EBC; przyjmuje z zadowoleniem zwiększoną wiarygodność i międzynarodowe uznanie EBC; wzywa Eurogrupę, aby poszła śladem EBC i zwiększyła swoją wiedzę fachową i koordynację w kwestiach związanych z regulacją i nadzorem rynków finansowych;

8. podkreśla zwiększoną potrzebę współpracy pomiędzy bankami centralnymi i organami nadzorczymi celem utrzymania stabilności na rynkach finansowych, w szczególności mając na względzie coraz bardziej zintegrowane systemy finansowe; zwraca się do EBC o dalsze działania na rzecz poprawy integracji i komunikacji na szczeblu wewnątrzunijnym oraz w ramach stosunków z innymi bankami centralnymi i odpowiednimi instytucjami, szczególnie z Bankiem Anglii (Bank of England), ponieważ Londyn jest najważniejszym centrum finansowym w Unii Europejskiej; wzywa EBC do odgrywania czynnej roli na różnych forach omawiających zmiany w zakresie nadzoru, np. w działaniach wynikających z procedury Lamfalusy'ego;

9. uznaje, że główne banki centralne, takie jak EBC i amerykańska Rezerwa Federalna, przestrzegały przed lekceważeniem zagrożeń gospodarczych przed kryzysem „bańki internetowej” w latach 2000/2001 lub kredytów hipotecznych wysokiego ryzyka w 2007 r.; zauważa, że rynki finansowe nie zdołały skutecznie zareagować na te ostrzeżenia; w związku z tym zwraca się do EBC o przeanalizowanie tej reakcji i zaproponowanie sposobów poprawy korelacji między takimi perspektywicznymi ostrzeżeniami a reakcjami rynkowymi; w świetle niedawnych napięć finansowych wzywa EBC do analizy i oceny konsekwencji kryzysu finansowego i rozważenia, czy posiada on wystarczające instrumenty działania w obliczu ponadgranicznego europejskiego kryzysu finansowego oraz jakich uprawnień potrzebuje do poprawy nadzoru ostrożnościowego w skali makro w strefie euro;

Rozwój gospodarczy i monetarny

10. zauważa trwającą dyskusję na temat sposobu definiowania stabilności cen, w związku z którą niektórzy opowiadają się za strategią bezpośredniego celu inflacyjnego; uważa jednak, że system dwu filarów oparty na M3 jest najwłaściwszym sposobem pomiaru stabilności cen; zwraca się do EBC o podjęcie działań na rzecz ciągłej poprawy tego systemu; uznaje wartość dodaną informacji dodatkowych i wczesnego ostrzegania przed ryzykiem inflacyjnym oraz swobodę działania, jaką zapewnia taki system;

11. podkreśla, że zagrożenia niesymetrycznym rozwojem sytuacji gospodarczej w strefie euro mogą wzrosnąć wraz ze zwiększeniem liczby jej członków, ponieważ narastają różnice pod względem wielkości i dojrzałości ich gospodarek; wzywa EBC do zwrócenia szczególnej uwagi na tę sytuację oraz do wczesnego przeciwdziałania tym zagrożeniom i powiadomienia o nich państw członkowskich;

12. wzywa wszystkie państwa członkowskie należące do strefy euro, państwa członkowskie, które postanowiły pozostać poza nią, oraz kandydujące do niej państwa członkowskie do uwzględnienia tych wyzwań, a co za tym idzie, pełnego przestrzegania kryteriów Paktu Stabilności i Wzrostu i — w stosownych przypadkach — spełnienia kryteriów z Maastricht, ponieważ — wraz z konsolidacją fiskalną oraz polityką płacową zgodną z rozwojem sytuacji w zakresie wzrostu i wydajności — stanowi to najsilniejszą ochronę przed wyzwaniami związanymi z asymetrycznym rozwojem sytuacji;

13. podkreśla, że w kontekście niedawnej korekty prognozy dynamiki wzrostu dalsze podnoszenie stóp procentowych powinno być dokonywane z ostrożnością, tak aby nie zaszkodzić wzrostowi gospodarczemu; zaznacza, że aby wesprzeć ożywienie gospodarcze, państwa członkowskie muszą przeprowadzić zarówno konieczne reformy strukturalne, jak i działania inwestycyjne;

14. oczekuje, że Rada będzie jednakowo traktować wszystkie państwa członkowskie kandydujące do strefy euro i w pełni respektować ocenę i zalecenia EBC w zakresie ich gotowości do przystąpienia do tej strefy;

Środa, 9 lipca 2008 r.

15. odnotowuje aprecjację euro, zwłaszcza wobec dolara USA; podkreśla cel stabilności cen, uznając jednak, że duże i szybkie zmiany kursu wymiany euro nie powinny zaszkodzić zdolności EBC do zarządzania swoją polityką pieniężną w konfrontacji ze źródłem inflacji lub też, z drugiej strony, trudnymi perspektywami wzrostu krajów uzależnionych od eksportu; zwraca się do EBC o monitorowanie tej sytuacji i w razie konieczności o podjęcie działań oraz zachęca Eurogrupę, Komisję i EBC do poprawy koordynacji działań w dziedzinie polityki kursowej;

16. uznaje rosnącą presję wzrostową na inflację, do której w szczególności przyczyniają się ceny żywności i energii; zwraca się do EBC o wzmocnienie dialogu z krajowymi bankami centralnymi w tej kwestii celem koncentracji uwagi na stabilności cen w skali światowej;

Zarządzanie i skuteczne podejmowanie decyzji

17. przypomina o nieprzerwanym wezwaniu do większej przejrzystości EBC, która skutkowałaby większą wiarygodnością i przewidywalnością, i wyraża uznanie dla już wprowadzonych usprawnień w tej dziedzinie; uznaje w tym kontekście trudności związane z upublicznieniem protokołów posiedzeń Rady Prezesów EBC, jako że różnice w poszczególnych stanowiskach można by interpretować jako odzwierciedlenie interesów krajowych, co mogłoby powodować naciski rządów państw członkowskich na członków Rady Prezesów; zwraca się do EBC, aby przedstawiał Parlamentowi i opinii publicznej roczne podsumowanie działań przeprowadzonych w celu poprawy jego funkcjonowania, zgodnie z niniejszą rezolucją;

18. jest zdania, że dialog w dziedzinie polityki walutowej pomiędzy Parlamentem a EBC przebiega pomyślnie i należy go dalej umacniać; podkreśla, że odpowiedzialność *ex post* EBC ma kluczowe znaczenie dla zaufania, a więc i stabilności na rynkach finansowych; uważa, że dla jedności Zarządu i Rady Prezesów EBC ważne jest dalsze zaufanie do ich publicznej reprezentacji; popiera ukierunkowaną politykę informacyjną EBC wobec Parlamentu, Rady, Komisji i Eurogrupy; wyraża rozczarowanie niewielkim zaangażowaniem, jakie EBC wykazał w odpowiedzi na rezolucję Parlamentu z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie sprawozdania rocznego EBC za rok 2006 ⁽¹⁾; zdecydowanie podkreśla, że wezwanie do poprawy polityki komunikacyjnej EBC należy rozpatrywać tylko w kontekście jednoczesnego zachowania niezależności EBC i jego organów;

19. wzywa EBC, aby w swoich oświadczeniach następujących po podjęciu decyzji przez Radę Prezesów jasno precyzował, czy w trakcie dyskusji łatwo osiągnięto porozumienie, czy też pozostawano przy rozbieżnych opiniach, ponieważ dzięki temu rynki zyskałyby więcej informacji bez szkody dla wspólnej europejskiej perspektywy decyzji Rady Prezesów EBC;

20. wzywa EBC — zważywszy że od dnia 1 stycznia 2009 r. liczba prezesów ma przekroczyć 15 — aby przedstawił propozycję reformy struktury Rady Prezesów; zauważa, że w związku z rosnącą liczbą krajów strefy euro reformy będą tym bardziej konieczne; popiera wcześniejszą sugestię EBC, aby traktować gospodarcze znaczenie uczestniczących państw członkowskich jako najbardziej znaczący czynnik dla rotacyjnego systemu głosowania oraz że liczba decydentów powinna pozostać niska w trosce o skuteczność;

21. jest zdania, że niezależność EBC, w tym procedura mianowania członków Zarządu, sprawdziła się; zaznacza, że w art. 112 ust. 2 lit. b) traktatu WE przewiduje się, że członkowie Zarządu EBC mianowani są spośród osób o uznanym autorytecie i doświadczeniu zawodowym w dziedzinie polityki pieniężnej lub bankowości, oraz podkreśla, że ich przynależność państwowa nie powinna odgrywać żadnej roli i że nadal będą oni oceniani zgodnie ze ścisłymi kryteriami określonymi w traktacie WE, takimi jak kryterium kwalifikacji; uważa, że czynnikiem przyczyniającym się do wzrostu odpowiedzialności demokratycznej *ex-ante* i przejrzystości byłoby poddanie potencjalnych kandydatów wyłonionych i ocenionych przez Radę pod głosowanie zatwierdzające Parlamentu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0349.

Środa, 9 lipca 2008 r.

22. uważa, że z uwagi na przyszły status EBC na mocy traktatu z Lizbony należy wzmocnić rolę Parlamentu w mianowaniu członków Zarządu; podkreśla swoją wolę rozważenia — wraz z innymi instytucjami — ewentualnych możliwości usprawnienia procedury mianowania przed kolejnym odnowieniem składu Zarządu w 2010 r.;

23. uznaje rosnącą rolę Eurogrupy i jej przewodniczącego w określaniu istotnej części programu gospodarczego Unii Europejskiej, zwłaszcza bardziej formalną strukturę i centralną rolę w koordynacji polityki gospodarczej w ramach Eurogrupy, jak określono w art. 136 traktatu WE zmienionego traktatem z Lizbony, również w odniesieniu do państw członkowskich nieuczestniczących w strefie euro; popiera wzmocnienie rozwoju strefy euro przemawiającej jednym głosem na forach międzynarodowych, jak określono w art. 138 traktatu WE zmienionego traktatem z Lizbony, i poprzez przewodniczącego Eurogrupy;

24. przyjmuje z zadowoleniem współpracę pomiędzy EBC, Komisją i sektorem usług finansowych w zakresie pomysłu wszczęcia inicjatyw jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) i krótkoterminowego europejskiego papieru wartościowego (STEP); uważa, że stanowią one pozytywny wkład sektora usług finansowych w pobudzenie integracji finansowej w Unii Europejskiej;

25. przyjmuje z zadowoleniem pomysły rozpoczęcie operacji w systemie Target 2 i ukończenie działań dotyczących migracji do jednolitej platformy; uważa, że stosowanie jednolitej platformy stanowi ważny krok w kierunku integracji finansowej i obniżenia kosztów rozliczeń i rozrachunków; uważa, że EBC powinien teraz pilnie zaproponować strukturę zarządzania Target 2 securities (T2S);

Zewnętrzny wymiar euro

26. odnotowuje stale rosnący status euro jako międzynarodowej waluty; zauważa, że reprezentacja Unii Europejskiej na forach międzynarodowych w zakresie spraw gospodarczych i monetarnych w słabym stopniu odzwierciedla rzeczywistą wagę gospodarczą strefy euro i że można upatrywać w tym przeszkody dla większego wpływu w międzynarodowych sprawach finansowych; wzywa zatem do podjęcia konkretnych kroków na rzecz ujednoliconej reprezentacji strefy euro w międzynarodowych instytucjach finansowych, takich jak MFW;

27. zachęca EBC, aby w dalszym ciągu dążył do umocnienia swojej roli koordynacyjnej w międzynarodowych kontekstach finansowych; uważa, że mocniejszy status euro na arenie międzynarodowej będzie korzystny dla strefy euro, co zachęci nieuczestniczące w niej państwa członkowskie do dążenia do pełnego członkostwa;

*

* *

28. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Spis Romów we Włoszech w oparciu o pochodzenie etniczne

P6_TA(2008)0361

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie spisu Romów we Włoszech w oparciu o pochodzenie etniczne

(2009/C 294 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając prawa człowieka i podstawowe wolności, zasady równości i niedyskryminacji, prawo do godności, prywatności i ochrony danych osobowych, prawa dziecka i prawa członków mniejszości, uznane w międzynarodowych i europejskich konwencjach dotyczących ochrony praw człowieka i podstawowych wolności, zwłaszcza w konwencji ONZ o prawach dziecka, Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (ECHR) i w odpowiednim orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ⁽¹⁾ i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając traktaty, zwłaszcza art. 2, 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 13 (środki przeciwko dyskryminacji, m.in. ze względu na rasę lub pochodzenie etniczne), 12 (zakaz dyskryminacji ze względu na narodowość), 17 (obywatelstwo Unii), 18 (swobodny przepływ osób) oraz 39 i nn. (swobodny przepływ pracowników) Traktatu WE,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽²⁾, zwłaszcza definicje dyskryminacji bezpośredniej i pośredniej, dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽³⁾ oraz dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji w sprawie instrumentów i polityki Wspólnoty dotyczących integracji Romów (SEC(2008)2172) oraz sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej za 2008 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje, m.in. w sprawie Romów, rasizmu i ksenofobii, środków antydyskryminacyjnych oraz swobodnego przepływu osób, w szczególności rezolucje z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie sytuacji Romów w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet romskich w Unii Europejskiej ⁽⁶⁾, z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽⁷⁾, z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie zwalczania ekstremizmu w Europie ⁽⁸⁾ oraz z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie europejskiej strategii dotyczącej Romów ⁽⁹⁾,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Zwłaszcza w wyroku w sprawie *D.H. i in. przeciwko Republice Czeskiej* [GC] nr 57325/00, ECHR 2007 — (13.11.07).

⁽²⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 45 E z 23.2.2006, s. 129.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 283.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0534.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0623.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0035.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- A. mając na uwadze, że UE jest wspólnotą wartości opartą na zasadach demokracji i państwa prawa, prawach człowieka i podstawowych wolnościach, równości i niedyskryminacji, obejmującej ochronę członków mniejszości, a także mając na uwadze, że UE jest zaangażowana w walkę z rasizmem i ksenofobią oraz z dyskryminacją z przyczyn wymienionych w art. 12 i 13 Traktatu WE,
- B. mając na uwadze, że wartości te są wdrażane w UE poprzez wyżej wymienione dyrektywy dotyczące niedyskryminacji i swobodnego przepływu osób, a także poprzez działania polityczne stanowiące ich podstawę, a państwa członkowskie mają obowiązek ich pełnego wdrażania i powstrzymywania się od działań, które mogą stanowić ich naruszenie,
- C. mając na uwadze, że jego wyżej wymieniona rezolucja z dnia 31 stycznia 2008 r. wzywa państwa członkowskie do zajęcia się zjawiskiem slumsów i koczowisk, które nie spełniają podstawowych norm higieny i bezpieczeństwa i w których znaczna liczba dzieci romskich ginie w wypadkach domowych, przede wszystkim w pożarach spowodowanych brakiem odpowiednich norm bezpieczeństwa,
- D. mając na uwadze, że Romowie są jednym z głównych obiektów rasizmu i dyskryminacji, co widać na przykładzie niedawnych incydentów obejmujących ataki i agresję wobec Romów we Włoszech i na Węgrzech, i co podkreślono w niedawnych badaniach Eurobarometru,
- E. mając na uwadze, że w wyżej wspomnianym dokumencie roboczym w sprawie instrumentów i polityki Wspólnoty dotyczących integracji Romów Komisja podkreśliła, że państwa członkowskie mają już do dyspozycji szereg legislacyjnych i finansowych instrumentów i działań politycznych UE, dzięki którym mogą zwalczać dyskryminację wobec Romów i wspierać ich integrację, zwłaszcza poprzez wymianę i propagowanie dobrych praktyk w tej dziedzinie,
- F. mając na uwadze, że Romowie to nieposiadająca państwa narodowego paneuropejska wspólnota etniczno-kulturowa, przez co na UE spoczywa szczególna odpowiedzialność za opracowanie wraz z państwami członkowskimi europejskiej strategii i polityki dotyczącej Romów,
- G. mając na uwadze, że w dniu 21 maja 2008 r. rząd włoski wydał dekret, w którym ogłosił stan wyjątkowy w osiedlach nomadów w regionie Kampanii, Lacjum i Lombardii⁽¹⁾ w oparciu o ustawę nr 225 z dnia 24 lutego 1992 r. w sprawie utworzenia narodowej służby ochrony ludności, która daje rządowi prawo do ogłoszenia stanu wyjątkowego w przypadku „klęsk żywiołowych, katastrof lub innych wydarzeń, które ze względu na natężenie i rozmiar wymagają rozwiązania z wykorzystaniem wyjątkowych uprawnień i środków”,
- H. mając na uwadze, że po dekreście tym w dniu 30 maja 2008 r. premier wydał kolejne cztery zarządzenia („ordinanze”)⁽²⁾, w których:
- mianował prefektów Rzymu, Mediolanu i Neapolu komisarzami ds. stanu wyjątkowego dotyczącego Romów („*comissari delegati*”),
 - nadał im nadzwyczajne uprawnienia do ustalania tożsamości osób, w tym nieletnich, również poprzez pobieranie odcisków palców,
 - upoważnił ich do podejmowania niezbędnych środków przeciwko osobom, które są lub mogą być wydalone na mocy środka administracyjnego lub sądowego,
 - zezwolił im na odstąpienie (jednak bez uszczerbku dla zasad państwa prawa i prawa UE) od szeregu ustaw dotyczących szerokiego zakresu prerogatyw konstytucyjnych (na przykład prawo do uzyskania informacji w postępowaniach administracyjnych, takich jak pobieranie odcisków palców, a także wymóg, by kontroli tożsamości obejmującej fotografowanie, pobieranie odcisków palców lub zbieranie danych antropometrycznych poddawano osoby niebezpieczne lub podejrzane albo odmawiające podania swojej tożsamości),

(1) Gazzetta Ufficiale (włoski Dziennik Ustaw) nr 122 z dnia 26 maja 2008 r., s. 9.).

(2) Nr 3676 w sprawie Lacjum, nr 3677 w sprawie Lombardii i nr 3678 w sprawie Kampanii, Gazzetta Ufficiale nr 127 z dnia 31 maja 2008 r., odpowiednio str. 7, 9 i 11.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- I. mając na uwadze, że w dekrete ogłoszono stan wyjątkowy na okres roku, do 31 maja 2009 r.,
 - J. mając na uwadze, że włoski minister spraw wewnętrznych wielokrotnie oświadczył, że celem pobierania odcisków palców jest przeprowadzenie spisu populacji Romów we Włoszech i że zamierza zezwolić na pobieranie odcisków palców Romów mieszkających w obozach, w tym osób nieletnich, w drodze odstępstwa od przepisów prawa powszechnego, stwierdzając, że Włochy przystąpią do tych operacji ustalania tożsamości, które zostaną zakończone do 15 października 2008 r., w Mediolanie, Rzymie i Neapolu,
 - K. mając na uwadze, że operacje pobierania odcisków palców są już we Włoszech prowadzone, zwłaszcza w Mediolanie i Neapolu, a także mając na uwadze, że według informacji dostarczonych przez organizacje pozarządowe prefekci gromadzą te dane w bazie danych,
 - L. mając na uwadze, że komisarze Barrot i Špidla podkreślili w związku z tą sprawą znaczenie zasad równości i niedyskryminacji w UE oraz zaproponowali nową horyzontalną dyrektywę w sprawie niedyskryminacji, stwierdzając, że prawo UE wyraźnie zabrania dyskryminacji ze względu na rasę i pochodzenie etniczne,
 - M. mając na uwadze, że UNICEF, Sekretarz Generalny Rady Europy i Komisarz Rady Europy ds. Praw Człowieka wyrazili obawy w tej kwestii, a Komisarz przesłał rządowi Włoch memorandum dotyczące m.in. rasizmu, ksenofobii i ochrony praw człowieka Romów,
 - N. mając na uwadze, że Włoski Urząd Ochrony Danych zwrócił się do właściwych organów, zwłaszcza do prefektów Rzymu, Mediolanu i Neapolu, o informacje na temat możliwości pobierania odcisków palców Romów, w tym nieletnich, wyrażając obawę, że może to pociągać za sobą dyskryminację, która może dotyczyć również godności osoby ludzkiej, zwłaszcza w przypadku nieletnich,
1. wzywa władze włoskie do powstrzymania się od zbierania odcisków palców Romów, w tym nieletnich, a także od wykorzystywania już pobranych odcisków palców, w oczekiwaniu na zapowiadaną ocenę przewidywanych środków przez Komisję, ponieważ stanowiłoby to wyraźny akt bezpośredniej dyskryminacji ze względu na rasę i pochodzenie etniczne, czego zabrania art. 14 europejskiej konwencji praw człowieka, a ponadto akt dyskryminacyjnego traktowania obywateli UE pochodzenia romskiego w porównaniu z innymi obywatelami, którzy nie mają obowiązku poddania się tego rodzaju procedurom;
 2. podziela obawy UNICEF-u i uważa, że niedopuszczalne jest łamanie podstawowych praw dzieci i traktowanie ich jak przestępców w imię ich ochrony, a także obawy wyrażone przez Radę Europy oraz wiele organizacji pozarządowych i wspólnot religijnych, a także uważa, że najlepszym sposobem ochrony praw dzieci romskich jest zagwarantowanie im równego dostępu do wysokiej jakości edukacji, mieszkań i opieki zdrowotnej w ramach polityki integracji oraz chronienie ich przed wykorzystywaniem;
 3. zachęca państwa członkowskie do zdecydowanych działań w celu ochrony wykorzystywanych małoletnich bez opieki bez względu na ich pochodzenie etniczne i narodowość; tam, gdzie identyfikacja takich małoletnich jest użyteczna do takiego celu, zachęca państwa członkowskie do jej przeprowadzania z wykorzystaniem zwykłych, niedyskryminacyjnych procedur po rozpatrzeniu indywidualnie każdego przypadku i z pełnym poszanowaniem wszelkich gwarancji i ochrony prawnej;
 4. podziela opinię Komisji, że tego rodzaju akty stanowiłyby złamanie zakazu dyskryminacji bezpośredniej i pośredniej, zapisanego zwłaszcza w dyrektywie Rady 2000/43/WE oraz w art. 12, 13 i 17 do 22 Traktatu WE;
 5. ponownie stwierdza, że polityka zwiększająca wykluczenie nigdy nie będzie skutecznym narzędziem zwalczania przestępczości i nie przyczyni się do zapobiegania przestępczości ani do zapewniania bezpieczeństwa;
 6. zdecydowanie i jednoznacznie potępia wszelkie formy rasizmu i dyskryminacji, z którymi borykają się Romowie i inne osoby uważane za „Cyganów”;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

7. wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu i uchylecia ustaw i działań politycznych bezpośrednio lub pośrednio dyskryminujących Romów ze względu na rasę i pochodzenie etniczne, a także wzywa Radę i Komisję do monitorowania stosowania przez państwa członkowskie traktatów i dyrektyw dotyczących środków antydyskryminacyjnych oraz swobodnego przepływu osób w celu zapewnienia ich spójnego i pełnego wdrażania, a także do podjęcia odpowiednich środków, jeżeli powyższe nie zostanie zapewnione;
 8. wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej oceny środków ustawowych i wykonawczych przyjętych przez rząd włoski w celu sprawdzenia ich zgodności z traktatami i prawem UE;
 9. wyraża zaniepokojenie stwierdzeniem zawartym w dekretach i zarządzeniach administracyjnych wydanych przez rząd włoski, że istnienie obozów Romów wokół dużych miast samo w sobie stanowi poważne zagrożenie społeczne mające wpływ na porządek publiczny i bezpieczeństwo, co uzasadnia ogłoszenie stanu wyjątkowego na okres jednego roku;
 10. wyraża obawę, że w związku z ogłoszeniem stanu wyjątkowego prefekci mogą przyjąć środki nadzwyczajne stanowiące odstępstwo od obowiązujących ustaw, ponieważ władze przekazały im wdrażanie wszelkich środków, w tym zbieranie odcisków palców, w oparciu o ustawę o ochronie ludności w przypadku „klęsk żywiołowych, katastrof lub innych wydarzeń”, co nie jest właściwe ani proporcjonalne w tym konkretnym przypadku;
 11. wzywa Radę i Komisję do dalszego wzmacniania polityki UE dotyczącej Romów poprzez uruchomienie strategii UE dotyczącej Romów w celu poparcia i propagowania działań i projektów państw członkowskich i organizacji pozarządowych związanych z integracją Romów, zwłaszcza dzieci romskich;
 12. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w ramach strategii UE dotyczącej Romów i w kontekście Dekady Integracji Romów 2005-2015 wprowadziły w życie prawodawstwo i działania polityczne mające wspierać społeczności romskie i propagować ich integrację we wszystkich dziedzinach, uruchomiły programy antyrasistowskie i antydyskryminacyjne w szkołach, zakładach pracy i mediach, a także zwiększyły wymianę wiedzy specjalistycznej i najlepszych praktyk;
 13. ponownie stwierdza w tym kontekście znaczenie opracowywania strategii na szczeblu UE i na szczeblu krajowym, przy pełnym wykorzystaniu możliwości, jakie dają fundusze UE, w celu zniesienia segregacji Romów w edukacji, zapewnienia dzieciom romskim równego dostępu do dobrej jakościowo edukacji (udział w szkołach ogólnokształcących, wprowadzenie specjalnych stypendiów i programów szkoleniowych), zapewnienia i poprawienia dostępu Romów do rynków pracy, zapewnienia równego dostępu do opieki zdrowotnej i zasiłków socjalnych, zwalczania praktyk dyskryminacyjnych w zapewnianiu mieszkań oraz zwiększenia udziału Romów w życiu społecznym, gospodarczym, kulturalnym i politycznym;
 14. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję grupy roboczej ds. niedyskryminacji z udziałem przedstawicieli wszystkich państw członkowskich i wzywa do włączenia właściwej komisji Parlamentu Europejskiego w prace tej grupy i do zapewnienia jej pełnego dostępu do tychże prac; wzywa właściwą komisję do nawiązania dialogu na ten temat z parlamentami państw członkowskich;
 15. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, komisarzowi Rady Europy ds. praw człowieka, UNICEF-owi i Włoskiemu Urzędowi Ochrony Danych.
-

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Sytuacja w Chinach po trzęsieniu ziemi i przed igrzyskami olimpijskimi

P6_TA(2008)0362

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Chinach po trzęsieniu ziemi i przed igrzyskami olimpijskimi

(2009/C 294 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie klęski żywiołowej w Chinach ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie Tybetu ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie szczytu UE — Chiny oraz prowadzonego między UE a Chinami dialogu dotyczącego praw człowieka ⁽³⁾,
 - uwzględniając wyniki 25. rundy prowadzonego między UE a Chinami dialogu na temat praw człowieka, która odbyła się w Brdo w Słowenii w dniu 15 maja 2008 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zarówno UE, jak i Chiny są zaangażowane w działania na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju na świecie,
- B. mając na uwadze skalę zniszczeń spowodowanych przez potężne trzęsienie ziemi w południowo-zachodnich Chinach w dniu 12 maja 2008 r.; mając na uwadze, że to trzęsienie ziemi pochłonęło dziesiątki tysięcy ofiar, zwłaszcza w prowincji Syczuan; mając na uwadze, że według ostatnich szacunków w trzęsieniu ziemi ucierpiało 10 milionów ludzi, a 70 000 zostało zabitych, w tym tysiące uczniów, którzy zginęli wskutek zawalenia się budynków szkolnych,
- C. mając na uwadze, że rząd chiński podjął nadzwyczajne środki, wysyłając personel — w tym część armii — oraz zespoły medyczne do pomocy mieszkańcom regionu dotkniętego katastrofą,
- D. mając na uwagę nadzwyczajną mobilizację i solidarność wszystkich obywateli Chin oraz społeczności międzynarodowej w działaniach na rzecz pomocy ofiarom katastrofy,
- E. mając na uwadze, że otwarcie Tybetu dla turystów i mediów nie powinno być wykorzystywane jako wydarzenie promocyjne, lecz jako rzeczywiste otwarcie, które pozwoli dziennikarzom, mediom i turystom na odwiedzenie tego regionu,
- F. mając na uwadze oświadczenia Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego (MKOl), w których podkreślono, że przyznanie Chinom prawa do organizacji igrzysk olimpijskich w 2008 r. przyczyni się do otwarcia tego kraju i poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka,
1. wyraża zadowolenie z powodu rozwoju stosunków między UE a Chinami, dialogów sektorowych oraz ściślejszej współpracy w zakresie różnych kwestii o zasięgu światowym;
2. wzywa władze chińskie do wzięcia pod uwagę, że ostrzeżenia przed trzęsieniem ziemi świadczą o poziomie rozwoju danego kraju; dlatego podkreśla kluczowe znaczenie aktywnego i bezzwłocznego reagowania na wszelkie ostrzeżenia, jakie mogą przekazywać władzom naukowcy w przypadku mało prawdopodobnej, lecz możliwej kolejnej klęski żywiołowej w Chinach;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0232.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0119.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0622.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

3. z zadowoleniem przyjmuje wznowienie kontaktów między przedstawicielami Dalajlamy i władzami chińskimi po wydarzeniach z marca 2008 r. w Lhasie; zachęca obie strony do intensyfikacji tych kontaktów, aby stworzyć podstawy wzajemnego zaufania, bez którego niemożliwe będzie osiągnięcie akceptowalnego dla wszystkich rozwiązania politycznego;
 4. ubolewa, że mimo iż w stosunkach z Chinami dokonał się istotny postęp w dziedzinie handlu i gospodarki, nie towarzyszą mu znaczące osiągnięcia w zakresie praw człowieka i demokracji;
 5. ubolewa z powodu faktu, że stan praw człowieka w Chinach nadal budzi zastrzeżenia w związku z powszechnymi i systematycznymi nadużyciami w tym zakresie; przypomina o zobowiązaniach w dziedzinie praw człowieka podjętych przez Chiny, kiedy przyznano im prawo do organizacji Igrzysk Olimpijskich;
 6. potępia częste stosowanie przez Chiny kary śmierci i wzywa chińskie władze do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci;
 7. ubolewa nad faktem, że żadnym apelem międzynarodowym nie udało się powstrzymać władz chińskich przed wyciąganiem konsekwencji z zamieszek z dnia 14 marca 2008 r. w Tybecie, przez co uczestnicy protestu w Lhasie nadal są poszukiwani, zatrzymywani i samowolnie aresztowani, a ich rodziny nie otrzymują żadnych informacji o miejscu ich pobytu, chociaż jest to wymagane przez prawo chińskie; wzywa władze chińskie do zaprzestania prowadzonej ze wzmożoną aktywnością od początku kwietnia kampanii „reedukacji patriotycznej” w trakcie igrzysk olimpijskich w imię uświęconego długoletnią tradycją pokoju olimpijskiego;
 8. z zadowoleniem zauważa, że Chiny błyskawicznie wyraziły zgodę na przyjęcie pomocy od społeczności międzynarodowej dla ofiar trzęsienia ziemi w prowincji Syczuan oraz pomocy w sprawniejszym świadczeniu pomocy humanitarnej przez organizacje udzielające takiej pomocy;
 9. podkreśla znaczenie wsparcia ze strony Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i społeczności międzynarodowej w fazie odbudowy w regionie dotkniętym katastrofą;
 10. wzywa Chiny do przestrzegania podjętych przez siebie publicznych zobowiązań do przestrzegania praw człowieka i praw mniejszości, zasad demokracji i państwa prawa, ogłoszonych przez MKOI wraz z decyzją o przyznaniu Chinom organizacji igrzysk;
 11. wzywa władze chińskie do wykorzystania tej historycznej szansy pokazania światu, że przyznanie Pekinowi prawa do organizacji igrzysk olimpijskich dało wyjątkową okazję do poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka poprzez zastosowanie prawa łaski dla wszystkich więźniów politycznych i więzionych działaczy na rzecz praw człowieka, w tym osób aresztowanych w Tybecie po powstaniu w marcu 2008 r. (za wyjątkiem oczywiście ludzi, którzy popełnili brutalne zbrodnie); wzywa ponadto władze chińskie do zaprzestania dyskryminacji migrantów z obszarów wiejskich i mniejszości etnicznych oraz do powstrzymania się od prześladowań osób działających w związkach zawodowych, prawników i dziennikarzy, kiedy ujawniają przypadki pogwałcenia wolności podstawowych; podtrzymuje swoje przekonanie, że więzienie takich ludzi jest sprzeczne z powszechnym i akceptowanym duchem prawa narodów;
 12. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Chińskiej Republiki Ludowej oraz Międzynarodowemu Komitetowi Olimpijskiemu.
-

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Dokument Komisji dotyczący strategii rozszerzenia w 2007 r.

P6_TA(2008)0363

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie dokumentu Komisji dotyczącego strategii rozszerzenia w 2007 r. (2007/2271(INI))

(2009/C 294 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji dotyczący strategii rozszerzenia i najważniejszych wyzwań w latach 2007-2008 (COM(2007)0663),
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie dokumentu strategicznego Komisji w sprawie rozszerzenia — 2005 r. ⁽¹⁾ oraz z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie strategii rozszerzenia i najważniejszych wyzwań w okresie 2006-2007 ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie krajów Bałkanów Zachodnich, Turcji i europejskich partnerów europejskiej polityki sąsiedztwa,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Kultury i Edukacji (A6-0266/2008),
- A. mając na uwadze, że strategia rozszerzenia Unii posiada zarówno zewnętrzny, jak i wewnętrzny wymiar,
- B. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar tej strategii obejmuje propagowanie reform, zgodnie ze standardami europejskimi, propagowanie demokracji, poszanowania praw człowieka, pokoju oraz stabilności i dobrobytu,
- C. mając na uwadze, że wymiar wewnętrzny strategii rozszerzenia bezpośrednio wpływa na zdolność Unii do wypełniania jej celów politycznych i tworzenia coraz ściślejszych związków w Unii, zgodnie z postanowieniami traktatów,
- D. mając na uwadze, że potrzebna jest Unia Europejska zintegrowana politycznie i zdolna do prowadzenia ambitnej polityki solidarności i stabilności,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z traktatem rzymskim „każde państwo europejskie może się ubiegać o członkostwo we Wspólnocie”,
- F. mając na uwadze, że ponieważ poprzednie rozszerzenia były bez wątpienia korzystne zarówno dla Unii Europejskiej, jak i dla państw członkowskich, które do niej przystąpiły, i przyczyniły się do umocnienia stabilności, rozwoju i dobrobytu w całej Europie, istotne znaczenie ma stworzenie warunków koniecznych do zapewnienia sukcesu także przyszłych rozszerzeń,
- G. mając na uwadze, że układy o stabilizacji i stowarzyszeniu stanowią istotny i pozytywny wkład w stosunki między Unią Europejską a krajami Bałkanów Zachodnich w perspektywie ich integracji europejskiej, jak również promują współpracę regionalną,
- H. mając na uwadze, że Rada Europejska na szczycie w Salonikach w 2003 r. i na szczycie w Brukseli w 2006 r. potwierdziła, że UE zamierza dotrzymać swoich zobowiązań w stosunku do krajów Europy Południowo-Wschodniej oraz Bałkanów Zachodnich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 402.

⁽²⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 480.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- I. mając na uwadze, że odnowiony konsensus przyjęty przez Radę Europejską w grudniu 2006 r. opiera się na zasadach konsolidacji zobowiązań, ścisłego i sprawiedliwego przestrzegania warunków oraz lepszej komunikacji z obywatelami,
 - J. mając na uwadze, że strategia rozszerzenia jest czymś więcej, niż metodologią prowadzenia negocjacji, odzwierciedlając podstawowe przekonanie, że Unia Europejska jest wspólnotą o wspólnie podzielanych wartościach oraz że jest nierozdzielnie związana z debatą nad celami i skutecznością Unii, jej przyszłością i jej rolą w sąsiedztwie i w świecie,
 - K. mając na uwadze, że metodologia i kryteria prowadzenia negocjacji w sprawie przystąpienia, określone w komunikacie Komisji zasługują na pełne poparcie i powinny być rygorystycznie stosowane oraz mając na uwadze, że względy polityczne nie powinny brać góry nad ścisłym przestrzeganiem tychże kryteriów,
 - L. mając na uwadze, że strategia rozszerzenia Unii powinna stanowić element szerokiego wachlarza instrumentów politycznych służących umacnianiu demokracji, budowaniu stabilności i wspieraniu rozwoju społecznego w naszym sąsiedztwie oraz wzmacnianiu roli Unii w świecie,
 - M. mając na uwadze, że strategie te powinny uwzględniać różnorodność sytuacji występujących w naszym sąsiedztwie, zwłaszcza w krajach, które posiadają status krajów kandydujących i rozpoczęły negocjacje, krajach posiadających status krajów kandydujących, ale jeszcze nie rozpoczęły negocjacji, krajach stojących przed perspektywą członkostwa, krajach, których celem jest integracja europejska oraz w krajach, które po prostu pragną ściślejszych stosunków sąsiedzkich z Unią,
 - N. mając na uwadze, że strategie te muszą być niezależne i nie mogą naruszać przepisów umożliwiających przechodzenie danego kraju od jednego rodzaju stosunków umownych z UE do innego, jeśli spełnione zostaną niezbędne warunki wewnętrzne i zewnętrzne,
 - O. mając na uwadze, że wschodnich partnerów europejskiej polityki sąsiedztwa można jasno określić jako kraje europejskie, a niektóre z nich wyraziły aspiracje europejskie,
 - P. mając na uwadze, że zgodnie ze stwierdzeniem zawartym we wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 13 grudnia 2006 r. kraje stojące przed perspektywą europejską powinny skorzystać z bliskich dwustronnych lub wielostronnych stosunków z UE, odpowiadających ich szczególnym potrzebom i interesom; mając na uwadze, że taka opcja, zawierająca szeroki wachlarz możliwości działania, dałaby krajom partnerskim stabilną długofalową perspektywę zinstytucjonalizowanych stosunków z UE oraz stwarzałaby zachęty niezbędne do wspierania stabilności, pokoju, poszanowania praw człowieka oraz reform demokratycznych i gospodarczych w tych krajach,
 - Q. mając na uwadze, że zgodnie z tą samą rezolucją od wszystkich krajów mających uznaną perspektywę członkostwa zależałaby decyzja, czy chcą skorzystać z podobnych wielostronnych ustaleń stanowiących pośredni krok w kierunku pełnego członkostwa,
 - R. mając na uwadze, że strategię rozszerzenia UE należy rzeczowo wyjaśnić i przedstawić obecnym obywatelom Unii, jak również wszystkim przyszłym obywatelom, aby zapewnić pełne zrozumienie tej strategii i zwiększyć poparcie społeczne dla zobowiązań Unii wobec jej sąsiadów, gwarantując w ten sposób wiarygodność i solidarność Unii jako partnera oraz starając się udzielić odpowiedzi na uzasadnione obawy w tym względzie,
1. zgadza się z Komisją, iż rozszerzenia w przeszłości były bardzo udane, przynosząc korzyści zarówno starym, jak i nowym państwom członkowskim UE poprzez pobudzenie wzrostu gospodarczego, propagowanie postępu społecznego oraz zapewnienie pokoju, stabilności, wolności i dobrobytu na kontynencie europejskim; jest przekonany, że wiele można się nauczyć z dotychczasowych przystąpień oraz że dalsze sposoby na podnoszenie jakości procesu rozszerzenia muszą opierać się na zdobytych do tej pory pozytywnych doświadczeniach;
 2. potwierdza swoje zdecydowane zaangażowanie w sprawy wszystkich krajów kandydujących oraz krajów, wobec których określono wyraźne perspektywy członkostwa, zakładając, że pełne i rygorystyczne przestrzeganie wszystkich kryteriów kopenhaskich stanowi warunek bezwzględny, że Unia musi podjąć działania w celu zwiększenia swej zdolności do przyjęcia nowych państw oraz że zdolność ta powinna zostać w pełni uwzględniona;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

3. przypomina w tym kontekście, że warunkiem koniecznym stawianym krajom byłej Jugosławii jest również pełna współpraca z Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla Byłej Jugosławii;
4. przyjmuje pogląd, że strategia rozszerzenia Unii powinna być zgodna z postanowieniami Traktatu UE i odzwierciedlać podjęte przez nią zobowiązania, jak również zachowywać równowagę między interesami geostrategicznymi Unii, wpływem rozwoju sytuacji politycznej poza jej granicami, a także zdolnością Unii do przyjmowania nowych członków, w tym jej zdolnością do sprostania przyszłym wyzwaniom wewnętrznym i zewnętrznym oraz do realizacji projektu politycznej integracji;
5. przypomina w tym kontekście konieczność podjęcia niezbędnych reform wewnętrznych mających na celu, m.in. zwiększenie skuteczności, spójności społecznej i odpowiedzialności demokratycznej;
6. przypomina, że zdolność do przyjmowania nowych państw jest powiązana ze zdolnością Unii w danym momencie do podjęcia decyzji i osiągnięcia w ten sposób jej celów politycznych, w szczególności celu propagowania postępu gospodarczego i społecznego oraz wysokiego poziomu zatrudnienia w państwach członkowskich, zaznaczania swojej tożsamości i zdolności działania na arenie międzynarodowej, propagowania praw i interesów zarówno państw członkowskich, jak i obywateli europejskich, poszerzania obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, utrzymywania w pełni dorobku prawnego Wspólnoty i opierania się na nim oraz stania na straży podstawowych praw i wolności określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej;
7. uważa, że koncepcja zdolności do przyjęcia nowych członków obejmuje cztery elementy:
 - i) państwa przystępujące powinny przyczyniać się do zdolności Unii do utrzymania tempa realizacji jej politycznych celów, a nie umniejszać jej;
 - ii) ramy instytucjonalne Unii powinny być w stanie zapewnić skuteczne i efektywne zarządzanie;
 - iii) zasoby finansowe Unii powinny być odpowiednie, by móc sprostać wyzwaniom spójności społecznej i gospodarczej oraz wspólnych strategii politycznych Unii;
 - iv) potrzebna jest całościowa strategia komunikacyjna informująca opinię publiczną o następstwach rozszerzenia;
8. podkreśla, że w celu wzmocnienia wiarygodności i skuteczności strategii rozszerzenia, kryteria kopenhaskie muszą być w pełni przestrzegane i realizowane również przez państwa członkowskie, aby uniknąć wymagania od kandydatów wyższych standardów niż te, które są stosowane w niektórych częściach Unii;
9. przypomina ponadto, że struktura ekonomiczna i interesy każdego nowego państwa członkowskiego mogą wywierać wpływ na kierunek, jaki przyjmą polityka i budżet Unii, oraz że wymagane dostosowania polityczne mogą wpływać na sam charakter Unii; przypomina, że zwarta wspólnota narodów i obywateli musi opierać się na spójnej polityce i solidarności interesów;
10. uważa, że zarówno budżetowe, jak i szersze gospodarcze i społeczne implikacje ewentualnych dalszych rozszerzeń muszą być odpowiednio uwzględnione w śródkresowej ocenie wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 oraz przy opracowywaniu kolejnych ram finansowych;
11. jest również przekonany, że każde przystępujące państwo przed uzyskaniem możliwości wstąpienia do Unii powinno podjąć próbę rozwiązania swoich najważniejszych problemów wewnętrznych, w szczególności kwestii związanych z jego strukturą terytorialną i konstytucyjną; uważa, że przed negocjacjami z każdym z takich państw oraz w ich trakcie Unia Europejska powinna służyć pomocą w rozwiązywaniu takich kwestii;
12. wyraża poparcie dla konsolidacji, warunkowości i komunikacji jako podstawowych zasad strategii rozszerzenia UE;
13. przyjmuje pogląd, że po każdym rozszerzeniu musi następować odpowiednia konsolidacja i koncentracja polityczna, tzn. dokonanie poważnej ponownej oceny polityki Unii i środków w celu spełnienia oczekiwań obywateli europejskich i zagwarantowania trwałości Unii jako projektu politycznego;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

14. wyrażą zaniepokojenie, że rozszerzenie bez odpowiedniej konsolidacji i przygotowania mogłoby mieć negatywny wpływ na spójność wewnętrzną Unii oraz wyrzucić poważny wpływ na zdolność Unii do działania z powodu osłabienia jej instytucji, zwiększenia podatności niektórych państw członkowskich na naciski zewnętrzne, a także podważenia wiarygodności Unii jako podmiotu rangi światowej;

15. uważa również, że sukces procesu rozszerzenia (a zatem sukces procesu integracji politycznej UE) można osiągnąć jedynie wówczas, kiedy istnieć będzie wyraźne i długotrwałe poparcie społeczne dla członkostwa w UE każdego z krajów kandydujących; uważa zatem, że dalszym rozszerzeniem powinna towarzyszyć wspólna polityka informacyjna prowadzona przez wszystkie instytucje UE i rządy państw członkowskich, a także przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, oraz że taka polityka informacyjna powinna mieć na celu wyjaśnienie obywatelom politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych korzyści rozszerzenia; dlatego przypomina rządów i parlamentom państw członkowskich, że to one są odpowiedzialne za udzielanie opinii publicznej odpowiednich informacji na temat pozytywnych osiągnięć poprzednich rozszerzeń, stanu trwających negocjacji oraz kwestii związanych z przystąpieniem nowych państw członkowskich;

16. jest zdania, że kraje posiadające perspektywę członkostwa w Unii Europejskiej powinny podejmować wszelkie możliwe starania, aby wyjaśniać własnej opinii publicznej kwestie związane z przystąpieniem do UE, angażować opinię publiczną w proces integracji z Unią oraz przygotowywać ją do tego kroku, od samego początku włączając społeczeństwo obywatelskie w te działania;

17. jest również przekonany, że strategii rozszerzenia powinno towarzyszyć bardziej zróżnicowane spektrum zewnętrznych ram umownych i że ramy te mogłyby przyjąć kształt wzajemnie przenikających się kręgów koncentrycznych, gdzie na rygorystycznych, ale jasno określonych warunkach wewnętrznych i zewnętrznych państwa miałyby możliwość zmiany statusu, jeśli wyraziłyby taką wolę i spełniły kryteria odnoszące się do poszczególnych ram;

18. potwierdza, że uczestnictwo w europejskiej polityce sąsiedztwa nie stanowi zasadniczo lub w praktyce zastępczej formy członkostwa, ani nie jest etapem prowadzącym automatycznie do członkostwa; przyjmuje pogląd, że aby spełnić oczekiwania naszych wschodnich sąsiadów, należy wypełnić pojęciową, prawną i polityczną lukę istniejącą pomiędzy strategią rozszerzenia Unii a jej polityką sąsiedztwa; jest przekonany, że wzmocniona polityka sąsiedztwa Komisji nie jest pod tym względem wystarczająca, chociaż stanowi ona pozytywny krok w słusznym kierunku, i że potrzebne są bardziej konkretne zmiany jakościowe;

19. proponuje w związku z tym, aby Unia ustanowiła obszar w oparciu o wspólną politykę, obejmującą w szczególności praworządność, demokrację i prawa człowieka, współpracę w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, sprawy gospodarcze i finansowe, handel, energetykę, transport, kwestie ochrony środowiska, sprawiedliwość, bezpieczeństwo, migrację, ruch bezwizowy i kształcenie, w odniesieniu do tych wschodnich sąsiadów, którzy z uwagi na swoją sytuację polityczną, gospodarczą i społeczną oraz z uwagi na obecną zdolność Unii do przyjęcia nowych państw, nie stoją obecnie w obliczu perspektywy członkostwa, ale jednocześnie spełniają niektóre warunki demokratyczne i gospodarcze; przyjmuje pogląd, że takie wspólne strategię polityczne powinny dążyć do realizacji ogólnego celu wsparcia wschodnich sąsiadów w stopniowym osiągnięciu standardów UE, torując drogę do ich coraz ściślejszej integracji z UE; jest również przekonany, że wyżej wspomniana wspólna polityka powinna zostać sformułowana wspólnie z uczestniczącymi krajami w oparciu o szczególne mechanizmy podejmowania decyzji oraz że powinna ją wesprzeć odpowiednia pomoc finansowa; pozytywnie odnosi się do polsko-szwedzkiej propozycji zgłoszonej na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zagranicznych w dniach 26–27 maja 2008 r., pod warunkiem że inicjatywa, którą ta propozycja obejmuje, prowadzona będzie w ramach Unii Europejskiej;

20. z zadowoleniem przyjmuje ponowne rozpoczęcie w ramach UE procesu barcelońskiego: unii na rzecz regionu śródziemnomorskiego jako pozytywny krok w naszych stosunkach z sąsiadami z Południa; jest przekonany, że to nowe posunięcie wzmocni argumenty na rzecz specjalnych wielostronnych stosunków umownych również z naszymi wschodnimi sąsiadami, którzy w porównaniu do partnerów z Południa mają jasne ambicje i perspektywy europejskie; przypomina, że na pierwszym etapie stosunki te powinny przełożyć się na ustanowienie obszaru wolnego handlu, po czym powinno nastąpić zacieśnienie stosunków zgodnie z Europejskim Obszarem Gospodarczym Plus (EEA+), z Europejską Wspólnotą lub szczególnymi ramami współpracy regionalnej;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

21. przypomina w kontekście powyższych szczególnych ram współpracy regionalnej o znaczeniu opracowania bardziej rozbudowanej i wszechstronnej strategii UE dla regionu Morza Czarnego, która wykroczy poza aktualną inicjatywę dotyczącą synergii i będzie zakładać zawarcie umowy o partnerstwie na rzecz Morza Czarnego, która powinna obejmować UE, Turcję i wszystkie państwa przybrzeżne Morza Czarnego jako równorzędnych partnerów, i która dążyć będzie do pełnego zaangażowania Rosji, i która mogłaby, na późniejszym etapie, przekształcić się w Unię Morza Czarnego; uważa, że takie wielostronne ramy nie tylko zapewniłyby zaangażowanym krajom możliwość zacieśnienia współpracy z UE w wielu obszarach polityki, ale umożliwiłyby także Unii Europejskiej odgrywanie bardziej aktywnej roli w poszukiwaniu pokojowych rozwiązań konfliktów regionalnych, wpływając pozytywnie na bezpieczeństwo w regionie;

22. jest jednocześnie przekonany, że kraje, które posiadają uznaną perspektywę członkostwa, ale muszą jeszcze wiele zrobić zanim osiągną polityczne, gospodarcze i społeczne warunki niezbędne do uzyskania statusu kraju kandydującego, mogłyby odnieść korzyści z udziału, na całkowicie dobrowolnych zasadach, w ustaleniach podobnych do powyższych ram dwustronnych lub wielostronnych; przypomina, że taki etap pośredni ułatwiłby wdrożenie wszystkich instrumentów posiadanych przez Unię Europejską w celu wsparcia tych krajów w ich dążeniu do pełnego członkostwa;

23. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie Bałkanów Zachodnich (COM(2008)0127), który określa szereg środków wspierających kraje tego regionu w ich dążeniu do integracji z UE i pogłębiających nasze stosunki z nimi w dziedzinie handlu, energetyki, edukacji lub nauki; wyraża zadowolenie z powodu podpisania układów o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią dnia 7 listopada 2007 r. oraz z Bośnią i Hercegowiną dnia 16 czerwca 2008 r., które uznaje za kolejny krok na drodze umacniania związków między tym regionem a UE; wzywa w związku z tym do przyspieszenia negocjacji w sprawie liberalizacji systemu wizowego z krajami Bałkanów Zachodnich, aby ułatwić ich uczestnictwo w programach Wspólnoty;

24. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych wniosków w sprawie bardziej zróżnicowanej polityki w zakresie stosunków zewnętrznych z naszymi sąsiadami, zgodnie z propozycjami zawartymi w niniejszej rezolucji, oraz do ustanowienia co najmniej strukturalnego związku między działaniami prowadzonymi przed Dyрекcją Generalną ds. Rozszerzenia i Dyрекcją Generalną ds. Stosunków Zewnętrznych w trakcie rozważania własnych struktur administracyjnych;

25. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Sytuacja w Zimbabwe

P6_TA(2008)0364

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Zimbabwe

(2009/C 294 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Zimbabwe, a w szczególności rezolucję z dnia 24 kwietnia 2008 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/135/WPZiB ⁽²⁾ z dnia 18 lutego 2008 r. odnawiające środki ograniczające w odniesieniu do Zimbabwe do dnia 20 lutego 2009 r. wprowadzone na mocy wspólnego stanowiska 2004/161/WPZiB ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Zimbabwe przyjęte w dniu 29 kwietnia 2008 r. i w dniach 26-27 maja i 29 kwietnia 2008 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0184.

⁽²⁾ Dz.U. L 43 z 19.2.2008, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 66.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- uwzględniając rezolucję w sprawie nadchodzącej drugiej tury wyborów w Zimbabwe przyjętą przez Afrykańską Komisję ds. Praw Człowieka i Narodów (Komisję Afrykańską) zgromadzoną na 43. posiedzeniu zwyczajnym w Ezulwini w Królestwie Suazi w dniach 7 — 22 maja 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie misji obserwacji wyborów Parlamentu Panafrykańskiego w sprawie zharmonizowanych wyborów w Republice Zimbabwe w dniu 29 marca 2008 r.,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji Rady Europejskiej z dni 19-20 czerwca 2008 r., które potwierdzają gotowość UE do podjęcia dodatkowych kroków przeciwko sprawcom przemocy,
 - uwzględniając wstępne oświadczenie misji obserwacji wyborów Południowoafrykańskiej Wspólnoty na rzecz Rozwoju (SADC) w sprawie drugiej tury wyborów prezydenckich w Zimbabwe oraz wyborów uzupełniających do Izby Zgromadzenia z dnia 29 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając oświadczenie tymczasowe misji Parlamentu Panafrykańskiego ds. obserwacji drugiej tury wyborów prezydenckich i uzupełniających wyborów parlamentarnych w Zimbabwe z dnia 30 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając wstępne oświadczenie misji obserwacyjnej Unii Afrykańskiej w Zimbabwe w dniu 29 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając rezolucję w sprawie Zimbabwe przyjętą przez Zgromadzenie Unii Afrykańskiej podczas 11 szczytu Unii Afrykańskiej, który odbył się w Szarm el-Szejk, Egipt, w dniach 30 czerwca — 1 lipca 2008 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że druga tura wyborów prezydenckich w Zimbabwe odbyła się w dniu 27 czerwca 2008 r. mimo wycofania się kandydata na prezydenta Morgana Tsvangirai ze względu na rosnącą przemoc i nakładanie ograniczeń na partię opozycyjną i jej zwolenników,
- B. mając na uwadze, że według obserwatorów SADC, Parlamentu Panafrykańskiego i Unii Afrykańskiej (UA) drugiej turze wyborów towarzyszyła przemoc i nie spełniła ona wymogów UA i SADC ani nie odzwierciedliła woli narodu,
- C. mając na uwadze, że wybory do Izby Zgromadzenia Zimbabwe, senatu Zimbabwe, wybory prezydenckie oraz wybory władz lokalnych odbyły się w dniu 29 marca 2008 r.,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z oficjalnymi wynikami podanymi przez komisję wyborczą Zimbabwe, opozycyjny Ruch na rzecz Przemian Demokratycznych (MDC) zdobył większość miejsc w Izbie Zgromadzenia, podczas gdy Morgan Tsvangirai zdobył 47,9 %, a Robert Mugabe 43,2 % głosów w wyborach prezydenckich,
- E. mając na uwadze, że ogłoszenie wyników wyborów prezydenckich zostało opóźnione o kilka tygodni, co naruszyło wiarygodność i przejrzystość procesu wyborczego,
- F. mając na uwadze, że Robert Mugabe oświadczył przed drugą turą wyborów, że MDC nigdy nie będzie rządził Zimbabwe i że jest przygotowany na walkę, by uniemożliwić mu dojście do władzy,
- G. mając na uwadze, że w czasie drugiej tury wyborów prezydenckich działacze i zwolennicy opozycji doświadczyli popieranych przez państwo tortur, przemocy, zastrasznień i arbitralnych aresztowań, a według MDC przynajmniej 86 jego zwolenników zostało zabitych, a 200 000 wysiedlonych z domów,
- H. mając na uwadze, że podczas trwania kampanii wyborczej Morgan Tsvangirai był prześladowany przez uzbrojonych żołnierzy, został kilkakrotnie aresztowany i zmuszony do schronienia się w Ambasadzie Holandii w Harare,

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- I. mając na uwadze, że w dniu 12 czerwca 2008 r. sekretarz generalny MDC, Tendai Biti, został aresztowany i oskarżony o działalność wywrotową i zdradę stanu,
 - J. mając na uwadze, że w państwowych mediach zakazano nadawania ogłoszeń wyborczych MDC, uniemożliwiając w ten sposób wolną i uczciwą kampanię wyborczą, mając na uwadze, że brutalni zwolennicy partii Zimbabwe African National Union — Patriotic Front (ZANU-PF) przeszkodzili w organizacji wiecu MDC zaplanowanego na 22 czerwca 2008 r. w Harare,
 - K. mając na uwadze, że przewodniczący Afrykańskiego Kongresu Narodowego, Jacob Zuma, w dniu 24 czerwca 2008 r. powiedział, że sytuacja w Zimbabwe „wymknęła się spod kontroli” i wezwał do niezwłocznej interwencji Narodów Zjednoczonych i SADC,
 - L. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ w końcu jednogłośnie potępiła kampanię przemocy rządu Zimbabwe, nie ogłosiła jednak nieprawomocności wyborów ze względu na sprzeciw Republiki Południowej Afryki,
 - M. mając na uwadze, że Unia Afrykańska nie doszła do porozumienia ani w sprawie wytycznych, ani w sprawie konkretnego harmonogramu rozpoczęcia i zakończenia negocjacji oraz mając również na uwadze, że ze względu na podziały w SADC istnieje małe prawdopodobieństwo dialogu,
 - N. mając na uwadze, że dziennikarze byli nękanymi i zastraszani, a dziennikarzom zagranicznym zabroniono wstępu do kraju,
 - O. mając na uwadze, że policja dokonywała arbitralnych aresztowań działaczy społeczeństwa obywatelskiego, w tym członków kościelnych grup obywatelskich w Harare, a liczne organizacje pozarządowe i agencje pomocowe musiały zawiesić prowadzone działania,
 - P. mając na uwadze, że długoletnia „cicha dyplomacja” prezydenta Południowej Afryki Thabo Mbeki nie przyniosła niestety żadnych konkretnych rezultatów odnośnie do sytuacji politycznej w Zimbabwe, a jego zauważalna sympatia dla Roberta Mugabe doprowadziła w końcu do tego, że opozycja w Zimbabwe nie zaakceptowała go w roli mediatora,
 - Q. mając na uwadze, że kryzys w Zimbabwe rozszerza się na państwa sąsiadujące, a zwłaszcza Republikę Południowej Afryki,
 - R. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa oraz Światowego Programu Żywności szacuje się, że dwa miliony osób będzie cierpieć głód w Zimbabwe między przyszłym miesiącem a wrześniem 2008 r., a liczba ta może wzrosnąć do 5,1 mln w okresie od stycznia do marca 2009 r.,
 - S. mając na uwadze, że jedno na dziesięć dzieci w Zimbabwe umrze zanim skończy pięć lat, a średnia długość życia wynosi 37 lat dla mężczyzn i 34 lata dla kobiet,
- 1. podkreśla, że wyborów z dnia 27 czerwca 2008 r. nie można uznać za prawomocne i przyjmuje z zadowoleniem oświadczenie Prezydencji Rady z dnia 28 czerwca 2008 r., które jasno to stwierdza;
 - 2. surowo potępia finansowaną przez państwo kampanię przemocy wymierzoną w opozycję polityczną przed drugą turą wyborów prezydenckich, która skończyła się zabójstwami, arbitralnymi aresztowaniami i nękaniami działaczy i zwolenników opozycji, a także obrońców praw człowieka;
 - 3. uważa, że ta kampania przemocy, gróźb i zastraszania wymierzona przeciwko opozycji uniemożliwiła przeprowadzenie wolnej i uczciwej drugiej tury wyborów prezydenckich w Zimbabwe, jak powszechnie przyznała społeczność międzynarodowa, w tym afrykańscy obserwatorzy wyborów i przywódcy;
 - 4. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ potępiające przebieg wyborów prezydenckich w Zimbabwe;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

5. przyjmuje z zadowoleniem oświadczenie liderów państw G8 w sprawie Zimbabwe z dnia 8 lipca 2008 r., w szczególności ich odmowę uznania legitymacji jakiegokolwiek rządu, który nie odzwierciedla woli ludu Zimbabwe, ich zalecenie dotyczące powołania specjalnego wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ w celu przygotowania sprawozdania o sytuacji politycznej, humanitarnej i sytuacji praw człowieka oraz bezpieczeństwa oraz w celu wsparcia regionalnych wysiłków w celu przyspieszenia mediacji pomiędzy partiami politycznymi przy jednoczesnym poszanowaniu dla wyników wyborów z dnia 29 marca 2008 r. oraz ich wolę podjęcia dalszych kroków, między innymi wprowadzenia środków finansowych i innych przeciwko osobom odpowiedzialnym za przemoc;
6. wzywa państwa Afryki i szerzej rozumianą wspólnotę międzynarodową do nieuznawania reżimu Roberta Mugabe;
7. wzywa UA, SADC i ONZ do ułatwienia szerokiego procesu mediacyjnego z jasnym harmonogramem negocjacji, umożliwiającym szybkie i pomyślne rozwiązanie kryzysu w Zimbabwe w oparciu o wolne i uczciwe wybory;
8. podkreśla, że aby starania mediacyjne doprowadziły do znaczącego i owocnego dialogu narodowego, działać muszą zacząć inne podmioty zewnętrzne oprócz prezydenta Mbeki, a dialog wewnętrzny nie powinien być ograniczony do dwóch partii politycznych, ale raczej powinien obejmować inne podmioty w społeczeństwie obywatelskim takie jak organizacje pozarządowe, kościoły i związki zawodowe oraz parlament;
9. wzywa do rozwiązania obecnego kryzysu w drodze negocjacji, doprowadzając do stworzenia ponadnarodowej administracji dysponującej mandatem do zakończenia przemocy sponsorowanej przez państwo, demobilizacji ugrupowań zbrojnych, uchylecia represyjnych przepisów, rozwiązania kryzysu humanitarnego, ustabilizowania gospodarki, wszczęcia procesu całościowego przeglądu konstytucji, a także ponownego powołania Komisji Wyborczej Zimbabwe, w celu stworzenia warunków dla przeprowadzenia w niedalekiej przyszłości wolnych i uczciwych wyborów prezydenckich pod auspicjami Unii Afrykańskiej oraz ONZ; postuluje, aby powyższe negocjacje były obserwowane przez wysłannika z Unii Afrykańskiej/ONZ;
10. wzywa ONZ do przeprowadzenia kompletnego i niezależnego dochodzenia w sprawie przypadków pogwałcenia praw człowieka, których się dopuszczono i kładzie nacisk na fakt, że sprawcy nie mogą pozostać bezkarni i muszą zostać postawieni przed odpowiednim i bezstronnym sądem;
11. podkreśla potrzebę rehabilitacji ofiar i wzywa do przejściowych środków sądowniczych, w tym ustanowienia Komisji Prawdy i Pojednania;
12. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko wielu krajów afrykańskich, jak również dużej grupy wysoce poważanych osobistości z Afryki, w tym Nelsona Mandeli, Desmondą Tutu i Kofiego Annana, potępiające sytuację w Zimbabwe i zachęca je do konkretnego zaangażowania się na rzecz politycznego i demokratycznego rozwiązania;
13. wspiera Botswanę w jej wezwaniach dotyczących zawieszenia uczestnictwa Zimbabwe w afrykańskich forach do momentu przeprowadzenia wolnych i uczciwych wyborów;
14. wzywa Republikę Południowej Afryki do podjęcia się kluczowej roli w regionie Południowoafrykańskiej Wspólnoty na rzecz Rozwoju (SADC) w działaniach na rzecz przyszłości Zimbabwe oraz wyraża głębokie ubolewanie, że Republika Południowej Afryki odmówiła podczas szczytu Rady Bezpieczeństwa ONZ uznania tych wyborów za nielegalne;
15. wzywa społeczność międzynarodową do zwiększenia presji dyplomatycznej na reżim Mugabe, tak aby natychmiast zaprzestał wszelkiej przemocy i aby pozwolił należycie wybranemu 3 miesiące temu parlamentowi na rozpoczęcie obrad;
16. wzywa Radę do zaostrenia i rozszerzenia zakresu określonych sankcji przeciwko członkom reżimu Mugabe i innym odpowiedzialnym za poważne naruszenia praw człowieka, jeżeli wysiłki mediacyjne nie zostaną zaakceptowane i nie ustanie popierana przez państwo przemoc, a także do dążenia do przyjęcia sankcji na szczeblu ONZ, łącznie z embargiem na broń oraz ogólnym zamrożeniem aktywów całego rządu oraz przywództwa partii rządzącej; podkreśla potrzebę rygorystycznego egzekwowania sankcji oraz skoordynowania działań w szerszym kontekście społeczności międzynarodowej celem zapewnienia skuteczności sankcji oraz zapobieżenia unikania ich;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

17. nalega, by takie środki przymusu służyły identyfikacji oraz piętnowaniu biznesmenów odpowiedzialnych za finansowanie represyjnego reżimu partii ZANU-PF, a także obejmowały zniesienie ich praw do zamieszkania w Europie i odmawianie członkom ich rodzin dostępu do zatrudnienia i instytucji edukacyjnych, jak również wskazanie udziałowcom banków międzynarodowych służących jako kanały przepływu dochodów z działalności korupcyjnej lub oferujących pożyczki i inwestujących w taką działalność, takich jak Barclays Bank, Standard Chartered i inne; zachęca inne europejskie i międzynarodowe firmy do przeglądu wszelkich działań, które umożliwiają reżimowi dostęp do waluty wymiennej i, w tym kontekście, z zadowoleniem przyjmuje decyzję firm Tesco, Giesecke i Devrient o zakończeniu stosunków biznesowych z Zimbabwe;

18. w rezultacie wzywa państwa członkowskie, aby nie przyznawały żadnych wiz na wjazd na terytorium UE Robertowi Mugabe, członkom jego gabinetu oraz przywódcom partii ZANU-PF w jakimkolwiek krajowym lub międzynarodowym celu, jako że reprezentując de facto nielegalny reżim, na mocy właściwych międzynarodowych konwencji dotyczących wolności i przywilejów dyplomatów nie mogą się oni domagać jakichkolwiek przywilejów;

19. wzywa państwa członkowskie, Radę i Komisję do zintensyfikowania dyplomatycznego zaangażowania wraz z rządami afrykańskimi, SADC i Unią Afrykańską, a także innymi znaczącymi podmiotami, w tym rządem chińskim, w celu określenia wspólnego stanowiska wobec kryzysu w Zimbabwe;

20. wzywa Chiny i Libię do zaniechania wsparcia dla reżimu Mugabe;

21. wzywa Radę i Komisję do zaangażowania się w sprawę zwłaszcza z Republiką Południowej Afryki, jako kluczowym krajem regionu, w celu wyrażenia naszego głębokiego zaniepokojenia niepowodzeniem w osiągnięciu namacalnych wyników mediacji w ostatnich latach w odniesieniu do kryzysu w Zimbabwe, zauważenia, że wpływ kryzysu na kraje sąsiadujące, łącznie z Republiką Południowej Afryki, nie powinien być pomijany w tym regionie, a także wyjaśnienia, że dalsze polityczne i gospodarcze poparcie dla reżimu Mugabe mogłoby w negatywny sposób wpłynąć na stosunki pomiędzy UE a Republiką Południowej Afryki;

22. wzywa Radę do nawoływania do skutecznych i konkretnych międzynarodowych działań na rzecz zapobiegania konfliktom i ich łagodzenia, w razie konieczności obejmujących szybkie wysłanie pokojowych oddziałów Unii Afrykańskiej/ONZ;

23. domaga się natychmiastowego zwolnienia wszystkich osób przetrzymywanych wyłącznie z powodów politycznych;

24. zauważa niszczący wpływ kryzysu politycznego na ludność Zimbabwe i wzywa rząd Mugabe do zniesienia wszelkich ograniczeń wobec humanitarnych agencji pomocowych i do zagwarantowania, że pomoc humanitarna może być udzielana zgodnie z zasadami humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności;

25. wzywa rząd Zimbabwe do natychmiastowego rozbrojenia i demobilizacji młodzieżowych oddziałów milicji i weteranów wojennych, a także do ścigania osób, które dopuściły się pogwałcenia praw człowieka;

26. potępia wydalenie z Zimbabwe urzędnika ONZ ds. praw człowieka na tydzień przed zaplanowanymi wyborami, a także wzywa rząd do przyznania pracownikom ONZ nieograniczonego dostępu;

27. wzywa władze Republiki Południowej Afryki oraz państwa członkowskie UE, aby nie deportowały uchodźców z Zimbabwe oraz przyznały im status tymczasowy do momentu, kiedy możliwy będzie ich bezpieczny powrót;

28. wzywa Komisję do nasilenia wsparcia dla obrońców praw człowieka i do szybkiego reagowania na dodatkowe potrzeby w zakresie pomocy humanitarnej spowodowane kryzysem politycznym, w szczególności w odniesieniu do potrzeb i bezpieczeństwa uchodźców wewnętrznych;

29. wyraża zaniepokojenie z powodu przewidywanego wzrostu o 10 % — 40 % liczby obywateli Zimbabwe, którzy przekraczać będą w nadchodzących kilku tygodniach granicę; zauważa, że spośród tych migrantów, w szczególnie trudnej sytuacji znajdują się dzieci narażone na wykorzystywanie, zmuszane w celu przeżycia do podejmowania niebezpiecznej pracy, na przykład w kopalniach, przy maszynach rolniczych lub świadczenia usług seksualnych;

30. wzywa UE do wstrzymania wszelkiej pomocy udzielanej za pośrednictwem obecnych władz Zimbabwe i do skierowania jej zamiast tego do krajowych i międzynarodowych niezależnych instytucji i organizacji;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

31. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez komisarza Michela zobowiązanie do znacznego zwiększenia wsparcia na rzecz Zimbabwe i jego ludności poprzez zadeklarowanie 250 milionów EUR na pomoc rozwojową, gdy tylko zostanie przywrócona demokracja i wybrany zostanie prawomocny i wiarygodny rząd;
32. nalega, aby przestrzegano demokratycznych dążeń ludności Zimbabwe; wzywa wszystkich, którzy pragną budować przyszłość Zimbabwe, do współpracy z siłami na rzecz demokratycznych zmian;
33. wzywa rząd Zimbabwe, jako sygnatariusza traktatu SADC i protokołów do tego traktatu, w tym protokołu wyborczego SADC, aktu założycielskiego Unii Afrykańskiej oraz Afrykańskiej Karty Praw Człowieka i Narodów, a także Nowego Partnerstwa na rzecz Rozwoju Afryki, do przestrzegania własnych zobowiązań w zakresie zasad demokracji, praw człowieka i praworządności;
34. wzywa osoby dobrej woli w strukturach reżimu i w ZANU-PF do odrzucenia sił antydemokratycznych i do podjęcia działań na rzecz współpracy z MDC mającej na celu dokonanie szybkich przemian zanim będzie za późno;
35. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, rządóm państw grupy G8, rządóm oraz parlamentóm Zimbabwe i RPA, Sekretarzowi Generalnemu Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącym Komisji i Rady Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Sekretarzowi Generalnemu oraz rządóm państw Południowoafrykańskiej Wspólnoty na rzecz Rozwoju i jej Forum Parlamentarnego.

Przestrzeń kosmiczna i bezpieczeństwo

P6_TA(2008)0365

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwa (2008/2030(INI))

(2009/C 294 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjętą przez Radę Europejską również w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 21 maja 2007 r. dotyczącą europejskiej polityki kosmicznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz Traktat o Unii Europejskiej (TUE), zmienione traktatem z Lizbony, jak również ich odpowiednie postanowienia dotyczące europejskiej polityki kosmicznej (art. 189 TFUE), stałej usystematyzowanej współpracy w sprawach bezpieczeństwa i obronności (art. 42 ust. 6 i art. 46 TUE oraz Protokół 10) i wzmocnionej współpracy w obszarze cywilnym (część szósta, tytuł III TFUE), a także klauzulę solidarności (art. 222 TFUE) i postanowienia o wzajemnej pomocy w przypadku zbrojnej agresji przeciwko państwu członkowskiemu lub państwom członkowskim (art. 42 ust. 7 TUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie planu działania na rzecz wprowadzenia w życie europejskiej polityki kosmicznej ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 20.6.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 96 E z 21.4.2004, s. 136.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa⁽¹⁾,
- uwzględniając układ o zasadach działalności państw w zakresie badań i użytkowania przestrzeni kosmicznej, łącznie z Księżycem i innymi ciałami niebieskimi z 1967 r. („traktat o przestrzeni kosmicznej”),
- uwzględniając współpracę między UE i Rosją w zakresie polityki kosmicznej, w ramach której w 2006 r. rozpoczęto rozmowy trójstronne na temat przestrzeni kosmicznej między Komisją Europejską, Europejską Agencją Kosmiczną i Roscosmosem (Rosyjską Federalną Agencją Kosmiczną),
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0250/2008),
- A. mając na uwadze, że brak zagrożeń kosmicznych oraz bezpieczny, trwały dostęp do przestrzeni kosmicznej i takie korzystanie z niej muszą stanowić wiodące zasady europejskiej polityki kosmicznej,
- B. mając na uwadze, że ze względu na różnorodne wyzwania polityczne i wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, które stają się coraz większymi problemami Unii Europejskiej, niezależna europejska polityka kosmiczna jest koniecznością strategiczną,
- C. mając na uwadze, że brak wspólnego podejścia państw członkowskich UE do polityki kosmicznej skutkuje zbyt kosztownymi programami,
- D. mając na uwadze, że na operacje zarządzania kryzysowego w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) niekorzystny wpływ ma brak interoperacyjności między potencjałem kosmicznym eksploatowanym przez państwa członkowskie UE,
- E. mając na uwadze, że Unii Europejskiej brakuje kompleksowej europejskiej architektury kosmicznej służącej celom bezpieczeństwa i obrony,
- F. mając na uwadze, że opracowanie rakiet nośnych nowej generacji zajmuje około 15 lat, a rakiety nośne dzisiejszej generacji będą musiały zostać wymienione w ciągu najbliższych 20 lat,
- G. mając na uwadze szybkie postępy w rozwijaniu potencjału kosmicznego osiągnięte przez Stany Zjednoczone, Rosję, Japonię i inne państwa podejmujące eksplorację kosmosu, w szczególności przez Chiny, Indie, Koreę Południową, Tajwan, Brazylię, Izrael, Iran, Malezję, Pakistan, Afrykę Południową i Turcję,
- H. mając na uwadze, że w drugim półroczu 2008 r. francuska prezydencja Unii Europejskiej określi postępy w zakresie europejskiej polityki kosmicznej jako jeden ze swoich priorytetów,
- I. mając na uwadze, że jednym z najbardziej korzystnych pod względem kosztów elementów architektury kosmicznej i osiągnięcia trwałej floty potencjału kosmicznego jest orbitalna infrastruktura obsługowa, wykorzystująca środki znajdujące się na miejscu;

Uwagi ogólne

1. stwierdza, że aspekty związane z przestrzenią kosmiczną mają duże znaczenie dla bezpieczeństwa Unii Europejskiej oraz że istnieje potrzeba przyjęcia wspólnego podejścia, które jest konieczne do obrony europejskich interesów w przestrzeni kosmicznej;
2. podkreśla potrzebę posiadania potencjału kosmicznego, aby polityczne i dyplomatyczne działania Unii Europejskiej były oparte na niezależnych, rzetelnych i kompletnych informacjach służących prowadzonej przez nią polityce w zakresie zapobiegania konfliktom, operacjom zarządzania kryzysowego i bezpieczeństwu światowemu, zwłaszcza monitorowaniu rozprzestrzeniania broni masowego rażenia i środków jej transportu oraz weryfikacji traktatów międzynarodowych, kontroli nad międzynarodowym przemysłem broni lekkiej i małej broni strzeleckiej, ochronie strategicznej infrastruktury i granic Unii Europejskiej, jak również ochronie ludności w razie klęsk żywiołowych oraz katastrof i kryzysów spowodowanych przez człowieka;

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 580.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

3. wyraża zadowolenie z zatwierdzenia przez „Radę ds. Przestrzeni Kosmicznej” europejskiej polityki kosmicznej zaproponowanej we wspólnym komunikacie przedstawionym przez Komisję i Europejską Agencję Kosmiczną (COM(2007)0212), zwłaszcza z rozdziału dotyczącego bezpieczeństwa i obronności, ubolewa jednak nad faktem braku jakiegokolwiek odniesienia do „zbrojenia” przestrzeni kosmicznej w ramach „najważniejszych kwestii, które należy rozważyć podczas przygotowywania strategii w dziedzinie stosunków międzynarodowych”, o których mowa w załączniku III do ww. rezolucji Rady z dnia 21 maja 2007 r.; w związku z tym zaleca, aby zmieniona europejska strategia bezpieczeństwa odpowiednio uwzględniała tę politykę oraz uważa, że kwestie dotyczące przestrzeni kosmicznej powinny być uwzględnione w ewentualnej białej księdze w sprawie realizacji europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony;

4. zauważa włączenie podstawy prawnej europejskiej polityki kosmicznej do traktatu z Lizbony; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Parlament i Rada mogą, w ramach zwykłej procedury legislacyjnej, określić środki konieczne do przygotowania europejskiego programu kosmicznego; wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi i Radzie wniosku dotyczącego tego rodzaju środków oraz komunikatu dotyczącego nawiązania odpowiednich stosunków z Europejską Agencją Kosmiczną; z zadowoleniem przyjmuje również możliwość stałej usystematyzowanej współpracy w sprawach bezpieczeństwa i obronności oraz ściślejszej współpracy w obszarze cywilnym;

5. zachęca państwa członkowskie Unii Europejskiej, Europejską Agencję Kosmiczną i różnorodne zainteresowane strony do większego i lepszego wykorzystania istniejących krajowych i wielonarodowych systemów kosmicznych i do propagowania ich wzajemnego uzupełniania się; w tym względzie zwraca uwagę, że EPBiO wymaga wspólnego potencjału przynajmniej w następujących obszarach: telekomunikacji, zarządzania informacjami, obserwacji i nawigacji; zaleca udostępnianie i wymianę tych danych zgodnie z koncepcją UE dotyczącą sieciocentrycznej architektury operacji (Network Centric Operations Architecture);

6. pochwała wysiłki Międzynarodowej Akademii Astronautyki i Międzynarodowego stowarzyszenia na rzecz większego bezpieczeństwa przestrzeni kosmicznej w zakresie przeciwdziałaniu, zrozumienia i środków dotyczących odpadów kosmicznych;

Niezależna ocena zagrożeń

7. wzywa państwa członkowskie UE do łączenia i wymiany informacji pochodzących z wywiadu geoprzestrzennego, koniecznych do niezależnej oceny zagrożeń dla UE;

Obserwacja Ziemi i rozpoznanie

8. wzywa do pełnego rozwinięcia Centrum Satelitarne Unii Europejskiej (EUSC), aby całkowicie wykorzystać jego potencjał; ponadto zaleca szybkie zawarcie umów między Centrum Satelitarnym Unii Europejskiej a państwami członkowskimi UE w celu dostarczania danych obrazowych dostępnych dla dowódców operacji i dowódców sił w ramach EPBiO przy jednoczesnym zapewnieniu komplementarności z systemami obserwacji Globalnego Monitoringu Środowiska i Bezpieczeństwa (GMES) i pochodzącymi z tych obserwacji informacjami związanymi z bezpieczeństwem; w tym zakresie z zadowoleniem przyjmuje projekt stacji obróbki taktycznych danych obrazowych (Tactical Imagery Exploitation Station), prowadzony wspólnie przez Europejską Agencję Obrony (EDA) i Centrum Satelitarne Unii Europejskiej;

9. zaleca, by UE opracowała wspólną koncepcję wywiadu geoprzestrzennego, stwarzającą warunki do zaangażowania EUSC w planowanie wszelkich operacji w ramach EPBiO wymagających obserwacji i wywiadu prowadzonych z przestrzeni kosmicznej; zaleca ustanowienie przez EUSC bezpiecznego łącza komunikacyjnego do wspierania operacji prowadzonych w ramach EPBiO, zarówno z kwaterą główną operacji (OHQ) znajdującą się na terytorium UE, jak i z kwaterą główną sił zbrojnych (FHQ) na obszarze działań operacyjnych; ponadto sugeruje, by UE zbadała możliwość finansowego udziału z budżetu UE w budżecie EUSC w celu zapewnienia wystarczających środków na zaspokojenie rosnących potrzeb operacji prowadzonych w ramach EPBiO;

10. wzywa państwa członkowskie UE, które posiadają dostęp do różnego rodzaju satelitów radarowych, optycznych i meteorologicznych oraz systemów rozpoznania (Helios, SAR-Lupe, TerraSAR-X, Rapid Eye, Cosmo-Skymed, Pleiades), do zapewnienia ich kompatybilności; z zadowoleniem przyjmuje dwustronne i wielostronne porozumienia pomiędzy wiodącymi krajami UE (np. SPOT, ORFEO, ramy współpracy Helios, umowa ze Schwerinu i przyszły MUSIS); zaleca włączenie systemu MUSIS w ramy europejskie i objęcie go finansowaniem z budżetu UE;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

11. podkreśla znaczenie GMES dla polityki zagranicznej oraz polityki bezpieczeństwa i obrony Unii Europejskiej; wzywa do utworzenia operacyjnej linii budżetowej w celu zapewnienia trwałości usług GMES w odpowiedzi na potrzeby użytkowników;

Nawigacja, lokalizacja, synchronizacja

12. podkreśla, że Galileo jest konieczny dla niezależnych operacji prowadzonych w ramach EPBiO, dla wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, bezpieczeństwa samej Europy oraz dla strategicznej autonomii Unii; zwraca uwagę, że w dziedzinie nawigacji, lokalizacji i synchronizacji znaczenie będzie miała zwłaszcza jego usługa publiczna o regulowanym dostępie, przede wszystkim w celu uniknięcia niepotrzebnego ryzyka;

13. zauważa, że Parlament i Rada osiągnęły w pierwszym czytaniu porozumienie w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wdrożenia europejskich programów radionawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo), zgodnie z którym właścicielem systemu będzie Wspólnota oraz że faza rozmieszczenia zostanie całkowicie sfinansowana z budżetu wspólnotowego;

14. zwraca uwagę na stanowisko, jakie przyjął w dniu 23 kwietnia 2008 r w sprawie programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) ⁽¹⁾, a mianowicie na fakt, że programy EGNOS i Galileo należy uznać za jedno z podstawowych filarów przyszłego europejskiego programu kosmicznego oraz na zarządzanie tymi programami wspólnie z Międzyinstytucjonalnym panelem ds. Galileo, co może służyć jako model dla rozwoju europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej.

Telekomunikacja

15. podkreśla potrzebę istnienia bezpiecznej, satelitarnej komunikacji w przypadku operacji prowadzonych w ramach EPBiO (kadra wojskowa UE, kwatera główna UE, przenośna kwatera główna) i operacji prowadzonych przez siły wojskowe państw członkowskich UE w ramach ONZ, NATO i innych podobnych organizacji;

16. wnioskuję, aby obecne i przyszłe satelitarne systemy telekomunikacyjne będące w gestii państw członkowskich Unii Europejskiej (np. Skynet, Syracuse, Sicral, SATCOM Bw, Spainsat) były interoperacyjne, by zapewnić obniżenie kosztów;

17. popiera wspólne prace nad radiem programowalnym (Software-Defined Radio — SDR), prowadzone przez Komisję i Europejską Agencję Obrony; zwraca uwagę, że SDR przyczyni się do lepszej interoperacyjności naziemnego segmentu systemów telekomunikacyjnych;

18. zaleca, aby dokonano oszczędności poprzez współużytkowanie infrastruktury naziemnej wykorzystywanej przez różne krajowe systemy telekomunikacyjne;

19. popiera możliwość finansowania z budżetu UE przyszłych satelitarnych systemów telekomunikacyjnych wspierających operacje prowadzone w ramach EPBiO;

Obserwacja przestrzeni kosmicznej

20. popiera utworzenie europejskiego systemu obserwacji przestrzeni kosmicznej, prowadzącego do udostępniania informacji na temat sytuacji w przestrzeni kosmicznej (obejmującego np. GRAVES i TIRA), służących do monitorowania infrastruktury w przestrzeni kosmicznej, odpadów kosmicznych i ewentualnie innych zagrożeń;

21. popiera możliwość finansowania z budżetu UE przyszłego systemu obserwacji przestrzeni kosmicznej udostępniającego informacje na temat sytuacji w przestrzeni kosmicznej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0167.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Satelitarny system wczesnego ostrzegania przed pociskami balistycznymi

22. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że państwa członkowskie UE nie posiadają natychmiastowego dostępu do danych dotyczących przypadków wystrzelenia pocisków balistycznych na świecie; wyraża zatem poparcie dla projektów dotyczących systemów wczesnego ostrzegania przed pociskami balistycznymi (takich jak francuska „Spirale”); ponadto apeluje o udostępnianie wszystkim państwom członkowskim UE informacji uzyskanych dzięki tym przyszłym systemom, aby chronić ludność tych państw i wspierać przyjęcie ewentualnych środków zaradczych, jak również pomóc w weryfikacji zgodności z Traktatem o Nierozprzestrzenianiu Broni Jądrowej, a także w trosce o cele działań EPBiO i ochronę bezpieczeństwa Europy;

Rozpoznanie systemów łączności

23. popiera wymianę informacji w zakresie rozpoznania systemów łączności (wywiad elektroniczny, taki jak francuski Essaim, i wywiad łączności) na szczeblu europejskim;

Autonomiczny dostęp do przestrzeni kosmicznej i środowiska międzynarodowego

24. popiera bezpieczny, niezależny i trwały dostęp Unii Europejskiej do przestrzeni kosmicznej jako jeden z warunków wstępnych jej autonomicznych działań;

25. zaleca, aby europejskie satelity o charakterze niehandlowym były wynoszone na orbitę przez europejskie rakiety nośne, najlepiej z terytorium Unii Europejskiej, mając na względzie aspekty bezpieczeństwa zaopatrzenia i ochrony europejskiej bazy technologicznej i przemysłowej w sektorze obrony;

26. zauważa, że konieczne jest zwiększenie wysiłków na rzecz rozwoju ulepszanego systemu Ariane 5, tak aby był on gotowy przed 2015 r.;

27. zaleca jak najszybsze rozpoczęcie strategicznej długofalowej inwestycji w nowe europejskie rakiety nośne, aby sprostać rosnącej światowej konkurencji; domaga się, aby w przypadku tego projektu zachowano większą dyscyplinę pod względem budżetu i terminów;

28. zaleca utworzenie orbitalnej infrastruktury obsługowej dla zwiększenia mocy, wytrzymałości, dostępności i skuteczności działania funkcjonującego potencjału kosmicznego, przy jednoczesnym ograniczeniu jego rozmieszczenia i kosztów utrzymania;

Zarządzanie

29. zachęca do ścisłej współpracy między filarami w sprawach przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwa, z udziałem wszystkich właściwych podmiotów (tj. Komisji, Rady, Europejskiej Agencji Obrony i Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej), w celu zapewnienia polityki bezpieczeństwa i bezpieczeństwa danych związanych z EPBiO;

30. zdecydowanie zaleca wspieranie równego dostępu wszystkich państw członkowskich UE do danych operacyjnych zgromadzonych za pomocą potencjału kosmicznego dzięki wzmocnionym ramom EPBiO;

31. zaleca, aby Europejska Agencja Obrony rozwinęła swoje możliwości administracyjne i finansowe w zakresie zarządzania działaniami związanymi z przestrzenią kosmiczną;

Finansowanie

32. zwraca uwagę, że w budżecie UE przeznaczono sumę około 5 250 mln EUR na lata 2007-2013 na rzecz wspólnych europejskich działań w zakresie przestrzeni kosmicznej, co odpowiada wydatkom w tym okresie rzędu 750 mln EUR rocznie;

33. wzywa Unię Europejską do utworzenia budżetu operacyjnego na potencjał kosmiczny, który będzie służył wsparciu EPBiO i kwestii związanych z europejskim bezpieczeństwem;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

34. jest zaniepokojony faktem, że brak koordynacji wśród państw członkowskich powoduje niedobór zasobów ze względu na niepotrzebne powielanie działań; popiera zatem pomysł rozpoczęcia przez państwa członkowskie wspólnych programów, co w dłuższej perspektywie przyczyni się do oszczędności;

35. zwraca ponadto uwagę, że koszty związane z brakiem wspólnego europejskiego podejścia do nabywania, utrzymania i funkcjonowania potencjału kosmicznego szacuje się na setki milionów euro;

36. zwraca uwagę, że — jak pokazują doświadczenia — skuteczne zarządzanie szeroko zakrojonymi wspólnymi projektami jest niemożliwe, gdy udział bierze 27 różnych organów budżetowych państw członkowskich stosujących zasadę godziwego zwrotu; zdecydowanie popiera zatem finansowanie tego typu projektów i programów z budżetu UE;

37. zwraca uwagę, że z szacunków dokonanych na podstawie obecnej wiedzy wynika, iż poziom inwestycji potrzebnych do zaspokojenia związanych z telekomunikacją satelitarną potrzeb europejskich w zakresie bezpieczeństwa i obrony i odpowiednie wydatki Unii Europejskiej na obserwację Ziemi i gromadzenie informacji wywiadowczych, w tym rozpoznanie systemów łączności, powinny znacznie wzrosnąć w celu zaspokojenia potrzeb i ambicji związanych z kompleksową polityką kosmiczną;

38. jest zdania, że Unia Europejska, Europejska Agencja Kosmiczna, Europejska Agencja Obrony i państwa członkowskie powinny zapewnić niezawodne i odpowiednie finansowanie przewidywanych działań w przestrzeni kosmicznej i związanych z nimi badań naukowych; przywiązuje dużą wagę do finansowania zapewnianego ze środków budżetowych UE, tak jak w przypadku projektu Galileo;

Ochrona infrastruktury w przestrzeni kosmicznej

39. zwraca uwagę na wrażliwość strategicznego potencjału kosmicznego oraz infrastruktury umożliwiającej dostęp do przestrzeni kosmicznej, np. rakiet nośnych i portów kosmicznych; podkreśla zatem potrzebę ich odpowiedniej ochrony za pomocą naziemnego systemu obrony antyrakietowej teatru działań, samolotów i systemów obserwacji przestrzeni kosmicznej; ponadto popiera udostępnianie danych międzynarodowym partnerom w przypadku, gdyby satelity stały się niesprawne w wyniku wrogich działań;

40. apeluje o obniżenie stopnia wrażliwości przyszłych europejskich systemów satelitarnych poprzez instalacje systemów przeciwzakłóceńowych, osłon, orbitalnej infrastruktury obsługowej i stworzenie architektury systemów wysoko- i wieloorbitalnych;

41. podkreśla, że środki ochronne winny być całkowicie zgodne z międzynarodowymi normami dotyczącymi pokojowego wykorzystania przestrzeni kosmicznej oraz wspólnie ustalonymi środkami na rzecz przejrzystości i budowy zaufania; zwraca się do państw członkowskich UE o zbadanie możliwości opracowania prawnie lub politycznie wiążącego „kodeksu drogowego” dla operatorów w przestrzeni kosmicznej, wraz z systemem zarządzania ruchem w przestrzeni kosmicznej;

42. podkreśla, że ze względu na tę wrażliwość zaawansowana komunikacja nie powinna być nigdy w pełni zależna od technologii kosmicznej;

Międzynarodowe przepisy dotyczące korzystania z przestrzeni kosmicznej

43. potwierdza znaczenie zasady pokojowego wykorzystania przestrzeni kosmicznej, wyrażonej w ww. Traktacie o Przestrzeni Kosmicznej z 1967 r.; wyraża zatem zaniepokojenie perspektywą ewentualnej militarystyki przestrzeni kosmicznej;

44. domaga się, aby pod żadnym pozorem europejska polityka kosmiczna nie przyczyniała się do ogólnej militarystyki i uzbrojenia przestrzeni kosmicznej;

45. wzywa do zaostrzenia międzynarodowych przepisów regulujących i chroniących pokojowe wykorzystanie przestrzeni kosmicznej oraz do wzmocnienia środków na rzecz przejrzystości i budowy zaufania, w ramach sporządzania przez Komitet ds. Pokojowego Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej ONZ (COPUOS) wytycznych w sprawie ograniczenia odpadów kosmicznych, spójnych z wytycznymi międzyinstytucjonalnego Komitetu Koordynacyjnego ds. Odpadów, jak również w ramach Konferencji ONZ ds. Rozbrojenia, która obecnie opracowuje wielostronną umowę w sprawie zapobiegania wyścigowi zbrojeń w przestrzeni kosmicznej; zwraca się ponadto do prezydencji UE o proaktywne reprezentowanie UE w COPUOS; wzywa instytucje UE do wsparcia konferencji na temat przeglądu traktatu o przestrzeni kosmicznej w celu jego umocnienia i rozszerzenia jego zakresu tak, aby zakazywał wszelkiej broni w przestrzeni kosmicznej;

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

46. wzywa wszystkie podmioty działające na arenie międzynarodowej do powstrzymania się od stosowania w przestrzeni kosmicznej ofensywnego wyposażenia; wyraża szczególne zaniepokojenie wykorzystaniem siły niszczącej przeciwko satelitom, jakiej użyto podczas chińskich prób systemu antysatelitarnego przeprowadzonych w styczniu 2007 r. oraz skutkami znacznego wzrostu ilości odpadów kosmicznych dla bezpieczeństwa w przestrzeni kosmicznej; w związku z tym zaleca przyjęcie prawnie wiążących instrumentów międzynarodowych koncentrujących się na zakazie stosowania broni przeciwko potencjałowi kosmicznemu i rozmieszczania broni w przestrzeni kosmicznej;

47. wzywa wszystkich użytkowników przestrzeni kosmicznej do rejestrowania swoich satelitów, w tym także wojskowych, co ma służyć jako propagujący przejrzystość środek budowy zaufania w zakresie bezpieczeństwa przestrzeni kosmicznej; popiera dążenie Rady do stworzenia kompleksowego unijnego kodeksu postępowania w zakresie obiektów kosmicznych; wzywa do przekształcenia tego kodeksu w prawnie wiążący instrument;

48. wzywa Organizację Narodów Zjednoczonych i Unię Europejską do uczestnictwa w aktywnym zmniejszaniu szkodliwych dla satelitów ilości odpadów kosmicznych i ochronie przed tymi odpadami;

Współpraca transatlantycka w dziedzinie polityki kosmicznej i obrona antyrakietowa

49. wzywa Unię Europejską i Organizację Traktatu Północnoatlantyckiego do rozpoczęcia strategicznego dialogu w sprawie polityki kosmicznej i obrony antyrakietowej uwzględniając prawny nakaz unikania jakichkolwiek działań, które mogłyby być niezgodne z zasadą pokojowego wykorzystywania przestrzeni kosmicznej; zwłaszcza w sprawie uzupełniania się i interoperacyjności systemów łączności satelitarnej, obserwacji przestrzeni kosmicznej i wczesnego ostrzegania przed pociskami balistycznymi oraz ochrony sił europejskich przez system obrony antyrakietowej teatru działań;

50. wzywa Unię Europejską i Stany Zjednoczone do rozpoczęcia strategicznego dialogu na temat wykorzystania potencjału kosmicznego, a także do objęcia globalnego przywództwa w ONZ i poza nim, aby upewnić się, że przestrzeń kosmiczna jest zachowana wyłącznie do celów pokojowej polityki;

Inna współpraca międzynarodowa

51. z zadowoleniem przyjmuje ściślejszą współpracę między Unią Europejską i Federacją Rosyjską w ramach ww. rozmów trójstronnych na temat przestrzeni kosmicznej, rozpoczętych w 2006 r. między Komisją Europejską, Europejską Agencją Kosmiczną i Roscosmosem, obejmujących zastosowania kosmiczne (nawigacja satelitarna, obserwacja Ziemi i systemy łączności satelitarnej) oraz dostęp do przestrzeni kosmicznej (rakiety nośne i przyszłe systemy transportu kosmicznego);

*

* *

52. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Agencji Kosmicznej, parlamentom państw członkowskich i sekretarzom generalnym Organizacji Narodów Zjednoczonych, Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Kaszmir

P6_TA(2008)0366

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie domniemanego istnienia grobów w części Kaszmiru kontrolowanej przez Indie

(2009/C 294 E/17)

Parlament Europejski,

— uwzględniając raporty swojej komisji wydane po wizytach w Kaszmirze w dniach od 8 do 11 grudnia 2003 r. i od 20 do 24 czerwca 2004 r.,

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie rocznego sprawozdania na temat praw człowieka na świecie w 2005 roku i polityki UE w tej dziedzinie ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, s. 341.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2007 r. w sprawie obecnej sytuacji w Kaszmirze i perspektyw na przyszłość ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
 - A. mając na uwadze, że według doniesień od 2006 r. w stanie Dżammu i Kaszmir odkryto setki niezidentyfikowanych grobów, a także mając na uwadze doniesienia o znalezieniu w 18 wioskach samego tylko dystryktu Uri co najmniej 940 ciał,
 - B. mając na uwadze, że mające siedzibę w Śrinagarze Stowarzyszenie Krewnych Osób Zaginionych opublikowało w dniu 29 marca 2008 r. sprawozdanie, w którym zasygnalizowało istnienie zbiorowych grobów w miejscowościach, do których dostęp nie jest możliwy bez specjalnego zezwolenia sił bezpieczeństwa, ponieważ są one położone w pobliżu linii oddzielającej obszar kontrolowany przez Pakistan,
 - C. mając na uwadze, że zdaniem organizacji obrońców praw człowieka nie można wykluczyć, iż miejsca pochówku zawierają szczątki ofiar bezprawnych zabójstw, wymuszonych zaginięć, tortur i innych nadużyć, do których doszło w sytuacji konfliktu zbrojnego trwającego w stanie Dżammu i Kaszmir od 1989 r.,
 - D. mając na uwadze znaczne rozbieżności w szacunkach liczby osób zaginionych od 1989 r. przedstawianych przez rodziny ofiar, mówiące o ponad 8 000 zaginionych, i przez władze rządowe, twierdzące, że było ich mniej niż 4 000,
 - E. mając na uwadze, że w sprawozdaniu policji stanowej z 2006 r. potwierdzono, że od 1989 r. w czasie pobytu w areszcie zmarło 331 osób, a ponadto doszło do 111 wymuszonych zaginięć,
 - F. mając na uwadze, że chociaż rząd Indii podjął we wrześniu 2005 r. zobowiązanie, iż nie będzie dłużej tolerował łamania praw człowieka w stanie Dżammu i Kaszmir, to jednak podnoszą się głosy, że nadal dochodzi do łamania praw człowieka,
 - G. mając na uwadze, że Pervez Imroz, uhonorowany nagrodami prawnik i obrońca praw człowieka, przewodniczący Koalicji Społeczeństwa Obywatelskiego stanu Dżammu i Kaszmir i założyciel Stowarzyszenia Krewnych Osób Zaginionych, 30 czerwca 2008 r. uszedł z życiem z ataku zbrojnego dokonanego w Śrinagarze przez rzekomych członków sił bezpieczeństwa, a także mając na uwadze doniesienia o nękanii innych członków Międzynarodowego Trybunału Praw Człowieka i Sprawiedliwości w Kaszmirze, którego działalność wspomaga Stowarzyszenie Krewnych Osób Zaginionych,
1. wzywa rząd Indii, by w trybie pilnym zapewnił niezależne i bezstronne dochodzenia we wszystkich miejscach masowego pochówku w stanie Dżammu i Kaszmir, a także by w pierwszej kolejności bezzwłocznie zabezpieczył miejsca pochówku, co pozwoli na zachowanie dowodów;
 2. wzywa Komisję do udzielenia rządowi Indii pomocy finansowej i technicznej w ramach instrumentu stabilności na szczegółowe dochodzenie i na ewentualne dalsze środki na rzecz rozwiązania konfliktu w Kaszmirze;
 3. wzywa państwa członkowskie UE do poruszenia tej kwestii przy okazji nadchodzącego dialogu na temat praw człowieka, który ma mieć miejsce w drugiej połowie 2008 r.;
 4. wyraża obawę o bezpieczeństwo Perweza Imroza i innych obrońców praw człowieka, którzy badają nieoznaczone groby i inne doniesienia o przypadkach naruszania praw człowieka w stanie Dżammu i Kaszmir, oraz wzywa władze Indii do zapewnienia im ochrony i do umożliwienia im działania bez narażania się na szykany i przemoc; wzywa władze do przeprowadzenia niezwłocznego i bezstronnego dochodzenia w sprawie napaści na Perweza Imroza, podania wyników do publicznej wiadomości i wymierzenia winnym sprawiedliwości;
 5. powtarza wezwanie do rządu Indii oraz władz stanowych o zbadanie wszystkich zarzutów dotyczących wymuszonych zaginięć; nalega na przyznanie prokuraturze cywilnej jurysdykcji we wszystkich sprawach, w których podejrzewa się o współudział agentów wojskowych, pracowników pionu ochrony lub funkcjonariuszy organów ścigania, oraz na stworzenie jednej publicznie dostępnej bazy danych wszystkich zaginionych osób i wszystkich odnalezionych ciał; wzywa państwa członkowskie UE do ułatwiania i wspierania wszelkich rodzajów współpracy rządów Indii i Pakistanu w zakresie wspomnianego dochodzenia;

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 468.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

6. wzywa władze stanowe do zagwarantowania, że wszystkie procedury zatrzymania spełniają minimalne wymogi międzynarodowych norm prawnych, właściwego traktowania, rejestracji i ścigania, szybkiego dostępu do członków rodziny, adwokatów i niezależnych sądów, jak również odpowiedzialności za wszelkie przypadki naruszania takich procedur;
7. zdecydowanie potępia bezprawne zabójstwa, wymuszone zaginięcia, tortury, gwałty i inne przypadki naruszania praw człowieka, które miały miejsce w stanie Dżammu i Kaszmir począwszy od wybuchu konfliktu zbrojnego w 1989 r.; domaga się, aby rodzinom ofiar przyznano pełne zadośćuczynienie;
8. wzywa wszystkie rządy do ratyfikacji Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz ratyfikacji i wdrożenia bez zastrzeżeń konwencji ONZ o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, oraz zgodnie z art. 31 i 32 tej konwencji do złożenia deklaracji uznającej kompetencję komisji ds. wymuszonych zaginięć;
9. wzywa do przyznania specjalnym sprawozdawcom ONZ pełnego dostępu do obu stron linii demarkacyjnej na warunkach odnoszących się do procedur specjalnych ONZ, zwłaszcza specjalnym sprawozdawcom ds. tortur oraz ds. pozasądowych, doraźnych lub arbitralnych egzekucji, a także grupie roboczej ONZ ds. wymuszonych lub dobrowolnych zaginięć;
10. wzywa ponownie Izbę Ludową (Lok Sabha) do zmiany ustawy o ochronie praw człowieka w celu umożliwienia krajowej komisji ds. praw człowieka przeprowadzenia niezależnego dochodzenia w sprawie domniemyanych nadużyć ze strony członków sił zbrojnych;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentowi Indii, rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Pakistanu, rządowi i parlamentowi stanu Dżammu i Kaszmir oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

Bangladesz

P6_TA(2008)0367

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Bangladeszu

(2009/C 294 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bangladeszu, w szczególności rezolucje z dnia 16 listopada 2006 r. ⁽¹⁾ i z dnia 6 września 2007 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Umowę o współpracy między Wspólnotą Europejską a Ludową Republiką Bangladeszu w sprawie partnerstwa i rozwoju ⁽³⁾,
 - uwzględniając zarządzenie przez tymczasowy rząd Bangladeszu w dniu 11 stycznia 2007 r. stanu wyjątkowego,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE i Bangladesz łączą dobre, długotrwałe stosunki, w tym stosunki w oparciu o umowę o współpracy w sprawie partnerstwa i rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 377.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0385.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 27.4.2001, s. 48.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- B. mając na uwadze, że w obliczu zamieszek poprzedzających wybory rząd tymczasowy Bangladeszu wprowadził w dniu 11 stycznia 2007 r. stan wyjątkowy, a wkrótce potem przyjął przepisy o uprawnieniach nadzwyczajnych nadające wojsku i siłom paramilitarnym takie same prawo do dokonywania aresztowań, jakie posiada policja; mając na uwadze, że następnie misja obserwacyjna wyborów UE wstrzymała swoje działania w dniu 22 stycznia 2007 r.,
- C. mając na uwadze, że narzuceniu przepisów o uprawnieniach nadzwyczajnych towarzyszyło zawieszenie szeregu praw człowieka gwarantowanych przez konstytucję Bangladeszu,
- D. mając na uwadze, że zawieszenie tych praw spowodowało, iż Wydział Apelacyjny Sądu Najwyższego wydał ostatnio niepokojącą liczbę orzeczeń mających poważne skutki dla praw jednostki i zasady legalności,
- E. mając na uwadze, że w dniu 11 czerwca 2008 r. przyjęto nowe rozporządzenie w sprawie zwalczania terroryzmu, bez udziału społeczeństwa, z pogwałceniem podstawowych wolności i podstawowego prawa do sprawiedliwego procesu i wprowadzając szeroką definicję pojęcia aktu terrorystycznego, obejmując nim zwykle przestępstwa przeciw mieniu oraz ataki przeciwko osobom; mając na uwadze, że definicja ta jest sprzeczna z zaleceniami Organizacji Narodów Zjednoczonych; mając na uwadze, że organizacje praw człowieka i stowarzyszenia prawników wyraziły zaniepokojenie, że rozporządzenie będzie wykorzystywane do prześladowań politycznych,
- F. mając na uwadze, że według doniesień międzynarodowych organizacji praw człowieka, takich jak Human Rights Watch i Amnesty International, liczba osób aresztowanych od czasu wprowadzenia stanu wyjątkowego 18 miesięcy temu mogła wzrosnąć do znacznie ponad 300 000, przy czym większość z nich została następnie uwolniona; mając na uwadze, że ponieważ prawo do zwolnienia za kaucją zostało ograniczone na mocy przepisów o uprawnieniach nadzwyczajnych, trwająca fala masowych aresztowań może wywołać poważne napięcia w systemie więziennictwa,
- G. mając na uwadze, że znaczna liczba aresztowanych osób została prawdopodobnie poddana ciężkim torturom, oraz mając na uwadze, że Odhikar — krajowa organizacja praw człowieka w Bangladeszu — donosi o zwiększonej liczbie przypadków egzekucji pozasądowych,
- H. mając na uwadze, że Parlament konsekwentnie wzywa do przyjęcia moratorium na karę śmierci we wszystkich krajach i we wszystkich okolicznościach,
- I. z zadowoleniem przyjmując niedawne złagodzenie zakazu prowadzenia działalności politycznej, porozumienie o rozpoczęciu negocjacji między rządem i Ligą Awami w sprawie planowanych na grudzień 2008 r. wyborów krajowych oraz fakt, że inne partie mają się zaangażować w ten proces,
- J. mając na uwadze, że w trakcie nowej fali masowych aresztowań od 28 maja 2008 r. zostało aresztowanych ponad 12 000 osób, w tym działacze partii i szerebry lokalnego; mając na uwadze, że rząd odrzucił sugestie, iż aresztowania mają podłoże polityczne, twierdząc zamiast tego, że stanowiły one element planowej obławy na przestępców,
- K. mając na uwadze, że powołując się na konieczność sporządzenia pełnej listy wyborców rząd tymczasowy ignoruje dotychczas apele partii politycznych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego o umożliwienie wcześniejszego przeprowadzenia wyborów krajowych i obstaje przy ostatecznym terminie wyznaczonym na trzeci tydzień grudnia 2008 r.,
- L. mając na uwadze, że trudności stojące przed ludnością Bangladeszu spotęgowały się ze względu na wzrost w ostatnich miesiącach o jedną trzecią lub więcej cen podstawowych produktów żywnościowych, takich jak ryż, oraz mając na uwadze, że przed gwałtownym wzrostem cen wydatki na żywność stanowiły już ponad 60 % budżetu znacznej części ludności,
- M. mając na uwadze, że rząd pochodzący z wyboru ułatwiłby eliminowanie skutków zmian klimatycznych; mając na uwadze, że aż jednej czwartej terytorium Bangladeszu grozi stałe zalanie z powodu podnoszącego się poziomu wody w Zatoce Bengalskiej; mając na uwadze ostrzeżenia klimatologów, że do 2050 r. z Bangladeszu może pochodzić 20 do 25 milionów uchodźców z przyczyn zmian klimatycznych,

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

1. wzywa rząd Bangladeszu do zniesienia stanu wyjątkowego, co jest konieczne jako najważniejszy etap w przygotowaniu nadchodzących wyborów parlamentarnych w kraju oraz umożliwienia wyborów do rad lokalnych w sierpniu 2008 r.;
2. wzywa rząd Bangladeszu do zapewnienia, że nowe rozporządzenie w sprawie zwalczania terroryzmu jest zgodne z uznanymi międzynarodowymi standardami prawnymi w tym zakresie, takimi jak zalecenia specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wspierania i ochrony praw człowieka i podstawowych wolności oraz ds. walki z terroryzmem;
3. wzywa rząd Bangladeszu do zniesienia kary śmierci;
4. wzywa rząd Bangladeszu na natychmiastowego położenia kresu niedawnej fali masowych aresztowań i prześladowań przeciwników politycznych lub dziennikarzy na mocy stanu wyjątkowego oraz wyraża zaniepokojenie doniesieniami o torturach stosowanych przez władze; wzywa rząd do zagwarantowania wszystkim zatrzymanym podstawowego prawa do procesu, a oskarżonym prawa do uczciwego rozprawy sądowej; wzywa władze do przedstawienia tysiącom zatrzymanych osób zarzutów w oparciu o wiarygodne dowody lub do uwolnienia ich;
5. pochwala rząd Bangladeszu za zakaz brania udziału w wyborach przez byłych zbrodniarzy wojennych i wzywa go do kontynuacji tych pozytywnych działań poprzez utworzenie niezależnej komisji śledczej, aby zainicjować sądenie zbrodniarzy wojennych;
6. gratuluje rządowi tymczasowemu postępów w przygotowywaniu wyborów parlamentarnych i dokonaniu istotnych postępów w zakresie reformy procesu wyborczego oraz sporządzenia dokładnego spisu wyborców przez władze; wzywa rząd do zapewnienia, że członkowie mniejszości etnicznych i religijnych w Bangladeszu będą mogli swobodnie wziąć udział w wyborach; apeluje o wolność prasy w czasie poprzedzającym wybory w Bangladeszu;
7. z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie byłego premiera Sheikha Hasina z powodów humanitarnych;
8. wzywa Radę i Komisję do odgrywania bardziej aktywnej roli i do nawoływania rządu Bangladeszu do przyspieszenia pełnego zniesienia stanu wyjątkowego oraz wszystkich przepisów przyjętych w trakcie jego trwania;
9. wzywa do przeprowadzenia wolnych i sprawiedliwych wyborów zgodnie z międzynarodowymi standardami i z udziałem wszystkich stron; wzywa wyborczą misję obserwacyjną UE do wznowienia jej działań, jak tylko to będzie możliwe i zalecane; wzywa misje państw członkowskich UE i delegację Komisji w Bangladeszu do uważnego nadzorowania przestrzegania praw człowieka i sytuacji politycznej w Bangladeszu;
10. wzywa do wycofania sił zbrojnych z udziału w procesie politycznym;
11. wzywa rząd Bangladeszu do zapewnienia pełnej mobilizacji wszystkich grup społecznych, organizacji działających w dziedzinie środowiska i innych organizacji pozarządowych, dziennikarzy i naukowców w celu przygotowania kraju do nadchodzących klęsk wynikających ze zmian klimatycznych, a także uważa przepisy stanu wyjątkowego za niepokojącą przeszkodę w osiągnięciu tego celu;
12. wyraża przekonanie, że na szczycie G8 spoczywa ogromna odpowiedzialność za zapobieganie dalszym zmianom klimatu i rosnącej liczbie katastrof naturalnych zagrażających życiu milionów ludzi w Bangladeszu i innych miejscach poprzez przyjęcie skutecznych i dalekosiężnych środków mających na celu ograniczenie emisji CO₂;
13. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim Południowoazjatyckiego Stowarzyszenia na rzecz Współpracy Regionalnej oraz rządowi Bangladeszu.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Kara śmierci

P6_TA(2008)0368

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie kary śmierci, a w szczególności sprawy Troya Davisa

(2009/C 294 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie zniesienia kary śmierci i konieczność niezwłocznego wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie w tych państwach, w których kara śmierci jest wciąż orzekana,
- uwzględniając rezolucję 62/149 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci na świecie,
- uwzględniając uaktualnioną i zmienioną wersję wytycznych UE w sprawie kary śmierci przyjętą przez Radę w dniu 16 czerwca 2008 r.,
- A. uwzględniając sprawę Troya Davisa, skazanego na śmierć przez sąd stanowy Georgii w 1991 r. za zabicie policjanta i którego egzekucję zaplanowano na koniec lipca 2008 r.,
- B. mając na uwadze, że jak twierdzą prawnicy T. Davisa, istnieją liczne dowody jego niewinności, nie znaleziono dowodów rzeczowych przeciwko niemu, a siedmiu świadków powołanych przez prokuratora wycofało zeznania,
- C. mając na uwadze, że 4 sierpnia 2007 r. Sąd Najwyższy Georgii zgodził się ponownie rozpatrzyć nowe elementy rodzące wątpliwości co do winy T. Davisa,
- D. mając na uwadze, że w dniu 17 marca 2008 r. Sąd Najwyższy Georgii odmówił przeprowadzenia nowej rozprawy w sprawie T. Davisa mimo zdania odrębnego wyrażonego przez przewodniczącego tego sądu,
- E. mając na uwadze, że od 1975 r. w USA zwolniono ponad 120 osób oczekujących na karę śmierci po ich uniewinnieniu,
- F. mając na uwadze, że prawo łaski w USA w sprawach w których orzeczono karę śmierci istnieje jako zabezpieczenie przed nieodwracalnymi błędami, którym sądy nie mogły lub nie chciały zaradzić,
- G. mając na uwadze, że New Jersey jest stanem USA, który jako pierwszy w drodze ustawy zniósł karę śmierci, od czasu jej przywrócenia w USA w 1972 r., powołując się na nieuniknione ryzyko egzekucji bezprawnie skazanej osoby,
- 1. wzywa kraje, w których orzekana jest kara śmierci do podjęcia niezbędnych kroków w celu jej zniesienia;
- 2. zwraca się do właściwych sądów o zmianę kary śmierci na którą skazano Troya Davisa na inną karę, w świetle licznych dowodów mogących prowadzić do takiej zmiany i zapewnienie mu ponownego procesu;
- 3. pilnie wzywa stanowy organ Georgii orzekający o ułaskawieniach i warunkowych zwolnieniach (Georgia State Board of Pardons and Paroles) do zmiany wyroku śmierci na którą skazano Troya Davisa;
- 4. wzywa Przewodniczącego Rady i delegację Komisji Europejskiej w USA do pilnego poruszenia tej kwestii z władzami USA;
- 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządowi Stanów Zjednoczonych, Board of Pardons and Paroles stanu Georgia i prokuratorowi generalnemu stanu Georgia.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

II

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wniosek o uchylenie immunitetu Witolda Tomczaka

P6_TA(2008)0326

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Witolda Tomczaka (2008/2078(IMM))

(2009/C 294 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Warszawie o uchylenie immunitetu posła Witolda Tomczaka w związku z postępowaniem karnym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Warszawie (Warszawa Śródmieście Północ), Polska, z dnia 14 grudnia 2007 r., przekazany przez Prokuratora Generalnego RP w dniu 31 stycznia 2008 r. i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 10 marca 2008 r.,
- po wysłuchaniu wyjaśnień Witolda Tomczaka w dniu 28 maja 2008 r., zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 9 i 10 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r. oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 maja 1964 r. i 10 lipca 1986 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 105 Konstytucji RP,
- uwzględniając art. 6 ust. 2 oraz art. 7 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0277/2008),
- A. mając na uwadze, że poseł Witold Tomczak został wybrany do Sejmu RP (niższej izby Parlamentu RP) w dniu 21 września 1997 r. oraz w dniu 23 września 2001 r.; mając na uwadze, że w następstwie podpisania w dniu 16 kwietnia 2003 r. traktatu akcesyjnego uzyskał on status obserwatora; mając na uwadze, że był on posłem do Parlamentu Europejskiego w dniach 1 maja 2004 r. — 19 lipca 2004 r.; mając na uwadze, że został on wybrany do Parlamentu Europejskiego w dniu 13 czerwca 2004 r. oraz że jego mandat do Sejmu RP wygaś w dniu 16 czerwca 2004 r.,

⁽¹⁾ Sprawa 101/63, *Wagner/Fohrmann i Krier*, Zbiór Orzeczeń [1964], str. 383 i sprawa 149/85, *Wybot/Faure i in.*, Zbiór Orzeczeń [1986], str. 2391.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- B. mając na uwadze, że Witoldowi Tomczakowi zarzuca się, iż wyrządził szkodę o wartości szacowanej na 39 669 PLN (około 11 500EUR), uszkadzając rzeźbę „Dziewiąta godzina” — przedstawiającą papieża Jana Pawła II przygniecionego głazem — w Galerii Zachęta w Warszawie w dniu 21 grudnia 2000 r., z naruszeniem art. 288 ust. 1 polskiego kodeksu karnego ⁽¹⁾,
- C. mając na uwadze, że Prokuratura Rejonowa w Warszawie zebrała dowody obciążające Witolda Tomczaka, jednak ten ostatni odmówił odpowiedzi na pytania dotyczące zdarzenia, do którego doszło w Galerii Zachęta,
- D. mając na uwadze, że Witold Tomczak twierdzi, iż poprzez swoje działanie względem rzeźby zamierzał chronić uczucia religijne własne oraz innych osób, a także bronić godności papieża; mając na uwadze, że kwestionuje on wartość szkody, której wyrządzenie jest mu zarzucane, a w każdym razie twierdzi, że jego zachowanie miało na celu ochronę wyższej wartości — honoru papieża w oczach polskich katolików,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z uzyskanymi informacjami Witold Tomczak nie jest chroniony immunitetem parlamentarnym przed żadnym z zarzutów, jakie podano do wiadomości Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego,
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Witolda Tomczaka;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania sporządzonego przez komisję przedmiotowo właściwą właściwemu organowi Rzeczypospolitej Polskiej.

⁽¹⁾ Artykuł ten brzmi: „Kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”.

Zatwierdzanie Komisji Europejskiej (zmiana Regulaminu)

P6_TA(2008)0328

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian do Regulaminu Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do zatwierdzania Komisji Europejskiej (2007/2128(REG))

(2009/C 294 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo Przewodniczącego z dnia 14 grudnia 2006 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie wytycznych dotyczących zatwierdzania Komisji Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 201 oraz art. 202 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0198/2008),
1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższych zmian;
 2. przypomina, iż zmiany te wchodzą w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 137.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

Poprawka 1
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 99 — ustęp 2

2. *Każda z komisji zwraca się do kandydata o złożenie oświadczenia i udzielenie odpowiedzi na pytania.*

2. *Właściwa komisja lub komisje zwracają się do desygnowanego komisarza o złożenie oświadczenia i udzielenie odpowiedzi na pytania. Przesłuchania są organizowane w sposób pozwalający desygnowanym komisarzom na dostarczenie Parlamentowi wszystkich istotnych informacji. Postanowienia dotyczące organizacji tych przesłuchań określone są w załączniku do Regulaminu. ⁽¹⁾.*

⁽¹⁾ *Patrz załącznik XVI b.*

Poprawka 2
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 99 — ustęp 6

6. *Członkowie Komisji, których przedmiot działalności zmienił się w trakcie kadencji Komisji, wzywani są do stawienia się przed przedmiotowo właściwymi komisjami.*

6. *W przypadku znaczącej zmiany przedmiotu działalności w trakcie kadencji Komisji, obsadzenia wakatu lub akcesji nowego państwa członkowskiego zainteresowani komisarze wzywani są do stawienia się przed przedmiotowo właściwymi komisjami zgodnie z ust. 2.*

Poprawka 3
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik XVI b (nowy)

ZAŁĄCZNIK XVI b

Wytyczne dotyczące zatwierdzania Komisji Europejskiej

1. *Następujące zasady, kryteria i ustalenia mają zastosowanie do poddania ogółu kolegium Komisji pod parlamentarne głosowanie zatwierdzające:*

(a) Ocena

Parlament ocenia desygnowanego komisarza pod kątem jego ogólnych kompetencji, zaangażowania w problematykę europejską oraz osobistej niezależności. Oceniana jest wiedza z zakresu jego przyszłego przedmiotu działalności oraz jego zdolności komunikacyjne.

Parlament przywiązuje szczególną wagę do równowagi płci. Może on wyrażać swoją opinię na temat przydziału obowiązków przez przewodniczącego-elekta.

Parlament może wystąpić o informacje mające znaczenie dla podjęcia przezeń decyzji na temat kompetencji desygnowanych komisarzy. Oczekuje też całkowitego ujawnienia informacji na temat ich interesów finansowych.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

(b) Przesłuchania

Każdy desygnowany komisarz jest zaproszony do stawienia się przed właściwą komisją lub komisjami na jedno przesłuchanie. Przesłuchania są jawne.

Przesłuchania są organizowane wspólnie przez Konferencję Przewodniczących oraz Konferencję Przewodniczących Komisji. Odpowiednie postanowienia umożliwiają włączenie zainteresowanych komisji w przypadku mieszanego przedmiotu działalności. Istnieją trzy opcje:

- (i) jeżeli przedmiot działalności desygnowanego komisarza leży w kompetencjach tylko jednej komisji, wówczas desygnowany komisarz jest przesłuchiwany wyłącznie przez tę komisję;*
- (ii) jeżeli przedmiot działalności desygnowanego komisarza leży, w podobnych proporcjach, w kompetencjach kilku komisji, wówczas komisarz desygnowany jest przesłuchiwany wspólnie przez te komisje; oraz*
- (iii) jeżeli przedmiot działalności desygnowanego komisarza leży w znacznej części w kompetencjach jednej komisji i w niewielkiej proporcji w kompetencjach co najmniej jednej innej komisji, wówczas desygnowany komisarz jest przesłuchiwany przez komisję najbardziej kompetentną, która zaprasza inną lub inne komisje do uczestniczenia w przesłuchaniu.*

W odniesieniu do tych ustaleń zasięga się w pełni opinii przewodniczącego-elekta Komisji.

Komisje przedstawiają pytania pisemne do desygnowanych komisarzy odpowiednio wcześniej przed przesłuchaniami. Liczba rzeczowych pytań pisemnych jest ograniczona do pięciu dla każdej właściwej komisji.

Przesłuchania odbywają się w okolicznościach i warunkach zapewniających wszystkim desygnowanym komisarzom jednakowe szanse na przedstawienie się i wyrażenie swoich opinii.

Desygnowani komisarze są proszeni o wygłoszenie oświadczenia wstępnego nieprzekraczającego dwudziestu minut. Przebieg przesłuchań pozwala na rozwinięcie pluralistycznego dialogu politycznego między desygnowanymi komisarzami a posłami. Przed zakończeniem przesłuchania desygnowani komisarze mają możliwość wygłoszenia krótkiego oświadczenia końcowego.

(c) Ocena

Skatalogowane nagranie wideo z przesłuchań jest udostępniane publicznie w ciągu dwudziestu czterech godzin.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

Komisje zbierają się bezzwłocznie po zakończeniu przesłuchań w celu dokonania oceny poszczególnych desygnowanych komisarzy. Posiedzenia te odbywają się przy drzwiach zamkniętych. Komisje są proszone o ocenę, czy w ich opinii desygnowani komisarze posiadają kwalifikacje zarówno do zasiadania w kolegium, jak i do wypełniania szczególnych obowiązków, które im powierzono. Jeżeli komisji nie udaje się osiągnąć porozumienia co do obydwu tych punktów, w ostateczności jej przewodniczący poddaje obie decyzje pod głosowanie tajne. Oświadczenia komisji w sprawie ocen są upublicznione i przedstawiane na wspólnym posiedzeniu Konferencji Przewodniczących oraz Konferencji Przewodniczących Komisji, które odbywa się przy drzwiach zamkniętych. Po wymianie poglądów Konferencja Przewodniczących i Konferencja Przewodniczących Komisji ogłaszają zamknięcie przesłuchań, o ile nie podjęta została decyzja o wystąpieniu z wnioskiem o dostarczenie dalszych informacji.

Przewodniczący-elekt Komisji przedstawia całe kolegium desygnowanych komisarzy wraz z ich programem na posiedzeniu Parlamentu, do udziału w którym zostaną zaproszeni wszyscy członkowie Rady. Po prezentacji następuje debata. Pod koniec debaty każda grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów może przedłożyć projekt rezolucji. Mają tu zastosowanie art. 103 ust. 3, 4 i 5. Po głosowaniu nad projektami rezolucji Parlament przystępuje do głosowania w sprawie udzielenia bądź nie zgody na nominację — jako organu — przewodniczącego- elekta i desygnowanych komisarzy. Parlament podejmuje decyzje większością oddanych głosów, w głosowaniu imiennym. Głosowanie może zostać odroczone na następne posiedzenie.

2. Następujące postanowienia mają zastosowanie w przypadku zmian składu Komisji bądź znaczącej zmiany przydziału obowiązków w trakcie trwania jej mandatu:

- (a) Jeżeli w następstwie dymisji, odwołania lub zgonu następuje konieczność obsadzenia wakatu, Parlament, podejmując szybkie działanie, zaprasza desygnowanego komisarza do udziału w przesłuchaniu na warunkach wymienionych w ust. 1.
- (b) W przypadku akcesji nowego państwa członkowskiego Parlament zaprasza desygnowanego komisarza do udziału w przesłuchaniu na warunkach wymienionych w ust. 1.
- (c) W przypadku znaczącej zmiany przedmiotu działalności zainteresowani komisarze są zapraszani do stawienia się przed zainteresowanymi komisjami przed objęciem nowych obowiązków.

W drodze odstępstwa od procedury określonej w ust. 1 lit. c) akapit trzeci, jeżeli głosowanie na posiedzeniu plenarnym dotyczy nominacji pojedynczego komisarza, przeprowadzane jest głosowanie tajne.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

**Prace na posiedzeniach plenarnych oraz sprawozdania z własnej inicjatywy
(zmiana Regulaminu)**

P6_TA(2008)0334

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian do Regulaminu Parlamentu Europejskiego w świetle wniosków zgłoszonych przez grupę roboczą ds. reformy parlamentarnej, dotyczących prac na posiedzeniach plenarnych oraz sprawozdań z własnej inicjatywy (2007/2272(REG))

(2009/C 294 E/22)

Parlament Europejski,

— uwzględniając decyzje Konferencji Przewodniczących z dnia 25 października oraz dnia 12 grudnia 2007 r.,

— uwzględniając pisma przewodniczącego Parlamentu z dnia 15 listopada 2007 r. oraz 31 stycznia 2008 r.

— uwzględniając pierwsze sprawozdanie okresowe grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej w sprawie posiedzeń plenarnych i kalendarza działalności, przedstawione Konferencji Przewodniczących w dniu 6 września 2007 r., jak i wynikające z niego wnioski dotyczące sprawozdań z własnej inicjatywy,

— uwzględniając art. 199 Traktatu WE,

— uwzględniając art. 201 i art. 202 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0197/2008),

1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższych zmian;

2. zaznacza, że zmiany te wejdą w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej, z wyjątkiem punktów 2 i 3 nowego załącznika IIa, które wejdą w życie pierwszego dnia kadencji parlamentarnej rozpoczynającej się w lipcu 2009 r.; przypomina, że postanowienia art. 45 ust. 1a stosuje się również do tych sprawozdań, na których sporządzenie wyrażono zgodę jeszcze przed wejściem w życie niniejszego przepisu;

3. postanawia, że poprawka 5 odnosząca się do art. 39 ust. 2 z jego decyzji z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie wprowadzenia zmian do Regulaminu Parlamentu Europejskiego w świetle statutu posła ⁽¹⁾ wejdzie w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej;

4. postanawia zgodnie z art. 204 lit. c) opublikować decyzję Konferencji Przewodniczących w sprawie zasad i praktyk dotyczących sprawozdań z własnej inicjatywy, zmienioną decyzjami Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2007 r. i 14 lutego 2008 r., jako załącznik do Regulaminu; wzywa Sekretarza Generalnego do uaktualniania niniejszego załącznika zgodnie z przyszłymi decyzjami Konferencji Przewodniczących w tym zakresie;

5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do zawiadomienia Rady i Komisji o niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P6_TA(2007)0500.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

Poprawka 1
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 38 a (nowy)

Artykuł 38a

Prawo inicjatywy przyznane Parlamentowi w traktatach

W przypadkach, w których traktaty dają Parlamentowi prawo inicjatywy, właściwa komisja może zadecydować o sporządzeniu sprawozdania z własnej inicjatywy.

Sprawozdanie to zawiera:

- a) projekt rezolucji;
- b) jeżeli dotyczy — projekt decyzji lub projekt wniosku;
- c) uzasadnienie, zawierające w razie potrzeby ocenę skutków finansowych.

W przypadku gdy przyjęcie aktu przez Parlament wymaga zatwierdzenia przez Radę lub jej zgody oraz wydania opinii przez Komisję lub jej zgody, Parlament może — w następstwie głosowania nad proponowanym aktem i nad wnioskiem sprawozdawcy — zadecydować o odroczeniu głosowania nad projektem rezolucji do czasu zajęcia przez Radę lub Komisję stanowiska w sprawie.

Poprawka 2
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 45 — ustęp 1 a (nowy)

1a. Projekty rezolucji zawarte w sprawozdaniach z własnej inicjatywy są rozpatrywane przez Parlament zgodnie z procedurą krótkiej prezentacji określonej w art. 131a. Poprawki do takich projektów rezolucji do rozważenia na posiedzeniu plenarnym są niedopuszczalne, chyba że zostały złożone przez sprawozdawcę w celu uwzględnienia nowych informacji, niemniej jednak składać można projekty rezolucji w celu zastąpienia rezolucji zawartej w sprawozdaniu, zgodnie z art. 151 ust. 4. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy temat sprawozdania uzasadnia przeprowadzenie priorytetowej debaty na posiedzeniu plenarnym, gdy sprawozdanie zostało sporządzone zgodnie z prawem do inicjatywy, o którym mowa w art. 38a lub 39, lub gdy sprawozdanie można uznać za strategiczne w świetle kryteriów określonych przez Konferencję Przewodniczących ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Patrz odnośna decyzja Konferencji Przewodniczących, zamieszczona w załączniku [...] do Regulaminu.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

Poprawka 3

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 45 — ustęp 2 — akapit pierwszy

2. *Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio w przypadkach, w których Traktaty dają prawo inicjatywy Parlamentowi.*

2. W przypadku gdy przedmiot sprawozdania uzasadnia skorzystanie przez Parlament z prawa do inicjatywy, o którym mowa w art. 38a, odmowa udzielenia zezwolenia może mieć miejsce wyłącznie z uwagi na niespełnienie warunków określonych w traktatach.

Poprawka 4

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 45 — ustęp 2 — akapit drugi

W przypadkach **takich** Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie dwóch miesięcy.

2a. W przypadkach, **o których mowa w artykułach 38a i 39**, Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie dwóch miesięcy.

Poprawka 5

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 110 — ustęp 1

1. Każdy poseł może wносить pytania wymagające odpowiedzi na piśmie do Rady lub Komisji. Wyłącznie odpowiedzialność za treść pytań ponosi ich autor.

1. Każdy poseł może wносить pytania wymagające odpowiedzi na piśmie do Rady lub Komisji **zgodnie z wytycznymi ustanowionymi w załączniku do niniejszego Regulaminu** ⁽¹⁾. Wyłącznie odpowiedzialność za treść pytań ponosi ich autor.

⁽¹⁾ Patrz załącznik IIa.

Poprawka 6

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 110 — ustęp 2

2. Pytania są przekazywane na piśmie Przewodniczącemu, który przedkłada je zainteresowanej instytucji.

2. Pytania są przekazywane na piśmie Przewodniczącemu, który przedkłada je zainteresowanej instytucji. **Wątpliwości dotyczące dopuszczalności pytań są rozstrzygane przez Przewodniczącego. Autor pytania zostaje powiadomiony o decyzji Przewodniczącego.**

Poprawka 7

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 111 — ustęp 1

1. Każdy poseł może składać do Europejskiego Banku Centralnego pytania wymagające odpowiedzi na piśmie.

1. Każdy poseł może składać do Europejskiego Banku Centralnego pytania wymagające odpowiedzi na piśmie **zgodnie z wytycznymi ustanowionymi w załączniku do niniejszego Regulaminu** ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Patrz załącznik IIa.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

Poprawka 8
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 131 a (nowy)

Artykuł 131a
Krótką prezentacja

Na żądanie sprawozdawcy lub na wniosek Konferencji Przewodniczących Parlament może też zadecydować o rozpatrzeniu kwestii niewymagającej pełnej debaty w drodze krótkiej prezentacji dokonanej przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. W takim przypadku Komisja ma możliwość zabrania głosu, a każdy poseł może skorzystać z prawa odpowiedzi poprzez przekazanie dodatkowego pisemnego oświadczenia zgodnie z art. 142 ust. 7.

Poprawka 9
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 142 — ustęp 5

5. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. **Jeśli jednak pod debatę poddawany jest wniosek Komisji, Przewodniczący zaprasza ją do zabrania głosu w pierwszej kolejności w celu krótkiego zaprezentowania wniosku, a w przypadku gdy chodzi o tekst zaproponowany przez Radę, Przewodniczący może zaprosić ją do zabrania głosu w pierwszej kolejności. W każdym przypadku jako następny zabiera głos sprawozdawca.** Rada i Komisja mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

5. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. Rada, Komisja **oraz sprawozdawca** mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

Poprawka 10
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 151 — ustęp 4

4. Grupa polityczna **może** złożyć projekt rezolucji w celu zastąpienia projektu rezolucji nielegislacyjnej zawartego w sprawozdaniu komisji.

W takim przypadku grupa ta nie **może** wносить poprawek do projektu rezolucji właściwej komisji. **Projekt** rezolucji **grupy** nie może być dłuższy niż projekt właściwej komisji. Przedkładany jest on do zatwierdzenia przez Parlament w jednym głosowaniu, bez poprawek.

4. Grupa polityczna **lub posłowie w liczbie co najmniej czterdziestu mogą** złożyć projekt rezolucji w celu zastąpienia projektu rezolucji nielegislacyjnej zawartego w sprawozdaniu komisji.

W takim przypadku grupa ta **lub zainteresowani posłowie nie mogą** wносить poprawek do projektu rezolucji właściwej komisji. **Alternatywny projekt** rezolucji nie może być dłuższy niż projekt właściwej komisji. Przedkładany jest on do zatwierdzenia przez Parlament w jednym głosowaniu, bez poprawek.

Art. 103 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Poprawka 11
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik II a (nowy)

ZAŁĄCZNIK II a

Wytyczne do pytań wymagających odpowiedzi na piśmie na mocy art. 110 i 111

- 1. Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie:**
- **wchodzą w zakres uprawnień i obowiązków danej instytucji oraz mają związek z interesem ogólnym;**
 - **są zwięzłe i zawierają pytanie zrehabilitowane w zrozumiałym sposób;**

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKI

- *nie zawierają obraźliwych sformułowań;*
- *nie dotyczą spraw o charakterze ściśle osobistym.*

2. *W przypadku braku zgodności pytania z powyższymi wytycznymi Sekretariat przedstawia autorowi pytania odpowiednie sugestie, w jaki sposób pytanie może zostać sformułowane, aby zostało uznane za dopuszczalne.*

3. *W przypadku gdy identyczne lub podobne pytanie zostało już zadane w trakcie poprzednich sześciu miesięcy, Sekretariat przekazuje autorowi kopię tego pytania oraz odpowiedź na nie. Nowego podobnego pytania nie przekazuje się zainteresowanej instytucji, dopóki autor nie powoła się na nowe istotne fakty lub nie zażąda dalszych informacji.*

4. *Jeżeli pytanie dotyczy informacji rzeczowych lub statystycznych, które są już udostępnione bibliotece Parlamentu, biblioteka informuje o tym posła, który może wycofać pytanie.*

5. *Na pytania dotyczące powiązanych ze sobą spraw można udzielać wspólnej odpowiedzi.*

Środa, 9 lipca 2008 r.

Tworzenie grup politycznych (zmiana art. 29 Regulaminu)

P6_TA(2008)0351

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian w art. 29 Regulaminu Parlamentu Europejskiego — tworzenie grup politycznych (2006/2201(REG))

(2009/C 294 E/23)

Parlament Europejski,

— uwzględniając propozycję zmian do swojego Regulaminu (B6-0420/2006),

— uwzględniając art. 201 oraz art. 202 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0206/2008),

1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższych zmian;
2. podejmuje decyzje o wejściu tych zmian w życie pierwszego dnia pierwszej sesji miesięcznej, która odbędzie się po wyborach do Parlamentu Europejskiego w 2009 r.;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 3**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 29 — ustęp 2**

2. Każda grupa polityczna składa się z posłów wybranych w co najmniej **jednej piątej** państw członkowskich. Minimalna liczba posłów konieczna do utworzenia grupy politycznej wynosi **dwadzieścia**.

2. Każda grupa polityczna składa się z posłów wybranych w co najmniej **jednej czwartej** państw członkowskich. Minimalna liczba posłów konieczna do utworzenia grupy politycznej wynosi **dwadzieścia pięć**.

Poprawka 1**Regulamin Parlamentu Europejskiego****Artykuł 29 — ustęp 2 a (nowy)**

2a. W przypadku, gdy grupa nie osiągnie wymaganego progu trzydziestu posłów, Przewodniczący, w porozumieniu z Konferencją Przewodniczących, może zezwolić na jej istnienie aż do następnego posiedzenia inauguracyjnego Parlamentu, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

- *posłowie nadal reprezentują przynajmniej jedną piątą państw członkowskich;*
- *grupa istnieje od ponad roku.*

Przewodniczący nie stosuje tego odstępstwa, jeżeli istnieją wystarczające dowody, by podejrzewać, że jest ono nadużywane.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa: przepisy ogólne *I**

P6_TA(2008)0315

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (COM(2008)0308 — C6-0200/2008 — 2008/0095(COD))

(2009/C 294 E/24)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0308),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 179 i 181a Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0200/2008),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0271/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

Systemy wsparcia bezpośredniego w ramach WPR *

P6_TA(2008)0316

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników (COM(2008)0247 — C6-0208/2008 — 2008/0088(CNS))

(2009/C 294 E/25)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0247),
 - uwzględniając art. 37 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0208/2008),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0270/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady, jeśli ta uznałaby za stosowne oddalić się od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Minimalne wymagania w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (wersja skodyfikowana) *I**

P6_TA(2008)0317

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie zmienionego wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (wersja skodyfikowana) (COM(2008)0111 — C6-0127/2008 — 2006/0214(COD))

(2009/C 294 E/26)

(Procedura współdecyzji — ujednolicenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zmieniony wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0111),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 137 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0127/2008),

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 80 i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0290/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek stanowi prostą kodyfikację istniejących tekstów i nie wprowadza żadnych zmian merytorycznych,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu, Rady i Komisji;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Ochrona dzikiego ptactwa (dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą) *I**

P6_TA(2008)0318

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2008)0105 — C6-0088/2008 — 2008/0038(COD))

(2009/C 294 E/27)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0105),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 175 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0088/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0259/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

Wspólny system podatku od wartości dodanej *

P6_TA(2008)0319

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE (dyrektywa dotycząca VAT) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (COM(2007)0677 — C6-0433/2007 — 2007/0238(CNS))

(2009/C 294 E/28)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2007)0677),
- uwzględniając art. 93 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0433/2007),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0232/2008),
- 1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
- 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
- 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
- 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
- 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający
Punkt 2 preambuły**

(2) W odniesieniu do przepisów dotyczących importu i miejsca opodatkowania dostaw gazu i energii elektrycznej, specjalny system wynikający z dyrektywy Rady 2003/92/WE z dnia 7 października 2003 r. zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do zasad dotyczących miejsca dostawy gazu i energii elektrycznej nie ma zastosowania do importu i dostaw gazu dokonywanych za pośrednictwem gazociągów, które nie stanowią części sieci przesyłowych, a w szczególności do gazociągów systemu dystrybucyjnego, za pośrednictwem których dokonuje się większości transakcji transgranicznych. Należy zatem włączyć do zakresu stosowania specjalnego systemu import i dostawy gazu dokonywane za pośrednictwem wszystkich gazociągów.

(2) ***W odniesieniu do gazu i energii elektrycznej obecne przepisy zapewniają, że VAT jest pobierany w miejscu ich rzeczywistego wykorzystania przez nabywcę. Zasady te zapobiegają zatem wszelkim zakłóceniom konkurencji między państwami członkowskimi.*** W odniesieniu do przepisów dotyczących importu i miejsca opodatkowania dostaw gazu i energii elektrycznej, specjalny system wynikający z dyrektywy Rady 2003/92/WE z dnia 7 października 2003 r. zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do zasad dotyczących miejsca dostawy gazu i energii elektrycznej nie ma zastosowania do importu i dostaw gazu dokonywanych za pośrednictwem gazociągów, które nie stanowią części sieci przesyłowych, a w szczególności do gazociągów systemu dystrybucyjnego, za pośrednictwem których dokonuje się większości transakcji transgranicznych. ***Zakres stosowania specjalnego systemu jest nadmiernie ograniczony i nie odpowiada rzeczywistości gospodarczej.*** Należy zatem włączyć do zakresu stosowania specjalnego systemu import i dostawy gazu dokonywane za pośrednictwem wszystkich gazociągów. ***Ponadto konieczne jest wprowadzenie większej jasności w celu zagwarantowania spójnego stosowania i spójnej interpretacji dyrektywy 2006/112/WE***

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

w całej Wspólnocie, zgodnie z definicjami określonymi w art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/55/WE z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego,⁽¹⁾ która wyjaśnia, co oznacza przesył gazu siecią gazociągów i jego dystrybucja.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 57.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający Punkt 3 preambuły

(3) Ten specjalny system nie ma także zastosowania do importu i dostaw gazu dokonywanych za pośrednictwem statków przewożących gaz, mimo że gaz ten jest, z uwagi na jego cechy, identyczny z gazem importowanym lub dostarczonym za pośrednictwem gazociągów i po regazyfikacji jest przeznaczony do transportu w gazociągach. Należy zatem włączyć do zakresu stosowania specjalnego systemu import i dostawy gazu dokonywane za pośrednictwem statków przewożących gaz.

(3) Ten specjalny system nie ma także zastosowania do importu i dostaw gazu dokonywanych za pośrednictwem statków przewożących gaz, mimo że gaz ten jest, z uwagi na jego cechy, identyczny z gazem importowanym lub dostarczonym za pośrednictwem gazociągów i po regazyfikacji jest przeznaczony do transportu w gazociągach. Należy zatem włączyć do zakresu stosowania specjalnego systemu import i dostawy gazu ziemnego dokonywane za pośrednictwem statków przewożących gaz ziemny **między gazociągami**.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający Punkt 4 preambuły

(4) Działają już pierwsze transgraniczne sieci przesyłu energii cieplnej i chłodniczej. Kwestie związane z dostawą i importem energii cieplnej i chłodniczej są takie same jak kwestie związane z dostawą albo importem gazu i energii elektrycznej. **W odniesieniu do gazu i energii elektrycznej obecne przepisy zapewniają, że VAT jest pobierany w miejscu ich rzeczywistego wykorzystania przez nabywcę. Zasady te zapobiegają zakłóceniom konkurencji między państwami członkowskimi.** W odniesieniu do energii cieplnej i chłodniczej należy zatem zastosować ten sam system, który stosuje się do gazu i energii elektrycznej.

(4) Działają już pierwsze transgraniczne sieci przesyłu energii cieplnej i chłodniczej. Kwestie związane z dostawą i importem energii cieplnej i chłodniczej są takie same jak kwestie związane z dostawą albo importem gazu i energii elektrycznej. W odniesieniu do energii cieplnej i chłodniczej należy zatem zastosować ten sam system, który stosuje się do gazu i energii elektrycznej.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający Punkt 6 preambuły

(6) Doświadczenia zebrane podczas niedawnego wdrażania **obecnie obowiązującej** procedury, zgodnie z którą Komisja jest zobowiązana wypowiedzieć się na temat istnienia ryzyka zakłócenia konkurencji związanego ze stosowaniem obniżonej stawki VAT w odniesieniu do gazu, energii elektrycznej i energii cieplnej, wykazały zbędność tej procedury. Zasady dotyczące ustalenia miejsca nałożenia podatku zapewniają, że VAT jest pobierany w miejscu, w którym gaz, energia elektryczna, energia cieplna i chłodnicza są rzeczywiście wykorzystywane przez nabywcę. Zasady te zapobiegają wszelkim zakłóceniom konkurencji między państwami członkowskimi. Jednakże istotne pozostaje zagwarantowanie, że Komisja i inne państwa członkowskie są odpowiednio poinformowane o wprowadzeniu obniżonych stawek przez dane państwo członkowskie w tym tak wrażliwym sektorze. Dlatego też konieczna jest wstępna procedura konsultacji z Komitetem ds. VAT.

(6) Doświadczenia zebrane podczas niedawnego wdrażania procedury **określonej w art. 102 dyrektywy 2006/112/WE**, zgodnie z którą Komisja jest zobowiązana wypowiedzieć się na temat istnienia ryzyka zakłócenia konkurencji związanego ze stosowaniem obniżonej stawki VAT w odniesieniu do gazu, energii elektrycznej i energii cieplnej, wykazały zbędność tej procedury. Zasady dotyczące ustalenia miejsca nałożenia podatku zapewniają, że VAT jest pobierany w miejscu, w którym gaz, energia elektryczna, energia cieplna i chłodnicza są rzeczywiście wykorzystywane przez nabywcę, **co neutralizuje stawkę VAT**. Zasady te zapobiegają zatem wszelkim zakłóceniom konkurencji między państwami członkowskimi. Jednakże istotne pozostaje zagwarantowanie, że Komisja i inne państwa członkowskie są odpowiednio poinformowane o wprowadzeniu obniżonych stawek przez dane państwo członkowskie w tym tak wrażliwym sektorze. Dlatego też konieczna jest wstępna procedura konsultacji z Komitetem ds. VAT.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający
Punkt 7 preambuły**

(7) Wspólne przedsiębiorstwa i inne struktury utworzone na mocy art. 171 Traktatu WE są odpowiedzialne za realizację polityk wspólnotowych. W celu uniknięcia odnoszenia korzyści z opodatkowania przez państwo członkowskie, w którym podatek jest należny, kosztem innych państw członkowskich i Wspólnot Europejskich, należy przyznać wspólnym przedsiębiorstwom utworzonym przez Wspólnoty, posiadającym osobowość prawną i otrzymującym dotacje z budżetu ogólnego Wspólnot na podstawie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, zwolnienie z naliczonego podatku VAT od ich zakupów.

(7) Wspólne przedsiębiorstwa i inne struktury utworzone na mocy art. 171 Traktatu WE są odpowiedzialne za realizację polityk wspólnotowych. W celu uniknięcia odnoszenia korzyści z opodatkowania przez państwo członkowskie, w którym podatek jest należny, kosztem innych państw członkowskich i Wspólnot Europejskich, należy przyznać wspólnym przedsiębiorstwom utworzonym przez Wspólnoty, posiadającym osobowość prawną i otrzymującym dotacje z budżetu ogólnego Wspólnot na podstawie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, zwolnienie z naliczonego podatku VAT od ich zakupów **pod warunkiem, że nie prowadzą one działalności gospodarczej w rozumieniu drugiego akapitu art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.**

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający
Punkt 10 preambuły**

(10) W związku z tym należy zastosować powyższą zasadę do nabywanych przez podatnika nieruchomości i istotnych, związanych z nimi usług. Sytuacje te przedstawiają najczęstsze przypadki, biorąc pod uwagę z jednej strony wartość i długość gospodarczego wykorzystania tych towarów, a z drugiej strony fakt, że szeroko rozpowszechnione jest zróżnicowane wykorzystanie tego typu towarów.

(10) W związku z tym należy zastosować powyższą zasadę do nabywanych przez podatnika nieruchomości i istotnych, związanych z nimi usług, **które ze względu na ich wartość gospodarczą można przyrównać do nabycia nieruchomości.** Sytuacje te przedstawiają najczęstsze przypadki, biorąc pod uwagę z jednej strony wartość i długość gospodarczego wykorzystania tych towarów, a z drugiej strony fakt, że szeroko rozpowszechnione jest zróżnicowane wykorzystanie tego typu towarów. **Natomiast drobne naprawy lub ulepszenia mające ograniczone znaczenie gospodarcze należy wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.**

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający
Artykuł 1 — punkt 3 a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/WE
Tytuł V — Rozdział 1 — Sekcja 4 — tytuł

(3a) Tytuł sekcji 4 w rozdziale 1 tytułu V otrzymuje brzmienie:

„Dostawa towarów poprzez sieci przesyłu lub dystrybucji”.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający
Artykuł 1 — punkt 4**

Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 38 — ustęp 1

1. W przypadku dostaw do podatnika-pośrednika gazu za pośrednictwem gazociągu albo statku przewożącego gaz, energii elektrycznej albo energii cieplnej lub chłodniczej przez sieci ciepłownicze lub chłodnicze, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym ten podatnik-pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności

1. W przypadku dostaw do podatnika-pośrednika gazu za pośrednictwem gazociągu albo statku przewożącego gaz **między gazociągami**, energii elektrycznej albo energii cieplnej lub chłodniczej przez sieci ciepłownicze lub chłodnicze, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym ten podatnik-pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

gospodarczej, na rzecz którego dostarczane są towary lub, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.

prowadzenia działalności gospodarczej, na rzecz którego dostarczane są towary lub, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 4

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 39 — *akapit pierwszy*

W przypadku dostawy gazu za pośrednictwem gazociągu albo statku przewożącego gaz, energii elektrycznej albo energii cieplnej lub chłodniczej, jeżeli taka dostawa nie jest objęta art. 38, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym nabywca faktycznie wykorzystuje i konsumuje te towary.

W przypadku dostawy gazu za pośrednictwem gazociągu albo statku przewożącego **gaz między gazociągami**, energii elektrycznej albo energii cieplnej lub chłodniczej, jeżeli taka dostawa nie jest objęta art. 38, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym nabywca faktycznie wykorzystuje i konsumuje te towary.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy — akt zmieniający

Artykuł 1 — punkt 11

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 168 a — *akapit pierwszy*

W przypadku nabycia, budowy, renowacji albo istotnego przekształcenia nieruchomości, wstępne wykonywanie prawa do odliczenia, powstającego w momencie, w którym podatek staje się wymagalny, jest ograniczone do rzeczywistego wykorzystania do celów transakcji przyznających prawo do odliczenia.

W przypadku nabycia, budowy, renowacji albo istotnego przekształcenia nieruchomości, wstępne wykonywanie prawa do odliczenia, powstającego w momencie, w którym podatek staje się wymagalny, jest ograniczone do rzeczywistego wykorzystania do celów transakcji przyznających prawo do odliczenia. **Drobne naprawy lub ulepszenia powinny zostać wyłączone z zakresu niniejszego postanowienia.**

Protokół w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym *

P6_TA(2008)0320

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zatwierdzającej, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Protokół w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym sporządzonej w Espoo w 1991 r.
(COM(2008)0132 — C6-0161/2008 — 2008/0052(CNS))

(2009/C 294 E/29)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0132),

— uwzględniając Protokół w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym sporządzonej w Espoo w 1991 r.,

— uwzględniając art. 175 ust. 1 oraz art. 300 ust. 2, akapit pierwszy, zdanie pierwsze Traktatu WE,

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0161/2008),
 - uwzględniając art. 51 i art. 83 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0221/2008),
1. zatwierdza zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych.

Przystąpienie Liechtensteinu do Umowy UE/WE/Szwajcaria dotyczącej włączenia Szwajcarii we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen*

P6_TA(2008)0321

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (COM(2006)0752 — C6-0089/2008 — 2006/0251(CNS))

(2009/C 294 E/30)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2006)0752),
 - uwzględniając Protokół między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen,
 - uwzględniając art. 62, art. 63 akapit pierwszy pkt 3 lit. a) i b), art. 66, art. 95 oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0089/2008),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 oraz art. 35 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0246/2008),
1. zatwierdza wniosek dotyczący decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie Protokołu;
 2. zastrzega sobie prawo do ochrony swoich uprawnień przyznanych na mocy traktatu;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich, a także rządowi i parlamentowi Księstwa Lichtensteinu.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1

**Wniosek dotyczący decyzji Rady
Odniesienie 1**

— uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62, art. 63 ust. 3 lit. a) i b), art. 66 i art. 95 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 drugie zdanie pierwszego akapitu oraz art. 300 ust. 3 akapit **pierwszy**,

— uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62, art. 63 ust. 3 lit. a) i b), art. 66 i art. 95 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 drugie zdanie pierwszego akapitu oraz art. 300 ust. 3 akapit **drugi**,

Poprawka 2

**Wniosek dotyczący decyzji Rady
Odniesienie 3**

— uwzględniając **opinię** Parlamentu Europejskiego,

— uwzględniając **zgodę** Parlamentu Europejskiego,

Przystąpienie Liechtensteinu do Umowy WE/Szwajcarii dotyczącej określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii *

P6_TA(2008)0322

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii (COM(2006)0754 — C6-0090/2008 — 2006/0252(CNS))

(2009/C 294 E/31)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2006)0754),

— uwzględniając Protokół między Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii,

— uwzględniając art. 63 akapit pierwszy pkt 1 lit. a) oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE,

— uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0090/2008),

— uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 oraz art. 35 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0247/2008),
- 1. zatwierdza wniosek dotyczący decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie Protokołu;
- 2. zastrzega sobie prawo do ochrony swoich uprawnień przyznanych na mocy traktatu;
- 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi i parlamentowi Księstwa Liechtensteinu.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1**Wniosek dotyczący decyzji Rady
Odniesienie 1**

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 1 lit. a) w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **pierwszy**,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 1 lit. a) w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **drugi**,

Poprawka 2**Wniosek dotyczący decyzji Rady
Odniesienie 3**

uwzględniając **opinię** Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając **zgodę** Parlamentu Europejskiego,

Protokół między WE, Szwajcarią i Liechtensteinem do Umowy WE/Szwajcarii dotyczącej określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim, Szwajcarii lub Liechtensteinie *

P6_TA(2008)0323

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Wspólnotą Europejską, Szwajcarią i Liechtensteinem do Umowy między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim, Szwajcarii lub Liechtensteinie (COM(2006)0753 — C6-0091/2008 — 2006/0257(CNS))

(2009/C 294 E/32)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2006)0753),
- uwzględniając treść Protokołu pomiędzy Wspólnotą Europejską, Szwajcarią i Liechtensteinem do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim, Szwajcarii lub Liechtensteinie,

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając art. 63, akapit pierwszy ust.1 lit. a) oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pkt 1 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0091/2008),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 oraz art. 35 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0261/2008),
1. zatwierdza wniosek dotyczący decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie Protokołu;
 2. zastrzega sobie prawo do ochrony swoich uprawnień przyznanych na mocy traktatu;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich, a także rządowi i parlamentowi Konfederacji Szwajcarskiej i Księstwa Liechtensteinu.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1

Wniosek dotyczący decyzji Rady Odniesienie 1

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 1 lit. a) w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **pierwszy**,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 1 lit. a) w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **drugi**,

Poprawka 2

Wniosek dotyczący decyzji Rady Odniesienie 3

uwzględniając **opinię** Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając **zgodę** Parlamentu Europejskiego,

Jednolity formularz wizowy w odniesieniu do systemu numeracji wiz *

P6_TA(2008)0324

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1683/95 ustanawiające jednolity formularz wizowy w odniesieniu do systemu numeracji wiz (COM(2008)0188 — C6-0187/2008 — 2008/0074(CNS))

(2009/C 294 E/33)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji (COM(2008)0188),
- uwzględniając art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (iii) Traktatu WE,

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- uwzględniając art. 67 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0187/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0268/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Odnowienie Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a rządem Republiki Indii *

P6_TA(2008)0325

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w kwestii zawarcia umowy odnawiającej Umowę w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Republiki Indii (16681/2007 — COM(2007)0576 — C6-0073/2008 — 2007/0207(CNS))

(2009/C 294 E/34)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2007)0576),
 - uwzględniając projekt decyzji Rady (16681/2007),
 - uwzględniając art. 170 ust. 2 oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0073/2008),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 83 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0254/2008),
1. zatwierdza wniosek dotyczący decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi Republiki Indii.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKI

Poprawka 1

Projekt decyzji Rady

Punkt 3 a preambuły (nowy)

(3a) Umowa ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów strategicznego partnerstwa między UE a Indiami, podpisanego w 2004 r., a także szerszych celów politycznych.

Poprawka 2

Projekt decyzji Rady

Punkt 3 b preambuły (nowy)

(3b) Komitet Sterujący ds. Współpracy Naukowo-Technologicznej WE-Indie jest odpowiedzialny za skuteczną koordynację i ułatwianie wspólnych działań w ramach niniejszej umowy. Zaleca się zatem, aby co roku odbywały się posiedzenia tego komitetu w celu przeglądu programu prac oraz aby jego regulamin opierał się na zasadach przejrzystości i odpowiedzialności.

Poprawka 3

Projekt decyzji Rady

Punkt 3 c preambuły (nowy)

(3c) Priorytetowymi celami wspólnych działań badawczych prowadzonych w ramach niniejszej umowy powinno być zapewnienie porównywalnych informacji oraz poprawa zawartości danych.

Poprawka 4

Projekt decyzji Rady

Punkt 3 d preambuły (nowy)

(3d) Wdrażając umowę obie strony powinny dłożyć starań, aby zwiększyć udział Wspólnoty i Indii we wzajemnych programach badawczych, zwiększyć liczbę wymian naukowców między Wspólnotą a Indiami oraz zapewnić ogólną poprawę mobilności badaczy.

Poprawka 5

Projekt decyzji Rady

Recital 3e (new)

(3e) Podczas wykonywania umowy należy również w pierwszej kolejności uwzględnić politykę energetyczną i klimatyczną oraz niezbędny rozwój innowacyjnych technologii energetycznych. W oczywistym interesie obu partnerów leżą wspólne wysiłki i inicjatywy, które należy podjąć np. na rzecz rozwoju oszczędnych technologii CCS.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKI

Poprawka 6
Projekt decyzji Rady
Punkt 3 f preambuły (nowy)

(3f) Podczas wykonywania umowy należy zwrócić szczególną uwagę na zasadę wzajemności.

Poprawka 7
Projekt decyzji Rady
Punkt 3 g preambuły (nowy)

(3g) Wskazane byłoby przeprowadzenie śródkresowej oceny wykonania umowy.

Jednolita procedura wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących *II**

P6_TA(2008)0329

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących (16673/2/2007 — C6-0138/2008 — 2006/0143(COD))

(2009/C 294 E/35)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16673/2/2007 — C6-0138/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0423),
 - uwzględniając zmieniony wniosek Komisji (COM(2007)0672),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0179/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 E z 6.5.2008, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z dnia 10.7.2007, P6_TA(2007)0320.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

P6_TC2-COD(2006)0143

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 ustanawiającego jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1331/2008).

Dodatki do żywności *II**

P6_TA(2008)0330

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatków do żywności (16675/2/2007 — C6-0141/2008 — 2006/0145(COD))

(2009/C 294 E/36)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16675/2/2007 — C6-0141/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0428),
 - uwzględniając zmieniony wniosek Komisji (COM(2007)0673),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0180/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 E z 6.5.2008, s. 10.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z dnia 10.7.2007, P6_TA(2007)0321.

P6_TC2-COD(2006)0145

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie dodatków do żywności

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1333/2008).

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

Środki aromatyzujące niektóre składniki żywności o właściwościach aromatyzujących *II**

P6_TA(2008)0331

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. dotycząca wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków aromatyzujących niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89, rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenie (WE) nr 2232/96 i dyrektywę 2000/13/WE (16677/3/2007 — C6-0139/2008 — 2006/0147(COD))

(2009/C 294 E/37)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16677/3/2007 — C6-0139/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0427),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0177/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 E z 6.5.2008, s. 46.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z dnia 10.7.2007, P6_TA(2007)0323.

P6_TC2-COD(2006)0147

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych, zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1334/2008.)

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

Enzymy spożywcze *II**

P6_TA(2008)0332

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie enzymów spożywczych zmieniającego dyrektywę Rady 83/417/EWG, rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę Rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97 (16676/1/2007 — C6-0140/2008 — 2006/0144(COD))

(2009/C 294 E/38)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16676/1/2007 — C6-0140/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0425),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0176/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 E z 6.5.2008, s. 32.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z dnia 10.7.2007, P6_TA(2007)0322.

P6_TC2-COD(2006)0144

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia parlamentu europejskiego i rady(WE) nr .../2008 w sprawie enzymów spożywczych i zmieniające dyrektywę rady 83/417/EWG, rozporządzenie rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1332/2008.)

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

Zmiana dyrektywy 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie
*****II**

P6_TA(2008)0333

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (5058/3/2008 — C6-0177/2008 — 2006/0304(COD))

(2009/C 294 E/39)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5058/3/2008 — C6-0177/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0818),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0220/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Europejskiego Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 122 E z 20.5.2008, s. 19.

⁽²⁾ Teksty przyjęte dnia 13.11.2007 r., P6_TA(2007)0505.

P6_TC2-COD(2006)0304

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2008/101/WE.)

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

Budżet 2009: uwagi wstępne dotyczące wstępnego projektu budżetu na rok 2009 oraz mandatu na postępowanie pojednawcze

P6_TA(2008)0335

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie budżetu na rok 2009: uwagi wstępne dotyczące wstępnego projektu budżetu na rok 2009 oraz mandatu na postępowanie pojednawcze, Sekcja III — Komisja (2008/2025(BUD))

(2009/C 294 E/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wstępny projekt budżetu na rok budżetowy 2009, przyjęty przez Komisję Europejską dnia 6 maja 2008 r.,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą a Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 272 Traktatu WE oraz art. 177 Traktatu Euratom,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie rocznej strategii politycznej Komisji na rok 2009 ⁽²⁾ i w sprawie ram budżetowych i priorytetów na rok 2009 ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte podczas spotkania Rady Europejskiej w Brukseli 19-20 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając art. 69 oraz załącznik IV Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Kultury i Edukacji, (A6-0262/2008),
- A. mając na uwadze, że w 2009 r., jeżeli zostanie ratyfikowany, traktat lizboński zrówna wreszcie pozycję Parlamentu Europejskiego i Rady w dziedzinie stanowienia prawa i w sprawach budżetowych oraz przyzna Unii Europejskiej nowe kompetencje, a wszystkie te zmiany będą miały znaczący wpływ na budżet Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że roczna procedura budżetowa będzie musiała zostać poddana w całości zasadniczym zmianom w następstwie wejścia w życie postanowień nowego traktatu oraz zaprzestania rozróżniania wydatków na wydatki obowiązkowe i wydatki nieobowiązkowe oraz zniesienia (maksymalnej) stopy wzrostu dla wydatków nieobowiązkowych,
- C. mając na uwadze, że dnia 16 kwietnia 2008 r. trzy instytucje uzgodniły w oświadczeniu, że jak najszybciej podejmą rozmowy dotyczące niezbędnych ustaleń w sprawach budżetowych związanych z traktatem lizboński, pamiętając, że w 2009 r. działalność rozpoczną nowo wybrany Parlament Europejski i nowo powołana Komisja, które będą musiały być w pełni przygotowane na zmiany wprowadzone nowym traktatem, jeżeli zostanie ratyfikowany,

Wstępny projekt budżetu na rok 2009

1. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu na rok 2009 kwota środków na zobowiązania wynosi 134 394,9 miliona EUR ogółem, a kwota środków na płatności wynosi 116 736,4 miliona EUR ogółem, co pozostawia w ramach pułapu środków na zobowiązania rezerwę 2 638,1 miliona EUR, a w ramach pułapu środków na płatności rezerwę 7 443,6 miliona EUR, przy czym kwota środków na wydatki obowiązkowe stanowi 33 % kwoty środków na zobowiązania i 38 % kwoty środków na płatności;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1. Porozumienie ostatnio zmienione decyzją 2008/371/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 128 z 16.5.2008, s. 8.)

⁽²⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0174.

⁽³⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0175.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

2. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu na rok 2009 kwota środków na zobowiązania ogółem odpowiada 1,04 % DNB, co stanowi wzrost o 3,1 % ogółem w stosunku do 2008 r., przy 4,7 % wzroście środków na wydatki obowiązkowe ze względu na stopniowe wprowadzanie płatności bezpośrednich dla nowych państw członkowskich, a także 2,4 % wzroście środków na wydatki nieobowiązkowe;
3. z zainteresowaniem odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu na rok 2009 kwota środków na płatności odpowiada 0,90 % DNB, co stanowi spadek o 3,3 % w stosunku do 2008 r., przy czym kwota środków na płatności z tytułu wydatków obowiązkowych wzrosła o 4,8 % zgodnie ze zmianą po stronie zobowiązań podczas, gdy w przypadku wydatków nieobowiązkowych spadła o 7,6 %;
4. odnotowuje określone we wstępnym projekcie budżetu przez Komisję Europejską priorytety, którymi są:
 - wspieranie trwałego wzrostu gospodarczego oraz popieranie tworzenia warunków gospodarczych sprzyjających tworzeniu nowych miejsc pracy; wspieranie innowacji;
 - kontynuacja polityki spójności w celu zmniejszenia nierówności pomiędzy poszczególnymi regionami Unii Europejskiej;
 - walka ze zmianami klimatycznymi oraz wspieranie badań nad uzyskiwaniem energii bez zanieczyszczania środowiska naturalnego oraz nad energooszczędnością; opracowanie polityki energetycznej Unii Europejskiej charakteryzującej się niezależnością i bezpieczeństwem;
 - opracowanie wspólnej polityki integracyjnej i stworzenie wspólnego obszaru sprawiedliwości;
 - wspieranie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie oraz stabilizacji w Kosowie i na całym obszarze Bałkanów;
 - udzielanie pomocy żywnościowej i wzmacnianie wymiaru środowiskowego współpracy na rzecz rozwoju;
5. przypomina priorytety Parlamentu Europejskiego, wyrażone w jego ww. rezolucji z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie rocznej strategii politycznej Komisji Europejskiej na rok 2009 r.;

Uwagi ogólne

6. wyraża swoje przekonanie, że Unia Europejska musi dysponować środkami finansowymi na poziomie niezbędnym do pełnego wdrażania swojej obecnej polityki w poszczególnych obszarach oraz do realizacji swoich obecnych działań, a jednocześnie musi mieć odpowiednią elastyczność, aby móc sprostać nowym wyzwaniom politycznym;
7. stwierdza, że rezerwa ogólna w wysokości 2 638 milionów EUR w ramach wstępnego projektu budżetu wynika w dużej mierze z rezerwy (to znaczy kwoty 2 027 milionów EUR) z tytułu środków na wydatki związane z rynkiem i środków na płatności bezpośrednie (pierwszy filar WPR), ujętych w dziale 2;
8. z zainteresowaniem odnotowuje konkluzje Prezydencji oraz możliwe skutki budżetowe niektórych z tych wniosków; uważa, że te wymogi budżetowe można spełnić jedynie poprzez wykorzystanie środków określonych w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, a w szczególności jego pkt 21 do 23;
9. zwraca uwagę, że ze względu na bardzo małe rezerwy innych pułapów wieloletnich ram finansowych, szczególnie w przypadku działów 1a, 3b i 4, zdolność budżetowa Unii Europejskiej do reagowania na zmiany polityczne jest niezwykle ograniczona; podkreśla jednocześnie możliwość odwołania się do przepisów porozumienia międzyinstytucjonalnego w celu przezwyciężenia braków finansowych;
10. jako organ budżetowy uważa za swoje zadanie zapewnienie, że środki finansowe przyznane na potrzeby budżetowe Unii Europejskiej wydatkowane są zgodnie z zasadą optymalizacji wykorzystywania ograniczonych zasobów; zamierza dążyć do ustalenia ambitniejszego, zrównoważonego i spójnego budżetu we współpracy z właściwymi komisjami oraz uwzględniając ich wnioski;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

11. nie zawsze jest w stanie dostrzec istnienie wyraźnego związku pomiędzy priorytetami politycznymi określonymi przez Komisję w rocznej strategii politycznej i we wstępnym projekcie budżetu a zwiększeniem kwot w odpowiednich liniach budżetowych i na potrzeby odpowiednich obszarów polityki; wciąż nie jest zadowolony z wysiłków Komisji na rzecz uwzględnienia priorytetów Parlamentu we wstępnym projekcie budżetu; przykładowo nie jest przekonany, że priorytet walki ze zmianami klimatu znalazł rzeczywiste odzwierciedlenie w poszczególnych liniach budżetu w kształcie zaproponowanym przez Komisję; pragnie otrzymywać więcej dokładnych informacji na temat zastosowanej metodologii, która pozwoliła dojść do wniosku, że ponad 10 % budżetu UE (czyli 14 mld EUR) wykorzystywanych jest na cele środowiska naturalnego; wnosi o szczegółowe przedstawienie w budżecie wszystkich kosztów związanych ze zmianami klimatycznymi, w tym rozwoju obszarów wiejskich i funduszy strukturalnych, aby możliwe było dokonanie oceny współzależności między priorytetami politycznymi a budżetowymi; podkreśla konieczność dokonania przeglądu obecnych programów w ramach średniookresowego przeglądu w celu lepszego uwzględnienia celów związanych ze zmianami klimatycznymi oraz zapewnienia większej spójności prowadzonej polityki;
12. pragnie nawiązania dialogu z Radą i Komisją na temat wykorzystania środków przewidzianych w porozumieniu międzyinstytucjonalnym na zwiększenie finansowania przeznaczonego na środki mające na celu zwalczanie zmian klimatycznych w perspektywie umowy w sprawie zmian klimatycznych po 2012 r.;
13. wyraża swe zainteresowanie ścisłą współpracą z Radą i Komisją, aby wkrótce osiągnąć skuteczne porozumienie w sprawie pakietu działań w obszarze energii i zmian klimatu, w tym wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS); zauważa, że przykład UE w dalszym ciągu pokazuje, że wzrost gospodarczy i rozwój dają się pogodzić z gospodarką niskoemisyjną; przypomina konkluzje Prezydencji Rady;
14. wyraża swoje zdecydowane zaniepokojenie faktem, że nastał okres, kiedy dostępne rezerwy są coraz częściej wynikiem „kreatywnego budżetowania”, poprzez na przykład celowe nieujmowanie w budżecie Unii Europejskiej dla danego roku budżetowego wydatków programów wieloletnich czy celowe nieuwzględnianie w tym budżecie dobrze znanych już i przewidywalnych potrzeb budżetowych oraz stosowanie innych podobnych działań; uważa stosowanie takich praktyk za naruszenie zasady należytego planowania finansowego i jeszcze raz domaga się przedłożenia wstępnego projektu budżetu, który wiernie odzwierciedla potrzeby budżetowe nadchodzącego roku; wzywa Komisję i Radę do współpracy nad podjęciem koniecznych decyzji, aby osiągnąć zadowalający poziom środków w budżecie na 2009 r.;
15. podkreśla znaczenie jasności, spójności i przejrzystości w przedstawianiu budżetu Unii Europejskiej, co jest bezwzględnie konieczne również ze względu na konieczność informowania obywateli Unii Europejskiej o tym, jak wydatkowane są środki finansowe Unii Europejskiej; obawia się, że coraz trudniejsze jest rozróżnianie wydatków Komisji na wydatki operacyjne i wydatki administracyjne, a także, że znaczne kwoty wydatków o charakterze administracyjnym, które realistycznie rzecz biorąc powinny zostać ujęte w dziale 5, mają być finansowane ze środków na wydatki operacyjne;
16. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że brak jest obecnie wyraźnego określenia szczegółowych różnic pomiędzy przedstawianym właśnie i poprzednim programowym dokumentem finansowym oraz tego, czy lub jak kompensowane jest zwiększenie kwot w konkretnym roku w odnośnych działach, czy też jakie są skutki celowego nieujęcia w budżecie wydatków dla tego roku budżetowego, czy celowego ujęcia w tym budżecie wydatków dla lat kolejnych; uważa, że jest to niezgodne z postanowieniami pkt 46 porozumienia międzyinstytucjonalnego i wzywa Komisję do wypełnienia swoich obowiązków w tym zakresie;
17. podkreśla, że w przypadku wszystkich odpowiednich linii budżetowych szczególnie istotne jest monitorowanie skutków stosowania praktyk celowego ujęcia lub nieujęcia wydatków związanych z realizacją programów wieloletnich w celu zapewnienia konsekwentnego programowania wydatków przez cały okres obowiązywania wieloletnich ram finansowych, uwzględniając priorytety Parlamentu określone w porozumieniu międzyinstytucjonalnym;
18. wyraża zdziwienie niezwykle niskim poziomem środków na płatności (116 736 mld EUR) proponowanych przez Komisję w jej wstępnym projekcie budżetu; przypomina, że kwoty środków na zobowiązania przegłosowane w ramach budżetów na 2007 i 2008 r. wynoszą odpowiednio 126 500 milionów EUR i 129 100 milionów EUR;
19. wzywa Komisję do kontynuowania przeglądu rozpoczętego w 2007 r. oraz do wyraźnego przedstawienia dalszych informacji dotyczących zasobów ludzkich, zastosowania strategii przesunięć i poziomu eksternalizacji zadań na 2009 r.; domaga się złożenia do 30 kwietnia 2009 r. sprawozdania uzupełniającego zawierającego wnioski, jakie Komisja wyciągnie w odniesieniu do swej wewnętrznej organizacji; bierze pod uwagę sprawozdanie uzupełniające Komisji z 2008 r. w sprawie planowania i optymalizacji wykorzystywania zasobów ludzkich Komisji w celu spełnienia priorytetów Unii Europejskiej, w którym Komisja potwierdza swoje zobowiązanie do niewystępowania do 2013 r. o nowe etaty, oprócz ostatniej transzy etatów, których utworzenie w 2009 r. jest niezbędne ze względu na rozszerzenie;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

20. odnotowuje znaczny wzrost liczby dochodzeń zewnętrznych zainicjowanych przez OLAF w sektorze pomocy zewnętrznej; wzywa zatem Komisję do zapewnienia urzędowi niezbędnych środków; wzywa Radę do poprawy jakości współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w zakresie w walki z nadużyciami finansowymi w UE; wzywa Radę do zapewnienia właściwego prowadzenia przez państwa członkowskie działań następczych w związku z dochodzeniami dotyczącymi zwalczania nadużyć finansowych, w tym procedury odzyskiwania;

W sprawie poddziału 1a

21. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu kwota środków na zobowiązania związane z konkurencyjnością na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia wynosi 11 690 milionów EUR, pozostawiając rezerwę 82 milionów EUR; stanowi to wzrost o 5,5 % w stosunku do 2008 r.; odnotowuje również, że kwota środków na płatności została zwiększona o 5,3 %, do 10 285,2 miliona EUR ogółem;

22. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący podjęcia podstawowych działań na rzecz tworzenia nowych miejsc pracy i wspierania innowacji, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz badań naukowych; podkreśla, że obecne inicjatywy w tej dziedzinie, takie jak program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) oraz inne inicjatywy dotyczące MŚP, winny być odpowiednio wdrażane i monitorowane;

23. z zadowoleniem przyjmuje wyznaczony przez Komisję priorytet wstępnego projektu budżetu mający na celu wspieranie czystej i wydajnej energii oraz zamierza czuwać nad przeznaczeniem koniecznych środków na ten cel (poza siódmym programem ramowym), jako że wydajna energia jest kluczową strategią w walce z problemem zmian klimatycznych;

24. podkreśla znaczenie zapewnienia niezbędnych zasobów budżetowych na sfinansowanie wszystkich środków ułatwiających promocję i realizację programów edukacyjnych w mediach oraz nowych technologii;

25. wyraża ubolewanie, że rezerwa dostępna w poddziale 1a jest niewielka, co sugeruje, że niemożliwe będzie sfinansowanie realizacji nowych priorytetów poprzez przesunięcie środków bez znaczącego osłabienia ważnych, wdrażanych obecnie programów; zaleca zatem zwiększenie rezerw, jeżeli wyznaczone mają zostać nowe priorytety;

26. uważa, że biorąc pod uwagę, iż rezerwa dostępna w poddziale 1a jest niewielka, kwestią o podstawowym znaczeniu powinna być należyta realizacja i ocena bieżących projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, choć oczywiście uruchomienie nowych projektów pilotażowych i działań przygotowawczych powinno nadal pozostawać możliwe;

27. uważa, że planowany akt na rzecz małych przedsiębiorstw stanowi ważną strategię wspierania małych i średnich przedsiębiorstw; z niecierpliwością oczekuje na konkretne propozycje dotyczące finansowania tego nowego narzędzia strategicznego; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do intensywniejszego korzystania w tym celu również ze środków dostępnych w ramach funduszy strukturalnych; odnotowuje, że zważywszy na to, iż MŚP szczególnie dotkliwie odczuły opóźnienia w płatnościach, Unia Europejska musi uniknąć takich opóźnień poprzez wypracowanie skutecznego i przejrzystego systemu monitorowania, aby zapewnić regulowanie płatności w ciągu podanego okresu;

W sprawie poddziału 1b

28. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu kwota środków na zobowiązania związane ze spójnością na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia wzrosła o 2,5 %, do 48 413,9 miliona EUR ogółem, pozostawiając z ogólnej puli środków na pomoc techniczną rezerwę wynoszącą tylko 14 milionów EUR; odnotowuje, że wzrost 2,5 % ogółem jest wynikiem znacznego wzrostu kwoty środków funduszu spójności (+14 % w stosunku do 2008 r.) podczas gdy kwota środków funduszy strukturalnych utrzymana została na tym samym poziomie;

29. wyraża ubolewanie, że znacznie zmniejszona została kwota środków na płatności, która w stosunku do 2008 r. spadła o 13,9 %, do 34 914,1 miliona EUR; nie jest przekonany, w szczególności, że zasadna jest korekta w dół prognozowanych poziomów płatności Europejskiego Funduszu Rozwoju, a mianowicie -30 % w przypadku spójności, -13 % w przypadku konkurencyjności i zatrudnienia w wymiarze regionalnym oraz -85 % w przypadku współpracy terytorialnej, a także -50 % w przypadku nowych programów funduszu spójności realizowanych w okresie 2007-2013;

30. jest zdania, że Komisja powinna poinformować, czy ów gwałtowny spadek wynika bezpośrednio lub pośrednio z nowego planu działania na rzecz wzmocnienia nadzoru i zarządzania dzielonego w odniesieniu do działań strukturalnych, zwłaszcza że mogłoby to dotyczyć braku kontroli pierwszego szczebla w państwach członkowskich;

31. zamierza dopilnować, że zagwarantowane zostaną niezbędne środki na cele polityki spójności w celu umożliwienia sprostania obecnym i przyszłym wyzwaniom związanym z zasadą solidarności w Unii Europejskiej;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

W sprawie działu 2

32. wyraża ubolewanie, że według wstępnego projektu budżetu kwota środków na zobowiązania związane z ochroną i zarządzaniem zasobami naturalnymi wynosi 57 525,7 miliona EUR, co stanowi wzrost o 3,5 % w stosunku do 2008 r., pozostawiając rezerwę 2 113,3 miliona EUR; kwota środków na płatności została zwiększona o 3,0 %, do 54 834,9 miliona EUR; kwota środków na wydatki związane z rynkiem i pomocą bezpośrednią wynosi 42 860,3 miliona EUR w przypadku zobowiązań i 42 814,2 miliona EUR w przypadku płatności;

33. podkreśla, że niezależnie od środków na ochronę środowiska naturalnego, przyjętych w ramach programów na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, oraz norm ochrony środowiska naturalnego leżących u podstaw systemu współzależności dla płatności bezpośrednich, tylko 0,5 % środków ujętych w dziale 2 zostało na realizację priorytetów związanych z ochroną środowiska podczas, gdy znaczna większość tych środków przeznaczona została na pomoc bezpośrednią i wydatki związane z rynkiem;

34. z zadowoleniem przyjmuje wzrost o 20,9 miliona EUR środków na realizację programu LIFE+, ale odnotowuje z przykrością, że tylko część tej dodatkowej kwoty przeznaczona została na intensyfikację działań związanych ze zmianami klimatycznymi; uważa, że kwoty te nie odzwierciedlają horyzontalnego priorytetu budżetowego, którym jest walka ze zmianami klimatycznymi;

35. przypomina, że głównym celem WPR jest zagwarantowanie stabilizacji rynku oraz zapewnienie konsumentom bezpieczeństwa i przystępnych cen i dlatego wzywa UE do przeznaczenia w budżecie na rok 2009 środków niezbędnych do stawienia czoła nowym potrzebom wynikającym z obecnego kryzysu żywnościowego, zwłaszcza potrzebie ułatwienia dostępu do żywności osobom najbardziej potrzebującym, które w największym stopniu ucierpiały wskutek tego kryzysu;

36. z zadowoleniem przyjmuje ogólną tendencję zmniejszenia środków na refundacje wywozowe do produktów rolnych, możliwe ze względu na wystąpienie sprzyjających warunków rynkowych i związanych z tym oszczędności;

37. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu środki na rozwój obszarów wiejskich utrzymane zostały niemalże na tym samym poziomie, a mianowicie 13 401 milionów EUR w przypadku środków na zobowiązania (z modulacją włącznie) i 10 926 milionów EUR w przypadku środków na płatności, co stanowi spadek o 4 % w stosunku do 2008 r.;

38. uważa wartości te za indykatywne w kontekście oceny funkcjonowania wspólnej polityki rolnej, której wyniki przedstawione zostaną przez Komisję Europejską dnia 20 maja 2008 r.;

39. zwraca uwagę na ogromne trudności dotyczące realizacji EFRROW; ubolewa, że w 2007 r. nie wykorzystano środków w wysokości 2 830 milionów EUR, 1 361 milionów EUR przeniesiono na rok 2008, natomiast 1 469 miliona EUR przeprogramowano na lata 2008–2013 w ramach pkt 48 porozumienia międzyinstytucjonalnego; wyraża zaniepokojenie przeprogramowaniem tak wysokich kwot, co znacznie opóźni dostępność środków dla obszarów wiejskich;

W sprawie poddziału 3a

40. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu kwota środków na zobowiązania związane z wolnością, bezpieczeństwem i sprawiedliwością wzrosła o 15 %, do 839,1 miliona EUR, pozostawiając rezerwę 32,9 miliona EUR; wzrost środków na płatności o 11,7 %, do 596,7 miliona EUR;

41. zwraca uwagę, że ten niezwykle wzrost w stosunku do 2008 r. jest wynikiem, przede wszystkim znacznego zwiększenia kwot w rozdziałach: „solidarność — granice zewnętrzne, polityka wizowa i swobodny przepływ osób” (+44,4 miliona EUR lub +15,6 %), „przepływy migracyjne — wspólna polityka imigracyjna i azyłowa” (+43,3 miliona EUR lub +18,9 %) oraz „bezpieczeństwo i ochrona wolności obywatelskich” (+20,8 miliona EUR lub +27,1 %);

42. odnotowuje wzrost o 36,3 % kwoty środków na zobowiązania związane ze specjalnym programem „zapobieganie i walka z przestępczością” i zamierza zbadać powody tego wzrostu;

43. jest zaniepokojony słabym wsparciem finansowym działania „prawa podstawowe i sprawiedliwość”, które w stosunku do 2008 r. zwiększone zostało o tylko 0,2 % w przypadku zobowiązań i w rzeczywistości zmniejszone zostało o 10 % w przypadku płatności;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

44. zwraca uwagę na fakt, że według wstępnego projektu budżetu zachowany został, przegłosowany w 2008 r., wzrost środków dla Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (FRONTEX), ale z pewnym zaniepokojeniem odnotowuje zmianę rozkładu przedmiotowej dotacji poprzez przeniesienie kwoty 5,7 miliona EUR z wydatków operacyjnych na wydatki administracyjne; domaga się zwiększenia w 2009 r. środków dla agencji FRONTEX, aby mogła ona wypełnić swój obowiązek i bez przerwy kontynuować swoje misje, zwłaszcza na południowych granicach UE (Hera, Nautilus i Posejdon);

45. podkreśla, że europejski pakt w sprawie migracji powinien obejmować zagadnienia związane ze zwalczaniem nielegalnej imigracji, zarządzaniem legalną imigracją, integracją obywateli państw trzecich, wzmocnieniem ochrony granic, przy pełnym uwzględnianiu zasady solidarności i zapewnieniu najwyższego poziomu ochrony praw podstawowych;

W sprawie poddziału 3b

46. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu środki na zobowiązania związane ze sprawami obywatelskimi wynoszą 628,7 miliona EUR ogółem, co stanowi wzrost o 1,0 % w stosunku do 2008 r., pod warunkiem, że nie uwzględni się środków na fundusz solidarności oraz instrumentu przejściowego dla Bułgarii i Rumunii; pozostała rezerwa wynosi 22 miliony EUR; wzrost środków na płatności o 0,7 %, do 669 milionów EUR;

47. wyraża ubolewanie, że rezerwa dostępna w tym poddziale wynosząca tylko 22 milionów EUR pozostawia bardzo niewielkie pole manewru w przypadku projektów pilotażowych i działań przygotowawczych;

48. zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia skuteczności i poprawę koordynacji interwencji obrony cywilnej UE, między innymi poprzez rozwijanie wśród państw członkowskich wspólnych metodologii ochrony cywilnej, rozwijanie systemów wczesnego ostrzegania i prewencji oraz modernizację infrastruktury do celów transportowania pomocy ochrony cywilnej, by poprawić gotowość na ochronę obywateli UE;

49. wyraża ubolewanie, że zaproponowany przez Komisję wzrost kwoty środków ujętych w tym poddziale na finansowanie polityki w obszarach o podstawowym znaczeniu i mającej bezpośredni wpływ na życie codzienne obywateli Unii Europejskiej jest znacznie mniejszy niż wzrost kwoty środków na zobowiązania ogółem wynoszący średnio 3,1 %; wyraża ubolewanie, w szczególności, że działania mające tak istotne znaczenie dla Europy obywateli są przedmiotem najniższej podwyżki, a nawet obniżki, w stosunku do 2008 r.;

50. wyraża zaniepokojenie proponowanymi przez Komisję obniżkami w przypadku kilku linii budżetowych dotyczących działań informacyjnych, szczególnie w kontekście zadań, które trzeba będzie wykonać i nowych wyzwań, którym trzeba będzie sprostać w 2009 r. w tej dziedzinie, takich jak wybory do Parlamentu Europejskiego czy ewentualne wejście w życie traktatu lizbońskiego;

51. uważa, że podstawowym zadaniem polityki informacyjnej jest informowanie obywateli Unii Europejskiej o działaniach i programach realizowanych przez Unię Europejską, a także o zmianach na lepsze, które zostały poczynione w ostatnich latach;

52. przypomina, że każda instytucja ma prawo realizować politykę informacyjną w ramach swojej autonomii instytucjonalnej przewidzianej w art. 49 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (rozporządzenie finansowe), w zakresie wyznaczonym wspólnymi ramami i pod warunkiem pewnej harmonizacji w zakresie prezentacji, która powinna umożliwiać opracowanie rozpoznawalnego znaku graficznego Unii Europejskiej stosowanego w każdym przypadku związanym z informacją;

53. uznaje konieczność koordynacji polityki informacyjnej poszczególnych instytucji w ramach międzyinstytucjonalnej grupy ds. informacji; przypomina, że informacja jest od dłuższego już czasu ważnym priorytetem Parlamentu; uważa, że Parlament ma ważną rolę do odegrania w tym procesie, między innymi w celu zagwarantowania ciągłości i skuteczności tej polityki, w szczególności ze względu na zbliżające się wybory do Parlamentu Europejskiego; w związku z tym zwraca uwagę na to, iż informacje udostępniane obywatelom i dotyczące ich praw wynikających ze stosowania prawodawstwa UE powinny być obszerniejsze;

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1525/2007 (Dz.U. L 343 z 27.12.2007, s. 9).

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

W sprawie działu 4

54. odnotowuje, że środki na zobowiązania Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej wrosły o 1,8 %, do 7 440,4 miliona EUR, przy czym dostępna rezerwa wynosi 243,6 miliona EUR; środki na płatności zostały zmniejszone o 6,6 %, do 7 579,5 miliona EUR;

55. zwraca uwagę, że ten wzrost o 1,8 % jest mniejszy niż wzrost budżetu Unii Europejskiej o 3,1 % ogółem; uważa, że nie wróży to nic dobrego biorąc pod uwagę, że dział 4 jest tradycyjnie jednym z działów dotyczących najtrudniejszych obszarów ujętych w budżecie Unii Europejskiej;

56. wyraża głębokie zaniepokojenie niedofinansowaniem działu 4 i zdecydowane potępia brak precyzji ze strony Komisji, która w ogóle nie bierze pod uwagę rzeczywistych potrzeb, których należy się spodziewać w tej dziedzinie; zwraca uwagę, że skutkiem tego obecna rezerwa 243,6 miliona EUR wydaje się być raczej kwotą ustaloną arbitralnie; wierzy, że problem ten może zostać rozwiązany jedynie dzięki kompleksowemu przeglądowi wieloletnich ram finansowych, prowadzącemu do podniesienia pułapu w dziale 4 w okresie 2009-2013;

57. zwraca uwagę, że przed przedłożeniem wstępnego projektu budżetu, Parlament zwrócił się drogą swojej, przywołanej już powyżej rezolucji z dnia 24 kwietnia 2008 r. o przedstawienie realistycznego obrazu wszystkich potrzeb budżetowych, szczególnie w przypadku działu 4 wieloletnich ram finansowych; w przypadku tego działu, nie uważa wstępnego projektu budżetu za zgodny z zasadą należytego zarządzania finansami;

58. wyraża zatem obawy, że już na tak wczesnym etapie procedury budżetowej Komisja stwierdziła, że kwota środków przeznaczonych dla Kosowa, Bliskiego Wschodu, pomocy żywnościowej i pomocy finansowej na dużą skalę nie będzie oczywiście dostateczna, aby umożliwić wypełnienie istniejących zobowiązań Unii Europejskiej na świecie, a co dopiero przewidywanych potrzeb dodatkowych; przykładowo, według wstępnego projektu budżetu 161 milionów EUR przeznaczonych zostało na zobowiązania finansowe i 100 milionów EUR na płatności, związane z pomocą dla Palestyny i z procesem pokojowym, choć w budżecie na rok 2008 przegłosowano na te cele odpowiednio 300 milionów EUR i 200 milionów EUR, a po szeregu przesunięć środki na pokrycie płatności gwałtownie wzrosły na dzień dzisiejszy do poziomu 350 milionów EUR; jeśli chodzi o Kosowo, kwota środków przeznaczonych dla misji EULEX funkcjonującej w ramach realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa została obniżona o 15,7 %; uważa, że jest to nie do przyjęcia i wzywa do wypracowania nowego podejścia do wydatków związanych z Palestyną i Kosowem; ufa, że już na obecnym etapie można przewidzieć niedobory finansowe odnośnie do decyzji, by znacznie zwiększyć pierwotną liczbę ekspertów pracujących w misji EUPOL w Afganistanie;

59. potwierdza poparcie dla wdrażania pogłębionej i zróżnicowanej europejskiej polityki sąsiedztwa; podkreśla potrzebę zapewnienia europejskiemu instrumentowi sąsiedztwa i partnerstwa (ENPI) odpowiednich środków finansowych, odzwierciedlających zobowiązanie UE wobec jej wschodnio- i południowo-europejskich sąsiadów; zauważa niewielki wzrost środków przewidzianych na 2009 r. i podkreśla, że niedawna inicjatywa „Proces barceloński — Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego” nie może szkodzić działaniom zmierzającym do wprowadzenia równowagi pomiędzy kwotami środków na zobowiązania dla wschodnich i południowych europejskich sąsiadów, ani w żadnym wypadku potęgować napięć budżetowych w ramach ENPI;

60. wyraża ubolewanie z powodu faktu nieprzedstawienia rozwiązań budżetowych czy nawet odniesień do takich rozwiązań, niezbędnych do sfinansowania takich dodatkowych potrzeb; wzywa ponownie do niezwłocznego wyjaśnienia kwestii potrzeb ogółem, ujętych w dziale 4, w tym w części dotyczącej wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

61. ponownie wyraża swoje przekonanie, że sfinansowanie dawno zaplanowanych polityk i działań Unii Europejskiej nie wymaga ani zastosowania instrumentu elastyczności, ani przeniesienia czy niewłaściwego wykorzystania środków z rezerwy na pomoc nadzwyczajną (244 miliony EUR) i jest w pełni zdecydowany bronić w trakcie procedury budżetowej nienaruszalności tej linii budżetowej;

62. z zaniepokojeniem zwraca uwagę na nasilający się światowy kryzys żywnościowy i skutki zmian klimatycznych oraz podkreśla, że UE powinna móc wywiązywać się ze swoich zobowiązań w zakresie dostarczania krajom rozwijającym się pomocy żywnościowej oraz udzielania im wsparcia w razie klęsk żywiołowych; wyraża zaniepokojenie faktem, że według wstępnego projektu budżetu na rok 2009 na pomoc żywnościową przeznaczonych zostało 6,8 miliona EUR więcej niż w 2008 r. (co stanowi wzrost o 3 %), a także, że już pod koniec kwietnia 2008 r. Komisja wnioskuje o przeniesienie 60 milionów EUR w celu pokrycia dodatkowych kosztów pomocy żywnościowej w 2008 r. (co stanowi 26,88 % wzrost kwoty środków na zobowiązania); wzywa do przyznania dodatkowej pomocy na ten cel w 2009 r. ze wszystkich dostępnych środków budżetowych

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

63. przyjmuje z zadowoleniem planowany wzrost środków dla krajów Bałkanów Zachodnich w ramach komponentu instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA) dotyczącego rozwoju instytucjonalnego, a w szczególności zamiar Komisji dotyczący poszerzenia oferty dodatkowych stypendiów i zwiększenia finansowania na rzecz dialogu społeczeństwa obywatelskiego; zwraca się do Komisji o poparcie agendy społecznej dla Bałkanów;

64. podkreśla, że nowa pomoc na rzecz handlu powinna stanowić uzupełnienie istniejącej pomocy na cele rozwoju oraz że nowe deklaracje pomocy na rzecz handlu nie powinny prowadzić do przesunięcia środków już przeznaczonych na inne inicjatywy w dziedzinie rozwoju; ponawia wnioski skierowane do Komisji dotyczące dostarczenia informacji o pochodzeniu zadeklarowanego 1 000 miliona EUR;

65. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy Komisji na rzecz uruchomienia światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym oraz globalnego funduszu efektywności energetycznej oraz energii odnawialnej jako ważnych działań wspierających kraje rozwijające się w dostosowywaniu się do zmian klimatycznych i łagodzeniu ich skutków; podkreśla jednak, że dotychczas przyznane środki są niewystarczające; wzywa do zwiększenia bezpośredniego finansowania tych inicjatyw w budżecie na 2009 r., w uzupełnieniu planowanych zobowiązań na rzecz rozwoju; podkreśla ponadto znaczenie wzmocnienia tych inicjatyw gwarantując dodatkowe finansowanie długoterminowe;

66. odnotowuje uwzględnienie we wstępnym projekcie budżetu na rok 2009 środków na fundusz gwarancyjny kredytów w kwocie 92,46 miliona EUR w przeciwieństwie do pierwotnego programowania finansowego, w ramach którego przewidzianych zostało na ten cel 200 milionów euro; zwraca uwagę, że według wstępnego projektu budżetu na rok 2009 istotna część dostępnej rezerwy, to znaczy 107,54 miliona EUR z 243,6 miliona EUR stanowi rezerwę „wirtualną” w zakresie w jakim jej wielkość jest wynikiem zastosowania manewru, o którym tutaj mowa; wyraża głębokie zaniepokojenie, że bardzo prawdopodobne jest, iż te „oszczędności” w budżetowaniu funduszu gwarancyjnego na 2009 r. będą musiały zostać skompensowane poprzez ujęcie większych kwot wydatków w budżetach na kolejne lata, pozostawiając w przypadku działu 4 rezerwy jeszcze mniejsze niż rezerwy przewidziane obecnie;

67. zwraca uwagę, że ponieważ struktury instytucjonalne dotyczące wysokiego przedstawiciela, przewodniczącego Rady Europejskiej i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych nie zostały jeszcze określone, niezbędne środki budżetowe powinny być udostępniane stopniowo, w miarę precyzowania zakresu i roli nowych struktur organizacyjnych; podkreśla, że ani zmiany instytucjonalne, ani nowe przepisy w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) nie powinny wpływać na dalsze zmiany obecnego poziomu środków na zobowiązania określonego zgodnie z tytułem 4;

68. podkreśla polityczne znaczenie projektów pilotażowych i działań przygotowawczych przyjętych przez organ budżetowy w ramach pozycji 4; wzywa do ich terminowego i proaktywnego wdrażania przez Komisję przy pełnym wykorzystaniu przyznanych środków;

W sprawie działu 5

69. odnotowuje, że proponowana kwota środków na wydatki administracyjne ogółem została zwiększona o 5 % w stosunku do 2008 r. i wynosi teraz 7 647,9 miliona EUR łącznie, w porównaniu z kwotą 7 281,5 miliona EUR na 2008 r., a także, że w ramach pułapu ram finansowych pozostawiona została tylko niewielka rezerwa 129,1 miliona EUR (odpowiadająca około 1,7 % kwoty tych środków ogółem);

70. choć z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wnioskuje o utworzenie nowych etatów wyłącznie w ramach zgłoszonej uprzednio ostatecznej transzy w liczbie 250 dla państw „UE-2” odnotowuje, że proponowany wzrost środków na wydatki administracyjne jest ciągle jeszcze większy niż średnia wzrostu dla budżetu ogółem; zdaje sobie sprawę, że może to być w znacznej mierze związane z koniecznością pokrycia kosztów indeksacji wynagrodzeń i emerytur, a w pewnym stopniu gospodarki lokalowej; zwraca uwagę, że jeśli traktat lizboński wejdzie w życie, może okazać się, że w roku budżetowym 2009 r. konieczne będą dalsze zmiany; postanawia w związku z tym przyjrzeć się kwestii środków na wydatki administracyjne w kontekście międzyinstytucjonalnym w celu zbadania potrzeb instytucji na 2009 r. oraz w dalszym okresie;

71. uważa, pomimo wzrostu ilości otrzymanych informacji oraz wstępnych wniosków Komisji, że organy wykonawcze przyczyniają się do poprawy jakości programów Unii Europejskiej, iż w przypadku działu 5 dalszego wyjaśnienia wymagają różne konsekwencje finansowe/administracyjne; przykładowo zdumiony jest, że stworzenie odpowiednika 947 nowych etatów w dwóch agencjach badawczych (o czym mowa w sprawozdaniu z przeglądu kontrolnego) doprowadzi do jednoczesnej likwidacji tylko 117 etatów w departamentach Komisji;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

72. obawia się, że zasadniczo tendencja Komisji do outsourcingu, w połączeniu z ostatnimi zmianami regulaminu pracowniczego doprowadziła do powstania sytuacji, w której coraz większa liczba osób zatrudnianych przez Unię Europejską nie jest ani widoczna w planach tworzenia poszczególnych instytucji, przyjętych przez organ budżetowy, ani nie jest opłacana ze środków ujętych w dziale 5 wieloletnich ram finansowych; wyraża głębokie ubolewanie nad tym brakiem przejrzystości i uważa, że dotyczy to również zatrudniania ekspertów krajowych; wzywa do przeprowadzenia publicznej i wszechstronnej dyskusji wśród zainteresowanych stron w sprawie ewentualnej zmiany wspólnotowych zasad zarządzania;

73. z zadowoleniem przyjmuje uzupełnienie do sprawozdania z przeprowadzonego w 2007 r. przeglądu stanu zatrudnienia, otrzymanego ostatnio w odpowiedzi na swoje zmiany w budżecie na rok 2008; zamierza szczegółowo przeanalizować informacje zawarte w tym dokumencie w celu wyciągnięcia wniosków dla budżetu na rok 2009;

74. zwraca się do Komisji z pytaniem, jakie działania podejmowane są, by osiągnięto cel zmniejszenia obciążeń administracyjnych w UE o 25 % do 2012 r., oraz o sprawdzenie, czy zasada tzw. „jednego okienka” jest możliwa do realizacji w przyszłości z myślą o redukcji biurokracji;

75. zamierza przeprowadzić analizę środków przyznanych innym instytucjom na wydatki administracyjne oraz wniosków tych instytucji o utworzenie nowych etatów w celu zwiększenia korzyści z efektywności, w tym z przeniesienia pracowników zgodnie ze zidentyfikowanymi priorytetami kiedy tylko jest to możliwe; odnotowuje, że w przypadku innych instytucji, proponowany wzrost wynosi średnio 4,8 %, z 2 673,8 miliona EUR do 2 803,2 miliona EUR, na poziomie nieznacznie tylko niższym niż poziom wzrostu proponowany dla Komisji;

W sprawie działu 6

76. odnotowuje, że w 2009 r. to znaczy ostatnim roku rekompensat budżetowych dla Bułgarii i Rumunii, łączna kwota środków na zobowiązania i środków na płatności wyznaczona została na 209,1 miliona EUR, co stanowi wzrost o 1,2 % w stosunku do 2008 r.; pozostawia to niewielką rezerwę w kwocie 0,9 miliona EUR;

W sprawie projektów pilotażowych i działań przygotowawczych

77. żąda, że zasadniczo wstępny projekt budżetu przedłożony przez Komisję nie przewiduje żadnych środków na zobowiązania związane z projektami pilotażowymi czy działaniami przygotowawczymi, więc będą one musiały być finansowane z rezerw właściwych działów wieloletnich ram finansowych; wyraża zdumienie, że przewidzianych jest kilka odstępstw od tej zasady ogólnej w zakresie w jakim niewielka liczba projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, którymi wydaje się być zainteresowana Komisja, została już ujęta we wstępnym projekcie budżetu poprzez zapewnienie im środków na zobowiązania;

78. przypomina, że zgodnie z pkt. 46a porozumienia międzyinstytucjonalnego, w przypadku działań rocznych Komisja ma obowiązek przedłożenia szacunków wieloletnich oraz określenia rezerw pozostałych w ramach zatwierdzonych pułapów;

79. podkreśla, że porozumienie międzyinstytucjonalne dopuszcza przeznaczenie w każdym roku budżetowym do 40 milionów EUR na projekty pilotażowe ogółem oraz do 100 milionów EUR na działania przygotowawcze ogółem, z czego do 50 milionów EUR może zostać przeznaczony na nowe działania przygotowawcze;

80. potwierdza swoją determinację, jak zostało to już podkreślone w wyżej wymienionej rezolucji Parlamentu z dnia 24 kwietnia 2008 r., żeby wykorzystać pełne kwoty roczne przewidziane zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym na projekty pilotażowe i działania przygotowawcze, jeżeli będzie to niezbędne ze względu na liczbę i zakres takich wnioskowanych projektów i działań, ponieważ uważa je za niezbędne instrumenty, dzięki którym może torować drogę polityce w nowych obszarach, kiedy tylko leży to w interesie obywateli Unii Europejskiej;

81. przypomina, że w przypadku roku budżetowego 2008 Parlament zaakceptował kwotę środków na zobowiązania związane z projektami pilotażowymi i działaniami przygotowawczymi w wysokości 107,32 miliona EUR; kwota środków ujętych w poddziale 1a na takie projekty i takie działania wyniosła 38 milionów EUR, w dziale 2, 25,15 miliona EUR, poddziale 3a, 3 miliony EUR, poddziale 3b, 9,5 miliona EUR i dziale 4, 31,67 miliona EUR;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

82. podkreśla, że jeżeliby Parlament postanowił zapewnić podobny poziom finansowego wsparcia dla projektów pilotażowych i działań przygotowawczych w 2009 r., niemalże połowa rezerw dostępnych w działach 1a i 3b została już wykorzystana, choć w 2008 r. wydatki związane z realizacją projektów pilotażowych i działań przygotowawczych nie osiągnęły nawet maksymalnych poziomów określonych w porozumieniu międzyinstytucjonalnym;

83. wyraża swoją gotowość do przedłożenia Komisji przed letnią przerwą wakacyjną w pracach Parlamentu pierwszą wstępną listę swoich zamiarów w trakcie procedury budżetowej na rok 2009, dotyczących projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, zgodnie z załącznikiem II, część D porozumienia międzyinstytucjonalnego w celu ułatwienia ustanowienia zrównoważonego i spójnego ostatecznego pakietu; zwraca uwagę, że lista ta nie wyklucza przedstawienia podczas pierwszego czytania w jesieni jakichkolwiek innych wniosków lub poprawek w sprawie projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, wniesionych przez indywidualnych posłów, wyspecjalizowane komisje lub grupy polityczne; domaga się, żeby w przypadku tego zadania w każdym dziale i poddziale budżetu przewidziana została dostateczna rezerwa;

84. pragnie wraz z Komisją i Radą zbadać sposoby nadania mocy prawnej wezwaniu Parlamentu, by powołać europejskiego wysłannika ds. praw kobiet;

W sprawie agencji

85. odnotowuje, że według wstępnego projektu budżetu kwota środków przeznaczonych dla agencji zdecentralizowanych wzrosła o 1,76 %, do 563,9 miliona EUR w przypadku zobowiązań i spadła o 6 milionów EUR w przypadku płatności (-1 %);

86. zwraca uwagę, że pomimo niewielkiego wzrostu ogółem po stronie zobowiązań, jeżeli wszystkie agencje wziąć razem, kwota dla podgrupy ujętej w dziale 1a „agencje” została zmniejszona o 3,29 % lub o kwotę 8,9 miliona EUR, w stosunku do 2008 r., zgodnie z decyzją podjętą przez organ budżetowy w listopadzie 2008 r. w trakcie postępowania porozumiewawczego w celu dokonania w przypadku tej linii budżetowej cięcia w kwocie 50 milionów EUR w okresie 2009-2013 w celu umożliwienia sfinansowania programu Galileo;

87. odnotowuje, że to cięcie środków dla agencji, ujętych w dziale 1a nie zostało ograniczone do odnośnych linii budżetowych, jak zostało to określone we wnioskach z postępowania porozumiewawczego; zamierza ocenić szczegółowo zakres i rozkład cięć budżetowych; podkreśla ponownie, że podjęcie decyzji w sprawie tych wniosków Komisji należy do organu budżetowego;

88. położy szczególny nacisk na wykonanie budżetu Unii Europejskiej w odniesieniu do agencji i zbada szczegółowo przypadki ewentualnych nadwyżek w celu zapewnienia, że przyznane środki brane są pod uwagę przy ustalaniu budżetów odnośnych agencji na rok 2009;

89. wyraża ubolewanie, że Komisja ciągle jeszcze nie przedstawiła organowi budżetowemu szczegółowych danych określających, jak proponuje finansować dwie nowe agencje, których utworzenie jest obecnie przedmiotem dyskusji, z których jedna została już uwzględniona we wstępnym projekcie budżetu na rok 2009 w formie linii budżetowej, której kwota pozostaje do ustalenia, i wzywa Komisję do tego, by jak najszybciej, precyzyjnie udzieliła dalszych informacji w tej sprawie; uważa, że biorąc pod uwagę wysokość dostępnych obecnie rezerw konieczność zapewnienia nowym organom wykonującym także zadania administracyjne niezbędnych środków finansowych wymaga zbadania wszelkich możliwości przewidzianych w porozumieniu międzyinstytucjonalnym; przypomina, że zgodnie z art. 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego finansowanie nowych agencji wymaga uprzedniej zgody władzy budżetowej;

90. podkreśla ponownie, że poziomy finansowania działających obecnie i utworzonych w przyszłości agencji zdecentralizowanych wpłyną bezpośrednio na poziom rezerw dostępnych w działach wieloletnich ram finansowych; zwraca uwagę, że porozumienie międzyinstytucjonalne zobowiązuje Komisję do oceny skutków budżetowych dla danego działu wydatkowego, kiedy sporządzany jest wniosek dotyczący utworzenia nowej agencji zdecentralizowanej; będzie dążył do zapewnienia, że funkcjonowanie agencji zdecentralizowanych wnosi wartość dodaną i służy interesom obywateli Unii Europejskiej;

91. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji pobudzenia dialogu międzyinstytucjonalnego w sprawie roli wszystkich organów określonych w art. 185 rozporządzenia finansowego i ich znaczenia w europejskim procesie sprawowania rządów; ponownie podkreśla znaczenie zapewnienia w sposób systematyczny na szczeblu międzyinstytucjonalnym stosowania procedury określonej w pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego;

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

W sprawie organów wykonawczych i innych tendencji w zakresie outsourcingu

92. zwraca uwagę, że rozwój organów wykonawczych i innych podmiotów wyspecjalizowanych ma być finansowany w ramach odpowiedniej koperty programowej; wyraża zatem swoje obawy, że dalszy wzrost liczby organów wykonawczych i innych podobnych podmiotów spowoduje zmniejszenie kwot środków na wydatki operacyjne w ramach poszczególnych kopert programowych oraz przesunięcie środków na zadania administracyjne z działu 5 wieloletnich ram finansowych w celu finansowania tych zadań ze środków na wydatki operacyjne;

93. wyraża obawy, że tworzenie organów wykonawczych i innych podmiotów wyspecjalizowanych może prowadzić do nieprzejrzyściego wzrostu liczby urzędników i pracowników kontraktowych Unii Europejskiej, szczególnie, jeżeli odpowiednio nie zostanie zmniejszona lub nie zostanie przesunięta określona liczba etatów w danej dyrekcji generalnej Komisji; wzywa do przestrzegania postanowień roboczych w sprawie tworzenia organów wykonawczych (zmieniony kodeks postępowania), w szczególności w przypadku parlamentarnej kontroli finansowania takich organów i zatrudniania przez nie pracowników;

Wnioski i mandat w sprawie postępowania porozumiewawczego

94. uważa, że przedmiotem szczególnego zainteresowania w trakcie postępowania porozumiewawczego w sprawie budżetu, które ma zostać przeprowadzone w lipcu 2008 r. powinny być:

- zapewnienie odpowiedniego poziomu środków na płatności;
- przestrzeganie zasady należytego planowania finansowego, w szczególności w odniesieniu do realistycznego obrazu potrzeb ujętych w dziale 4;
- zobowiązanie Komisji do przedstawienia budżetów korygujących odnośnie do Funduszu Solidarności UE i Europejskiego funduszu dostosowania do globalizacji, które to budżety za jedyny cel mają mobilizację tych funduszy, by uniknąć jakichkolwiek opóźnień w udzielaniu pomocy finansowej;
- odpowiednia reakcja na wymogi dotyczące pomocy żywnościowej i bezpieczeństwa żywnościowego;
- dostarczenie przez Radę danych ilościowych dotyczących skutków finansowych ww. konkluzji Prezydencji zgodnie z postanowieniami określonymi w rozporządzeniu finansowym, a w szczególności jego art. 28; wyraża gotowość do przystąpienia do negocjacji, w tym korzystając ze wszystkich środków zagwarantowanych przez porozumienie międzyinstytucjonalne;
- aktualna sytuacja odnośnie do wdrożenia ust. 44 porozumienia międzyinstytucjonalnego oraz pkt 5(N) Planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006)0009);
- zapewnienie dostatecznych środków finansowych dla Europy obywateli;
- przedstawienie wstępnych zamiarów organu budżetowego w odniesieniu do projektów pilotażowych i działań przygotowawczych;
- zapewnienie, że budżet przedstawiany jest jasno, szczególnie w przypadku wydatków administracyjnych i zasobów ludzkich, w tym eksternalizacji zadań;
- przeznaczenie odpowiednich środków finansowych umożliwiających reagowanie na priorytety Unii Europejskiej w zakresie „konkurencyjności na rzecz wzrostu i zatrudnienia” z jej priorytetami w zakresie „walki ze zmianami klimatycznymi zgodnie z planem działania z Bali i wspierania zrównoważonego rozwoju Europy” oraz „ureczywistnienia wspólnej polityki imigracyjnej”;
- zobowiązanie ze strony Rady do poprawy strategii informacyjnej UE w sposób profesjonalny i w ścisłej współpracy z Parlamentem i Komisją;

95. głęboko ubolewa nad zwyczajem Rady Ministrów, która od pierwszego czytania budżetu Unii przystępuje do jego ogólnych cięć bez jakiegokolwiek konkretnego uzasadnienia; wzywa Radę, aby przy przyjmowaniu projektu budżetu zbadala każdy element budżetu w oparciu o kryteria skuteczności, gospodarności i europejskiej wartości dodanej; przypomina, że sporządzenie budżetu Unii jest podstawowym aktem politycznym, który rządzi się jedynie logiką księgowości, i oczekuje, że Rada przyjmie środki umożliwiający rzeczywisty dialog polityczny z Parlamentem Europejskim w ramach tej procedury budżetowej;

*

* *

96. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Zmiana dyrektywy 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych
*****II**

P6_TA(2008)0340

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska przyjętego przez Radę w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) (16133/3/2007 — C6-0129/2008 — 2006/0272(COD))

(2009/C 294 E/41)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16133/3/2007 — C6-0129/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0784),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0223/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 122 E z 20.5.2008, s. 10.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z 29.11.2007, P6_TA(2007)0557.

P6_TC2-COD(2006)0272

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę Rady 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych (dyrektywę w sprawie bezpieczeństwa kolei)

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2008/110/WE.)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 881/2004 ustanawiającego Europejską Agencję Kolejową *II**

P6_TA(2008)0341

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. dotycząca wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 881/2004 ustanawiające Europejską Agencję Kolejową (rozporządzenie w sprawie Agencji) (16138/3/2007 — C6-0131/2008 — 2006/0274(COD))

(2009/C 294 E/42)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16138/3/2007 — C6-0131/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0785),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0210/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 E z 15.4.2008, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte dnia 29.11.2007 r., P6_TA(2007)0558.

P6_TC2-COD(2006)0274

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 881/2004 ustanawiające Europejską Agencję Kolejową

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1335/2008.)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Wspólne zasady realizacji usług lotniczych na terenie Wspólnoty (przekształcenie) *II**

P6_TA(2008)0342

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wspólnych zasad realizacji usług lotniczych na terenie Wspólnoty (przekształcenie) (16160/4/2007 — C6-0176/2008 — 2006/0130(COD))

(2009/C 294 E/43)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16160/4/2007 — C6-0176/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0396),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 67 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0264/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze wspólnym stanowiskiem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do podpisania wraz z Przewodniczącym Rady aktu prawnego, zgodnie z art. 254 ust. 1 Traktatu WE;
 4. zobowiązuje swojego Sekretarza Generalnego do podpisania aktu prawnego, po sprawdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w porozumieniu z Sekretarzem Generalnym Rady;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 E z 27.5.2008, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte dnia 11.7.2007, P6_TA(2007)0337.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Program modernizacji europejskiej statystyki w zakresie przedsiębiorstw i handlu (MEETS) *I**

P6_TA(2008)0343

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie programu modernizacji europejskiej statystyki w zakresie przedsiębiorstw i handlu (MEETS) (COM(2007)0433 — C6-0234/2007 — 2007/0156(COD))

(2009/C 294 E/44)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0433),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 285 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0234/2007),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0240/2008),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. uważa, że budżet, o którym mowa we wniosku legislacyjnym, musi odpowiadać pułapowi w poddziale 1a wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 zmienionych decyzją 2008/371/WE ⁽²⁾ oraz zwraca uwagę na to, iż w sprawie kwoty rocznej decyzja zapadnie w ramach rocznej procedury budżetowej, zgodnie z punktem 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.;
3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 128 z 16.5.2008, s. 8.

P6_TC1-COD(2007)0156

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE w sprawie programu modernizacji europejskiej statystyki w zakresie przedsiębiorstw i handlu (MEETS)

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1297/2008/WE.)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Baterie i akumulatory oraz zużyte baterie i akumulatory *I**

P6_TA(2008)0344

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do art. 6 ust. 2 dotyczącego wprowadzania baterii i akumulatorów do obrotu (COM(2008)0211 — C6-0165/2008 — 2008/0081(COD))

(2009/C 294 E/45)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0211),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0165/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0244/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0081

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do wprowadzania baterii i akumulatorów do obrotu

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2008/103/WE.)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Ograniczenia we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych *I**

P6_TA(2008)0345

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 76/769/EWG w odniesieniu do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych 2-(2-metoksyetoksy)etanolu, 2-(2-butoksyetoksy)etanolu, metylenodifenylo diizocyjanianu, cykloheksanu i azotanu amonu (COM(2007)0559 — C6-0327/2007 — 2007/0200(COD))

(2009/C 294 E/46)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0559),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0327/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0135/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0200

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej dyrektywę Rady 76/769/EWG w odniesieniu do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych 2-(2-metoksyetoksy)etanolu, 2-(2-butoksyetoksy)etanolu, metylenodifenylo diizocyjanianu, cykloheksanu i azotanu amonu

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1348/2008/WE.)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Warunki dostępu do sieci przesyłowych gazu naturalnego *I**

P6_TA(2008)0346

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego (COM(2007)0532 — C6-0319/2007 — 2007/0199(COD))

(2009/C 294 E/47)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0532),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony przez Komisję Parlamentowi (C6-0319/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0253/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącą do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0199

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia parlamentu europejskiego i rady (we) nr .../2008 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 19.8.2008, s. 23.⁽²⁾ Dz.U. C 172 z 5.7.2008, str. 55.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r.

Środa, 9 lipca 2008 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wewnętrzny rynek gazu, który jest stopniowo wprowadzany od 1999 r., ma na celu zapewnienie prawdziwej możliwości wyboru we Wspólnocie zarówno obywatelom *jak i* przedsiębiorstwom, stworzenie nowych możliwości gospodarczych oraz zwiększenie poziomu handlu transgranicznego, co ma służyć osiągnięciu korzyści wynikających z energooszczędności, konkurencyjnych cen, wyższych standardów obsługi **i dostępu dla możliwie największej liczby ludzi**, jak również przyczynić się do bezpieczeństwa dostaw i racjonalnego wykorzystania energii.
- (2) Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽¹⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2005 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego ⁽²⁾ wniosły znaczący wkład w utworzenie takiego wewnętrznego rynku gazu.
- (3) Obecnie jednak nie można zagwarantować wszystkim przedsiębiorstwom we Wspólnocie prawa do sprzedawania gazu w innym państwie członkowskim na równych prawach z przedsiębiorstwami krajowymi, bez dyskryminacji i występowania ze słabszej pozycji. W szczególności nie istnieje jeszcze niedyskryminacyjny dostęp do sieci ani równie skuteczny nadzór regulacyjny we wszystkich państwach członkowskich **i wciąż występują odizolowane rynki**.
- (4) **Pierwszym krokiem na drodze do integracji rynków i do pełnego wdrożenia wewnętrznego rynku gazu ziemnego powinno być osiągnięcie wystarczającego poziomu zdolności w zakresie transgranicznych połączeń wzajemnych do przesyłu gazu.**
- (5) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowanym „Europejska polityka energetyczna” zwrócono szczególną uwagę na zasadnicze znaczenie, jakie ma zakończenie budowy wewnętrznego rynku gazu ziemnego oraz stworzenie jednakowych warunków konkurencji dla wszystkich przedsiębiorstw gazowych we Wspólnocie. Komunikaty Komisji tej samej daty w sprawie perspektyw wewnętrznego rynku gazu i energii elektrycznej oraz w odniesieniu do dochodzenia na podstawie art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w sprawie europejskiego sektora gazu i energii elektrycznej wykazały, że obecne przepisy i środki nie **zostały w dostatecznym zakresie wdrożone we wszystkich państwach członkowskich, przez co nie udało się w pożądanym stopniu osiągnąć** celu, jakim jest właściwie funkcjonujący rynek wewnętrzny energii.
- (6) Rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 powinno zostać dostosowane zgodnie z tymi komunikatami w celu poprawy ram regulacyjnych wewnętrznego rynku gazu.
- (7) W szczególności **niezbędne są fizyczne połączenia pomiędzy sieciami gazowymi, jak i** wzmocniona współpraca i koordynacja między operatorami systemów przesyłowych, tak by zapewnić coraz większą zgodność przepisów technicznych i handlowych dotyczących udostępnienia skutecznego **i przejrzystego** transgranicznego dostępu do sieci przesyłowych i zarządzania nim, jak również zapewnić skoordynowane i dostatecznie wybiegające w przyszłość planowanie i właściwą ewolucję techniczną systemu przesyłowego we Wspólnocie, z odpowiednim uwzględnieniem środowiska naturalnego i przy wspieraniu energooszczędności oraz badań i innowacji, zwłaszcza w zakresie zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii i upowszechniania technologii niskowęglowych. Operatorzy systemów przesyłowych powinni eksploatować swoje sieci zgodnie z tymi przepisami technicznymi i handlowymi.
- (8) W celu zapewnienia optymalnego zarządzania siecią przesyłu gazu we Wspólnocie, należy stworzyć europejską sieć operatorów systemów przesyłowych. Jej zadania powinny być realizowane zgodnie ze wspólnotowymi zasadami konkurencji, które będą miały zastosowanie do decyzji podejmowanych przez europejską sieć operatorów sieci przesyłowych. Jej zadania powinny być ściśle określone, zaś jej metoda pracy powinna gwarantować skuteczność, reprezentatywność i przejrzystość. Biorąc pod uwagę, że większy postęp można osiągnąć poprzez podejście na szczeblu regionalnym, operatorzy systemów przesyłowych powinni ustanowić struktury regionalne w ramach ogólnej struktury współpracy, przy jednoczesnym zapewnieniu, że wyniki na szczeblu regionalnym zachowają zgodność z przepisami i planami inwestycyjnymi określonymi na szczeblu Wspólnoty. **Państwa członkowskie powinny promować współpracę oraz monitorować skuteczność sieci na szczeblu regionalnym.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str. 57.

⁽²⁾ Dz.U. L 289 z 3.11.2005, str. 1.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- I
- (9) Aby doprowadzić do wzmocnienia konkurencji za pośrednictwem płynnych hurtowych rynków gazu ważne jest, aby handel gazem mógł przebiegać niezależnie od jego umiejscowienia w systemie. Cel ten może zostać osiągnięty jedynie w drodze zapewnienia użytkownikom sieci swobody rezerwowania przepustowości na wejściu i wyjściu z systemu w sposób niezależny, w następstwie czego przesył gazu następuje w ramach stref, a nie ścieżek kontraktowych. Priorytetowe traktowanie systemów wejścia-wyjścia w celu wspierania konkurencji zostało już wyrażone przez większość stron zainteresowanych na VI Forum Madryckim.
- (10) W sieciach gazowych mają miejsce znaczne ograniczenia przesyłowe wynikające z kontraktów. Dlatego zasady zarządzania ograniczeniami przesyłowymi i alokacji przepustowości w przypadku nowych lub nowo negocjowanych kontraktów opierają się na zwolnieniu niewykorzystanej przepustowości poprzez umożliwienie użytkownikom sieci podnajmu lub odsprzedaży zakontraktowanej przepustowości i zobowiązaniu operatorów sieci przesyłowych do oferowania niewykorzystanej przepustowości na rynku z co najmniej jednodniowym wyprzedzeniem, bez gwarancji ciągłości dostaw. Z uwagi na znaczny udział aktualnie obowiązujących kontraktów i konieczność stworzenia naprawdę równych warunków konkurencji dla użytkowników nowej i istniejącej przepustowości, zasady te muszą obejmować całą zakontraktowaną przepustowość, łącznie z obecnie obowiązującymi kontraktami.
- (11) Monitorowanie rynku, przeprowadzane w ciągu ostatnich lat przez krajowe urzędy regulacji oraz przez Komisję wykazało, że obecne wymogi przejrzystości oraz reguły określające dostęp do infrastruktury nie są wystarczające **do zagwarantowania sprawnie funkcjonującego, skutecznego i otwartego rynku wewnętrznego.**
- (12) Niezbędny jest równy dostęp do informacji dotyczących rzeczywistego stanu systemu przesyłowego, tak aby wszyscy uczestnicy rynku mieli możliwość oceny ogólnej sytuacji w zakresie popytu i podaży oraz zidentyfikowania przyczyn wahań cen hurtowych. Obejmuje to dokładniejsze informacje dotyczące podaży i popytu, przepustowości sieci, przepływów oraz konserwacji i remontów, bilansowania oraz dostępności i wykorzystania instalacji magazynowych. Znaczenie tych informacji dla funkcjonowania wewnętrznego rynku gazu wymaga zniesienia ograniczeń publikacji wynikających z zasady zachowania poufności.
- (13) Zwiększenie zaufania do rynku wymaga, by jego uczestnicy nie mieli wątpliwości, że zachowania antykonkurencyjne zostaną **skutecznie** ukarane. W tym celu, właściwe organy powinny *uzyskać uprawnienia* do skutecznego prowadzenia dochodzeń w przypadku zarzutów o nadużycie pozycji rynkowej. W związku z tym właściwe organy muszą mieć dostęp do danych, które pozwolą uzyskać informacje o operacyjnych decyzjach podejmowanych przez przedsiębiorstwa zajmujące się dostawą gazu. Na rynku gazu wszystkie takie decyzje są przekazywane operatorom sieci przesyłowych w postaci rezerwacji przepustowości, zgłoszeń zapotrzebowania oraz zrealizowanych przepływów. Operatorzy systemów powinni przechowywać odnośne informacje przez określony okres czasu, tak aby były one dostępne i **łatwo osiągalne** dla właściwych organów. **Właściwe organy powinny ponadto regularnie sprawdzać przestrzeganie reguł przez operatorów systemów.**
- (14) Konkurencja w zakresie dostaw dla gospodarstw domowych wymaga, aby dostawcy nie byli blokowani, gdy pragną wejść na nowe rynki detaliczne. Tym samym reguły i obowiązki panujące w łańcuchu dostaw muszą być znane wszystkim uczestnikom rynku, a także wymagać harmonizacji w celu zwiększenia integracji rynkowej we Wspólnocie. **Właściwe organy powinny regularnie sprawdzać przestrzeganie reguł przez uczestników rynku.**
- (15) **W niektórych państwach członkowskich dostęp** do instalacji magazynowych gazu i instalacji LNG jest niewystarczający, w związku z czym **niezbędna** jest **radikalna poprawa wdrażania** istniejących reguł. W następstwie obserwacji rynku przeprowadzonej przez Europejski Organ Nadzoru Energii Elektrycznej i Gazu (ERGEG) stwierdzono, że dobrowolne wytyczne dotyczące dobrych praktyk w zakresie dostępu stron trzecich dla operatorów systemu magazynowego, ustalone wspólnie przez wszystkie zainteresowane strony sektora podczas forum w Madrycie, są **częściowo** niewystarczająco stosowane, w związku z czym należy im nadać moc wiążącą. **Nawet jeżeli dobrowolne wytyczne zostały w międzyczasie wdrożone prawie w całej Unii Europejskiej, nadanie im wiążącego charakteru zwiększyłoby zaufanie operatorów do niedyskryminacyjnego dostępu do magazynowania.**
- (16) Rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 stanowi, że określone środki należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾.

(1) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (17) Decyzja 1999/468/WE została zmieniona decyzją Rady 2006/512/WE ⁽¹⁾, która wprowadziła procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą w odniesieniu do środków o ogólnym zasięgu, mających na celu zmianę innych niż istotne elementów aktu podstawowego przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, w tym poprzez wykreślenie niektórych z tych elementów lub dodanie nowych elementów, innych niż istotne.
- (18) Zgodnie z || oświadczeniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽²⁾ w sprawie decyzji 2006/512/WE, aby || procedura regulacyjna połączona z kontrolą mogła być stosowana do już obowiązujących aktów prawnych przyjętych zgodnie z art. 251 Traktatu, akty te należy odpowiednio dostosować zgodnie z obowiązującymi procedurami.
- (19) Komisja powinna zostać uprawniona do przyjęcia środków niezbędnych do wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 1775/2005 w celu ustanowienia lub przyjęcia wytycznych niezbędnych do zapewnienia minimalnego stopnia harmonizacji wymaganego dla osiągnięcia celu niniejszego rozporządzenia. Ponieważ środki te mają ogólny zasięg, a ich celem jest zmiana innych niż istotne elementów rozporządzenia (WE) nr 1775/2005 między innymi poprzez uzupełnienie ich o nowe inne niż istotne elementów do rozporządzenia (WE) nr 1775/2005, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (20) Rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 powinno w związku z tym zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1775/2005 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Artykuł 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot i zakres

|| *Niniejsze rozporządzenie:*

- a) *ustanawia niedyskryminacyjne zasady określające warunki dostępu do systemów przesyłowych gazu ziemnego z uwzględnieniem specyfiki rynków krajowych i regionalnych w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania wewnętrznego rynku gazu;*
- b) *ustanawia niedyskryminacyjne zasady określające warunki dostępu do instalacji LNG i instalacji magazynowych;*
- c) *ułatwia powstanie właściwie funkcjonującego i przejrzystego rynku hurtowego o wysokim poziomie bezpieczeństwa dostaw gazu oraz wprowadzenie mechanizmów na rzecz harmonizacji zasad dostępu do sieci dotyczących transgranicznej wymiany gazu.*

Bez uszczerbku dla art. 6a ust. 4, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do instalacji magazynowych, których dotyczy art. 19 ust. 3 lub 4 dyrektywy 2003/55/WE.

Kwestie wymienione w akapicie pierwszym obejmują ustanawianie zharmonizowanych zasad dotyczących taryf lub metod ich obliczania oraz dostępu do sieci, ustanawianie usług dostępu dla osób trzecich i zharmonizowanych zasad alokacji zdolności przesyłowej i zarządzania ograniczeniami w przesyśle, określanie wymogów w zakresie przejrzystości, zasad bilansowania i naliczania opłat za niebilansowanie oraz ułatwianie obrotu zdolnościami przesyłowymi.”

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 22.7. 2006, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 255 z 21.10.2006, str. 1.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2) W art. 2 dokonuje się następujących zmian:

a) || ust. 1 otrzymuje brzmienie:

i) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. »przesył« oznacza przesyłanie gazu ziemnego gazociągiem przesyłowym lub siecią gazociągów, składającą się głównie z gazociągów wysokociśnieniowych, z wyłączeniem przesyłania przez gazociąg lub sieć gazociągów kopalnianych, a także z wyłączeniem gazociągów lub sieci gazociągów łączących magazyn z lokalną dystrybucją oraz ogólnie z wyłączeniem przesyłania przez gazociągi używane głównie w ramach dystrybucji lokalnej gazu ziemnego;”

ii) dodaje się następujące punkty w brzmieniu:

„24) »przepustowość instalacji LNG« oznacza zdolność terminalu LNG do skraplania gazu ziemnego albo do importu, wyładunku, tymczasowego magazynowania i regazyfikacji LNG oraz odpowiednie usługi pomocnicze;

25) »przestrzeń« oznacza objętość gazu, do której magazynowania jest uprawniony użytkownik instalacji magazynowej;

26) »zdolność dostawcza« oznacza szybkość, z którą użytkownik instalacji magazynowej może odbierać gaz z instalacji magazynowej;

27) »zdolność wprowadzania« oznacza szybkość, z którą użytkownik instalacji magazynowej może wprowadzać gaz do instalacji magazynowej;

28) »pojemność magazynowa« oznacza każde połączenie przestrzeni, zdolności wprowadzania i zdolności dostawczej;

29) »Agencja« oznacza Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki ustanowioną rozporządzeniem (WE) nr .../2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [ustanawiającym Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki] (*)

(*) Dz.U. L. ...”

b) ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla definicji podanych w ust. 1 niniejszego artykułu, definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2003/55/WE dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia również mają zastosowanie, z wyjątkiem definicji przesyłu w punkcie 3 tego art. 2.

Odnoszące się do przesyłu definicje w pkt 3 do 23 w ust. 1 niniejszego artykułu mają przez analogię zastosowanie do instalacji magazynowych i instalacji LNG.”

3) Dodaje się art. 2a do 2h w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu

Wszyscy operatorzy systemów przesyłowych prowadzą współpracę na szczeblu wspólnotowym dzięki powołaniu Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu w celu zapewnienia optymalnego zarządzania europejską siecią przesyłową gazu, jej **skoordynowanego działania i odpowiedniego rozwoju technicznego oraz w celu wspierania pełnego wdrożenia wewnętrznego rynku gazu, handlu transgranicznego oraz funkcjonowania rynków energii.**

Artykuł 2b

Ustanowienie Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu

1. W terminie do [...] operatorzy systemów przesyłowych gazu przedstawia Komisji i Agencji projekt statutu, wykaz przyszłych członków oraz projekt regulaminu wewnętrznego w celu ustanowienia Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. Agencja przedstawia Komisji opinię o projekcie statutu, wykazie członków i projekcie regulaminu w **dwóch miesiący** od ich otrzymania, **po przeprowadzeniu formalnych konsultacji z organizacjami reprezentującymi wszystkie zainteresowane strony, w szczególności użytkowników systemu oraz klientów.**

3. Komisja wydaje opinię o projekcie statutu, wykazie członków i projekcie regulaminu, **uwzględniając opinię Agencji przedstawioną zgodnie z ust. 2**, w ciągu trzech miesięcy od jej otrzymania.

4. W ciągu trzech miesięcy od otrzymania opinii Komisji operatorzy systemów przesyłowych ustanowią Europejską Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu, przyjmą jej statut oraz regulamin i opublikują je.

Artykuł 2c

Zadania Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu

1. **W celu osiągnięcia celów określonych w art. 2a** Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu **uzgadnia i przedstawia Agencji do zatwierdzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 2d w połączeniu z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr ... Parlamentu Europejskiego i Rady [ustanawiającego Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki]:**

- a) **projekt przepisów dotyczących sieci** w dziedzinach, o których mowa w ust. 3, **opracowany we współpracy z podmiotami rynkowymi i użytkownikami sieci;**
- b) wspólne narzędzia eksploatacji sieci oraz plany badań;
- c) dziesięcioletni plan inwestycyjny, **obejmujący sprawozdanie w sprawie adekwatności podaży i popytu**, aktualizowany co dwa lata;
- d) **środki gwarantujące koordynację funkcjonowania sieci w czasie rzeczywistym w warunkach normalnych i w sytuacji nadzwyczajnej;**
- e) **wytyczne w sprawie koordynacji współpracy technicznej między wspólnotowymi operatorami systemów przesyłowych i operatorami systemów przesyłowych krajów trzecich;**
- f) roczny program prac **w oparciu o priorytety określone przez Agencję;**
- g) sprawozdanie roczne; *oraz*
- h) coroczne letnie i zimowe prognozy dotyczące dostaw.

2. Roczny program prac wymieniony w ust. 1 lit. f) zawiera opis przepisów **dotyczących sieci**, które **to przepisy** zostaną opracowane w danym roku, a także plan dotyczący koordynacji eksploatacji sieci oraz działalności badawczej i na rzecz rozwoju na dany rok, oraz orientacyjny harmonogram.

3. Szczegółowe przepisy **dotyczące sieci** obejmują następujące dziedziny zgodnie z priorytetami określonymi w rocznym programie prac:

- a) zasady bezpieczeństwa i niezawodności, **w tym zasady współdziałania i procedury operacyjne w sytuacjach awaryjnych;**
- b) zasady przyłączenia i dostępu do sieci;

■

- c) **transgraniczne** zasady alokacji zdolności przesyłowej i zarządzania ograniczeniami w przesył;

Środa, 9 lipca 2008 r.

d) *odnoszące się do sieci* zasady przejrzystości;

e) zasady bilansowania *i rozliczeń*;

f) energooszczędność sieci gazowych.

4. Agencja monitoruje wdrażanie przepisów *dotyczących sieci przez Europejską Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu*.

5. Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu publikuje co dwa lata ogólnospółnotowy 10-letni plan inwestycji sieciowych, *po zatwierdzeniu go przez Agencję*. Ten plan inwestycyjny obejmuje modelowanie zintegrowanej sieci — *z uwzględnieniem instalacji magazynowych i instalacji LNG* – opracowanie scenariuszy, sprawozdanie w sprawie adekwatności podaży i popytu oraz ocenę odporności systemu. Plan rozwoju systemu jest przygotowywany zwłaszcza na podstawie krajowych planów inwestycyjnych *uwzględniających wspólnotowe i regionalne aspekty planowania sieci, w tym wytyczne* dla transeuropejskich sieci energetycznych, zgodnie z decyzją nr 1364/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*). W planie inwestycyjnym wskazywane są luki inwestycyjne, zwłaszcza w zakresie transgranicznych zdolności przesyłowych, *plan ten obejmuje też inwestycje w infrastrukturę przesyłowych połączeń wzajemnych, a w szczególności i priorytetowo połączenia wzajemne pomiędzy „wyspami energetycznymi” i sieciami gazowymi we Wspólnocie, a także inwestycje w inną infrastrukturę konieczną dla skutecznego prowadzenia handlu, konkutowania i bezpieczeństwa dostaw. Do planu inwestycyjnego załącza się przegląd barier hamujących wzrost transgranicznych możliwości sieci, które to bariery wynikają z różnych procedur zatwierdzania lub stosowanych praktyk*.

Operatorzy systemów przesyłowych realizują opublikowany plan inwestycyjny.

6. Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu z *własnej inicjatywy może zaproponować Agencji projekt przepisów dotyczących sieci we wszelkich dziedzinach innych niż dziedziny wymienione w ust. 3 w celu osiągnięcia celów określonych w art. 2a*. Następnie Agencja przyjmuje przepisy dotyczące sieci zgodnie z procedurą określoną w art. 2f, dbając jednocześnie o to, aby przepisy te nie były sprzeczne z wytycznymi przyjętymi na podstawie art. 2e.

Artykuł 2d

Kontrola dokonywana przez Agencję

1. Agencja kontroluje realizację zadań Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu wymienionych w art. 2c ust. 1.

2. Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu przedstawia Agencji *do zatwierdzenia* projekt przepisów *dotyczących sieci oraz dokumenty, o których mowa w art. 2c ust. 1*.

Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu gromadzi wszelkie odpowiednie informacje na temat wdrażania przepisów dotyczących sieci i przedkłada je Agencji do oceny.

3. Agencja *monitoruje wdrażanie przepisów technicznych, dziesięcioletniego planu inwestycyjnego i rocznego programu prac, a wyniki tego monitoringu przedstawia w sprawozdaniu rocznym. W razie nieprzestrzegania przez operatorów systemów przesyłowych przepisów dotyczących sieci, dziesięcioletniego planu inwestycyjnego lub rocznego programu prac Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu Agencja informuje o tym Komisję.*

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 2e

Opracowywanie wytycznych

1. Komisja, po konsultacjach z Agencją, ustanawia roczną listę priorytetów, identyfikującą kwestie o pierwszorzędym znaczeniu dla rozwoju wewnętrznego rynku gazu.
2. Uwzględniając tę listę priorytetów, Komisja upoważnia Agencję do opracowania, w terminie sześciu miesięcy, projektu wytycznych ustanawiających podstawowe, jasne i obiektywne zasady harmonizacji przepisów określonych w art. 2c.
3. Opracowując te wytyczne, Agencja przeprowadza otwarte i przejrzyste formalne konsultacje z Europejską Siecią Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu i z innymi zainteresowanymi stronami.
4. Agencja przyjmuje projekt wytycznych w oparciu o te konsultacje. Wypowiada się na temat uwag otrzymanych w trakcie konsultacji i wyjaśnia, w jaki sposób je uwzględniła. Podaje również przyczyny ewentualnego nieuwzględnienia uwag.
5. Z własnej inicjatywy lub na wniosek Agencji Komisja może rozpocząć tę samą procedurę w celu zaktualizowania wytycznych.

Artykuł 2f

Opracowywanie przepisów dotyczących sieci

1. W ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia przez Agencję wytycznych i zgodnie z art. 2e, Komisja upoważnia Europejską Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu do opracowania projektu przepisów dotyczących sieci w pełni zgodnych z zasadami ustanowionymi w wytycznych.
2. Opracowując te przepisy dotyczące sieci, Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu uwzględnia techniczne doświadczenie podmiotów rynkowych i użytkowników sieci oraz informuje ich o postępach.
3. Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu przedkłada Agencji projekt przepisów.
4. Agencja przeprowadza otwarte i przejrzyste formalne konsultacje w związku z projektem przepisów dotyczących sieci.
5. Agencja przyjmuje projekt przepisów dotyczących sieci w oparciu o te konsultacje. Wypowiada się na temat uwag otrzymanych w trakcie konsultacji i wyjaśnia, w jaki sposób je uwzględniła. Podaje również przyczyny ewentualnego nieuwzględnienia uwag.
6. Z własnej inicjatywy lub na wniosek Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu Agencja może dokonać przeglądu obowiązujących przepisów dotyczących sieci zgodnie z tą samą procedurą.
7. Komisja może na zalecenie Agencji przedłożyć przepisy dotyczące sieci komitetowi, o którym mowa w art. 14 ust. 1, do ich ostatecznego zatwierdzenia zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 14 ust. 2.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 2g

Konsultacje

1. Realizując swoje zadania, **Agencja formalnie** prowadzi szeroko zakrojone, otwarte, przejrzyste konsultacje ze wszystkimi odpowiednimi uczestnikami rynku. Konsultacje obejmują przedsiębiorstwa dostarczające energię, klientów, użytkowników systemów, operatorów systemów dystrybucyjnych, operatorów systemów LNG i operatorów systemów magazynowych, w tym odpowiednie stowarzyszenia (branżowe), organy techniczne i grupy osób zainteresowanych.

2. Wszystkie dokumenty i protokoły spotkań dotyczących zagadnień wymienionych w ust. 1 podaje się do wiadomości publicznej.

3. Przed przyjęciem **wytycznych** oraz przepisów **dotyczących sieci** **Agencja przedstawia** uwagi otrzymane podczas konsultacji i **wyjaśnia, w jaki sposób zostały one uwzględnione**. Podaje ona również przyczyny ewentualnego nieuwzględnienia uwag.

4. Europejska Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu współpracuje z uczestnikami rynku i użytkownikami sieci zgodnie z art. 2f ust. 2.

Artykuł 2h

Koszty

Koszty związane z obszarami działalności Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu, o których mowa w art. 2a do 2i, ponoszą operatorzy systemów przesyłowych i są one uwzględniane przy obliczaniu taryf.

Artykuł 2i

Współpraca regionalna operatorów systemów przesyłowych

1. Operatorzy systemów przesyłowych nawiązują współpracę regionalną w ramach Europejskiej Sieci Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu, aby przyczynić się do realizacji zadań, o których mowa w art. 2c ust. 1. W szczególności, co dwa lata publikują oni regionalny plan inwestycyjny, a także mogą podejmować decyzje inwestycyjne w oparciu o regionalny plan inwestycyjny.

Regionalny plan inwestycyjny nie może być sprzeczny z dziesięcioletnim planem inwestycyjnym wymienionym w art. 2c ust. 1 lit. c).

2. Operatorzy sieci przesyłowych wspierają również uregulowania operacyjne w celu zapewnienia optymalnego zarządzania siecią, a także wspierają rozwój giełd energii, **skoordynowaną** alokację transgranicznej zdolności przesyłowej oraz **kompatybilność transgranicznych** mechanizmów bilansowania.

3. **Krajowe organy regulacyjne państw członkowskich i inne właściwe organy krajowe współpracują na wszystkich szczeblach z myślą o harmonizacji struktury rynku i o integracji swoich rynków krajowych przynajmniej na jednym lub kilku szczeblach regionalnych, stawiając w ten sposób pierwszy krok na drodze do w pełni zliberalizowanego rynku wewnętrznego. W szczególności wspierają one współpracę operatorów sieci przesyłowych na szczeblu regionalnym oraz ułatwiają ich regionalną integrację z myślą o utworzeniu konkurencyjnego rynku wewnętrznego, o ułatwieniu harmonizacji swoich ramowych przepisów regulacyjnych i technicznych oraz w szczególności, o zintegrowaniu nadal istniejących wysp w sieci gazowej.**

(*) Dz.U. L 262 z 22.9.2006, s. 1."

Środa, 9 lipca 2008 r.

4) Art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

a) Art. 3 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Taryfy lub metodologie ich obliczania stosowane przez operatorów systemów przesyłowych oraz operatorów systemów LNG i zatwierdzone przez urzędy regulacji zgodnie z art. 25 ust. 2 dyrektywy 2003/55/WE, jak również taryfy opublikowane zgodnie z art. 18 ust. 1 niniejszej dyrektywy są przejrzyste, uwzględniają potrzebę zachowania integralności systemu oraz potrzebę jego udoskonalania, odzwierciedlają faktycznie poniesione koszty w stopniu, w jakim koszty te odpowiadają tym, jakie ponosi porównywalny pod względem skuteczności i struktury operator sieci, oraz są przejrzyste, równocześnie zapewniając odpowiedni zwrot nakładów inwestycyjnych [...]. Taryfy lub metodologie wykorzystywane do ich obliczania stosowane są w sposób niedyskryminacyjny.”

b) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Taryfy lub metodologie stosowane do ich obliczania ułatwiają efektywny handel gazem oraz konkurencję, a zarazem unikają subsydiowania skrośnego pomiędzy użytkownikami sieci oraz dostarczają bodźców dla inwestycji, jak również utrzymują lub zapewniają współdziałanie sieci przesyłowych. Może to obejmować specjalne procedury regulacyjne dla nowych inwestycji.”

c) dodaje się następujący akapit w brzmieniu:

„Taryfy dla użytkowników sieci są ustalane odrębnie i niezależnie dla poszczególnych punktów wejścia do lub wyjścia z systemu przesyłowego. Opłaty sieciowe nie są obliczane na podstawie ścieżek kontraktowych. *Dostęp do sieci jest otwarty i niedyskryminacyjny dla nowych podmiotów wkraczających na rynek.*

Taryfy lub metodologie wykorzystywane do ich obliczania są stosowane w sposób niedyskryminacyjny i przejrzyste.”

5) Tytuł art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Usługi związane z dostępem stron trzecich dotyczące operatorów systemów przesyłowych;”

6) Dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Usługi związane z dostępem stron trzecich w zakresie instalacji magazynowych oraz instalacji LNG

1. Operatorzy instalacji LNG oraz instalacji magazynowych są zobowiązani:

- a) zapewnić oferowanie swoich usług wszystkim użytkownikom sieci w sposób niedyskryminacyjny, dostosowując je do popytu rynkowego; w szczególności, jeżeli operator instalacji LNG lub instalacji magazynowych oferuje te same usługi **jednocześnie** różnym odbiorcom, powinien oferować je na równoważnych warunkach umownych;
 - b) oferować usługi, które są zgodne z wykorzystaniem połączanego systemu transportu gazu, a także ułatwiać **swobodny** dostęp dzięki współpracy z operatorem systemu przesyłowego;
 - c) podawać do wiadomości publicznej stosowne informacje, w szczególności dane dotyczące wykorzystania i dostępności usług, w ramach czasowych kompatybilnych z odpowiednimi potrzebami handlowymi użytkowników instalacji magazynowych i instalacji LNG, **z zastrzeżeniem monitorowania takich publikacji przez właściwy organ.**
2. Operatorzy instalacji magazynowych są zobowiązani:
- a) zapewniać zarówno ciągłe, jak i przerywane usługi w zakresie dostępu stron trzecich; cena przerywanej zdolności przesyłowej odzwierciedla prawdopodobieństwo wystąpienia przerwy;
 - b) oferować użytkownikom instalacji magazynowych usługi zarówno krótko-, jak i długoterminowe;
 - c) oferować użytkownikom instalacji magazynowych usługi świadczone zarówno łącznie, jak też oddzielnie w zakresie przestrzeni magazynowej, zdolności wprowadzania i zdolności dostawczej.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Umowy w zakresie instalacji LNG oraz instalacji magazynowych nie mogą powodować dowolnego stosowania wyższych taryf, jeżeli są podpisane:

- a) poza rokiem gazowym z niestandardowymi datami rozpoczęcia lub
- b) z okresem trwania krótszym niż w przypadku standardowej rocznej umowy przesyłowej i magazynowej w ujęciu rocznym.

4. W stosownych przypadkach usługi związane z dostępem stron trzecich mogą być świadczone pod warunkiem przedstawienia odpowiednich gwarancji ze strony użytkowników sieci odnośnie do ich wiarygodności finansowej. Gwarancje takie nie mogą stanowić nieuzasadnionych barier wejścia na rynek i muszą być niedyskryminacyjne, przejrzyste i proporcjonalne.

5. Limity umowne w odniesieniu do wymaganej minimalnej przepustowości instalacji LNG i pojemności magazynowej są uzasadnione w oparciu o ograniczenia techniczne i umożliwiają mniejszym użytkownikom instalacji magazynowych uzyskanie dostępu do usług magazynowych."

7) W art. 5 dokonuje się następujących zmian:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Zasady dotyczące mechanizmów alokacji zdolności przesyłowej i procedur zarządzania ograniczeniami w przesyłach dotyczących operatorów systemów przesyłowych”

- b) *ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:*

„a) zapewniają właściwe bodźce ekonomiczne dla efektywnego i maksymalnego wykorzystania zdolności przesyłowej, ułatwiają inwestowanie w nową infrastrukturę i ułatwiają transgraniczny handel gazem.”

- c) *ustęp 3 otrzymuje brzmienie:*

„3. Operatorzy systemów przesyłowych wdrażają i podają do publicznej wiadomości niedyskryminacyjne, przejrzyste procedury zarządzania ograniczeniami w przesyłach, *ułatwiające transgraniczny handel gazem w sposób niedyskryminacyjny i zgodnie z zasadami wolnej konkurencji.*

Aby zapobiec ograniczeniom kontraktowym w przesyłach operator systemu przesyłowego oferuje niewykorzystaną zdolność przesyłową na rynku pierwotnym z co najmniej jednodniowym wyprzedzeniem, o ile nie uniemożliwia to realizacji długoterminowych umów o dostawę.”

- d) *skreśla się ust. 4;*

- e) *dodaje się ust. 6 w brzmieniu:*

„6. Operatorzy systemu przesyłowego regularnie oceniają popyt rynkowy na nowe inwestycje. W przypadku planowania nowych inwestycji operatorzy systemu przesyłowego regularnie oceniają popyt rynkowy *i uwzględniają kryteria bezpieczeństwa dostaw.*

7. W przypadku długookresowych fizycznych ograniczeń w przesyłach operatorzy systemów przesyłowych rozwiązują problem tych ograniczeń poprzez rozszerzenie istniejących zdolności przesyłowych o nowe zdolności przesyłowe zgodnie z popytem rynkowym. Aby ocenić popyt rynkowy, operatorzy systemów przesyłowych podejmują procedury mające na celu ocenę popytu i przyznanie przepustowości („open season procedures”).

8. Krajowe organy regulacyjne monitorują ograniczenia w przesyłach w ramach krajowych systemów gazowniczych i przyłączy.

Operatorzy systemów przesyłowych przedstawiają procedury zarządzania ograniczeniami w przesyłach, w tym mechanizmów alokacji zdolności przesyłowej, do zatwierdzenia krajowym organom regulacyjnym. Krajowe organy regulacyjne mogą zwrócić się o wprowadzenie poprawek do tych procedur przed ich zatwierdzeniem.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

8) Dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Zasady dotyczące mechanizmów alokacji przepustowości i pojemności oraz procedur zarządzania ograniczeniami w przesyłach w zakresie instalacji magazynowych oraz instalacji LNG

1. Maksymalna przepustowość instalacji magazynowych jest udostępniana uczestnikom rynku z uwzględnieniem integralności systemu i jego funkcjonowania.
2. Operatorzy instalacji LNG oraz instalacji magazynowych wprowadzają w życie i publikują niedyskryminacyjne i przejrzyste mechanizmy alokacji przepustowości, które:
 - a) zapewniają właściwe bodźce ekonomiczne dla efektywnego i maksymalnego wykorzystania przepustowości i ułatwiają inwestowanie w nową infrastrukturę;
 - b) są kompatybilne z mechanizmami rynkowymi, w tym z mechanizmami rynków umów natychmiastowych i węzłów wymiany handlowej, zarazem zachowując elastyczność i możliwość dostosowywania się do zmieniających się uwarunkowań rynkowych;
 - c) są zgodne z przyłączonymi systemami dostępu do sieci.
3. Umowy w zakresie instalacji LNG oraz instalacji magazynowych obejmują środki przeciwdziałające akumulacji rezerw przepustowości dzięki uwzględnieniu następujących zasad, które stosuje się w przypadkach kontraktowego ograniczenia przepustowości:
 - a) operator systemu **bezwzględnie** oferuje niewykorzystaną przepustowość instalacji LNG oraz instalacji magazynowych na rynku pierwotnym; w przypadku instalacji magazynowych następuje to z przynajmniej jednodniowym wyprzedzeniem i w ramach umowy bez gwarancji dostaw;
 - b) użytkownikom instalacji LNG oraz instalacji magazynowych, którzy chcą odsprzedać swoją zakontraktowaną przepustowość na rynku wtórnym, przysługuje takie prawo.

Środki te uwzględniają integralność danego systemu, jak również bezpieczeństwo dostaw.”

9) W art. 6 dokonuje się następujących zmian:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Wymogi przejrzystości dotyczące operatorów systemów przesyłowych”

b) skreśla się ust. 5;

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Operatorzy systemów przesyłowych podają do wiadomości publicznej informacje ex-post i ex-ante dotyczące podaży i popytu, oparte na zgłoszeniach zapotrzebowania, prognozach oraz zrealizowanych przepływach do i z systemu. Poziom szczegółowości informacji podawanych do wiadomości publicznej odzwierciedla informacje, którymi dysponuje operator systemu przesyłowego. **Właściwy organ gwarantuje publikowanie wszystkich niezbędnych informacji.**

Operatorzy systemów przesyłowych **na żądanie informują krajowy organ regulacyjny** o działaniach podjętych w celu zbilansowania systemu, jak również o poniesionych w związku z tym kosztach i wygenerowanych dochodach.

Zainteresowani uczestnicy rynku przekazują operatorom systemów przesyłowych dane określone w niniejszym artykule.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

10) Dodaje się art. 6a i 6b w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Wymogi przejrzystości w zakresie instalacji magazynowych i instalacji LNG

1. Operatorzy instalacji LNG oraz instalacji magazynowych podają do wiadomości publicznej szczegółowe informacje dotyczące oferowanych przez nich usług, jak również stosowanych warunków, wraz z informacjami technicznymi niezbędnymi użytkownikom instalacji LNG oraz instalacji magazynowych do uzyskania skutecznego dostępu do instalacji LNG oraz instalacji magazynowych.

2. Każdy operator instalacji LNG oraz instalacji magazynowych w odniesieniu do świadczonych przez siebie usług podaje do wiadomości publicznej informacje liczbowe o zakontraktowanej i dostępnej przepustowości instalacji LNG i pojemności instalacji magazynowych. Informacje te powinny być podawane regularnie i z zachowaniem ciągłości, w formie znormalizowanej i przyjaznej dla użytkownika. **Właściwy organ gwarantuje publikowanie wszystkich niezbędnych informacji.**

3. Informacje ujawniane przez operatorów instalacji LNG oraz instalacji magazynowych, wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia, powinny być w każdym przypadku zrozumiałe, zawierać jasno przedstawione dane liczbowe, powinny być łatwo dostępne i podawane w sposób niedyskryminacyjny.

4. Wszyscy operatorzy instalacji LNG i instalacji magazynowych podają do wiadomości publicznej informacje o ilości gazu w każdej instalacji magazynowej **lub grupie instalacji magazynowych w tej samej strefie równowagi** lub instalacji LNG, ilościach gazu wprowadzonych i odebranych, jak również o dostępnej pojemności instalacji magazynowych i dostępnej przepustowości instalacji LNG, w tym w odniesieniu do instalacji wyłączonych z dostępu stron trzecich. Informacje te są również przekazywane operatorom systemów przesyłowych, którzy podają je do wiadomości publicznej w ujęciu zbiorczym dla systemu lub podsystemu określonych poprzez odpowiednie punkty. Informacje powinny być aktualizowane co najmniej raz dziennie.

5. **W celu zapewnienia stosowania przejrzystych, obiektywnych i niedyskryminacyjnych taryf oraz w celu ułatwienia skutecznego wykorzystania infrastruktury operatorzy instalacji LNG i instalacji magazynowych lub odpowiednie organy regulacyjne publikują racjonalnie i odpowiednio szczegółowe informacje na temat ustalania, metodologii obliczania i struktury taryf w odniesieniu do infrastruktury w ramach określonego prawnie dostępu dla stron trzecich. Operatorzy instalacji LNG i instalacji magazynowych przekazują organom regulacyjnym do zatwierdzenia swoje procedury zarządzania ograniczeniami przesyłowymi wraz z alokacją zdolności. Przed zatwierdzeniem procedur organy regulacyjne mogą zażądać wprowadzenia do nich zmian.**

6. W wypadkach, gdy operator instalacji LNG lub instalacji magazynowych uzna, że nie jest uprawniony, ze względu na poufny charakter informacji, do podania do wiadomości publicznej wszystkich wymaganych danych, powinien zwrócić się do właściwych krajowych organów regulacyjnych o zezwolenie na ograniczenie zakresu publikacji w odniesieniu do danego punktu lub punktów.

Krajowe organy regulacyjne udzielają lub odmawiają zezwolenia po indywidualnym rozważeniu każdej sprawy, w szczególności uwzględniając potrzebę zachowania uzasadnionej poufności handlowej oraz cel utworzenia konkurencyjnego rynku wewnętrznego gazu. Jeżeli zezwolenie zostanie udzielone, informacje o dostępnej pojemności magazynowej i/lub przepustowości instalacji LNG są publikowane bez podawania danych liczbowych, których ujawnienie mogłoby naruszyć zasadę zachowania poufności.

Artykuł 6b

Wymogi w zakresie przechowywania danych dotyczące operatorów systemów przesyłowych

Operatorzy systemów przesyłowych, operatorzy instalacji magazynowych i operatorzy instalacji LNG przechowują przez pięć lat do dyspozycji krajowego urzędu regulacji, krajowego organu ds. konkurencji i Komisji wszystkie dane, o których mowa w art. 6 i 6a oraz w części 3 załącznika.”

11) W art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) na końcu ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zasady bilansowania muszą mieć charakter rynkowy.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

b) ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Aby umożliwić użytkownikom sieci podejmowanie środków zaradczych w odpowiednim czasie, operatorzy systemów przesyłowych przekazują on-line wystarczające, terminowe i wiarygodne informacje na temat statusu bilansowania użytkownika sieci.

Przekazywane informacje powinny odzwierciedlać poziom informacji, jakim dysponuje operator systemu przesyłowego oraz okres rozliczeniowy, za który naliczane są opłaty za niezbilansowanie.

Za przekazywanie takich informacji nie pobiera się opłat.”

c) skreśla się ust. 4, 5 i 6;

12) Artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Handel prawami do zdolności przesyłowej, przepustowości i pojemności

Każdy operator systemu przesyłowego, instalacji magazynowych oraz instalacji LNG podejmuje odpowiednie kroki mające na celu umożliwienie i ułatwienie wolnego handlu prawami do zdolności przesyłowej, przepustowości instalacji LNG i pojemności instalacji magazynowych. **Handel odbywa się z poszanowaniem zasad przejrzystości i niedyskryminacji.** Każdy taki operator opracowuje zharmonizowane umowy przesyłowe oraz korzystania z instalacji LNG i instalacji magazynowych oraz procedury obowiązujące na rynku pierwotnym w celu ułatwienia handlu prawami do zdolności przesyłowej, przepustowości i pojemności na rynku wtórnym oraz uznaje przeniesienia pierwotnych praw do korzystania ze zdolności przesyłowej, przepustowości i pojemności w przypadku, gdy zostanie o tym powiadomiony przez użytkowników sieci.

Urzędy regulacji będą powiadamiane o zharmonizowanych umowach i procedurach w zakresie przesyłu oraz korzystania z instalacji LNG i magazynowych.”

13) Dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Rynki detaliczne

W celu sprzyjania powstaniu właściwie funkcjonujących, **wydajnych** i przejrzystych rynków w skali regionalnej i wspólnotowej, państwa członkowskie zapewniają **dokładne** określenie funkcji i zakresu odpowiedzialności operatorów systemów przesyłowych, operatorów systemów dystrybucyjnych, dostawców i odbiorców oraz, w razie konieczności, innych uczestników rynku w odniesieniu do uzgodnień umownych, zobowiązań względem odbiorców, zasad dotyczących wymiany danych i rozliczeń, własności danych i odpowiedzialności za dokonywanie pomiarów zużycia.

Zasady te są podawane do wiadomości publicznej i podlegają przeglądowi przeprowadzanemu przez organy regulacyjne.”

14) Art. 9 ust. 1 i ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

Wytyczne dotyczące usług związanych z dostępem stron trzecich

1. W odpowiednich przypadkach **Komisja może przyjąć** wytyczne zapewniające minimalny stopień harmonizacji niezbędny do realizacji celu niniejszego rozporządzenia, **które** określają szczegóły dotyczące usług związanych z dostępem stron trzecich, w tym charakter, czas trwania i inne wymogi dotyczące tych usług zgodnie z art. 4 i 4a.

■

2. Wytyczne w sprawie **dostępu stron trzecich wspomniane w ust. 1**, dotyczące operatorów systemów przesyłowych, zawarte są w Załączniku.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Stosowanie i zmiana wytycznych dotyczących dostępu stron trzecich przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem, odzwierciedlają różnice pomiędzy krajowymi systemami gazowniczymi, dlatego też nie wymagają tworzenia na poziomie Wspólnoty jednolitych, szczególnie warunków dostępu stron trzecich. Wytyczne te mogą jednak ustanawiać minimalne wymagania, które należy spełnić w celu zapewnienia niedyskryminacyjnych i przejrzystych warunków dostępu do sieci niezbędnych na wewnętrznym rynku gazu i które mogą być następnie stosowane z uwzględnieniem różnic pomiędzy krajowymi systemami gazowymi.”

15) Art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie dbają, aby krajowe organy regulacyjne ustanowione zgodnie z art. 25 dyrektywy 2003/55/WE uzyskały uprawnienia do skutecznego zapewniania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, przyznając im uprawnienia, w odniesieniu do wszelkich pojedynczych naruszeń, umożliwiające bądź nakładanie skutecznych, zniechęcających i proporcjonalnych kar do wysokości 10 % obrotu operatora systemu na rynku krajowym, bądź uchylanie licencji operatorów. Państwa członkowskie informują o tym Komisję najpóźniej do dnia 1 stycznia 2010 r.; Komisja jest również bezzwłocznie informowana o wszystkich późniejszych zmianach.”

(16) Artykuł 14 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1 do 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.”

17) Art. 16 lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) gazociągów międzysystemowych między państwami członkowskimi, instalacji LNG i instalacji magazynowych oraz znacznego zwiększenia zdolności przesyłowej lub pojemności istniejącej infrastruktury oraz modyfikacji tej infrastruktury, umożliwiających dostęp do nowych źródeł dostaw gazu, wymienionych w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/55/WE i wyłączonych ze stosowania postanowień art. 7, 18, 19, 20 lub 25 ust. 2, 3 i 4 tej dyrektywy, o ile są one wyłączone ze stosowania przepisów wymienionych w niniejszym akapicie, z wyjątkiem art. 6a ust. 4 niniejszego rozporządzenia; lub”

18) W załączniku dokonuje się następujących zmian:

a) tytuł punktu 1 otrzymuje brzmienie:

„Usługi związane z dostępem stron trzecich dotyczące operatorów systemów przesyłowych”

b) tytuł punktu 2 otrzymuje brzmienie:

„Zasady działania mechanizmów alokacji zdolności przesyłowej i procedury zarządzania ograniczeniami w przesyłach dotyczące operatorów systemów przesyłowych oraz ich stosowanie w przypadku ograniczeń kontraktowych w przesyłach ¶”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Środa, 9 lipca 2008 r.

Wewnętrzny rynek gazu ziemnego *I**

P6_TA(2008)0347

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego (COM(2007)0529 — C6-0317/2007 — 2007/0196(COD))

(2009/C 294 E/48)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0529),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 47 ust. 2, art. 55 i art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0317/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0257/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0196

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy parlamentu europejskiego i rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2, art. 55 i art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ^{||},

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 19.8.2008, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. C 172 z 5.7.2008, str. 55.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r.

Środa, 9 lipca 2008 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wewnętrzny rynek gazu, wprowadzany stopniowo na całym obszarze Wspólnoty od 1999 r., ma na celu zapewnienie prawdziwej możliwości wyboru wszystkim konsumentom w Unii Europejskiej bez względu na to czy są oni obywatelami czy przedsiębiorcami, stworzenie nowych możliwości gospodarczych oraz zwiększenie poziomu handlu transgranicznego, co ma służyć osiągnięciu korzyści wynikających z energooszczędności, konkurencyjnych cen i wyższych standardów obsługi, jak również przyczynić się do bezpieczeństwa dostaw i racjonalnego wykorzystania energii.
- (2) Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽¹⁾ wniosła znaczący wkład w utworzenie ^{||} wewnętrznego rynku gazu.
- (3) Obecnie jednak nie można zagwarantować **wszystkim przedsiębiorstwom we wszystkich państwach członkowskich** prawa do sprzedawania gazu w innym państwie członkowskim na równych prawach z przedsiębiorstwami krajowymi, bez dyskryminacji i występowania ze słabszej pozycji. W szczególności nie istnieje jeszcze niedyskryminacyjny dostęp do sieci ani równie skuteczny nadzór regulacyjny we wszystkich państwach członkowskich, gdyż ramy prawne są niewystarczające.
- (4) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r., zatytułowanym „Europejska polityka energetyczna” ^{||}, zwrócono szczególną uwagę na zasadnicze znaczenie zakończenia budowy wewnętrznego rynku gazu ziemnego oraz stworzenia jednakowych warunków konkurencji dla wszystkich przedsiębiorstw gazu ziemnego prowadzących przedsiębiorstwo we Wspólnocie. Komunikat Komisji tej samej daty w sprawie perspektyw rynku wewnętrznego energii elektrycznej i gazu oraz jej sprawozdanie końcowe w sprawie dochodzenia w ramach art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w odniesieniu do europejskich sektorów gazu i energii elektrycznej z badania konkurencji w sektorze wykazały, że obecne przepisy i środki nie zapewniają podstaw niezbędnych dla osiągnięcia celu, jakim jest właściwie funkcjonujący rynek wewnętrzny.
- (5) Bez skutecznego oddzielenia sieci od działalności w zakresie produkcji i dostaw istnieje ryzyko dyskryminacji w zakresie eksploatacji sieci oraz zniechęcania pionowo zintegrowanych przedsiębiorstw do dokonywania stosownych inwestycji w posiadane sieci.
- (6) **Państwa członkowskie powinny promować współpracę i monitorować skuteczność sieci na szczeblu regionalnym. Niektóre państwa członkowskie złożyły już wniosek, który pozwoliłby osiągnąć taki cel.**
- (7) Obowiązujące obecnie zasady prawnego i funkcjonalnego wydzielenia nie doprowadziły dotychczas do skutecznego wydzielenia operatorów systemu przesyłowego **w każdym państwie członkowskim, częściowo ze względu na fakt, że istniejące prawodawstwo wspólnotowe nie zostało całkowicie wdrożone.** Na posiedzeniu w Brukseli w dniach 8 i 9 marca 2007 r. Rada Europejska wezwała Komisję do opracowania wniosków legislacyjnych w zakresie skutecznego oddzielenia działań związanych z dostawą i produkcją energii od działań związanych z eksploatacją sieci.
- (8) Jedynie zniesienie naturalnych tendencji pionowo zintegrowanych przedsiębiorstw do stosowania dyskryminacji względem konkurentów w zakresie dostępu do sieci oraz inwestycji jest w stanie zagwarantować skuteczne wydzielenie. Wydzielenie własnościowe, które zakłada wyznaczenie właściciela sieci na operatora sieci zachowującego niezależność od wszelkich przedsiębiorstw związanych z dostawami i produkcją, jest bezspornie najskuteczniejszym i najbardziej stabilnym sposobem na rozwiązywanie nieuniknionego konfliktu interesów oraz zapewnienie bezpieczeństwa dostaw. Z tej przyczyny Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie perspektyw rynku wewnętrznego energii elektrycznej i gazu ⁽²⁾ ^{||} określił wydzielenie własnościowe na poziomie przesyłu jako najskuteczniejsze narzędzie wspierania inwestycji w infrastrukturę w niedyskryminujący sposób, sprawiedliwego dostępu do sieci dla nowych podmiotów oraz przejrzystego rynku. Dlatego też państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zapewnienia, że ta sama osoba lub te same osoby nie są uprawnione do sprawowania kontroli — włączając w to posiadanie prawa akcjonariuszy mniejszościowych do blokowania decyzji w kwestiach o znaczeniu strategicznym, takich jak inwestycje — nad przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w zakresie produkcji lub dostaw, i jednocześnie do wykonywania jakichkolwiek praw względem operatora systemu przesyłowego lub do posiadania w nich udziałów. Przeciwnie, sprawowanie kontroli nad operatorem systemu przesyłowego powinno wykluczać możliwość posiadania jakichkolwiek udziałów w przedsiębiorstwie dostaw lub wykonywania względem niego jakichkolwiek praw.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str. 57.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 206.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (9) Każdy wdrażany system wydzielania powinien być skuteczny w zakresie eliminowania wszelkich konfliktów interesów między producentami i operatorami systemów przesyłowych, aby stworzyć system zachęcający do niezbędnych inwestycji i zapewnić dostęp nowych podmiotów w oparciu o przejrzyste i skuteczne przepisy regulacyjne, i nie może tworzyć uciążliwego lub skomplikowanego systemu prawnego dla krajowych organów regulacyjnych, którego wdrożenie byłoby trudne lub kosztowne.
- (10) Gaz importuje się do Unii Europejskiej głównie i w coraz większym stopniu z krajów trzecich. W związku z tym, w prawodawstwie wspólnotowym należy uwzględnić specyfikę integracji sektora gazu z rynkiem światowym, łącznie z różnicami między rynkami poszukiwań i wydobywania surowców (upstream) oraz handlu detalicznego i dystrybucji (downstream).
- (11) Ponieważ w ramach wydzielania własnościowego wymagana jest w niektórych przypadkach restrukturyzacja przedsiębiorstw, państwom członkowskim, **które postanowią przeprowadzić wydzielanie własnościowe**, należy przydzielić dodatkowy czas na zastosowanie tych przepisów. Co więcej, ze względu na pionowe powiązania między sektorami energii elektrycznej i gazu, przepisy dotyczące wydzielania powinny mieć zastosowanie do obu sektorów.
- (12) Państwa członkowskie, które tego sobie życzą, mogą stosować przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące rzeczywistego i skutecznego rozdzielenia systemów przesyłowych i operatorów sieci przesyłowych. Taki podział jest skuteczny pod warunkiem, że pomaga on zagwarantować niezależność operatorów systemu przesyłowego oraz wydajny jeżeli zapewnia właściwsze ramy regulacyjne gwarantujące sprawiedliwą konkurencję, wystarczające inwestycje, dostęp dla nowych uczestników rynku oraz integrację rynków gazu ziemnego. Taki podział opiera się ponadto na środkach natury organizacyjnej, dotyczących zarządzania operatorami sieci przesyłowych oraz na środkach dotyczących inwestycji, przyłączania do sieci nowych zdolności produkcyjnych i integracji rynków poprzez współpracę regionalną oraz spełnia wymogi ustalone na powyższym posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 8-9 marca 2007 r.
- (13) Państwa członkowskie powinny wspierać współpracę regionalną, mając możliwość powołania regionalnego koordynatora odpowiedzialnego za ułatwianie dialogu pomiędzy właściwymi organami krajowymi. Nowi producenci i dostawcy powinni być ponadto przyłączani do sieci w skuteczny sposób w odpowiednim czasie.
- (14) W celu zapewnienia właściwego wdrożenia niniejszej dyrektywy Komisja powinna pomóc tym państwom członkowskim, które napotykają problemy z tym związane.
- (15) Cel, jakim jest zintegrowana europejska sieć energetyczna, jest zasadniczy dla bezpieczeństwa dostaw i właściwego funkcjonowania wewnętrznego rynku gazu. Komisja powinna zatem, w konsultacji z zainteresowanymi podmiotami (zwłaszcza z operatorami systemów przesyłowych i z Agencją ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki („Agencja”) utworzoną na podstawie rozporządzenia (WE) nr .../2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie utworzenia Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki] ⁽¹⁾), ocenić wykonalność utworzenia wspólnego europejskiego operatora systemu przesyłowego i przeanalizować koszty i korzyści z punktu widzenia integracji rynkowej, a także skutecznego i bezpiecznego funkcjonowania sieci przesyłowej.
- (16) Aby zapewnić całkowitą niezależność działalności związanej z eksploatacją sieci od przedsiębiorstw związanych z dostawami i produkcją, a także aby uniemożliwić wymianę jakichkolwiek poufnych informacji, ta sama osoba nie powinna pełnić funkcji członka organów kierowniczych zarówno operatora systemu przesyłowego, jak też przedsiębiorstwa zajmującego się działalnością produkcyjną lub przedsiębiorstwa dostaw. Z tego samego powodu ta sama osoba nie powinna być uprawniona do mianowania członków organów kierowniczych operatora systemu przesyłowego i do jednoczesnego posiadania udziałów w przedsiębiorstwie dostaw.
- (17) Ustanowienie operatorów systemu przesyłowego zachowujących niezależność od przedsiębiorstw związanych z dostawami i produkcją powinno umożliwić pionowo zintegrowanym przedsiębiorstwom utrzymanie własności aktywów sieci przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego oddzielenia interesów, pod warunkiem, że niezależny operator systemu przesyłowego pełni wszystkie funkcje operatora sieci, oraz że wdrożona zostanie szczegółowa regulacja i szeroko zakrojone mechanizmy kontroli regulacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L ...

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (18) W przypadku, gdy przedsiębiorstwo będące właścicielem systemu przesyłowego stanowi część pionowo zintegrowanego przedsiębiorstwa, państwa członkowskie powinny otrzymać możliwość dokonania wyboru pomiędzy **dwoma opcjami**: wydzieleniem własnościowym lub **ustanowieniem niezależnego operatora systemu lub skutecznym i wydajnym wydzieleniem**.
- (19) **W celu zwiększenia konkurencji na wewnętrznym rynku gazu należy umożliwić odbiorcom niebędącym gospodarstwami domowymi wybór dostawców, jak również podpisanie umów zabezpieczających dostawę gazu z kilkoma dostawcami. Takich odbiorców należy chronić przed klauzulami o wyłączności, które mają na celu wyeliminowanie konkurencyjnych i/lub uzupełniających ofert.**
- (20) Przy wdrażaniu skutecznego wydzielenia należy przestrzegać zasady niedyskryminacji pomiędzy sektorem publicznym i prywatnym. Aby cel ten mógł zostać osiągnięty, ta sama osoba nie powinna mieć możliwości wywierania żadnego wpływu, samodzielnie lub wspólnie z innymi osobami, na skład, głosowanie lub decyzje organów zarówno operatorów systemu przesyłowego, jak i przedsiębiorstw dostawców. ■
- (21) ■ Oddzielenie działalności związanej z eksploatacją sieci od działalności dostawczej powinno obowiązywać na całym obszarze Wspólnoty ■. Powinno stosować się to w równym stopniu do przedsiębiorstw prowadzących przedsiębiorstwo w UE jak i przedsiębiorstw prowadzących przedsiębiorstwo na terytorium państw trzecich. W celu zapewnienia skutecznego oddzielenia działalności związanej z eksploatacją sieci od działalności dostawczej na całym obszarze Wspólnoty, krajowe organy regulacyjne powinny zostać upoważnione do odmowy przyznania certyfikacji tym operatorom systemu przesyłowego, którzy nie stosują się do zasad wydzielenia. Aby zapewnić konsekwentne stosowanie na całym obszarze Wspólnoty oraz przestrzeganie międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty, **Agencja** powinna mieć prawo do dokonywania przeglądu decyzji w sprawie certyfikacji podjętych przez krajowe organy regulacyjne.
- (22) Zabezpieczenie dostaw energii stanowi jeden z zasadniczych elementów bezpieczeństwa publicznego i w związku z tym jest ściśle powiązane ze sprawnym funkcjonowaniem wewnętrznego rynku gazu ■ **oraz z integracją odizolowanych rynków państw członkowskich**. Gaz może dotrzeć do obywateli Unii jedynie za pośrednictwem sieci przesyłowych. Funkcjonujące **otwarte** rynki gazowe **zapewniające realne możliwości handlowe**, a w szczególności sieci oraz inne aktywa powiązane z dostawami gazu, są niezbędne dla konkurencyjności gospodarki oraz dobrobytu obywateli Unii. Z zastrzeżeniem jej międzynarodowych zobowiązań, Komisja jest zdania, że sektor przesyłu gazu ma ogromne znaczenie dla Wspólnoty, w związku z czym niezbędne są dodatkowe środki ochrony odnoszące się do wpływu krajów trzecich, tak aby nie dopuścić do jakichkolwiek zagrożeń dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego Wspólnoty oraz dla dobrostanu obywateli Unii. Środki takie są również niezbędne dla zapewnienia zgodności z przepisami dotyczącymi rzeczywistego wydzielenia.
- (23) Niezbędne jest zapewnienie niezależności operatorów systemu magazynowania, tak aby usprawnić dostęp stron trzecich do instalacji magazynowych, które są konieczne z technicznego lub ekonomicznego punktu widzenia dla zagwarantowania skutecznego dostępu do systemu dla realizacji dostaw do odbiorców. Za właściwe uznaje się zatem rozwiązanie, w którym instalacje magazynowe są prowadzone przez podmioty prawnie odrębne, posiadające skuteczne prawo do podejmowania decyzji odnoszących się do aktywów koniecznych dla utrzymania, eksploatacji i rozbudowy instalacji magazynowych. Niezbędne jest również zwiększenie jawności w zakresie zdolności magazynowej oferowanej stronom trzecim poprzez zobowiązanie państw członkowskich do sprecyzowania i opublikowania niedyskryminujących, jasnych ram, które określą odpowiedni system regulacyjny odnoszący się do instalacji magazynowych.
- (24) Niedyskryminacyjny dostęp do sieci dystrybucyjnej decyduje o dostępie dostawcy do odbiorców na poziomie detalicznym. Możliwości stosowania dyskryminacji w zakresie dostępu stron trzecich oraz inwestycji są jednak na poziomie dystrybucyjnym mniejsze niż na poziomie przesyłu, gdyż na poziomie dystrybucyjnym ograniczenia przesyłowe i wpływ przedsiębiorstw związanych z produkcją są zazwyczaj mniej istotne niż na poziomie przesyłu. Co więcej, funkcjonalne wydzielenie operatorów systemu dystrybucyjnego stało się, zgodnie z dyrektywą 2003/55/WE, obowiązkowe dopiero od dnia 1 lipca 2007 r. i jego wpływ na rynek wewnętrzny musi dopiero zostać oceniony. Obowiązujące obecnie zasady prawnego i funkcjonalnego wydzielenia mogą doprowadzić do skutecznego wydzielenia pod warunkiem, że będą one wyraźniej określone, właściwie realizowane i ściśle monitorowane. Mając na względzie stworzenie jednakowych warunków konkurencji na poziomie detalicznym, należy monitorować działalność operatorów systemu dystrybucyjnego, aby zapobiec wykorzystywaniu przez nich swojej integracji pionowej do umocnienia pozycji konkurencyjnej, zwłaszcza w stosunku gospodarstw domowych i innych małych odbiorców.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (25) **Państwa członkowskie powinny podjąć konkretne środki w celu wsparcia szerszego stosowania biogazu i gazu z biomasy, których producenci powinni uzyskać niedyskryminujący dostęp do systemów gazowniczych, pod warunkiem, że dostęp ten pozostaje w ciągłej zgodności z odpowiednimi przepisami technicznymi i normami bezpieczeństwa.**
- (26) Dyrektywa 2003/55/WE wprowadziła wymóg, aby państwa członkowskie ustanowiły krajowe urzędy regulacji posiadające szczególne uprawnienia. Jak pokazuje jednak doświadczenie, na przeszkodzie skuteczności regulacji stoi często brak niezależności krajowych urzędów regulacji od władz, a także niewystarczające uprawnienia i zdolność decyzyjna. Z tej przyczyny Rada Europejska, na powyższym posiedzeniu w Brukseli || wezwała Komisję do opracowania wniosków legislacyjnych, zapewniających dalszą harmonizację uprawnień i zwiększanie niezależności krajowych urzędów regulacji.
- (27) Jeśli rynek wewnętrzny ma funkcjonować w sposób poprawny, krajowe urzędy regulacji muszą mieć możliwość podejmowania decyzji we wszelkich istotnych kwestiach regulacyjnych, jak również muszą być w pełni niezależne od wszelkich innych interesów **przedsiębiorstw** publicznych bądź prywatnych.
- (28) Krajowe urzędy regulacji powinny posiadać uprawnienia do wydawania wiążących decyzji w odniesieniu do **operatorów sieci** oraz do nakładania skutecznych, odpowiednich i odstraszających sankcji na **tych operatorów sieci**, którzy nie wywiązują się ze swoich zobowiązań. Należy również przyznać im uprawnienia do podejmowania decyzji, niezależnie od stosowania reguł konkurencji, w sprawie wszelkich stosownych środków **dotyczących dostępu do sieci dla zapewnienia skutecznej konkurencji, niezbędnej** dla właściwego funkcjonowania rynku, jak również do zapewnienia wysokich standardów usług publicznych zgodnie z otwarciem rynku, ochrony słabych ekonomicznie odbiorców, oraz pełnej skuteczności środków || ochrony konsumentów. Przepisy te powinny pozostawać bez uszczerbku zarówno dla uprawnień Komisji w zakresie stosowania reguł konkurencji, włącznie z badaniem połączeń przedsiębiorstw o wymiarze wspólnotowym, jak i dla reguł dotyczących rynku wewnętrznego, takich jak swobodny przepływ kapitału.
- (29) **Krajowe urzędy regulacji i organy nadzoru rynków finansowych powinny współpracować, aby umożliwić sobie wzajemnie wgląd na swoje rynki. Powinny one też posiadać uprawnienia do pozyskiwania właściwych informacji od przedsiębiorstw gazowniczych w oparciu o odpowiednie i wystarczające dochodzenia, do rozstrzygania sporów i nakładania skutecznych sankcji.**
- (30) Inwestycje w znaczące elementy nowej infrastruktury wymagają zdecydowanego wsparcia przy jednoczesnym zapewnieniu właściwego funkcjonowania wewnętrznego rynku gazu ziemnego. W celu zwiększenia korzystnego wpływu objętych odstępstw projektów infrastrukturalnych na konkurencję i bezpieczeństwo dostaw, należy zbadać zainteresowanie ze strony rynku w trakcie fazy planowania projektu, jak również wprowadzić reguły zarządzania ograniczeniami przesyłowymi. W przypadku, gdy infrastruktura jest zlokalizowana na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, Agencja || powinna rozpatrywać wnioski o zastosowanie odstępstwa w celu lepszego uwzględnienia następstw transgranicznych oraz ułatwienia obsługi administracyjnej. Ponadto, uwzględniając szczególnie profil ryzyka tego rodzaju dużych projektów infrastrukturalnych objętych zwolnieniem, należy umożliwić czasowe zwolnienie przedsiębiorstw dostaw i przedsiębiorstw produkcyjnych z obowiązku stosowania zasad pełnego wydzielenia w odniesieniu do rozpatrywanych projektów. Powinno mieć to w szczególności zastosowanie, z przyczyn związanych z bezpieczeństwem dostaw, do nowych rurociągów w obrębie Wspólnoty transportujących gaz z krajów trzecich do Wspólnoty.
- (31) Wewnętrzny rynek gazu ponosi konsekwencje braku płynności i przejrzystości, który przeszkadza skutecznej alokacji zasobów, zabezpieczeniu przed ryzykiem oraz wejściu nowych podmiotów na rynek. Niezbędne jest zwiększenie zaufania do rynku, jego płynności oraz liczby uczestników rynku, dlatego też należy zwiększyć nadzór regulacyjny nad przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność związaną z dostawami gazu. Wymogi takie nie powinny naruszać obowiązujących obecnie wspólnotowych przepisów dotyczących rynków finansowych, lecz powinny być z nimi zgodne. Niezbędna jest współpraca pomiędzy krajowymi urzędami regulacji i organami nadzoru rynków finansowych, tak aby umożliwiły sobie one nawzajem przegląd rynków, których to dotyczy.
- (32) **Strukturalne ograniczenia rynku gazu wynikające z koncentracji dostawców, długoterminowe kontrakty, na których opierają się dostawy, oraz brak płynności dystrybucji (downstream) prowadzą do nieprzejrzystych struktur cenowych. Jasna struktura kosztów wymaga większej przejrzystości w ustalaniu cen, dlatego też należałoby wprowadzić obowiązek handlowy.**

Środa, 9 lipca 2008 r.

- I**
- (33) Wymogi usług o charakterze użyteczności publicznej oraz związane z nimi wspólne minimalne standardy muszą być w dalszym ciągu umacniane w celu zapewnienia, że wszyscy odbiorcy mogą odnieść korzyści wynikające z konkurencji. Kluczowym aspektem dostaw dla odbiorców jest dostęp do danych na temat zużycia, dlatego też odbiorcy muszą być w posiadaniu dotyczących ich danych tak, aby mogli zwracać się do konkurujących przedsiębiorstw o składanie ofert w oparciu o te dane. Odbiorcy powinni również posiadać prawo do odpowiedniej informacji o własnym zużyciu energii. Regularnie przekazywane informacje na temat kosztów energii będą zachęcać do oszczędzania energii, gdyż dzięki nim odbiorcy uzyskają bezpośrednie informacje zwrotne dotyczące skutków inwestycji służących energooszczędności oraz zmiany postępowania.
- (34) *Wymogi usług o charakterze użyteczności publicznej oraz związane z nimi wspólne minimalne standardy muszą być w dalszym ciągu umacniane w celu zagwarantowania, że usługi związane z gazem naturalnym są dostępne ludności oraz małym i średnim przedsiębiorstwom.*
- (35) *Państwa członkowskie powinny zagwarantować instalację indywidualnych inteligentnych liczników zgodnie z dyrektywą 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych ⁽¹⁾, w celu przekazania konsumentom dokładnych informacji na temat zużycia energii oraz zapewnienia wydajności energetycznej użytkowników końcowych.*
- (36) *Konsumentom powinni zajmować centralną pozycję w niniejszej dyrektywie. Należy poszerzyć i zagwarantować obowiązujące prawa konsumenckie, które powinny obejmować większą przejrzystość i przedstawicielstwo. Ochrona odbiorcy oznacza, że wszyscy odbiorcy powinni móc korzystać z konkurencyjnego rynku. Krajowe urzędy regulacji powinny egzekwować prawa konsumentów, tworząc zachęty i nakładając sankcje na przedsiębiorstwa, które nie przestrzegają zasad ochrony konsumentów i konkurencji.*
- (37) *Konsumentom powinni mieć dostęp do jasnych i zrozumiałych informacji na temat ich praw w odniesieniu do sektora energetycznego. Zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 5 lipca 2007 r. zatytułowanym „W kierunku Europejskiej karty praw odbiorców energii”, Komisja powinna przedstawić, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym krajowymi organami regulacyjnymi, organizacjami konsumentów i partnerami społecznymi, dostępną, przyjazną użytkownikom kartę zawierającą prawa odbiorców energii już istniejące w prawie wspólnotowym, w tym w niniejszej dyrektywie. Dostawcy energii powinni zapewnić, aby wszyscy konsumenci otrzymali egzemplarz tej karty i aby była ona publicznie dostępna.*
- (38) *Aby zwiększyć bezpieczeństwo dostaw w duchu solidarności, państwa członkowskie powinny blisko współpracować, zwłaszcza w przypadku kryzysu dostaw energii. Za podstawę tej współpracy powinna służyć dyrektywa Rady 2004/67/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. dotycząca środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego ⁽²⁾.*
- (39) *Mając na uwadze utworzenie wewnętrznego rynku gazu, państwa członkowskie powinny wspierać integrację rynków krajowych i współpracę operatorów sieci na szczeblu europejskim i regionalnym. Inicjatywy dotyczące integracji regionalnej stanowią etap pośredni, mający kluczowe znaczenie dla urzeczywistnienia integracji wewnętrznych rynków energetycznych, która jest celem końcowym. Szczebel regionalny umożliwia przyspieszenie procesu, dając poszczególnym zainteresowanym podmiotom, państwom członkowskim, krajowym organom regulacyjnym i operatorom sieci przesyłowych możliwość współpracy w zakresie konkretnych problemów.*
- (40) *Jednym z głównych celów niniejszej dyrektywy powinien być rozwój prawdziwie wspólnotowej sieci gazociągów i w tym celu regulacyjne kwestie dotyczące wzajemnych połączeń transgranicznych i rynków regionalnych należy pozostawić w gestii Agencji.*
- (41) *Krajowe organy regulacyjne powinny udostępniać informacje uczestnikom rynku, między innymi aby umożliwić Komisji pełnienie przypisanej jej roli polegającej na obserwowaniu i monitorowaniu europejskiego rynku gazu i jego rozwoju w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, w tym takich aspektów jak podaż i popyt, infrastruktura przesyłowa i dystrybucyjna, handel transgraniczny, inwestycje, ceny hurtowe i detaliczne, płynność rynku, poprawa sytuacji w zakresie ochrony środowiska oraz zwiększenie wydajności.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, str. 64.⁽²⁾ Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 92.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (42) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie utworzenie w pełni funkcjonalnego wewnętrznego rynku gazu, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, może zaś, ze względu na zakres i skutki działań, być lepiej osiągnięty na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (43) **Państwa członkowskie powinny rozważyć wspólnie z zainteresowanymi partnerami społecznymi następstwa zmiany dyrektywy 2003/55/WE, w szczególności różne modele zapewnienia niezależności operatorów systemu przesyłowego, w zakresie zatrudnienia, warunków pracy i informacji na ich temat, konsultacji i prawa pracowników do udziału w zarządzaniu w celu zmniejszenia negatywnych skutków.**
- (44) Rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2005 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego ⁽¹⁾ zapewnia Komisji możliwość przyjęcia wytycznych w celu osiągnięcia wymaganego stopnia harmonizacji. Wytyczne takie, które są tym samym wiążącymi środkami wykonawczymi, stanowią użyteczne narzędzie, które w razie konieczności może być szybko dostosowane.
- (45) Dyrektywa 2003/55/WE stanowi, że niektóre środki należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (46) Decyzja 1999/468/WE została zmieniona decyzją Rady 2006/512/WE ⁽³⁾, która wprowadziła procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą w odniesieniu do środków o zasięgu ogólnym, mających na celu zmianę innych niż istotne elementów aktu podstawowego przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, między innymi poprzez uzupełnienie jej o nowe, inne niż istotne elementy.

I

- (47) Dyrektywa 2003/55/WE powinna zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2003/55/WE

W dyrektywie 2003/55/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ustalone w niniejszej dyrektywie, dotyczące gazu ziemnego, łącznie ze skroplonym gazem ziemnym (LNG), mogą mieć zastosowanie w niedyskryminujący sposób również w przypadku biogazu i gazu z biomasy albo innych rodzajów gazu, pod warunkiem, że ich wprowadzanie do systemu i transport systemem przeznaczonym dla gazu ziemnego są technicznie wykonalne i bezpieczne.”

2) W art. 2 dokonuje się następujących zmian:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. »przesył« oznacza transport gazu ziemnego siecią składającą się głównie z gazociągów wysokociśnieniowych z wyłączeniem sieci gazociągów kopalnianych lub część gazociągów wysokociśnieniowych używanych przede wszystkim w ramach dystrybucji lokalnej gazu ziemnego, w celu dostarczenia go odbiorcom, ale nie oznacza dostaw;”

⁽¹⁾ Dz.U. L 289 z 3.11.2005, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||.

⁽³⁾ Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11.

Środa, 9 lipca 2008 r.

b) Punkt 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„9. »instalacja magazynowa« oznacza instalację używaną do magazynowania gazu ziemnego i będącą własnością przedsiębiorstwa gazowniczego lub eksploatowaną przez nie, włącznie z częścią instalacji LNG używaną do magazynowania LNG, ale z wyłączeniem części wykorzystywanej wyłącznie do działalności produkcyjnej oraz z wyłączeniem urządzeń przeznaczonych wyłącznie dla operatorów systemu przesyłowego dla realizacji ich zadań;”

c) Punkt 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„14. »instalacje pomocnicze« oznaczają wszelkie instalacje pomocnicze konieczne do zapewnienia dostępu i eksploatacji sieci przesyłowych lub dystrybucyjnych lub instalacji LNG lub instalacji magazynowych, włączywszy instalacje dla bilansowania obciążenia, instalacje mieszalnikowe i wtrysku gazów obojętnych, ale z wyłączeniem instalacji przeznaczonych wyłącznie dla operatorów systemu przesyłowego dla realizacji ich zadań;”

d) Punkt 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„17. »gazociąg międzysystemowy« oznacza dalekobieżny gazociąg przekraczający granicę między państwami członkowskimi głównie w celu połączenia krajowych systemów przesyłowych tych państw członkowskich;”

e) punkt 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„20. »przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo« oznacza przedsiębiorstwo gazownicze lub grupę przedsiębiorstw gazownicznych, w których ta sama osoba lub te same osoby są uprawnione, bezpośrednio lub pośrednio, do sprawowania kontroli w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (*), gdy dane przedsiębiorstwo lub dana grupa przedsiębiorstw prowadzi przynajmniej jedną z wymienionych działalności: przesył, dystrybucja, LNG lub magazynowanie, oraz przynajmniej jedną z działalności: produkcja albo dostawa gazu ziemnego;

(*) Dz.U. L 24 z 29.1.2004, str. 1.”

f) Dodaje się punkty 34 do 36 w następującym brzmieniu:

„34. »kontrakt na dostawy gazu« oznacza kontrakt na dostawy gazu ziemnego, ale nie obejmuje derywatu gazowego;

35. »derywat gazowy« oznacza instrument finansowy wyszczególniony w jednej z sekcji C5, C6 lub C7 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (*), gdy instrument ten odnosi się do gazu ziemnego;

36. »kontrola« oznacza wszelkie prawa, umowy lub inne środki, które osobno lub w połączeniu i przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych lub prawnych stwarzają możliwość wywierania decydującego wpływu na przedsiębiorstwo, w szczególności poprzez:

- a) prawa własności lub prawa korzystania w odniesieniu do wszystkich lub do części składników majątkowych przedsiębiorstwa;
- b) prawa lub umowy, które umożliwiają decydujący wpływ na skład, głosowanie lub decyzje organów przedsiębiorstwa.

W celu uniknięcia wątpliwości, długoterminowa umowa przesyłowa zawarta przez przedsiębiorstwo, które posiada udziały w działalności w zakresie dostaw lub produkcji nie oznacza kontroli nad systemem przesyłowym.

37. »odizolowany rynek« oznacza państwo członkowskie nieposiadające wzajemnego połączenia z krajowymi systemami przesyłowymi innego państwa członkowskiego oraz/lub którego dostawy gazu kontrolowane są przez osobę lub osoby z kraju trzeciego;

Środa, 9 lipca 2008 r.

38. »przedsięwzięcie mające na względzie interes europejski« oznacza przedsięwzięcie w zakresie infrastruktury gazowej, które prowadzi do wykorzystywania przez Wspólnotę nowych źródeł gazu, a także do większej dywersyfikacji obecnych dostaw gazu w więcej niż jednym państwie członkowskim;
39. »uczciwa i niezakłócona konkurencja na otwartym rynku« oznacza wspólne możliwości i równy dostęp dla wszystkich dostawców w Unii Europejskiej, za które odpowiedzialne są państwa członkowskie, krajowe organy regulacyjne i agencja (**);
40. »ubóstwo energetyczne« oznacza sytuację, w której członek gospodarstwa domowego nie może pozwolić sobie na ogrzanie własnego gospodarstwa domowego do odpowiedniego poziomu ustalanego w oparciu o poziomy zalecane przez Światową Organizację Zdrowia;
41. »przystępna cena« oznacza cenę określaną przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym po konsultacjach z krajowymi organami regulacyjnymi, partnerami społecznymi i zainteresowanymi podmiotami przy uwzględnieniu definicji ubóstwa energetycznego zapisanej w pkt 40;
42. »tereny przemysłowe« oznaczają będący własnością prywatną obszar geograficzny z siecią gazu ziemnego zarządzaną przez jedną spółkę, mającą połączenie z siecią przesyłową lub dystrybucyjną:
- a) który przede wszystkim zapewnia dostawy na rzecz działań przemysłowych operatora sieci bądź powiązanych przedsiębiorstw, lub
 - b) który zapewnia dostawy dla ograniczonej liczby odbiorców przemysłowych lub konsumentów powiązanych z działaniami przemysłowymi na tym terenie przemysłowym;

(*) Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

(**) Dz.U. L ..."

3) W art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Przestrzegając w pełni odnośnych postanowień Traktatu, w szczególności jego art. 86, państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie ekonomicznym nałożyć na przedsiębiorstwa gazu ziemnego zobowiązania z tytułu świadczenia usług o charakterze użyteczności publicznej, mogące odnosić się do bezpieczeństwa, włącznie z bezpieczeństwem dostaw, regularności dostaw i jakości i ochrony środowiska, włącznie z efektywnością energetyczną i ochroną klimatu.”

b) ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Państwa członkowskie podejmują właściwe środki dla ochrony odbiorców końcowych, w szczególności zapewniają wprowadzenie odpowiednich zabezpieczeń chroniących odbiorców wrażliwych, łącznie ze środkami zakazującymi odłączenia od sieci emerytów i osób niepełnosprawnych w zimie. W związku z tym państwa członkowskie uznają ubóstwo energetyczne i określają grupę wrażliwych konsumentów. Państwa członkowskie zapewniają, że przestrzegane są prawa i obowiązki dotyczące odbiorców wrażliwych, w szczególności zaś podejmują środki dla ochrony odbiorców końcowych na odległych obszarach. Państwa członkowskie zapewniają wysoki poziom ochrony odbiorców, w szczególności w odniesieniu do przejrzystości warunków umów, informacji ogólnych i mechanizmów rozstrzygania sporów. Państwa członkowskie zapewniają uprawnionym odbiorcom rzeczywistą możliwość łatwego przełączenia się do nowego dostawcy. W odniesieniu do co najmniej odbiorców będących gospodarstwami domowymi, działania te obejmują działania wymienione w załączniku A.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

c) po ust. 3 dodaje się ustępy w następującym brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki w celu uwzględnienia kwestii ubóstwa energetycznego w krajowych planach działania w celu zapewnienia rzeczywistego spadku liczby osób dotkniętych ubóstwem energetycznym i informują o takich środkach Komisję. Każde państwo członkowskie odpowiada za definiowanie, zgodnie z zasadą pomocniczości, ubóstwa energetycznego na poziomie krajowym w ramach konsultacji z krajowymi urzędami regulacji i zainteresowanymi stronami w odniesieniu do art. 2(40). Środki takie mogą obejmować korzyści w ramach systemów ubezpieczeń społecznych, wspieranie poprawy wydajności energetycznej i produkcji energii po możliwie najniższych cenach i nie utrudniają otwarcia rynku określonego w art. 23. Komisja określa wytyczne służące do monitorowania wpływu takich środków na ubóstwo energetyczne oraz na funkcjonowanie rynku.

3b. Państwa członkowskie gwarantują, że wszyscy odbiorcy mają prawo zaopatrywać się w gaz u wybranego dostawcy, o ile wyrazi on na to zgodę, niezależnie od tego, w jakim państwie członkowskim dostawca jest ten otrzymał zezwolenie lub inny rodzaj zgody. W związku z tym państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu umożliwienia przedsiębiorstwom, które uzyskały zezwolenie na działalność dostawczą w innym państwie członkowskim, świadczenia usług dostawczych dla obywateli bez potrzeby spełniania dalszych wymogów.”

d) Art. 3 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie powinny wdrożyć odpowiednie środki w celu realizacji spójnych celów społecznych i ekonomicznych w celu zmniejszenia z jednej strony kosztów gazu dla gospodarstw domowych o niskich dochodach i gwarantujących jednakowe warunki dla konsumentów mieszkających na odległych obszarach, z drugiej zaś strony w celu ochrony środowiska. Środki te obejmują środki w zakresie efektywności energetycznej/zarządzania popytem oraz środki przeciwdziałające zmianom klimatycznym oraz zapewniające bezpieczeństwo dostaw, oraz mogą one obejmować w szczególności zapewnienie odpowiednich bodźców ekonomicznych, stosując, tam gdzie zachodzi potrzeba, wszystkie istniejące narzędzia krajowe i Wspólnotowe dla konserwacji i remontowania oraz budowy koniecznej infrastruktury sieciowej, w tym utrzymania przepustowości połączeń systemowych.”

e) W art. 3 dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„4a. W celu promowania wydajności energetycznej krajowe organy regulacyjne upoważniają przedsiębiorstwa gazownicze do wprowadzenia cenników, w których taryfy wzrastają wraz z rosnącym poziomem zużycia, a także zapewniają aktywny udział odbiorców i operatorów systemów dystrybucyjnych w działaniach systemowych poprzez wsparcie dla wprowadzania środków służących optymalizacji zużycia gazu, w szczególności w godzinach szczytu. Takie cenniki, w połączeniu z wprowadzeniem inteligentnych liczników i sieci, promują zachowania charakteryzujące się wydajnym wykorzystaniem energii i jak najniższe koszty dla odbiorców będących gospodarstwami domowymi, w szczególności gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym.

4b. Państwa członkowskie organizują pojedyncze punkty kontaktowe dla zapewnienia konsumentom dostępu do wszelkich koniecznych informacji dotyczących ich praw, obowiązujących przepisów i dostępnych środków rozstrzygania sporów w przypadku konfliktu.”

f) W art. 3 dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„5a. Wdrożenie niniejszej dyrektywy nie powinno pociągać za sobą negatywnych skutków w zakresie zatrudnienia, warunków pracy i informacji na ich temat, konsultacji i prawa pracowników w danym sektorze do udziału w zarządzaniu. Państwa członkowskie konsultują się z zainteresowanymi partnerami społecznymi na temat wdrożenia jakichkolwiek poprawek do niniejszej dyrektywy w celu zmniejszenia tych negatywnych skutków. Komisja przedkłada komitetowi dialogu społecznego w sektorze gazu i energii elektrycznej sprawozdania dotyczące konsultacji i przyjętych środków.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

4) Art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w państwach członkowskich istnieje system zezwoleń, to określają one obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria, które powinny być spełnione przez przedsiębiorstwo występujące o zezwolenie na budowę lub eksploatację instalacji gazu ziemnego albo ubiegające się o zezwolenie na dostawę gazu ziemnego. Państwa członkowskie w żadnym wypadku nie są upoważnione do łączenia udzielania zezwoleń z kryteriami, które pozwalają właściwym organom na swobodę decyzyjną. Pozbawione cech dyskryminacji kryteria i procedury udzielania zezwoleń są podawane do wiadomości publicznej. Państwa członkowskie gwarantują, że procedury udzielania zezwoleń na instalacje, rurociągi i związany z nimi sprzęt uwzględniają znaczenie projektu dla wewnętrznego rynku gazu.”

5) Po art. 5 dodaje się artykuły w następującym brzmieniu:

„Artykuł 5a

Solidarność regionalna

1. Dla zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw na wewnętrznym rynku gazu ziemnego państwa członkowskie, **nie nakładając na podmioty rynkowe nieproporcjonalnych obciążeń**, prowadzą współpracę służącą wspieraniu solidarności regionalnej i dwustronnej.

2. Współpraca ta obejmuje sytuacje skutkujące lub mogące skutkować w perspektywie krótkookresowej poważnym zakłóceniem dostaw, wywierającym wpływ na państwo członkowskie. Obejmuje ona:

- a) koordynację krajowych przepisów dotyczących postępowania w przypadkach nadzwyczajnych, o których mowa w art. 8 dyrektywy 2004/67/WE;
- b) identyfikację i, w razie konieczności, opracowanie lub modernizację międzysieciowych połączeń elektroenergetycznych i gazowych;
- c) warunki oraz praktyczne procedury w zakresie zapewnienia pomocy wzajemnej.

3. Komisja, **inne państwa członkowskie i podmioty rynkowe są** na bieżąco **informowane** o tej współpracy.

■

Artykuł 5b

Wspieranie współpracy regionalnej

1. **Krajowe organy regulacyjne państw członkowskich** prowadzą współpracę dla celów **zharmonizowania struktury rynku i zintegrowania** swoich rynków krajowych przynajmniej **na jednym szczeblu regionalnym, co jest pierwszym pośrednim etapem na drodze do w pełni zliberalizowanego rynku wewnętrznego gazu**. Wspierają one w szczególności współpracę operatorów sieci na szczeblu regionalnym oraz **ułatwiają ich integrację na szczeblu regionalnym oraz ułatwiają ich integrację na szczeblu regionalnym w celu utworzenia konkurencyjnego rynku wewnętrznego, ułatwienia harmonizacji** swoich ram prawnych, regulacyjnych i technicznych, **oraz przede wszystkim połączenia wysp gazowych, które obecnie istnieją w Unii Europejskiej**. Państwa członkowskie wspierają również **transgraniczną i regionalną współpracę krajowych urzędów regulacji**.

2. Agencja współpracuje z krajowymi urzędami regulacji i operatorami systemów przesyłowych zgodnie z rozdziałami III i IV w celu zapewnienia konwergencji ram regulacyjnych między regionami dla utworzenia konkurencyjnego rynku wewnętrznego. W sytuacjach, w których Agencja uzna, że konieczne są wiążące zasady takiej współpracy, formułuje ona odpowiednie zalecenia. Na rynkach regionalnych Agencja staje się organem właściwym w dziedzinach określonych w art. 24d.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

6) Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

Wydzielenie systemów przesyłowych i operatorów systemu przesyłowego

1. Państwa członkowskie zapewniają, że od dnia ... (*):

a) każde przedsiębiorstwo będące właścicielem systemu przesyłowego pełni funkcję operatora systemu przesyłowego;

b) ta sama osoba lub || osoby nie są uprawnione, *indywidualnie lub łącznie* do:

i) bezpośredniego lub pośredniego sprawowania kontroli nad przedsiębiorstwem prowadzącym jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw, oraz do bezpośredniego lub pośredniego sprawowania kontroli nad operatorem systemu przesyłowego, lub do posiadania udziałów w operatorze systemu przesyłowego, lub do wykonywania jakichkolwiek praw względem operatora systemu przesyłowego ||, lub

ii) bezpośredniego lub pośredniego sprawowania kontroli nad operatorem systemu przesyłowego || oraz do bezpośredniego lub pośredniego sprawowania kontroli nad przedsiębiorstwem prowadzącym jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw, lub do posiadania udziałów w takim przedsiębiorstwie lub do wykonywania jakichkolwiek praw względem takiego przedsiębiorstwa;

c) ta sama osoba lub osoby nie są uprawnione do powoływania członków rady nadzorczej, organu administracyjnego lub organów będących prawnymi przedstawicielami przedsiębiorstwa w przypadku operatora systemu przesyłowego || oraz do bezpośredniego lub pośredniego sprawowania kontroli nad przedsiębiorstwem prowadzącym jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw, lub do posiadania udziałów w takim przedsiębiorstwie lub do wykonywania jakichkolwiek praw względem takiego przedsiębiorstwa;

d) ta sama osoba nie jest uprawniona do pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, organu administracyjnego lub organów będących prawnymi przedstawicielami przedsiębiorstwa, zarówno w przypadku przedsiębiorstwa prowadzącego jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw, jak również operatora systemu przesyłowego lub systemu przesyłowego.

e) ta sama osoba lub osoby nie są uprawnione do eksploatacji systemu przesyłowego w drodze umowy o zarządzanie ani do wywierania wpływu w inny sposób niepodlegający stosunkom własnościowym lub, bezpośrednio lub pośrednio, kontrolowania, posiadania jakichkolwiek interesów lub wykonywania jakichkolwiek praw względem przedsiębiorstwa realizującego jakąkolwiek funkcję produkcji lub dostarczania.

2. Udziały i prawa, o których mowa w ust. 1 lit. b), obejmują w szczególności:

a) własność części kapitału albo aktywów przedsiębiorstwa, lub

b) prawo do wykonywania prawa głosu, lub

c) prawo do powoływania członków rady nadzorczej, organu administracyjnego lub organów będących przedstawicielami prawnymi przedsiębiorstwa, lub

d) prawo do otrzymywania dywidend lub innych udziałów w zysku.

3. Do celów ust. 1 lit. b), pojęcie »przedsiębiorstwo prowadzące jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw« obejmuje »przedsiębiorstwo prowadzące jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw« w rozumieniu dyrektywy 2003/54/WE ||, a określenia »operator systemu przesyłowego« i »system przesyłowy« obejmują »operatora systemu przesyłowego« i »system przesyłowy« w rozumieniu dyrektywy 2003/54/WE.

||

4. Państwa członkowskie monitorują proces rozdziału przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo i przedkładają Komisji sprawozdanie z dokonanych postępów.

5. Państwa członkowskie mogą zezwolić na odstępstwa od ust. 1 lit. b) i ust. 1 lit. c) do dnia (**), pod warunkiem, że operatorzy systemu przesyłowego nie stanowią części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.

Środa, 9 lipca 2008 r.

6. Zobowiązanie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), uważa się za spełnione w sytuacji, w której kilka przedsiębiorstw będących właścicielami systemu przesyłowego utworzyło spółkę joint venture, pełniącą funkcję operatora systemu przesyłowego w kilku państwach członkowskich w odniesieniu do danych systemów przesyłowych. ■

7. **W wypadku, gdy osobą, o której mowa w ust. 1 lit. b)-e), jest państwo członkowskie lub inny organ publiczny, uznaje się, że dwa oddzielne organy publiczne, z których jeden sprawuje kontrolę nad operatorem systemu przesyłowego lub systemem przesyłowym, a drugi nad przedsiębiorstwem realizującym jakąkolwiek funkcję produkcji lub dostarczania, nie są tą samą osobą lub osobami.**

8. Państwa członkowskie zapewniają, że informacje istotne z handlowego punktu widzenia, o których mowa w art. 10 ust. 1, przetrzymywane przez operatora systemu przesyłowego, który stanowił część przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, oraz personel takiego operatora systemu przesyłowego, nie są przekazywane przedsiębiorstwom prowadzącym jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw.

9. **W przypadku, gdy w dniu ... (***) system przesyłowy należy do pionowo zintegrowanego przedsiębiorstwa, państwa członkowskie mogą zdecydować o niestosowaniu przepisów zawartych w ust. 1.**

W takim przypadku państwa członkowskie stosują się do przepisów rozdziału IVa.

W żadnym wypadku nie można uniemożliwiać przedsiębiorstwu zintegrowanemu pionowo, będącemu właścicielem systemu przesyłowego, podejmowania kroków w celu zastosowania się do ust. 1.

(*) Rok od daty transpozycji dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego].

(**) Dwa lata od daty transpozycji dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego].

(***) **Data wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego]...**

7) Dodaje się artykuły w następującym brzmieniu:

„Artykuł 7a

Kontrola nad właścicielami systemu przesyłowego i operatorami systemu przesyłowego

1. Z zastrzeżeniem międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty, systemy przesyłowe lub operatorzy systemów przesyłowych nie są kontrolowani przez osobę lub osoby z krajów trzecich.

2. Porozumienie zawarte z jednym lub większą liczbą krajów trzecich, którego Wspólnota jest stroną, **mające na celu ustanowienie wspólnych ram inwestycji w sektorze energii i otwarcie rynku energii dla krajów trzecich, jak również dla przedsiębiorstw mających siedzibę na obszarze Unii Europejskiej**, może zezwolić na odstępstwo od ust. 1.

Artykuł 7b

Wyznaczenie i certyfikacja operatorów systemu przesyłowego

1. Przedsiębiorstwa będące właścicielami systemu przesyłowego, które zgodnie z procedurą certyfikacji opisaną w niniejszym artykule uzyskały certyfikację od krajowego urzędu regulacji jako spełniające wymogi art. 7 ust. 1 i art. 7a, są zatwierdzane i wyznaczane jako operatorzy systemu przesyłowego przez państwa członkowskie. Wyznaczenie operatorów systemu przesyłowego jest przekazywane do wiadomości Komisji oraz publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. Z zastrzeżeniem międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty, w przypadku, gdy właściciel systemu przesyłowego lub operator systemu przesyłowego, kontrolowany przez osobę lub osoby z krajów trzecich zgodnie z art. 7a, zwraca się z wnioskiem o certyfikację, wniosek ten zostaje odrzucony, chyba że właściciel systemu przesyłowego lub operator systemu przesyłowego wykaze, że nie ma możliwości, aby na zainteresowany podmiot mógł być wywierany wpływ, z naruszeniem art. 7 ust. 1, bezpośrednio lub pośrednio przez jakiegokolwiek operatora prowadzącego działalność związaną z produkcją lub dostawą gazu lub energii elektrycznej, lub przez kraj trzeci.

3. Operatorzy systemu przesyłowego zgłaszają do urzędu regulacji wszelkie planowane transakcje, które mogą wymagać zmiany oceny ich zgodności z art. 7 ust. 1 lub art. 7a.

4. Krajowe urzędy regulacji monitorują nieprzerwaną zgodność operatorów systemu przesyłowego z art. 7 ust. 1 i art. 7a. Otwierają one procedurę certyfikacji w celu zapewnienia takiej zgodności:

a) z chwilą zgłoszenia przez operatora systemu przesyłowego na mocy ust. 3;

b) z własnej inicjatywy w przypadku, gdy posiadają wiedzę, że planowana zmiana w zakresie praw lub wpływu na właścicieli systemu przesyłowego lub operatorów systemu przesyłowego może doprowadzić do naruszenia art. 7 ust. 1 lub art. 7a, lub w przypadku, gdy mają podstawy sądzić, że takie naruszenie mogło mieć miejsce; lub

c) na podstawie uzasadnionego wniosku Komisji.

5. Krajowe urzędy regulacji przyjmują decyzję w sprawie certyfikacji operatora systemu przesyłowego w terminie czterech miesięcy od daty zgłoszenia przez operatora systemu przesyłowego lub od daty wniosku Komisji. Po upływie tego terminu przyjmuje się, że certyfikacja została przyznana. Wyrażna lub dorozumiana decyzja urzędu regulacji może stać się obowiązująca jedynie po zakończeniu procedury określonej w ust. 6 do 9 i tylko pod warunkiem, że Komisja nie wnosi względem niej zastrzeżeń.

6. Wyrażna lub dorozumiana decyzja w sprawie certyfikacji operatora systemu przesyłowego jest bezzwłocznie zgłaszana do Komisji przez krajowy urząd regulacji, włącznie z wszelkimi stosownymi informacjami odnoszącymi się do tej decyzji.

7. Komisja bada zgłoszenie natychmiast po jego otrzymaniu. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania zgłoszenia, jeżeli Komisja stwierdza, że decyzja krajowego urzędu regulacji wzbudza wątpliwości co do jej zgodności z art. 7 ust. 1, art. 7a lub art. 7b ust. 2, podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania. W takim przypadku Komisja wzywa krajowy urząd regulacji oraz przedmiotowego operatora systemu przesyłowego do przedstawienia uwag. W sytuacji, gdy Komisja potrzebuje dodatkowych informacji, termin dwumiesięczny może zostać przedłużony o dwa dodatkowe miesiące od momentu otrzymania kompletnych informacji

8. W przypadku gdy Komisja podjęła decyzję o wszczęciu postępowania, wydaje ona, w terminie nieprzekraczającym czterech miesięcy od daty takiej decyzji, ostateczną decyzję

a) o niewnoszeniu zastrzeżeń względem decyzji krajowego urzędu regulacji; lub

b) o zażądaniu od przedmiotowego krajowego urzędu regulacji dokonania zmian w decyzji lub cofnięcia decyzji, jeżeli jest zdania, że nie zachowano zgodności z art. 7 ust. 1, art. 7a lub art. 7b ust. 2.

9. W przypadku gdy Komisja nie podjęła decyzji o wszczęciu postępowania lub ostatecznej decyzji w terminach określonych odpowiednio w ust. 7 i 8, uważa się, że Komisja nie wniosła zastrzeżeń względem decyzji krajowego urzędu regulacji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

10. Krajowy urząd regulacji stosuje się do decyzji Komisji o dokonaniu zmian w decyzji lub cofnięciu decyzji o przyznaniu certyfikacji w terminie czterech tygodni i odpowiednio informuje Komisję.

11. Krajowe urzędy regulacji oraz Komisja mogą zwrócić się do operatorów systemu przesyłowego i przedsiębiorstw prowadzących jakąkolwiek działalność w zakresie produkcji lub dostaw o wszelkie informacje istotne z punktu widzenia wypełnienia ich zadań zgodnie z niniejszym artykułem.

12. Krajowe urzędy regulacji oraz Komisja zachowują poufność informacji istotnych z handlowego punktu widzenia.

I

13. Procedury ustanowione w niniejszym artykule, a w szczególności ograniczenia ustanowione w ust. 2 nie mają zastosowania do gazociągów, które służą wyłącznie połączeniu sieci krajów pochodzenia dostaw gazu do miejsca przeznaczenia na obszarze Wspólnoty oraz do ich modernizacji.

Artykuł 7c

Wyznaczenie operatorów systemu magazynowania i systemu LNG

Państwa członkowskie albo zobowiązane przez nie do tego przedsiębiorstwa gazownicze, będące właścicielami instalacji magazynowych lub instalacji LNG, wyznaczają jednego albo większą liczbę operatorów systemu na okres określony przez państwa członkowskie, biorąc pod uwagę efektywność i rachunek ekonomiczny."

8) W art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dokonuje się następujących zmian:

i) lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) w akceptowalnych warunkach ekonomicznych eksploatować, konserwować i remontować oraz rozbudowywać bezpieczne, niezawodne i efektywne instalacje przesyłowe, magazynowe lub instalacje LNG, **w celu zapewnienia otwartego rynku dla nowych przedsiębiorstw wkraczających na rynek**, przy należyтым poszanowaniu środowiska naturalnego."

ii) W art. 8 ust. 1 dodaje się następującą literę:

„ba) generują wystarczającą zdolność do tworzenia wzajemnych połączeń należącej do nich infrastruktury przesyłowej, aby zaspokoić całe racjonalnie uzasadnione zapotrzebowanie na zdolności, ułatwić funkcjonowanie wydajnego i całościowego rynku i spełnić kryteria bezpieczeństwa dostaw gazu;"

b) Art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie za pośrednictwem krajowych organów regulacyjnych mogą wymagać od operatorów systemu przesyłowego przestrzegania minimalnych wymogów konserwacyjnych i remontowych oraz rozbudowy systemu przesyłowego, włączywszy w to przepustowość wzajemnych połączeń systemowych. Krajowym organom regulacyjnym należy powierzyć szersze uprawnienia w celu zapewnienia ochrony konsumentów w Unii Europejskiej."

c) W artykule 8 dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„4a. Wykonując swoje zadania, operatorzy systemów przesyłowych uwzględniają kodeksy przyjęte przez Europejską Sieć Operatorów Systemów Przesyłowych Gazu."

9) Skreśla się art. 9.

Środa, 9 lipca 2008 r.

10) Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

Poufność obowiązująca operatorów systemu przesyłowego i właścicieli systemu przesyłowego

1. Z zastrzeżeniem art. 16 albo każdego innego prawnego obowiązku udostępniania informacji, każdy operator systemu przesyłowego, magazynowego lub systemu LNG oraz właściciel systemu przesyłowego zachowuje poufność istotnych z handlowego punktu widzenia informacji uzyskanych w trakcie prowadzenia swojej działalności oraz ochrania informacje o swojej własnej działalności, które mogą być handlowo korzystniejsze od informacji udostępnianych w sposób dyskryminacyjny, i w szczególności nie udostępnia żadnych informacji istotnych z handlowego punktu widzenia pozostałym częściom spółki, chyba że jest to niezbędne dla przeprowadzenia transakcji gospodarczej. W celu zapewnienia całkowitego poszanowania reguł w sprawie rozdziału informacji, niezbędne jest również zapewnienie, że właściciel systemu przesyłowego oraz pozostałe części spółki nie wykorzystują wspólnych służb, za wyjątkiem funkcji czysto administracyjnych lub związanych z technologiami informatycznymi (nie istnieje np. wspólna służba prawna).

2. Operatorzy systemu przesyłowego, magazynowania lub systemu LNG, w ramach sprzedaży lub zakupu gazu ziemnego przez przedsiębiorstwa zależne, nie wykorzystują w nieuzasadniony sposób informacji istotnych z handlowego punktu widzenia, uzyskanych od stron trzecich w kontekście udostępniania lub negocjowania dostępu do systemu.

3. *Informacje istotne z handlowego punktu widzenia określa się przy użyciu obiektywnych i przejrzystych kryteriów.*

11) W art. 12 wprowadza się następujące brzmienie:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdy operator systemu dystrybucyjnego jest odpowiedzialny za zapewnianie długoterminowej zdolności systemu do zaspokojenia rozsądnego zapotrzebowania w zakresie dystrybucji gazu, działania, konserwacji i rozwoju w warunkach opłacalności ekonomicznej bezpiecznego, niezawodnego i wydajnego systemu dystrybucyjnego na swoim obszarze, przy należyтым poszanowaniu środowiska naturalnego i propagowaniu wydajności energetycznej.”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Każdy operator systemu dystrybucyjnego dostarcza użytkownikom systemu informacje konieczne do tego, by mieli sprawny dostęp do systemu i mogli z niego korzystać.”

c) po ust. 4 dodaje się ustępy w następującym brzmieniu:

„4a. W ciągu ... (*) operator systemu dystrybucyjnego przedkłada właściwemu organowi regulacyjnemu wniosek, w którym opisuje odpowiednie systemy informacji i komunikacji, jakie należy wdrożyć, żeby udzielać informacji, o której mowa w ust. 4. Wniosek ma ułatwić między innymi wykorzystanie dwukierunkowych liczników elektronicznych, które zostaną rozpowszechnione wśród wszystkich odbiorców w ciągu ... (**), aktywny udział odbiorców końcowych i producentów wytwarzania rozproszonego w operowaniu systemem, a także przepływ bieżących informacji pomiędzy operatorami systemów dystrybucyjnych oraz operatorami systemów przesyłowych, co ma na celu optymalizację wykorzystania dostępnych zasobów w zakresie produkcji, sieci i popytu.

4b. W ciągu ... (***) krajowe organy regulacyjne zatwierdzają lub odrzucają wnioski, o których mowa w ust. 4a. Krajowe organy regulacyjne zapewniają pełne współdziałanie systemów informacji i komunikacji, które mają zostać wdrożone. W tym celu mogą wydawać wytyczne i żądać poprawek do wniosków, o których mowa w ust. 4a.

Środa, 9 lipca 2008 r.

4c. Przed zawiadomieniem operatora systemu dystrybucyjnego o swojej decyzji w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 4 lit. a, krajowy urząd regulacji zawiadamia o tym agencję lub Komisję, jeżeli agencja jeszcze nie podjęła prac. Agencja lub Komisja zapewniają, że systemy informacji i komunikacji, które mają zostać wdrożone, ułatwiają rozwój wewnętrznego rynku gazu ziemnego i nie wprowadzają żadnych przeszkód technicznych.

(*) Rok od wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego].

(**) Dziesięć lat od wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego].

(***) Dwa lata od wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego]."

12) po rozdziale IV dodaje się następujące rozdziały:

„ROZDZIAŁ IVa

Niezależni operatorzy systemów przesyłowych

Artykuł 12a

Zakres

Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie, w przypadku gdy państwo członkowskie postanawia nie stosować art. 7 ust. 1 zgodnie z art. 7 ust. 7.

Artykuł 12b

Majątek, urządzenia, pracownicy i tożsamość

1. Operatorzy systemów przesyłowych mają do dyspozycji wszelkie zasoby ludzkie, fizyczne i finansowe niezbędne do wypełniania ich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i prowadzenia działalności w zakresie przesyłu gazu; pod warunkiem że:

- a) majątek niezbędny do prowadzenia działalności w zakresie przesyłu gazu, w tym sieci przesyłowe, są własnością operatora systemu przesyłowego;
 - b) pracownicy niezbędni do prowadzenia działalności w zakresie przesyłu gazu, w tym do wykonywania wszelkich zadań związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwem, są zatrudnieni przez operatora systemu przesyłowego;
 - c) leasing pracowników od innych części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo oraz leasing pracowników na rzecz tych części, a także wykonywanie usług dla nich i korzystanie z ich usług są zabronione;
 - d) odpowiednie środki finansowe na potrzeby przyszłych projektów finansowych lub/i zastąpienie obecnych aktywów są udostępniane, zwłaszcza przez przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo, na odpowiednio sporządzony wniosek operatora systemu przesyłowego w ramach rocznego planu finansowego, o którym mowa w art. 12f;
 - e) operatorzy systemów przesyłowych nie korzystają z usług tych samych zewnętrznych wykonawców lub konsultantów co przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo oraz nie mogą korzystać z tych samych systemów technologii informacyjnej lub urządzeń, pomieszczeń ani systemów zapewniających bezpieczeństwo dostępu.
2. Oprócz działań wymienionych w art. 8 działalność w zakresie przesyłu gazu obejmuje co najmniej następujące działania:
- a) reprezentowanie operatora systemu przesyłowego i utrzymywanie kontaktów ze stronami trzecimi i organami regulacyjnymi;
 - b) reprezentowanie operatora systemu przesyłowego w ramach europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- c) przyznawanie dostępu stronom trzecim i zarządzanie nim;
 - d) pobieranie wszystkich opłat związanych z systemem przesyłowym, w tym — opłat za dostęp, opłat bilansujących za usługi pomocnicze, jak uzdatnianie gazu, zakup usług (koszty bilansowania, straty energii);
 - e) eksploatację, utrzymanie i rozbudowę systemu przesyłowego;
 - f) planowanie inwestycji w celu zapewnienia długoterminowej zdolności systemu do zaspokojenia racjonalnie uzasadnionego popytu i zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw;
 - g) organizowanie wspólnych przedsięwzięć, w tym z operatorem/operatorami systemów przesyłowych, giełdami gazu itd., aby rozwijać tworzenie rynków regionalnych i ułatwiać proces liberalizacji;
 - h) wszelką obsługę administracyjno-zarządczą, w tym obsługę prawną, rachunkowość i usługi informatyczne;
3. Operatorzy systemów przesyłowych są zorganizowani w postaci prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 1 dyrektywy 68/151/EWG.
4. Operator systemu przesyłowego nie powoduje — przez użycie tożsamości korporacyjnej, informacji, marki i obiektów — niejasności co do odrębnej tożsamości części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.
5. Rachunkowość operatorów systemów przesyłowych jest kontrolowana przez biegłego rewidenta innego niż biegły rewident kontrolujący rachunkowość przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub jakiegokolwiek jego części.

Artykuł 12c

Niezależność operatora systemu przesyłowego

1. Nie naruszając uprawnień członków organu nadzorczego mianowanych przez przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo zgodnie z art. 12f, operator systemu przesyłowego ma skuteczne uprawnienia decyzyjne niezależne od przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w odniesieniu do majątku niezbędnego do eksploatacji, utrzymywania i rozwijania sieci. Operator systemu przesyłowego jest uprawniony do gromadzenia środków na rynku kapitałowym, w szczególności za pomocą pożyczek i zwiększania kapitału w ramach rocznego planu działania, o którym mowa w art. 12f.
2. Podmioty zależne od przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo prowadzące działalność w zakresie wytwarzania lub dostaw nie mają bezpośrednio ani pośrednio udziałów w operatorze systemu przesyłowego. Operator systemu przesyłowego również nie ma pośrednich ani bezpośrednich udziałów w jakimkolwiek przedsiębiorstwie zależnym od zintegrowanego pionowo przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie produkcji lub dostaw, nie otrzymuje dywidend ani innych korzyści finansowych od przedsiębiorstwa zależnego z wyjątkiem dochodów pochodzących z używania sieci.
3. Ogólna struktura zarządcza i statut operatora systemu przesyłowego zapewniają skuteczną niezależność operatora systemu przesyłowego zgodnie z niniejszym rozdziałem. Przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo nie określa bezpośrednio ani pośrednio zachowań konkurencyjnych operatora systemu przesyłowego w zakresie jego działalności bieżącej i zarządzania siecią ani w zakresie działań niezbędnych do przygotowania 10-letniego planu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 12h.
4. Wszelkie zależności handlowe i finansowe między przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo a operatorem systemu przesyłowego, w tym pożyczki udzielane przez operatora systemu przesyłowego przedsiębiorstwu zintegrowanemu pionowo, są zgodne z warunkami rynkowymi. Operator systemu przesyłowego prowadzi szczegółową dokumentację tych zależności handlowych i finansowych i udostępnia ją na żądanie krajowemu urzędowi regulacji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. Operator systemu przesyłowego informuje krajowy urząd regulacji o wszystkich umowach handlowych i finansowych z przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo.
6. Operator systemu przesyłowego informuje krajowy urząd regulacji o dostępnych środkach finansowych, o których mowa w art. 12b ust. 1 lit. d).
7. Przedsiębiorstwo, które uzyskało od krajowego urzędu regulacji certyfikat zgodności z wymogami niniejszego rozdziału, jest zatwierdzane i wyznaczane przez dane państwo członkowskie jako operator systemu przesyłowego. Zastosowanie ma procedura certyfikacji określona w art. 7b.
8. Przezroczystość ma charakter obowiązkowy w celu zapewnienia braku dyskryminacji w szczególności w odniesieniu do taryf, usług związanych z dostępem stron trzecich, alokacji przepustowości i bilansowania. Przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo musi powstrzymać się od działań utrudniających operatorom systemu przesyłowego wypełnianie wyżej określonych obowiązków.

Artykuł 12d

Niezależność pracowników i zarządu operatora systemu przesyłowego

1. Decyzje dotyczące powołania i przedłużania okresu urzędowania, warunków zatrudnienia — w tym wynagrodzenia i rozwiązania stosunku zatrudnienia — osób odpowiedzialnych za zarządzanie lub członków organów administracyjnych operatora systemu przesyłowego są podejmowane przez organ nadzorczy operatora systemu przesyłowego powoływany zgodnie z art. 12f.
2. Tożsamość oraz warunki regulujące kadencję, czas trwania i zakończenie okresu urzędowania osób wyznaczonych przez organ nadzorczy do powołania lub przedłużenia okresu urzędowania jako osoby odpowiedzialne za zarządzanie lub członkowie organów administracyjnych operatora systemu przesyłowego oraz powody propozycji zakończenia okresu urzędowania tych osób są podawane krajowemu urzędowi regulacji. Warunki te i decyzje, o których mowa w ust. 1, stają się wiążące, jedynie w przypadku gdy, w terminie 3 tygodni od powiadomienia, krajowy urząd regulacji nie wyrazi wobec nich sprzeciwu. Krajowy urząd regulacji może wyrazić sprzeciw, jeżeli powstają poważne wątpliwości co do niezależności zawodowej osoby powołanej jako odpowiedzialna za zarządzanie i/lub jako członek organów administracyjnych, lub w przypadku przedterminowego zakończenia okresu urzędowania, jeżeli istnieją poważne wątpliwości co do jego uzasadnienia.
3. Osoby odpowiedzialne za zarządzanie i/lub członkowie organów administracyjnych operatora systemu przesyłowego wyznaczeni przez organ nadzorczy nie są pośrednio lub bezpośrednio powiązane zawodowo z przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo, jakkolwiek jego częścią lub jego akcjonariuszami posiadającymi kontrolny pakiet udziałów innymi niż operator systemu przesyłowego, nie pełnią odpowiedzialnych funkcji w takim przedsiębiorstwie, nie mają wspólnych interesów oraz nie utrzymują z nim stosunków handlowych przez okres 5 lat przed ich mianowaniem.
4. Osoby odpowiedzialne za zarządzanie i/lub członkowie organów administracyjnych i pracownicy operatora systemu przesyłowego nie zajmują jakiegokolwiek stanowiska zawodowego ani nie wykonują jakichkolwiek obowiązków zawodowych, nie mają udziałów lub związków gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, z przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo lub dowolną jego częścią lub z kontrolującymi go wspólnikami.
5. Osoby odpowiedzialne za zarządzanie i/lub członkowie organów administracyjnych i pracownicy operatora systemu przesyłowego nie posiadają, bezpośrednio ani pośrednio, żadnych udziałów w dowolnej części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo innej niż operator systemu przesyłowego, ani nie otrzymują od niej żadnych korzyści finansowych. Ich wynagrodzenie nie zależy od działalności ani wyników przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo innych niż działalność lub wyniki operatora systemu przesyłowego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

6. W przypadku wszelkich skarg wnoszonych przez osoby odpowiedzialne za zarządzanie lub członków organów administracyjnych operatora systemu przesyłowego w związku z przedterminowym zakończeniem okresu urzędowania zagwarantowane są skuteczne prawa do odwołania do krajowego urzędu regulacji.

7. Po zakończeniu okresu urzędowania w strukturach operatora systemu przesyłowego osoby odpowiedzialne za zarządzanie nim i/lub członkowie jego organów administracyjnych nie zajmują żadnego stanowiska zawodowego ani nie wykonują żadnych obowiązków zawodowych, nie mają udziałów lub związków gospodarczych, bezpośrednio lub pośrednio, z przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo lub dowolną jego częścią lub z kontrolującymi go współnikami przez okres co najmniej 5 lat.

Artykuł 12e

Zarządca

1. Krajowy urząd regulacji wyznacza niezależnego zarządcę na wniosek i na koszt przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo. Zarządca powinien działać wyłącznie w zasadnym interesie przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo na rzecz zachowania wartości aktywów operatora systemu przesyłowego, a jednocześnie zachować niezależność operatora od przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo. W trakcie pełnienia swoich obowiązków zarządca nie uwzględnia interesu działalności produkcyjnej i dostawczej przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.

2. Zarządca nie jest pośrednio lub bezpośrednio powiązany zawodowo z przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo, jakkolwiek jego częścią, jego akcjonariuszami posiadającymi kontrolny pakiet udziałów lub dowolnym przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w zakresie produkcji lub dostaw, nie pełni odpowiedzialnych funkcji w takim przedsiębiorstwie, nie ma wspólnych interesów ani nie utrzymuje z nim stosunków handlowych przez okres 5 lat przed jego wyznaczeniem.

Krajowy urząd regulacji zatwierdza mandat zarządcy, w tym czas jego trwania, warunki zakończenia i warunki finansowe.

Przez czas trwania mandatu zarządca nie jest pośrednio lub bezpośrednio powiązany zawodowo z jakkolwiek częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub z jego akcjonariuszami posiadającymi kontrolny pakiet udziałów, nie pełni odpowiedzialnych funkcji w takim przedsiębiorstwie, nie ma wspólnych interesów ani nie utrzymuje z nim stosunków handlowych.

Po zakończeniu mandatu zarządca nie jest pośrednio lub bezpośrednio powiązany zawodowo z jakkolwiek częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub z jego akcjonariuszami posiadającymi kontrolny pakiet udziałów, nie pełni odpowiedzialnych funkcji w takim przedsiębiorstwie, nie ma wspólnych interesów ani nie utrzymuje z nim stosunków handlowych przez okres co najmniej 5 lat.

3. Zarządca odpowiada za:

a) wyznaczanie, przedłużanie mandatu i odwoływanie członków rady nadzorczej operatora systemu przesyłowego innych niż członkowie, o których mowa w art. 12f ust. 2 lit. a), oraz

b) korzystanie z prawa głosu w organie nadzorczym.

Artykuł 12f

Organ nadzorczy

1. Operator systemu przesyłowego posiada organ nadzorczy, odpowiedzialny za podejmowanie decyzji, które mogą mieć istotny wpływ na wartość majątku współników operatora systemu przesyłowego, w szczególności za decyzje dotyczące zatwierdzenia rocznego planu finansowego, poziomu zadłużenia operatora systemu przesyłowego i wielkości dywidendy wypłacanej współnikom.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. Organ nadzorczy składa się z:
 - a) członków reprezentujących przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo,
 - b) członków reprezentujących akcjonariuszy osób trzecich,
 - c) członków reprezentujących operatora systemu przesyłowego,
 - d) Zarządcę oraz
 - e) w przypadkach, gdy jest to przewidziane w odnośnym prawodawstwie państw członkowskich, członków reprezentujących inne zainteresowane strony, jak np. pracowników operatora systemu przesyłowego.
3. Art. 12d ust. 2-7 odnoszą się do członków organu nadzorczego.
4. Zarządca ma prawo weta w odniesieniu do decyzji, które w jego opinii mogą znacznie ograniczyć wartość aktywów operatora systemu przesyłowego. Roczny plan finansowy oraz kwota długów operatora systemu przesyłowego ma szczególne znaczenie przy ocenie decyzji, które mogą znacznie obniżyć wartość aktywów operatora. W przypadku, gdy dwie trzecie członków organu nadzorczego odrzuca takie weto, stosuje się art. 12h ust. 7.

Artykuł 12g

Program zgodności i urzędnik odpowiedzialny za zgodność

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by operatorzy systemów przesyłowych utworzyli i realizowali program zgodności, który określa środki podejmowane, by zapewnić eliminację działań dyskryminacyjnych i odpowiednie monitorowanie zgodności z tym programem. Program określa szczegółowe zobowiązania pracowników w celu realizacji tego zadania. Program podlega zatwierdzeniu przez krajowy urząd regulacji. Nie naruszając uprawnień krajowego organu regulacyjnego, zgodność z programem jest niezależnie monitorowana przez urzędnika odpowiedzialnego za zgodność.
2. Organ nadzorczy powołuje urzędnika odpowiedzialnego za zgodność. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność może być osobą fizyczną lub prawną. Artykuł 12d ust. 2 do 7 odnoszą się do urzędnika odpowiedzialnego za zgodność. Krajowy urząd regulacji może wnieść sprzeciw wobec powołania urzędnika odpowiedzialnego za zgodność w przypadku braku niezależności lub kompetencji zawodowych.
3. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność odpowiada za:
 - a) monitorowanie realizacji programu zgodności;
 - b) opracowanie sprawozdania rocznego określającego środki podjęte w celu realizacji programu zgodności i za przedstawienie go krajowemu urzędowi regulacji;
 - c) składanie sprawozdań organowi nadzorczemu i wydawanie zaleceń odnośnie do programu zgodności i jego realizacji;
 - d) składanie sprawozdań krajowemu organowi regulacyjnemu dotyczących wszelkich zależności handlowych i finansowych między przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo a operatorem systemu przesyłowego.
4. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność przedstawia krajowemu organowi regulacyjnemu propozycje decyzji w sprawie planu inwestycyjnego lub w sprawie poszczególnych inwestycji w sieć. Decyzje te przedkłada się najpóźniej w momencie przedstawienia tych propozycji organowi nadzorczemu przez zarząd lub właściwy organ administracyjny operatora systemu przesyłowego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność powiadamia urząd regulacji w przypadku, gdy przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo podczas walnego zgromadzenia lub drogą głosowania członków powołanego przez siebie organu nadzorczego sprzeciwi się przyjęciu decyzji, czego skutkiem będzie niemożność dokonania lub opóźnienie inwestycji w sieć.

6. Warunki regulujące mandat lub warunki zatrudnienia urzędnika odpowiedzialnego za zgodność podlegają zatwierdzeniu przez krajowy urząd regulacji, aby zapewnić niezależność urzędnika odpowiedzialnego za zgodność.

7. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność składa regularne sprawozdania, ustne lub pisemne, krajowemu organowi regulacyjnemu i ma prawo do składania regularnego sprawozdania, ustne lub pisemnie, organowi nadzorczemu operatora systemu przesyłowego.

8. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność może brać udział we wszelkich posiedzeniach zarządu lub organów administracyjnych operatora systemu przesyłowego oraz w posiedzeniach organu nadzorczego i walnych zgromadzeniach. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność bierze udział we wszystkich posiedzeniach, na których omawiane są następujące sprawy:

a) warunki dostępu do sieci określone rozporządzeniem (WE) nr 1775/2005, w szczególności w odniesieniu do taryf, usług związanych z dostępem stron trzecich, przydziału zdolności i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, przejrzystości, bilansowania i rynków wtórnych;

b) przedsięwzięcia podjęte, aby eksploatować, utrzymywać i rozwijać sieć przesyłową, w tym inwestycje w nowe połączenia transportowe, w zwiększanie zdolności przesyłowej i w optymalizację dotychczasowej zdolności przesyłowej;

c) kupno lub sprzedaż energii koniecznej do eksploatacji systemu przesyłowego.

9. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność monitoruje zgodność operatora systemu przesyłowego z przepisami art. 10.

10. Urzędnik odpowiedzialny za zgodność ma dostęp do wszelkich niezbędnych danych i do biur operatora systemu przesyłowego, a także do wszelkich informacji koniecznych do wykonywania jego zadania.

11. Po uprzednim zatwierdzeniu przez krajowy urząd regulacji organ nadzorczy może odwołać urzędnika odpowiedzialnego za zgodność.

12. Obowiązki operatora systemu przesyłowego oraz przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, w szczególności za porozumienia handlowe i finansowe między operatorem systemu przesyłowego a przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo są zgłaszane wyłącznie krajowemu organowi regulacyjnemu i nie wymagają zatwierdzania. Wyznaczanie oraz warunki pracy kierownictwa i osoba specjalisty ds. zgodności są zgłaszane krajowemu organowi regulacyjnemu, lecz nie wymagają jego zatwierdzenia.

Artykuł 12h

Rozwój sieci i uprawnienia do podejmowania decyzji inwestycyjnych

1. Corocznie operator systemu przesyłowego przedstawia krajowemu organowi regulacyjnemu 10-letni plan rozwoju sieci oparty na obecnych i prognozowanych podaży i popycie po konsultacji z wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami. Plan zawiera skuteczne działania gwarantujące prawidłowość systemu i bezpieczeństwo dostaw.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. W szczególności 10-letni plan rozwoju sieci:
 - a) informuje uczestników rynku o tym, jaka najważniejsza infrastruktura przesyłowa musi być zbudowana lub udoskonalona w ciągu następnych dziesięciu lat,
 - b) zawiera wszelkie inwestycje, o których już zdecydowano i określa nowe inwestycje, które muszą być zrealizowane w ciągu najbliższych trzech lat,
 - c) określa ramy czasowe wszystkich inwestycji.
 3. Przy opracowywaniu 10-letniego planu inwestycyjnego operator systemu przesyłowego przyjmuje racjonalne założenia dotyczące rozwoju produkcji, dostaw, zużycia i wymiany z innymi krajami z uwzględnieniem planów inwestycyjnych dotyczących sieci regionalnych i ogólnounijnych, a także planów inwestycyjnych dotyczących instalacji do magazynowania i regazyfikacji LNG.
 4. Krajowy urząd regulacji konsultuje się w sprawie 10-letniego planu rozwoju sieci z wszystkimi obecnymi lub potencjalnymi użytkownikami sieci w sposób otwarty i przejrzysty. Od osób lub przedsiębiorstw, które twierdzą, że są potencjalnymi użytkownikami, można zażądać uzasadnienia tych twierdzeń. Urząd regulacji podaje do publicznej wiadomości wyniki procesu konsultacji, w szczególności ewentualne potrzeby inwestycyjne.
 5. Krajowy urząd regulacji rozpatruje, czy 10-letni plan rozwoju sieci obejmuje wszystkie inwestycje wzięte pod uwagę w procesie konsultacji i czy jest spójny z ogólnowspólnotowym 10-letnim planem rozwoju sieci, o którym mowa w art. 2c ust. 1 rozporządzenia (WE) 1775/2005. W przypadku powstania jakichkolwiek wątpliwości co do spójności z ogólnowspólnotowym 10-letnim planem rozwoju sieci urzędów regulacji zasięga opinii Agencji. Krajowy urząd regulacji może zażądać od operatora systemu przesyłowego, by zmienił swój plan.
 6. Krajowy urząd regulacji monitoruje i ocenia realizację 10-letniego planu rozwoju sieci.
 7. W przypadku, gdy operator systemu przesyłowego — z wyjątkiem nadrzędnych przyczyn poza jego kontrolą — nie zrealizuje inwestycji, która — zgodnie z 10-letnim planem rozwoju sieci — miała być zrealizowana w ciągu najbliższych trzech lat, państwa członkowskie dopilnowują, by krajowy urząd regulacji był zobowiązany do zastosowania co najmniej jednego z następujących środków, by zapewnić realizację przedmiotowej inwestycji:
 - a) żądać od operatora systemu przesyłowego wykonywania wspomnianych inwestycji zgodnie z rocznym planem finansowym, o którym mowa w art. 12f,
 - b) zorganizował otwartą dla wszystkich inwestorów procedurę przetargową na przedmiotową inwestycję.
- W przypadku, gdy krajowy urząd regulacji wykona swoje uprawnienia zgodnie z lit. b), może zobowiązać operatora systemu przesyłowego do przyjęcia, co następuje:
- a) finansowania przez dowolną stronę trzecią,
 - b) budowy przez dowolną stronę trzecią,
 - c) budowy odpowiednich nowych obiektów, lub
 - d) eksploatację nowych aktywów.

Operator systemu przesyłowego udziela inwestorom wszelkich informacji niezbędnych do realizacji inwestycji, przyłącza nowe obiekty do sieci przesyłowej i dokłada wszelkich starań, aby ułatwić realizację tej inwestycji.

Stosowne uzgodnienia dotyczące finansowania podlegają zatwierdzeniu przez urząd regulacji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

8. W przypadku, gdy krajowy urząd regulacji wykonał swoje uprawnienia zgodnie z ust. 7, odnośne uregulowania taryfowe obejmują koszty przedmiotowych inwestycji.

Artykuł 12i

Uprawnienia decyzyjne odnośnie do przyłączania do sieci przesyłowej instalacji do magazynowania, instalacji do regazyfikacji LNG oraz odbiorców przemysłowych

1. Operatorzy systemów przesyłowych opracowują i podają do publicznej wiadomości przejrzystych i skutecznych procedur i taryf dotyczących niedyskryminacyjnego przyłączania do sieci instalacji do magazynowania, instalacji do regazyfikacji LNG oraz odbiorców przemysłowych. Procedury te podlegają zatwierdzeniu przez krajowy urząd regulacji.

2. Operatorzy systemów przesyłowych nie mają uprawnień do odmowy przyłączenia nowej przesyłowej instalacji do magazynowania, instalacji do regazyfikacji LNG lub odbiorcy przemysłowego ze względu na ewentualne przyszłe ograniczenia dostępnych zdolności przesyłowych sieci lub ze względu na dodatkowe koszty związane z koniecznością zwiększenia zdolności przesyłowej. Operator systemu przesyłowego zapewnia nowemu przyłączeniu wystarczającą zdolność przesyłowa wejściową i wyjściową.

3. Operatorzy systemów przesyłowych zapewniają osobom trzecim dostęp do sieci i zarządzać nim przy zachowaniu zasad bezpieczeństwa sieci. Dotyczy to w szczególności nowych operatorów na rynku oraz producentów biogazu.

ROZDZIAŁ IVb

Artykuł 12j

Klauzula przeglądowa

1. Nie później niż ... (*) agencja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie szczegółowe sprawozdanie opisujące, w jakim zakresie wymogi dotyczące wydzielenia, o których mowa w niniejszej dyrektywie, zapewniły pełną i skuteczną niezależność operatorów systemów przesyłowych.

2. Do celów dokonania oceny, o której mowa w ust. 1, agencja bierze pod uwagę w szczególności następujące kryteria: sprawiedliwy i niedyskryminacyjny dostęp do sieci, skuteczne uregulowania, rozbudowę sieci, inwestycje i neutralne zachęty do inwestowania, rozbudowę infrastruktury wzajemnych połączeń oraz bezpieczeństwo dostaw we Wspólnocie.

3. Nie później niż ... (*) Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie szczegółowe sprawozdanie opisujące możliwość utworzenia jednego europejskiego operatora systemu przesyłowego oraz analizuje koszty i korzyści w szczególności w odniesieniu do praw własności, integracji rynkowej oraz skutecznego i bezpiecznego działania sieci przesyłowej. Sprawozdanie to ma zostać sporządzone w wyniku konsultacji z zainteresowanymi stronami, a zwłaszcza operatorami systemu przesyłowego i agencją.

4. W odpowiednich przypadkach, w szczególności w przypadku, gdy w szczegółowym sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, stwierdzi ona, że w praktyce nie zostały zapewnione warunki, o których mowa w ust. 2, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie propozycje zmierzające do zapewnienia pełnej i skutecznej niezależności operatorów systemów przesyłowych przed upływem ... (**).

(*) Pięć lat od wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego].

(**) Siedem lat od wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego]."

Środa, 9 lipca 2008 r.

13) W art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 2 lit. c) po pierwszym zdaniu dodaje się następujące zdanie:

„Aby móc zrealizować te zadania, operator systemu dystrybucyjnego dysponuje niezbędnymi zasobami, w tym ludzkimi, technicznymi, finansowymi i materialnymi. ”

b) W ust. 2 lit. d) wprowadza się następujące zmiany:

i) ostatnie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Roczne sprawozdanie, określające podjęte środki, jest przedkładane przez osobę lub jednostkę odpowiedzialną za monitorowanie programu zgodności, zwaną dalej »urzędnikiem ds. zgodności«, krajowemu urzędowi regulacji określönemu w art. 24a ust. 1, oraz jest publikowane.”

ii) dodaje się zdanie w następującym brzmieniu:

„Urzędnik ds. zgodności jest w pełni niezależny oraz ma dostęp do wszelkich niezbędnych informacji dotyczących operatora systemu dystrybucyjnego i wszelkich spółek zależnych, by móc realizować swoje zadanie. ”

c) dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„3. W przypadku gdy operator systemu dystrybucyjnego stanowi część pionowo zintegrowanego przedsiębiorstwa, państwa członkowskie zapewniają, że działania operatora systemu dystrybucyjnego są monitorowane, tak aby nie mógł on wykorzystywać swojej integracji pionowej w celu zakłócania konkurencji. W szczególności pionowo zintegrowani operatorzy systemu dystrybucyjnego nie doprowadzają, w ramach swojej komunikacji lub kreowania marki, do nieporozumień w zakresie odrębnej tożsamości sektora dostaw przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.”

I

14) Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

Operator połączonych systemów przesyłu

Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla działalności operatora połączonych systemów przesyłu, LNG, magazynowania i dystrybucji, pod warunkiem, że zachowuje on zgodność, w przypadku każdego z rodzajów działalności, z mającymi zastosowanie przepisami art. 7 i art. 9a oraz art. 13 ust. 1.”

15) po art. 18 dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 18a

Dostęp do instalacji LNG

1. W celu zorganizowania dostępu do instalacji LNG stosuje się albo procedurę regulowanego dostępu albo procedurę negocjowanego dostępu, o której mowa w ust. 2. Procedury te należy stosować zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami. Krajowe organy regulacyjne monitorują przestrzeganie tych kryteriów.

Państwa członkowskie decydują o mającej zastosowanie procedurze dostępu w oparciu o określone i opublikowane kryteria. Kryteria te w szczególności służą ustaleniu, czy na właściwym rynku istnieje konkurencja pomiędzy instalacjami LNG oraz czy dostęp do LNG zapewniany jest przez niezależnego operatora infrastruktury zapewniającego otwarty dostęp. Krajowe organy regulacyjne monitorują przestrzeganie tych kryteriów i podają do wiadomości publicznej, lub zobowiązują operatorów LNG do podania do wiadomości publicznej, które instalacje LNG lub ich części są oferowane w ramach procedury regulowanego dostępu, o której mowa w ust. 2.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. W przypadku negocjowanego dostępu państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby przedsiębiorstwa gazownicze i uprawnieni odbiorcy z obszaru lub spoza obszaru objętego systemem połączonym mieli możliwość negocjowania dostępu do instalacji LNG. Strony zobowiązane są do negocjowania w dobrej wierze dostępu do instalacji LNG.”

16) Artykuł 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Dostęp do dostaw

1. W celu zorganizowania dostępu do instalacji magazynowych w wypadku, gdy jest to konieczne z technicznego lub ekonomicznego punktu widzenia, aby zapewnić skuteczny dostęp do systemu dla realizacji dostaw do odbiorców, państwa członkowskie decydują o wyborze albo procedury regulowanego dostępu opisanej w ust. 4, albo procedury negocjowanego dostępu, o której mowa w ust. 3. Procedury te należy stosować zgodnie z obiektywnymi, przejrzystymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami. Krajowe organy regulacyjne monitorują przestrzeganie tych kryteriów.

Krajowe organy regulacyjne określają i publikują kryteria, zgodnie z którymi określony może być dostęp do systemu instalacji magazynowych, zwłaszcza w odniesieniu do tego, czy w odpowiednich sektorach ma miejsce konkurencja pomiędzy instalacjami magazynowymi i czy taką organizacją zajmują się niezależni operatorzy infrastruktury, którzy zapewniają otwarty dostęp. Krajowe organy regulacyjne monitorują przestrzeganie tych kryteriów i podają do wiadomości publicznej, lub zobowiązują operatorów systemu magazynowania do podania do wiadomości publicznej, które instalacje magazynowe lub części instalacji magazynowych są oferowane w ramach różnych procedur określonych w ust. 3 i ust. 4.

2. Postanowienia ust. 1 nie mają zastosowania do usług pomocniczych i tymczasowego magazynowania związanych z instalacjami LNG, koniecznych dla procesu regazyfikacji LNG i następującego po tym dostarczania gazu do systemu przesyłowego.

3. W przypadku negocjowanego dostępu krajowe organy regulacyjne podejmują niezbędne środki, aby przedsiębiorstwa gazownicze i uprawnieni odbiorcy z obszaru lub spoza obszaru objętego połączonym systemem mieli możliwość negocjowania dostępu do magazynowania, gdy jest to konieczne z technicznego lub ekonomicznego punktu widzenia, aby zapewnić skuteczny dostęp do systemu. Strony zobowiązane są do negocjowania w dobrej wierze dostępu do magazynowania.

Kontrakty na dostęp do magazynowania są negocjowane z właściwym operatorem systemu magazynowania. Krajowy urząd regulacji nakłada na operatorów systemu magazynowania obowiązek publikowania głównych warunków handlowych korzystania z magazynowania w ciągu pierwszych sześciu miesięcy po wdrożeniu niniejszej dyrektywy i corocznie po upływie tego czasu. Przy opracowywaniu tych warunków pod uwagę brane są opinie użytkowników systemu, którzy mają prawo kwestionować te warunki wobec krajowego urzędu regulacji.

4. W przypadku dostępu regulowanego krajowe urzędy regulacji podejmują niezbędne środki, aby przyznać przedsiębiorstwom gazowniczym i uprawnionym odbiorcom z obszaru lub spoza obszaru objętego systemem połączonym prawo dostępu do magazynowania na podstawie opublikowanych taryf i/lub innych warunków i zobowiązań dla korzystania z tego magazynowania, gdy z technicznego i/lub ekonomicznego punktu widzenia jest to konieczne dla zapewnienia skutecznego dostępu do systemu. Przy opracowywaniu tych taryf oraz innych warunków i zobowiązań pod uwagę brane są opinie użytkowników systemu, którzy mają prawo kwestionować te warunki wobec krajowego organu regulacyjnego. To prawo dostępu dla uprawnionych odbiorców może zostać przyznane przez umożliwienie im zawierania umów na dostawy gazu z konkurencyjnymi przedsiębiorstwami gazowniczymi, innymi niż właściciel i/lub operator systemu lub z przedsiębiorstwem powiązanym.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

17) Artykuł 22 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 22

Nowa infrastruktura

1. Główne nowe elementy infrastruktury gazowej, tzn. gazociągi międzysystemowe państw członkowskich, instalacje LNG i instalacje magazynowe, mogą na wniosek zostać zwolnione, na czas **określony**, od stosowania wymogów art. 7, art. 18, art. 19 i art. 20 oraz art. 24c ust. 4, 5 i 7 pod następującymi warunkami:

- a) inwestycja musi zwiększać konkurencję na rynku dostaw gazu i zwiększać bezpieczeństwo dostaw;
- b) poziom ryzyka związanego z inwestycją jest taki, że inwestycja nie miałaby miejsca bez zastosowania odstępstwa;
- c) infrastruktura musi być własnością osoby fizycznej lub prawnej, która jest osobą odrębną, przynajmniej w swej formie prawnej, od operatorów systemów, w których to systemach infrastruktura zostanie wybudowana;
- d) od użytkowników tej infrastruktury pobierane są opłaty;
- e) odstępstwo nie wpływa szkodliwie na konkurencję lub sprawne funkcjonowanie wewnętrznego rynku gazu albo na sprawne funkcjonowanie systemu podlegającego regulacji, do którego infrastruktura jest podłączona;

f) projekt ma znaczenie europejskie i dotyczy co najmniej dwóch państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Postanowienia ust. 1 są także stosowane **we wszystkich przypadkach** znacznego wzrostu przepustowości istniejącej infrastruktury i zmian tej infrastruktury umożliwiających rozwój **większych i dodatkowych ilości**.

3. Krajowy urząd regulacji, o którym mowa w rozdziale VIa, może, indywidualnie dla każdego przypadku, podejmować decyzje w sprawie odstępstw, o których mowa w ust. 1 i 2. W przypadku, gdy przedmiotowa infrastruktura zlokalizowana jest na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, Agencja wykonuje zadania powierzone urzędowi regulacji na mocy niniejszego artykułu. **Agencja może podjąć decyzję po uprzednim wysłuchaniu odpowiednich krajowych urzędów regulacji i wnioskodawcy.**

Odstępstwo może obejmować całość lub **jedynie wyodrębnione części** przepustowości nowej infrastruktury lub istniejącej infrastruktury o znacznie zwiększonej przepustowości.

W trakcie podejmowania decyzji o zastosowaniu odstępstwa należy zwrócić uwagę, indywidualnie dla każdego przypadku, na potrzebę nałożenia warunków dotyczących okresu obowiązywania odstępstwa i niedyskryminacyjnego dostępu do nowej infrastruktury. W trakcie podejmowania decyzji o tych warunkach bierze się pod uwagę w szczególności dodatkową przewidywaną do realizacji przepustowość albo zmianę istniejącej przepustowości, horyzont czasowy projektu i uwarunkowania krajowe.

Przed przyznaniem wyłączenia krajowy urząd regulacji podejmuje decyzje w sprawie przepisów i mechanizmów zarządzania i alokacji przepustowości, **co może, w razie konieczności, podlegać zmianom w okresie, w którym infrastruktura jest wyłączona z wyżej wspomnianych przepisów, w celu poczynienia dostosowań do odpowiednich potrzeb gospodarczych i rynkowych.** Zgodnie z tymi przepisami wszyscy potencjalnie zainteresowani użytkownicy infrastruktury są wzywani do określenia swojego zainteresowania zawieraniem kontraktów na przepustowość, zanim ma miejsce alokacja przepustowości dla nowej infrastruktury, włącznie z alokacją na własny użytek. Krajowy urząd regulacji nakłada wymóg, aby przepisy w sprawie zarządzania ograniczeniami przesyłowymi obejmowały obowiązek oferowania niewykorzystanej przepustowości na rynku wtórnym, jak również nakłada wymóg, aby użytkownicy instalacji byli uprawnieni do obrotu swoimi zakontraktowanymi przepustowościami na rynku wtórnym. W swojej ocenie kryteriów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i e) niniejszego artykułu, krajowy urząd regulacji bierze pod uwagę wyniki procedury alokacji przepustowości, **jeżeli podmioty trzecie w sposób zobowiązujący okazały swoje zainteresowanie.**

Środa, 9 lipca 2008 r.

Decyzja w sprawie odstępstwa, z uwzględnieniem wszelkich warunków, o których mowa w akapicie drugim, jest odpowiednio uzasadniona i opublikowana.

4. Krajowy urząd regulacji przekazuje niezwłocznie Komisji kopię każdego wniosku o przyznanie odstępstwa z chwilą jego otrzymania. Decyzja o zastosowaniu odstępstwa jest bezzwłocznie zgłaszana przez stosowny urząd do Komisji wraz ze wszystkimi użytecznymi informacjami jej dotyczącymi. Informacje te mogą zostać przekazane Komisji w formie zbiorczej, umożliwiając Komisji podjęcie dobrze uzasadnionej decyzji. Informacje te zawierają w szczególności:

- a) szczegółowe powody, na podstawie których krajowy urząd regulacji przyznał odstępstwo **lub odmówił jego przyznania, wraz z odniesieniem do konkretnego artykułu będącego podstawą takiej decyzji, w tym** z informacjami finansowymi uzasadniającymi potrzebę zastosowania odstępstwa;
- b) przeprowadzoną analizę wpływu przyznania odstępstwa na konkurencję i na sprawne funkcjonowanie wewnętrznego rynku gazu;
- c) powody przyjętego okresu obowiązywania odstępstwa i wielkości udziału całkowitej przepustowości rozpatrywanej infrastruktury gazowej, dla której udzielono odstępstwo;
- d) w przypadku odstępstwa dotyczącego danego gazociągu międzysystemowego, wyniki konsultacji z zainteresowanymi urzędami regulacji;
- e) wpływ infrastruktury na dywersyfikację dostaw gazu.

5. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania zgłoszenia Komisja może zażądać od krajowego urzędu regulacji wprowadzenia zmian do decyzji lub cofnięcia decyzji o przyznaniu odstępstwa. Termin ten rozpoczyna się następnego dnia po otrzymaniu zgłoszenia. Termin dwumiesięczny może zostać przedłużony o dwa dodatkowe miesiące w przypadku, gdy Komisja potrzebuje dodatkowych informacji. Termin ten rozpoczyna się następnego dnia po otrzymaniu kompletnych informacji. Termin ten może również zostać przedłużony za obopólną zgodą Komisji oraz krajowego urzędu regulacji. Zgłoszenie uważa się za cofnięte, jeżeli informacje, o które wystąpiono z wnioskiem, nie są dostarczone w terminie wyznaczonym we wniosku, chyba że, przed upływem tego terminu, albo termin ten został przedłużony za zgodą zarówno Komisji, jak i krajowego urzędu regulacji, albo urząd regulacji, w należycie uzasadnionym oświadczeniu, poinformował Komisję o tym, że uważa zgłoszenie za wyczerpujące.

Krajowy urząd regulacji stosuje się do decyzji Komisji o wprowadzeniu zmian do decyzji lub cofnięciu decyzji o przyznaniu odstępstwa w terminie czterech tygodni i odpowiednio informuje Komisję.

Komisja zachowuje poufność informacji istotnych z handlowego punktu widzenia.

Wydana przez Komisję decyzja o przyznaniu odstępstwa przestaje obowiązywać, jeżeli nie rozpoczęto eksploatacji infrastruktury w okresie pięciu lat po wydaniu wszystkich decyzji krajowych i regionalnych i zezwoleń, o ile zwłoka nie wynika z okoliczności wymykających się spod kontroli osobie, której przyznano wyłączenie.

6. Odstępstwa, o których mowa w ust. 1 obejmują automatycznie odstępstwa przyznane na mocy niniejszego artykułu w dniu ... (*). Warunki zatwierdzonego odstępstwa przyznanego na mocy niniejszego artykułu nie są zmieniane z mocą wsteczną bez uzyskania zgody wszystkich zainteresowanych stron.

(*) Data wejścia w życie dyrektywy .../.../WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego].

Środa, 9 lipca 2008 r.

18) Po art. 24 dodaje się nowy rozdział VIa w następującym brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIa

KRAJOWE URZĘDY REGULACJI

Artykuł 24a

Wyznaczenie i niezależność urzędów regulacji

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden krajowy urząd regulacji.
2. Państwa członkowskie gwarantują niezależność *krajowego* urzędu regulacji i zapewniają, że wykonuje on swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty. W tym celu państwo członkowskie zapewnia, że w czasie wykonywania zadań regulacyjnych, powierzonych mu na mocy niniejszej dyrektywy **i aktów powiązanych**, *krajowy urząd regulacji* jest prawnie oddzielony i funkcjonalnie niezależny od jakiegokolwiek innego podmiotu publicznego lub prywatnego, oraz że jego personel i osoby odpowiedzialne za jego zarządzanie działają niezależnie od jakichkolwiek interesów rynkowych i nie zwracają się o udzielenie ani nie przyjmują **bezpośrednich** poleceń ze strony jakichkolwiek władz ani innego podmiotu publicznego lub prywatnego **podczas realizacji zadań regulacyjnych**.
3. W celu ochrony niezależności *krajowego* urzędu regulacji państwa członkowskie zapewniają w szczególności, że:
 - a) *krajowy urząd regulacji* posiada osobowość prawną, autonomię **finansową** oraz stosowne zasoby kadrowe i finansowe do realizacji swoich zadań;
 - b) **członkowie zarządu krajowego organu regulacyjnego powoływani są** na nieodnawialną kadencję wynoszącą co najmniej pięć lat , **lecz nie więcej niż siedem lat. W przypadku pierwszego mandatu kadencja połowy członków wynosi dwa i pół roku. Członkowie zarządu zostają zwolnieni z pełnienia funkcji w trakcie swojej kadencji jedynie w przypadku, gdy nie spełniają** już warunków określonych w niniejszym artykule lub **dopuszcili** się poważnego uchybienia **w świetle prawa krajowego**;
 - c) **zapotrzebowanie budżetowe krajowego organu regulacyjnego pokrywane jest z bezpośrednich wpływów z operacji na rynku energii.**

Artykuł 24b

Cele polityczne krajowego urzędu regulacji

Przy realizacji zadań regulacyjnych wyszczególnionych w niniejszej dyrektywie, *krajowy urząd regulacji* podejmuje wszelkie uzasadnione kroki, które służą osiągnięciu następujących celów:

- a) wspieranie, w ścisłej współpracy z Komisją, Agencją oraz z krajowymi urzędami regulacji innych państw członkowskich, konkurencyjnego, bezpiecznego i zrównoważonego pod względem ochrony środowiska wewnętrznego rynku gazu na terenie Wspólnoty, jak również skutecznego otwarcia rynku dla wszystkich odbiorców i dostawców we Wspólnocie **oraz zapewnienie, że sieci dostaw energii działać będą w skuteczny, godny zaufania sposób, biorąc pod uwagę cele długoterminowe**;
- b) rozwój konkurencyjnych i prawidłowo funkcjonujących rynków ■ na terenie Wspólnoty, mając na uwadze osiągnięcie celu określonego w lit. a);
- c) zniesienie **wszelkich** ograniczeń w handlu **gazem ziemnym** pomiędzy państwami członkowskimi, w tym rozwój odpowiednich transgranicznych zdolności przesyłowych w celu zaspokojenia popytu **i pogłębienia integracji rynków krajowych w celu ułatwienia** swobodnego przepływu gazu ziemnego na terenie Wspólnoty;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- d) zapewnienie **w najbardziej wydajny pod względem kosztów sposób** rozwoju **ukierunkowanych na odbiorcę**, bezpiecznych, niezawodnych i efektywnych systemów **sieciowych**, wspieranie wystarczalności systemu **przy jednoczesnym zapewnieniu efektywności energetycznej oraz integracji małych i dużych jednostek przemysłu energii odnawialnej (np. biogazu) oraz rozproszonego wytwarzania zarówno w sieci przesyłowej, jak i dystrybucyjnej**.
- e) **ułatwienie dostępu do sieci**, zwłaszcza zniesienie barier, które mogłyby uniemożliwiać dostęp do systemu nowym operatorom rynkowym bądź energii ze źródeł odnawialnych;
- f) zapewnienie, że operatorzy sieci otrzymają stosowne bodźce, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, do zwiększenia wydajności w zakresie działania sieci oraz wspierania integracji rynkowej;
- g) zapewnienie **korzyści dla klientów w drodze** efektywnego funkcjonowania własnego rynku krajowego, a także działanie na rzecz skutecznej konkurencji we współpracy z organami ochrony konkurencji **oraz zapewnienie ochrony konsumenta**;
- h) **przyczynianie się do zagwarantowania wysokich standardów usług o charakterze użyteczności publicznej w odniesieniu do gazu ziemnego, ochrona słabych ekonomicznie odbiorców, oraz dopilnowanie, aby środki ochrony konsumenta, o których mowa w załączniku A, były skuteczne**;
- i) **harmonizacja koniecznych procesów w zakresie wymiany danych**.

Artykuł 24c

Obowiązki i uprawnienia krajowych urzędów regulacji

1. **Krajowy urząd regulacji ma następujące obowiązki, które musi wykonywać w odpowiednich przypadkach ściśle konsultując się z innymi właściwymi organami wspólnotowymi lub krajowymi, operatorami systemów przesyłowych oraz innymi zainteresowanymi uczestnikami rynku oraz bez uszczerbku dla specyficznych kompetencji tych wspólnotowych lub krajowych organów:**
 - a) zapewnienie zgodności operatorów systemu przesyłowego i dystrybucyjnego oraz, w stosownych przypadkach, właścicieli systemu, jak również wszelkich przedsiębiorstw gazowniczych, z ich zobowiązaniami na mocy niniejszej dyrektywy i innych właściwych aktów prawnych Wspólnoty, także w zakresie kwestii transgranicznych;
 - b) współpraca w zakresie kwestii transgranicznych z krajowym urzędem lub urzędami regulacji innych państw członkowskich i Agencją, w tym **zagwarantowanie, że istnieje wystarczająca przepustowość połączeń pomiędzy infrastrukturą przesyłu w celu uzyskania wysokiej ogólnej wydajności rynku i spełnienia kryteriów bezpieczeństwa dostaw gazu bez rozróżniania pomiędzy przedsiębiorstwami dostaw w różnych państwach członkowskich**;
 - c) stosowanie się do **wszelkich odpowiednich, wiążących** decyzji Komisji oraz Agencji;
 - d) przedkładanie rocznych sprawozdań w sprawie własnej działalności i wypełniania obowiązków do Komisji, właściwych organów państw członkowskich, Komisji oraz Agencji. Sprawozdania te dotyczą podjętych środków oraz uzyskanych wyników w zakresie każdego z zadań wyszczególnionych w niniejszym artykule;
 - e) **monitorowanie zgodności z wymogami dotyczącymi wydzielenia własnościowego określonymi w niniejszej dyrektywie oraz z innymi właściwymi aktami prawnymi Wspólnoty oraz** zapewnienie, że nie ma subsydiowania pomiędzy działalnością w zakresie przesyłu, dystrybucji, magazynowania, LNG i dostaw, **jak również zapewnienie, że taryfy związane z przesyłem oraz dystrybucją określone są z dużym wyprzedzeniem w stosunku do odpowiednich okresów, podczas których mają one zastosowanie**;
 - f) dokonywanie przeglądu planów inwestycyjnych operatorów systemu przesyłowego, a także zamieszczanie w swoim sprawozdaniu rocznym oceny planu inwestycyjnego operatorów systemu przesyłowego w zakresie jego zgodności z ogólnoeuropejskim dziesięcioletnim planem rozbudowy sieci, o którym mowa w art. 2c rozporządzenia (WE) nr 1775/2005; **plany inwestycyjne operatorów systemu przesyłowego zapewniają wystarczające kompetencje i liczbę personelu do wypełnienia zobowiązań w zakresie świadczenia usług; nieprzestrzeganie planu inwestycyjnego skutkuje proporcjonalnymi sankcjami nakładanymi na operatora systemu przesyłowego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Agencję**;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- g) **zatwierdzanie rocznych planów inwestycyjnych operatorów systemów przesyłowych;**
- h) monitorowanie **przestrzegania** bezpieczeństwa i niezawodności sieci, **ustanawianie lub zatwierdzanie norm i wymogów dotyczących jakości usług i dostaw**, a także dokonywanie przeglądu **wyników pod kątem jakości usług i dostaw**, bezpieczeństwa i niezawodności sieci;
- i) monitorowanie poziomu przejrzystości, zapewnianie zgodności **operatorów sieci** z wymaganiami w zakresie przejrzystości;
- j) monitorowanie, we współpracy z organami ochrony konkurencji, poziomu otwarcia rynku i konkurencji na poziomie hurtowym i detalicznym, w tym na giełdach energii, cen dla gospodarstw domowych, częstotliwości zmian dostawców, częstotliwości odłączenia od sieci, skarg zgłaszanych przez gospodarstwa domowe w uzgodnionym formacie, jak również wszelkich zakłóceń lub ograniczeń konkurencji, włącznie z dostarczaniem wszelkich stosownych informacji oraz informowaniem o wszelkich stosownych przypadkach właściwych krajowych organów ochrony konkurencji;
- k) **monitorowanie występowania restrykcyjnych praktyk umownych, w tym przepisów w zakresie wyłączności, które mogą uniemożliwiać lub utrudniać wybór przez odbiorców innych niż gospodarstwa domowe w zakresie jednoczesnego zawierania umów z więcej niż jednym dostawcą; tam, gdzie to właściwe, powiadamianie krajowych organów ochrony konkurencji o takich praktykach;**
- l) **przy pełnym poszanowaniu postanowień Traktatu, wspieranie długoterminowych porozumień między odbiorcami energii a dostawcami, które przyczyniają się do poprawy produkcji i dystrybucji energii, a jednocześnie umożliwiają odbiorcom udział w wynikających z tego korzyściach, pod warunkiem, że takie porozumienia mogą się przyczynić do uzyskania optymalnego poziomu inwestycji w sektorze energetycznym;**
- m) monitorowanie czasu potrzebnego przedsiębiorstwom przesyłowym i dystrybucyjnym do wykonania połączeń i napraw **i nakładanie sankcji zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Agencję, jeżeli czas ten ulega wydłużeniu z nieuzasadnionych przyczyn;**
- n) monitorowanie **warunków dostępu do pojemności magazynowych i do innych usług pomocniczych wyszczególnionych w art. 19;**
- o) zapewnienie, bez uszczerbku dla kompetencji innych krajowych organów regulacyjnych, wysokich standardów usług o charakterze użyteczności publicznej w odniesieniu do gazu, ochrona słabych ekonomicznie odbiorców, oraz dopilnowanie, aby środki ochrony konsumenta, o których mowa w załączniku A, były skuteczne **i egzekwowane;**
- p) publikowanie co najmniej raz w roku zaleceń dotyczących sposobu zapewnienia zgodności taryf za dostawę z art. 3; **należytą uwagę należy poświęcić w tych zaleceniach wpływowi cen regulowanych (hurtowych i dla końcowych odbiorców) na funkcjonowanie rynku;**
- q) zapewnienie **skutecznego i równego** dostępu do danych dotyczących zużycia przez odbiorców, **obejmujących dane na temat cen i wszelkich powiązanych wydatków dla uczestników rynku, stosowania łatwo zrozumiałego, jednolitego formatu w odniesieniu do takich danych, adekwatnej wysokości przedpłat odzwierciedlającej rzeczywiste zużycie oraz szybkiego dostępu dla wszystkich odbiorców do takich danych na mocy lit. h) załącznika A;**
- r) monitorowanie wdrażania przepisów dotyczących funkcji i zakresu odpowiedzialności operatorów systemu przesyłowego, operatorów systemu dystrybucyjnego, dostawców i odbiorców oraz innych uczestników rynku na mocy art. 8b rozporządzenia (WE) nr 1775/2005;
- s) **ustalanie lub zatwierdzanie opłat za dostęp do sieci i publikowanie metod stosowanych do ustalenia tych opłat;**
- t) **zapewnienie przejrzystości wahań cen hurtowych;**
- u) monitorowanie prawidłowego stosowania kryteriów określających, czy dana instalacja magazynowa wchodzi w zakres art. 19 ust. 3 lub || ust. 4.

Środa, 9 lipca 2008 r.

||

2. Państwa członkowskie zapewniają, że krajowe urzędy regulacji otrzymują uprawnienia umożliwiające im wykonywanie obowiązków określonych w ust. 1 || w sposób skuteczny i sprawny. W tym celu krajowy urząd regulacji posiada przynajmniej następujące uprawnienia:

- a) wydawanie wiążących decyzji w sprawie przedsiębiorstw gazowniczych;
- b) prowadzenie we współpracy z krajowym organem ochrony konkurencji badań dotyczących funkcjonowania rynków gazu, a także podejmowanie decyzji || w sprawie wszelkich stosownych środków, niezbędnych i współmiernych, na rzecz wspierania skutecznej konkurencji oraz zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku, z uwzględnieniem programów uwolnienia gazu;
- c) zwracanie się do przedsiębiorstw gazowniczych o wszelkie informacje stosowne z punktu widzenia realizacji jego zadań;
- d) nakładanie skutecznych, odpowiednich i odstrasżających sankcji na te przedsiębiorstwa gazownicze, które nie wywiązują się ze swoich zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy lub wszelkich decyzji krajowego urzędu regulacji lub Agencji **lub proponowanie kompetentnemu organowi nakładanie takich sankcji; ponadto nakładanie lub wnoszenie o nałożenie na operatora systemu przesyłowego lub, w odpowiednim przypadku, na przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo grzywny w wysokości do 10 % jego rocznych obrotów za nieprzestrzeganie jego odnośnych obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy;**
- e) posiadanie należytych praw prowadzenia dochodzeń oraz stosownych uprawnień do udzielania poleceń w zakresie rozstrzygania sporów zgodnie z ust. 8 i 9;
- f) podejmowanie środków bezpieczeństwa zgodnie z art. 26.

3. Oprócz zadań i uprawnień przyznanych mu na mocy ust. 1 i 2, w przypadku, gdy operator systemu przesyłowego został wyznaczony zgodnie z rozdziałem IVa, krajowemu organowi regulacyjnemu zostają przyznane między innymi następujące zadania i uprawnienia:

- a) do nakładania sankcji, łącznie z karą grzywny, zgodnie z ust. 2 lit. d) za zachowania dyskryminacyjne prowadzone na korzyść przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo;
- b) do monitorowania przepływu informacji między operatorem systemu przesyłowego a przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo, aby zapewnić przestrzeganie obowiązków przez operatora systemu przesyłowego;
- c) do występowania jako organ rozstrzygający spory między przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo a operatorem systemu przesyłowego w odniesieniu do jakichkolwiek skarg wniesionych zgodnie z ust. 8;
- d) do monitorowania zależności handlowych i finansowych, w tym pożyczek, między przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo a operatorem systemu przesyłowego;
- e) do monitorowania wszystkich porozumień handlowych i finansowych pod warunkiem ich zgodności z warunkami rynkowymi;
- f) do żądania od przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo uzasadnień w przypadku powiadomienia przez urzędnika odpowiedzialnego za zgodność zgodnie z art. 12g ust. 4. Uzasadnienie takie zawiera w szczególności dowody, że nie miało miejsca żadne zachowanie dyskryminacyjne na korzyść przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo;
- g) do przeprowadzania kontroli w obiektach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i operatora systemu przesyłowego;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- h) *do żądania wszelkich informacji od operatora systemu przesyłowego oraz bezpośredniego kontaktowania się ze wszystkimi pracownikami operatora systemu przesyłowego; w razie wątpliwości to prawo ma zastosowanie również do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i jego spółek zależnych;*
 - i) *do dokonywania wszelkich niezbędnych kontroli operatora systemu przesyłowego, a w razie wątpliwości — również przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i jego podmiotów zależnych; stosuje się przepisy art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (*);*
 - j) *do nakładania skutecznych, odpowiednich i odstrasżających sankcji na operatora systemu przesyłowego i/lub przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo w przypadku, gdy nie spełniają one swoich zobowiązań wynikających z niniejszego artykułu lub nie respektują decyzji krajowego organu regulacyjnego; uprawnienia te obejmują:*
 - i) *prawo do nakładania skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar finansowych, których wysokość uzależniona jest od obrotów przedsiębiorstwa sieciowego lub przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo;*
 - ii) *prawo do wydawania nakazów zaprzestania działań dyskryminujących;*
 - iii) *prawo do cofnięcia, przynajmniej częściowo, koncesji dla operatora systemu przesyłowego w przypadku nagminnych naruszeń zawartych w niniejszym artykule przepisów o wydzieleniu sieci operatorów.*
4. Krajowe urzędy regulacji są odpowiedzialne za ustalanie lub zatwierdzanie przed ich wejściem w życie warunków dla:
- a) *przyłączania i dostępu do sieci krajowych, z uwzględnieniem taryf przesyłowych i dystrybucyjnych oraz metodologii ich obliczania bądź, ewentualnie, metodologii i ich monitorowania w przypadku tworzenia lub zatwierdzania taryf przesyłowych i dystrybucyjnych, a także zasad, warunków i taryf za dostęp do instalacji LNG, oraz metodologii ich obliczania, ewentualnie, metodologii i ich monitorowanie w przypadku tworzenia lub zatwierdzania taryf dotyczących dostępu do instalacji LNG. Te taryfy odzwierciedlają rzeczywiście poniesione koszty, na ile odpowiadają one kosztom ponoszonym przez wydajnego operatora, i są przejrzyste. Pozwalają one na realizację koniecznych inwestycji w sieci i instalacje LNG w sposób, który umożliwia tym inwestycjom zagwarantowanie opłacalności i wykonalności sieci oraz instalacji LNG; Taryfy te nie powinny być dyskryminacyjne wobec nowych operatorów;*
 - b) *świadczenia usług bilansowania, które w możliwym stopniu odzwierciedlają koszty i nie wpływają na dochody, stwarzając jednocześnie odpowiednie zachęty dla użytkowników sieci do równoważenia ich wkładu i poborów; są one uczciwe i niedyskryminacyjne i opierają się na obiektywnych kryteriach;*
 - c) *dostępu do infrastruktury transgranicznej, łącznie z procedurami w zakresie alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania w sytuacjach przeciążenia. Są one uprawnione do zażądania od operatora systemu przesyłowego, by zmienił te zasady i warunki.*

5. Przy ustalaniu lub zatwierdzaniu *zasad i warunków bądź metodologii obliczania taryf oraz usług bilansowania* krajowe urzędy regulacji zapewniają, że operatorzy sieci otrzymają stosowne bodźce, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, do zwiększenia wydajności oraz wspierania integracji rynkowej, *zapewnienia bezpieczeństwa dostaw* i odpowiednich prac badawczych.

6. Krajowe urzędy regulacji monitorują zarządzanie ograniczeniami przesyłowymi w krajowych sieciach przesyłowych gazu.

Operatorzy systemów przesyłowych przedkładają swoje procedury zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, w tym alokacji zdolności przepustowej, do zatwierdzenia krajowym urzędem regulacji. Przed zatwierdzeniem powyższych procedur krajowe urzędy regulacji mogą wystąpić do operatorów systemów przesyłowych o ich poprawienie.

Środa, 9 lipca 2008 r.

7. Krajowe urzędy regulacji posiadają uprawnienia do wymagania w razie konieczności od operatorów systemów przesyłowych, LNG i dystrybucyjnych zmiany warunków, włącznie z taryfami, o których mowa w niniejszym artykule, w celu zapewnienia, że są one współmierne i stosowane w sposób niedyskryminujący.

8. Każda strona wnosząca skargę przeciw operatorowi systemu przesyłowego, LNG, **magazynowania** albo systemu dystrybucyjnego może skierować skargę do krajowego urzędu regulacji, który, działając jako organ rozstrzygania sporów, wydaje decyzję w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia skargi. Termin ten może zostać przedłużony o dwa miesiące, jeżeli krajowe urzędy regulacji zażądają dodatkowych informacji. Termin ten może zostać dalej przedłużony za zgodą strony skarżącej. Decyzja krajowego organu regulacyjnego ma skutek wiążący do chwili jej unieważnienia po złożeniu odwołania.

9. Każda ze stron, której to dotyczy i która ma prawo do składania skargi dotyczącej decyzji w sprawie metodologii podjętej w zastosowaniu niniejszego artykułu, lub gdy krajowy urząd regulacji ma obowiązek zasięgać opinii dotyczących proponowanych **taryf i** metodologii, może najpóźniej w terminie dwóch miesięcy od publikacji decyzji lub propozycji decyzji, lub w krótszym terminie określonym przez państwa członkowskie, złożyć skargę do rozpatrzenia. Taka skarga nie ma skutku zawieszającego.

10. Państwa członkowskie stwarzają odpowiednie i skuteczne mechanizmy kontroli i przejrzystości w celu unikania jakichkolwiek przypadków nadużywania pozycji dominującej, w szczególności na szkodę konsumentów i jakiegokolwiek zachowania rabunkowego. Te mechanizmy biorą pod uwagę postanowienia Traktatu, w szczególności jego art. 82.

11. Krajowe organy regulacyjne tworzą niezależne organy odwoławcze i alternatywne procedury dochodzenia roszczeń, takie jak niezależny mediator ds. odbiorców energii lub organ ochrony konsumentów. Zadaniem tych organów lub procedur jest efektywne rozpatrywanie skarg i stosowanie najlepszych praktyk. Krajowe organy regulacyjne ustanawiają normy i wytyczne określające, w jaki sposób producenci i operatorzy sieci powinni postępować ze skargami.

12. Państwa członkowskie gwarantują przyjęcie odpowiednich środków, włącznie z postępowaniem administracyjnym lub karnym zgodnie z krajowym ustawodawstwem, przeciwko osobom fizycznym lub prawnym odpowiedzialnym za nieprzestrzeganie przepisów o poufności nałożonych niniejszą dyrektywą.

13. Skargi, o których mowa w ust. 8 i 9, nie naruszają prawa do odwoływania się na mocy prawa wspólnotowego i krajowego.

14. Decyzje podejmowane przez krajowe urzędy regulacji są w pełni uzasadnione i dostępne szerokiemu gronu odbiorców, aby umożliwić kontrolę prawną..

15. Państwa członkowskie zapewniają, że na szczeblu krajowym istnieją właściwe mechanizmy, dzięki którym strona, której dotyczy decyzja krajowego urzędu regulacji, ma prawo odwołania się się do **krajowego organu sądowego lub innego organu krajowego** niezależnego od uczestniczących stron **oraz od jakichkolwiek władz.**

I

Artykuł 24d

System regulacyjny dotyczący kwestii transgranicznych

1. Krajowe urzędy regulacji ściśle współpracują i konsultują się między sobą, jak również dostarczają sobie nawzajem oraz Agencji wszelkich informacji niezbędnych dla realizacji ich zadań na mocy niniejszej dyrektywy. W odniesieniu do udostępnianych informacji organ otrzymujący informacje winien zapewnić taki sam stopień poufności, jaki został zapewniony przez organ udostępniający informacje.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. *Celem zapewnienia, by przypadki, w których następuje integracja regionalnych rynków gazu, odbiły się w odpowiednich strukturach regulacyjnych, właściwe krajowe organy regulacyjne gwarantują, że w ścisłej współpracy z Agencją i pod jej kierownictwem wykonywane są przynajmniej następujące zadania regulacyjne związane z ich rynkami regionalnymi:*

- a) współpraca przynajmniej na szczeblu regionalnym, aby wspierać tworzenie rozwiązań operacyjnych w celu zapewnienia optymalnego zarządzania siecią, rozwój wspólnych centrów handlu gazem oraz alokację transgranicznych zdolności przesyłowych, jak również zapewnić odpowiedni poziom zdolności połączeń wzajemnych, w tym poprzez nową infrastrukturę łączącą, w obrębie regionu i pomiędzy regionami, tak aby umożliwić rozwój skutecznej konkurencji oraz zwiększenie bezpieczeństwa dostaw;*
- b) harmonizacja co najmniej na odpowiednim poziomie regionalnym wszystkich kodów technicznych i rynkowych dotyczących odpowiednich operatorów systemów przesyłowych i innych podmiotów na rynku;*
- c) harmonizacja zasad regulujących zarządzanie w sytuacjach przeciążenia;*
- d) przyjęcie zasad mających na celu zagwarantowanie, że właściciele i/lub dyrektorzy centrów handlu gazem działających na odpowiednim regionalnym rynku zasobów są całkowicie niezależni od właścicieli i/lub dyrektorów przedsiębiorstw wytwórczych.*

Krajowe urzędy regulacji mają prawo zawierania wzajemnych porozumień w celu pobudzenia współpracy w zakresie regulacji, a działania, o których mowa w pierwszym akapicie, prowadzone są, w stosownych przypadkach, w ścisłym porozumieniu z innymi właściwymi organami krajowymi i bez uszczerbku dla ich szczególnych kompetencji.

3. Agencja podejmuje decyzje w sprawie systemu regulacyjnego dotyczącego infrastruktury łączącej co najmniej dwa państwa członkowskie:

- a) na wspólny wniosek krajowych urzędów regulacji, lub
- b) w przypadku, gdy właściwe krajowe urzędy regulacji nie były w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie odpowiedniego systemu regulacyjnego w terminie sześciu miesięcy od daty przedłożenia dokumentacji ostatniemu z tych urzędów regulacji.

I

Artykuł 24e

Zgodność z wytycznymi

1. Komisja lub jakiegokolwiek krajowy urząd regulacji || może zażądać opinii Agencji w sprawie zgodności decyzji podjętej przez krajowy urząd regulacji z wytycznymi określonymi w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (WE) nr 1775/2005.

2. Agencja przekazuje swoją opinię Komisji lub krajowemu urzędowi regulacji, który jej zażądał, lub Komisji, a także krajowemu urzędowi regulacji, który podjął przedmiotową decyzję, w terminie **dwóch** miesięcy.

3. W przypadku, gdy krajowy urząd regulacji, który podjął sporną decyzję, nie zastosuje się do opinii Agencji w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania, Agencja informuje odpowiednio Komisję.

4. Każdy z krajowych urzędów regulacji może poinformować Komisję, jeżeli jest zdania, że decyzja podjęta przez krajowy urząd regulacji nie zachowuje zgodności z wytycznymi określonymi w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (WE) nr 1775/2005, w terminie dwóch miesięcy od daty tej decyzji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. Jeżeli Komisja, w terminie dwóch miesięcy po poinformowaniu jej przez Agencję zgodnie z ust. 3, lub przez urząd regulacji zgodnie z ust. 4, lub z własnej inicjatywy w terminie trzech miesięcy od daty decyzji stwierdza, że decyzja urzędu regulacji budzi poważne wątpliwości co do jej zgodności z wytycznymi określonymi w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (WE) nr 1775/2005, Komisja może podjąć decyzję o wszczęciu postępowania. W takim przypadku Komisja wzywa krajowy urząd regulacji oraz strony postępowania przed krajowym urzędem regulacji do przedstawienia uwag.

6. W przypadku, gdy Komisja podjęła decyzję o wszczęciu postępowania, wydaje w terminie || czterech miesięcy od daty takiej decyzji, ostateczną decyzję:

a) o niewnoszeniu zastrzeżeń względem decyzji krajowego urzędu regulacji; lub

b) o zażądaniu od przedmiotowego krajowego urzędu regulacji dokonania zmiany lub cofnięcia swojej decyzji, jeżeli jest zdania, że nie zachowano zgodności z wytycznymi.

7. W przypadku, gdy Komisja nie podjęła decyzji o wszczęciu postępowania ani ostatecznej decyzji w terminach określonych odpowiednio w ust. 5 i ust. 6, uważa się, że Komisja nie wniosła zastrzeżeń względem decyzji krajowego urzędu regulacji.

8. Krajowy urząd regulacji stosuje się do decyzji Komisji o dokonaniu zmiany decyzji lub cofnięciu swojej decyzji w terminie dwóch miesięcy i odpowiednio informuje Komisję.

9. Komisja przyjmuje wytyczne ustalające szczegółowe zasady procedury dotyczącej stosowania niniejszego artykułu. Środek ten, mający na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 30 ust. 3.

Artykuł 24f

Prowadzenie rejestrów

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa dostaw przez okres co najmniej pięciu lat przechowywały do dyspozycji **właściwych organów, dla celów realizacji ich zadań**, stosowne dane dotyczące wszelkich transakcji w ramach kontraktów na dostawy gazu i derywatów gazowych z odbiorcami hurtowymi i operatorami systemu przesyłowego, a także operatorami systemu magazynowania i LNG.

2. Dane te **mogą obejmować** szczegóły dotyczące charakterystyki tych transakcji, takie jak czas trwania i reguły dostarczenia oraz rozliczenia odpowiednich transakcji, ilości, dat i czasu realizacji, a także cen transakcji oraz środków identyfikacji danego odbiorcy hurtowego, jak również określone szczegóły dotyczące wszystkich nierozliczonych kontraktów na dostawy gazu i derywatów gazowych.

3. Krajowy urząd regulacji może podejmować decyzje o udostępnieniu uczestnikom rynku niektórych elementów tych informacji pod warunkiem, że nie zostaną ujawnione informacje istotne z handlowego punktu widzenia, dotyczące poszczególnych uczestników rynku lub poszczególnych transakcji. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do informacji o instrumentach finansowych, które wchodzą w zakres dyrektywy 2004/39/WE.

■

4. Przepisy niniejszego artykułu nie nakładają dodatkowych obowiązków na podmioty objęte zakresem dyrektywy 2004/39/WE w stosunku do organów, o których mowa w ust. 1.

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. W przypadku gdy organy, o których mowa w ust. 1, potrzebują dostępu do danych przechowywanych przez podmioty objęte zakresem dyrektywy 2004/39/WE, organy odpowiedzialne na mocy tej dyrektywy udostępniają żądane dane organom, o którym mowa w ust. 1.

(*) Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1."

19) Skreśla się artykuł 25.

20) Po art. 26 dodaje się artykuł w następującym brzmieniu:

„Artykuł 26a

Wyłączenie terenów przemysłowych

1. Państwa członkowskie mogą wyłączyć tereny przemysłowe z postanowień art. 4, art. 7, art. 8 ust.1 i 2, art. 9 i 11, art. 12 ust. 5, art. 13, 17 i 18, art. 23 ust. 1 lub art. 24 niniejszej dyrektywy.

2. Odstępstwa określone w ust. 1 nie mają wpływu na dostęp stron trzecich. Klienci na terenach przemysłowych mają wolny wybór dostawcy gazu i możliwość odwołania się do krajowego urzędu regulacji w przypadku sporu z operatorem sieci."

21) Artykuł 30 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 30

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień art. 8 tej decyzji.
3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1 do ust. 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień art. 8 tej decyzji."

22) Załącznik A otrzymuje następujące brzmienie:

„Bez uszczerbku dla przepisów Wspólnoty dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy Rady 93/13/EWG, środki, o których mowa w art. 3, mają zagwarantować odbiorcom:

a) prawo zawarcia umowy z dostawcą usług gazowniczych, która określa:

- tożsamość i adres dostawcy;
- dostarczone usługi, oferowany poziom jakości usług, jak również czas przewidziany dla pierwszego przyłączenia;
- rodzaje proponowanych usług konserwacyjnych i remontowych;
- sposoby uzyskiwania aktualnych informacji na temat wszystkich stosowanych taryf i opłat za konserwację i remonty;
- czas obowiązywania umowy, warunki odnowienia i zakończenia świadczenia usług oraz wygaśnięcia umowy, istnienie jakiegokolwiek prawa do nieodpłatnego rozwiązania umowy;
- wszelkie ustalenia dotyczące kompensat i zwrotu kosztów, które mają zastosowanie w przypadku, gdy nie są spełnione standardy jakości usług zagwarantowane w umowie, włącznie z niepoprawnym i opóźnionym rozliczeniem;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- metoda wszczynania procedur rozstrzygania sporów zgodnie z lit. f);
- informacje dotyczące praw konsumenta, w tym wszystkie powyższe dane, w sposób jasny przekazane wraz z rozliczeniem oraz przedstawione na stronach internetowych przedsiębiorstw gazu ziemnego; oraz
- dane właściwego organu odwoławczego, jak również informacje o tym, jak powinni postępować odbiorcy w przypadku sporu.

Warunki umów są uczciwe i znane z góry. W każdym przypadku informacje, o których mowa w niniejszej literze są dostarczane przed zawarciem albo przed potwierdzeniem umowy. Kiedy umowy zawierane są przez pośredników, powyższe informacje są również dostarczane przed zawarciem umowy;

- b) otrzymanie stosownego zawiadomienia o każdym zamiarze wprowadzenia zmian do umowy oraz poinformowanie o prawie do wycofania się z umowy po otrzymaniu zawiadomienia. Świadczący usługi powiadamiają bezpośrednio swoich odbiorców-abonentów, w przejrzysty i zrozumiały sposób, o jakichkolwiek podwyżkach stawek w odpowiednim czasie, nie później niż jeden okres fakturowania po wejściu w życie podwyżki. Państwa członkowskie zapewniają odbiorcom możliwość wycofania się z umów, jeżeli nie akceptują oni nowych warunków podanych im do wiadomości przez świadczącego usługi gazownicze;
- c) otrzymywanie przejrzystych informacji o stosowanych cenach i taryfach i o standardowych warunkach dotyczących dostępu do usług i korzystania z usług gazowniczych;
- d) oferowanie szerokiego wyboru sposobu rozliczania płatności, które nie dyskryminują odbiorców. Wszelkie różnice w warunkach odzwierciedlają koszty dla dostawcy o różnych systemach płatności. Ogólne warunki są sprawiedliwe i przejrzyste. Są przedstawione jasno i w zrozumiałym języku. Odbiorcy są chronieni przed nielojalnymi lub wprowadzającymi w błąd metodami sprzedaży, włącznie z barierami pozaumownymi narzuconymi przez dostawcę, na przykład sporządzaniem nadmiernej liczby dokumentów;
- e) brak karnych opłat w przypadku zmiany dostawcy;
- f) korzystanie z przejrzystych, prostych i niedrogich procedur rozpatrywania skarg. W szczególności wszyscy konsumenci mają prawo do tego, aby ich dostawca usług gazowniczych dostarczał te usługi i rozpatrywał skargi. Procedury te umożliwiają uczciwe i szybkie rozstrzyganie sporów w ciągu trzech miesięcy oraz system zwrotu kosztów lub kompensaty, w przypadkach, gdy jest to uzasadnione. W miarę możliwości powinny one być zgodne z zasadami określonymi w zaleceniu Komisji 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów odpowiedzialnych za polubowne załatwianie sporów konsumenckich (*);
- g) dla odbiorców przyłączonych już do systemu gazowniczego informacje o ich prawach dostawy gazu ziemnego o określonej jakości, za rozsądne ceny, zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem krajowym;
- h) mają możliwość łatwej zmiany na nowego dostawcę oraz swobodny dostęp do danych dotyczących ich zużycia, oraz możliwość, w ramach jednoznacznego uzgodnienia i nieodpłatnie, udostępnienia każdemu **upoważnionemu** przedsiębiorstwu **dostawczemu** swoich danych dotyczących pomiaru. Strona odpowiedzialna za zarządzanie danymi ma obowiązek przekazania tych danych przedsiębiorstwu. Państwa członkowskie określają format danych oraz procedurę udostępniania danych dostawcom i odbiorcom. Odbiorca nie może zostać obciążony żadnymi dodatkowymi kosztami tej usługi;
- i) otrzymanie **przynajmniej raz na kwartał** właściwych informacji dotyczących rzeczywistego zużycia gazu oraz kosztów. Konsument nie może zostać obciążony żadnymi dodatkowymi kosztami tej usługi. Państwa członkowskie gwarantują, że rozpowszechnianie inteligentnych liczników zakończy się, powodując jak najmniejsze zakłócenia dla konsumentów, w ciągu ... (**) a odpowiedzialne w tej kwestii są przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją lub dostawą energii elektrycznej. Krajowe organy regulacyjne ponoszą odpowiedzialność za monitorowanie takiego rozwoju i ustanawianie na jego rzecz wspólnych standardów. Państwa członkowskie zapewniają, by normy ustanawiające minimalne wymagania projektowe i eksploatacyjne dla liczników rozwiązywały kwestie związane ze współdziałaniem, tak aby odbiorcy odnosili największe korzyści przy ponoszeniu jak najmniejszych kosztów;

Środa, 9 lipca 2008 r.

- j) *w wyniku wszelkich zmian dostawcy energii otrzymują ostateczny bilans zamknięcia konta nie później niż miesiąc po przekazaniu informacji odnośnemu dostawcy.*

(*) Dz.U. L 115 z 17.4.1998, s. 31.

(**) *Dziesięć lat od wejścia w życie dyrektywy .../...WE [zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE].* ”

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej ... (*) w 18 miesięcy od momentu jej wejścia w życie. Państwa członkowskie niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy po upływie ... (*) ||.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. *Państwa członkowskie uchylają wszelkie prawa, rozporządzenia i przepisy administracyjne, które uniemożliwiają jakiegokolwiek przedsiębiorstwu gazowniczemu, urzędowi regulacji lub innemu organowi wypełnianie ich obowiązków, korzystanie z uprawnień lub dotrzymywanie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy.*

4. *Komisja przedstawia corocznie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące formalnego i praktycznego wdrożenia niniejszej dyrektywy w każdym państwie członkowskim.*

5. *Jeśli jednostka publiczna jest bezpośrednio lub pośrednio zaangażowana w nabycie części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, Komisja jest powiadamiana o cenie związanej z zawarciem takiej transakcji. Powiadomienie takie zawiera potwierdzenie przez międzynarodową spółkę audytorską podstawowej wartości aktywów. Komisja wykorzystuje tego typu informacje wyłącznie do sprawowania kontroli nad pomocą państwa.*

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [...] dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Osiemnaście miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego *I**

P6_TA(2008)0348

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (COM(2006)0016 — C6-0037/2006 — 2006/0006(COD))

(2009/C 294 E/49)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0016),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 42 i 308 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0037/2006),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0251/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2006)0006

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 574/72

(Tekst mający znaczenie dla EOG i dla Szwajcarii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 308,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 89,uwzględniając wniosek Komisji ^{||},uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,⁽¹⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1, sprostowanie w Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, s. 59.

Środa, 9 lipca 2008 r.

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 unowocześnia zasady koordynacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich poprzez określenie niezbędnych środków i procedur wprowadzenia w życie i mając wzgląd na ich uproszczenie na korzyść wszystkich zainteresowanych podmiotów. Należy ustanowić szczegółowe zasady wykonania.
- (2) Zorganizowanie skuteczniejszej i ściślejszej współpracy między instytucjami zabezpieczenia społecznego jest istotnym czynnikiem, aby osoby objęte rozporządzeniem (WE) nr 883/2004 mogły korzystać ze swoich praw w najlepszych możliwych terminach i warunkach.
- (3) Stosowanie środków elektronicznych jest dostosowane do szybkiej i rzetelnej wymiany danych między instytucjami państw członkowskich. Elektroniczne przetwarzanie || danych wpłynie korzystnie na przyspieszenie procedur dotyczących zainteresowanych osób. Powinny one ponadto korzystać ze wszystkich dostępnych gwarancji przewidzianych w przepisach wspólnotowych dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych i do swobodnego przepływu tych danych. ***Dlatego państwa członkowskie powinny powziąć konieczne środki w celu zapewnienia odpowiedniego traktowania danych związanych z krajowym prawodawstwem w dziedzinie zabezpieczenia społecznego objętym rozporządzeniem (WE) nr 883/2004, zgodnie z zasadą ochrony osób prywatnych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych i ich wymiany w kontekście przedmiotowego rozporządzenia.***
- (4) Udostępnienie danych ||, również elektronicznych, poszczególnych organów państw członkowskich mogących uczestniczyć w wykonaniu rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w formie umożliwiającej ich aktualizację w czasie rzeczywistym ułatwi wymiany między instytucjami państw członkowskich. Podejście takie, podkreślające istotność informacji czysto faktograficznych oraz kwestię ich natychmiastowej dostępności dla obywateli stanowi ważne uproszczenie, które zostaje wprowadzone niniejszym rozporządzeniem.
- (5) ***Osiągnięcie możliwie najbardziej płynnego funkcjonowania i skutecznego zarządzania złożonymi procedurami wdrażającymi przepisy dotyczące koordynacji zabezpieczenia społecznego, wymaga systemu natychmiastowej aktualizacji załącznika IV. Przygotowanie i zastosowanie tych postanowień wymaga bliskiej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i Komisją, a ich wdrożenie powinno odbyć się szybko, mając na względzie dotyczące obywateli i administrację konsekwencje, jakie są spowodowane przez opóźnienia. Komisja powinna zatem uzyskać uprawnienia do utworzenia i zarządzania bazą danych, a także zagwarantowania jej operacyjności przynajmniej od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja, w szczególności powinna powziąć konieczne kroki w celu zintegrowania w przedmiotowej bazie danych informacji wymienionych w załączniku IV.***
- (6) Wzmocnienie niektórych procedur przyniesie użytkownikom rozporządzenia (WE) nr 883/2004 więcej bezpieczeństwa prawnego i przejrzystości. W szczególności ustalenie wspólnych terminów na wykonanie niektórych obowiązków lub zakończenie niektórych etapów administracyjnych przyczyni się do wyjaśnienia i nadania odpowiedniej struktury relacjom między osobami ubezpieczonymi i instytucjami.
- (7) Państwa członkowskie, ich właściwe organy lub instytucje zabezpieczenia społecznego powinny mieć możliwość ustanowienia między sobą uproszczonych procedur i uzgodnień administracyjnych, które uznają za bardziej skuteczne i bardziej dostosowane w kontekście własnego systemu zabezpieczenia społecznego. Jednakże takie uzgodnienia nie mogą wpływać na prawa osób objętych rozporządzeniem (WE) nr 883/2004.
- (8) Złożoność właściwa dla dziedziny zabezpieczenia społecznego sprawia, iż potrzebny jest szczególny wysiłek ze strony wszystkich instytucji państw członkowskich na rzecz osób ubezpieczonych, aby nie narażać na szkodę zainteresowanych osób, które nie przekazały swoich wniosków lub niektórych informacji instytucji uprawnionej do przetwarzania wniosku zgodnie z zasadami i procedurami przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 i w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (9) W celu określenia właściwej instytucji, czyli tej, której ustawodawstwo stosuje się lub tej, na którą przypada płatność niektórych świadczeń, potrzebna jest analiza obiektywnej sytuacji osoby ubezpieczonej i jej członków rodziny przez instytucje *jednego lub kilku państw członkowskich*. Aby zapewnić ochronę osoby zainteresowanej w czasie trwania tych koniecznych wymian między instytucjami, należy przewidzieć jej tymczasowe przypisanie do jednego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego.
- (10) ***Państwa członkowskie powinny współpracować w celu określenia miejsca zamieszkania obywateli, których dotyczy przedmiotowe rozporządzenie oraz rozporządzenie (WE) nr 883/2004, a także, w przypadku różnicy opinii, każde państwo członkowskie powinno uwzględnić wszystkie istotne kryteria, aby rozwiązać daną kwestię. W tym celu państwa członkowskie mogą wziąć pod uwagę właściwe przepisy niniejszego rozporządzenia.***
- (11) Celem wielu środków i procedur przewidzianych niniejszym rozporządzeniem jest większa przejrzystość kryteriów, które instytucje państw członkowskich stosują w ramach rozporządzenia (WE) nr 883/2004. To uszczegółowienie wynika z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, decyzji Komisji Administracyjnej oraz z ponadtrzydziestoletniego doświadczenia w stosowaniu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w ramach podstawowych wolności przewidzianych w Traktacie.
- (12) ***Rozporządzenie przewiduje środki i procedury służące propagowaniu mobilności pracowników i bezrobotnych. Pracownicy przygraniczni, którzy zostali całkowicie pozbawieni pracy, mogą zgłosić się do służb zatrudnienia zarówno w państwie zamieszkania, jak i w państwie członkowskim, w którym byli ostatnio zatrudnieni. Jednakże powinni oni być uprawnieni do pobierania zasiłku jedynie w państwie członkowskim, w którym mają miejsce zamieszkania.***
- (13) Rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 na wszystkie osoby ubezpieczone, włącznie z osobami nieaktywnymi, wymaga pewnych szczególnych zasad i procedur dla tych osób, w szczególności w celu określenia właściwego ustawodawstwa, aby uwzględnić okresy poświęcone na wychowywanie dzieci przez osoby, które nigdy nie wykonywały pracy zawodowej ani nie prowadziły działalności na własny rachunek w poszczególnych państwach członkowskich, w których zamieszkiwały.
- (14) Niektóre procedury powinny ponadto odzwierciedlać konieczność zrównoważonego rozmieszczenia obciążeń między państwa członkowskie. W szczególności w zakresie działu chorobowego, procedury te powinny uwzględniać z jednej strony sytuację państw członkowskich, które ponoszą koszty przyjęcia osób ubezpieczonych poprzez udostępnienie im systemu zdrowotnego oraz z drugiej strony, państw członkowskich, których instytucje ponoszą koszty świadczeń rzeczowych otrzymywanych przez osoby objęte ich ubezpieczeniem w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym te osoby zamieszkują.
- (15) W szczególnych ramach rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy wyjaśnić warunki ponoszenia kosztów świadczeń rzeczowych w przypadku choroby w ramach „planowanych świadczeń zdrowotnych”, czyli świadczeń, z których dana osoba korzysta w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym jest ubezpieczona lub w którym zamieszkuje. Obowiązki osoby ubezpieczonej dotyczące wcześniejszego złożenia wniosku powinny zostać sprecyzowane, podobnie jak i obowiązki instytucji względem pacjenta w zakresie warunków udzielenia zgody. Należy również określić konsekwencje dotyczące ponoszenia kosztów finansowych za świadczenia zdrowotne otrzymane w innym państwie członkowskim na podstawie udzielonej zgody.
- (16) Aby zachować zaufanie w zakresie wymiany danych i odpowiedzieć na konieczność skutecznego zarządzania wymaganego od systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich, koniecznym wydaje się wprowadzenie bardziej restrykcyjnych procedur w celu skrócenia terminów płatności wierzytelności między instytucjami państw członkowskich. Należy więc wzmocnić procedury dotyczące przetwarzania wierzytelności w kontekście świadczeń z tytułu choroby i bezrobocia.
- (17) Ponieważ systemy zabezpieczenia społecznego objęte rozporządzeniem (WE) nr 883/2004 opierają się na idei solidarności wszystkich osób ubezpieczonych, należy przewidzieć mechanizmy służące skuteczniejszemu dochodzeniu wierzytelności związanych ze świadczeniami nienależnymi lub niezapłaconymi przez te osoby. Procedury wzajemnej pomocy między instytucjami powinny zostać określone w oparciu o przepisy przewidziane w dyrektywie Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu należności dotyczących niektórych składek, opłat, podatków i innych obciążeń ⁽¹⁾ w celu lepszego zabezpieczenia interesów finansowych państw członkowskich przez organizowanie współpracy, w szczególności pomiędzy organami podatkowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- (18) Informowanie osób ubezpieczonych na temat ich praw i obowiązków jest istotnym elementem relacji opartej na zaufaniu z właściwymi organami i instytucjami państw członkowskich.
- (19) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie przyjęcie środków w sprawie koordynacji, których celem jest rzeczywiste zapewnienie swobodnego przepływu osób, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, a może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5. traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wychodzi poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tych celów.
- (20) Niniejsze rozporządzenie powinno zastąpić rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Rozdział I

Definicje

Artykuł 1

Definicje

1 Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „**rozporządzenie podstawowe**” oznacza **rozporządzenie (WE) nr 883/2004**;

b) „**rozporządzenie wykonawcze**” oznacza **niniejsze rozporządzenie**; oraz

c) **zastosowanie mają** definicje zawarte w **rozporządzeniu podstawowym**.

2. Poza definicjami, o których mowa w ust. 1 dla celów niniejszego rozporządzenia:

a) „punkt dostępu” oznacza **jakikolwiek organ wyznaczony jako elektroniczny punkt kontaktowy** wyznaczony przez właściwy organ danego państwa członkowskiego **dla jednego lub więcej działów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 rozporządzenia podstawowego**; jego zadaniem jest wysyłanie lub otrzymywanie drogą elektroniczną — **za pośrednictwem wspólnej sieci istniejącej między państwami członkowskimi** – danych koniecznych do wykonania rozporządzenia **podstawowego** oraz rozporządzenia **wykonawczego**;

b) „instytucja łącznikowa” oznacza **każdy** organ wyznaczony przez właściwy organ danego państwa członkowskiego dla jednego lub wielu działów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 rozporządzenia **podstawowego** do odpowiadania na wnioski o udzielenie informacji i o pomoc, **w celu stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego oraz wypełnienia zadań przydzielonych mu na mocy** tytułu IV rozporządzenia **wykonawczego**;

c) „dokument” oznacza zbiór danych, niezależnie od jego nośnika, **o strukturze pozwalającej na wymianę tych danych** drogą elektroniczną; **przekazywanie tych danych** jest niezbędne dla funkcjonowania rozporządzenia **podstawowego i rozporządzenia wykonawczego**;

d) „standardowa wiadomość elektroniczna” oznacza każdy dokument o strukturze zgodnej z określonym formatem służącym **elektronicznej wymianie informacji między państwami członkowskimi**;

⁽¹⁾ Dz.U. L 74 z 27.3.1972, s. 1.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- e) „przekaz drogą elektroniczną” oznacza przekaz za pomocą sprzętu elektronicznego do przetwarzania danych (włącznie z kompresją cyfrową) z wykorzystaniem przesyłu kablowego, transmisji radiowej, technologii optycznej lub każdego innego środka elektromagnetycznego;
- f) „Komisja Techniczna” oznacza komisję o której mowa w art. 73 rozporządzenia podstawowego;
- g) „Komisja Obrachunkowa” oznacza komisję o której mowa w art. 74 rozporządzenia podstawowego.

Rozdział II

Przepisy dotyczące współpracy i wymiany danych

Artykuł 2

Zakres i warunki wymiany między instytucjami

1. **Do celów rozporządzenia wykonawczego kontakty pomiędzy organami i instytucjami państw członkowskich a osobami objętymi przepisami rozporządzenia podstawowego opierają się na zasadach usługi publicznej, obiektywizmu, współpracy, aktywnej pomocy, skuteczności, dostępności dla osób niepełnosprawnych i szybkiej realizacji.**

2. Instytucje **dostarczają sobie wzajemnie lub wymieniają między sobą, w terminach określonych prawem odpowiednich państw członkowskich**, wszystkie dane niezbędne do ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, **do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych między państwami członkowskimi odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych.**

3. Jeżeli dana osoba w wyniku pomyłki przekazała informacje, dokumenty lub wnioski **instytucji znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, w którym znajduje się instytucja** wyznaczona zgodnie z rozporządzeniem **wykonawczym**, pierwsza instytucja **bezwzględnie** przekazuje informacje, dokumenty i wnioski — ze wskazaniem daty ich pierwotnego przekazania — z powrotem do instytucji wyznaczonej zgodnie z **rozporządzeniem wykonawczym**. Jest to data obowiązująca dla tej ostatniej instytucji. **Instytucje państwa członkowskiego nie mogą jednak ponosić odpowiedzialności, ani ich decyzje nie mogą być uznane za podjęte zaocznie, tylko z tego powodu, że informacje, dokumenty lub wnioski zostały przekazane przez instytucje innych państw członkowskich z opóźnieniem.**

■

4. Jeżeli przekazanie danych odbywa się za pośrednictwem punktu dostępu lub instytucji łącznikowej, uznaje się ten punkt dostępu lub instytucję łącznikową jako spełniającą rolę i zadania instytucji wymaganej w danym państwie członkowskim w zakresie terminu na odpowiedź na złożone wnioski.

Artykuł 3

Zakres i warunki wymiany między beneficjentami a instytucjami

1. **Osoby, do których stosuje się rozporządzenie podstawowe, mają obowiązek** przekazania właściwej instytucji **informacji, dokumentów lub dowodów** niezbędnych do określenia **ich** sytuacji lub sytuacji **ich rodzin, do określenia lub zachowania ich** praw i obowiązków oraz do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa oraz wynikających z niego obowiązków.

■

2. **Zbierając, przekazując lub przetwarzając dane osobowe** na mocy własnego ustawodawstwa **w celu spełnienia wymogów wdrażania rozporządzenia podstawowego, każde państwo członkowskie** zapewnia zainteresowanej osobie **możliwość pełnego korzystania z jej praw w zakresie ochrony danych osobowych**, zgodnie z przepisami wspólnotowymi w zakresie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych i do swobodnego przepływu tych danych.

Środa, 9 lipca 2008 r.

W szczególności państwa członkowskie zapewniają, że te dane osobowe nie zostaną wykorzystane do innych celów niż do celu zabezpieczenia społecznego, chyba że zainteresowane osoby wyrażą na to zgodę. Państwa członkowskie dostarczają również na życzenie zainteresowanej osoby konkretnych i adekwatnych informacji o przetwarzaniu danych osobowych wymaganych do celów niniejszego rozporządzenia.

Zainteresowana osoba ma prawo do egzekwowania poprzez właściwy organ swych praw w zakresie dotyczących jej danych, bez względu na ich pochodzenie, w obszarach objętych niniejszym rozporządzeniem.

Wykaz oraz szczegółowe informacje dotyczące urzędnika do spraw ochrony danych osobowych powołanego w każdym państwie członkowskim zgodnie z art. 18 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾, zajmującego się danymi związanymi z prawodawstwem w zakresie zabezpieczenia społecznego objętego rozporządzeniem podstawowym, stanowi część załącznika IV rozporządzenia wykonawczego.

3. *W zakresie koniecznym do zastosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, właściwe instytucje przekazują zainteresowanym osobom informacje oraz wystawiają potrzebne im dokumenty w terminach określonych prawem odpowiednich państw członkowskich.*

4. *Właściwa instytucja państwa członkowskiego, która bezpośrednio przesyła dokument zawierający decyzję w sprawie praw danej osoby zamieszkującej lub przebywającej na terytorium innego państwa członkowskiego, występuje z wnioskiem o potwierdzenie odbioru niezależnie od nośnika i przyjętego sposobu wysyłki. Potwierdzenia odbioru można udzielić na dowolnym nośniku lub dowolnym sposobem.*

5. *W razie braku dowodu wysłania decyzji, o której mowa w ust. 4, terminy odnoszące się do przedawnienia lub utraty praw nabytych na mocy rozporządzenia podstawowego nie mogą być stosowane w odniesieniu do beneficjentów.*

6. *Kiedy data wysłania decyzji, o której mowa w ust. 4 jest należycie określona, decyzję właściwej instytucji uznaje się za możliwą do zastosowania w odniesieniu do osoby zainteresowanej w terminie miesiąca po tej dacie. Jednakże jeżeli ustawodawstwo państwa członkowskiego, które podjęło decyzję, przewiduje dłuższy termin, należy ten termin zastosować.*

7. *W każdym wypadku, osobie zainteresowanej przysługują możliwości odwołania się i procedury przewidziane przez ustawodawstwo stosowane przez instytucję, która podjęła decyzję.*

■

Artykuł 4

Format i sposób wymiany danych

1. Komisja administracyjna ustala **strukturę, zawartość, format oraz sposoby wymiany** dokumentów i ■ standardowych wiadomości elektronicznych.

2. Przekazywanie danych między instytucjami, punktami dostępu lub instytucjami łącznikowymi odbywa się drogą elektroniczną w ramach wspólnej bezpiecznej sieci zapewniającej poufność i ochronę wymiany danych.

3. Podczas kontaktowania się z **zainteresowanymi osobami** właściwe instytucje **wykorzystują sposoby adekwatne do danej sprawy i** preferują wykorzystanie środków elektronicznych **w zakresie, w jakim jest to możliwe. Komisja administracyjna ustala praktyczne rozwiązania służące wysyłaniu osobie zainteresowanej takich informacji, dokumentów lub decyzji drogą elektroniczną.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 5

Wartość prawna dokumentów i dowodów potwierdzających wydanych w innym państwie członkowskim

1. Dokumenty wydane przez instytucję danego państwa członkowskiego, które są poświadczeniem sytuacji danej osoby w celu wykonania rozporządzenia podstawowego i || rozporządzenia wykonawczego, oraz dowody potwierdzające wydane przez organ innego państwa członkowskiego, włącznie z organami podatkowymi, stosują się w odniesieniu do instytucji pozostałych państw członkowskich tak długo, jak te dokumenty lub dowody nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez właściwy organ lub instytucję państwa członkowskiego, w którym zostały wydane.
2. W razie wątpliwości co do ważności dokumentu lub dokładności faktów, które leżą u podstaw informacji w nim zawartych, *otrzymująca* instytucja państwa członkowskiego || zwraca się do instytucji, która ten dokument wydała, aby uzyskać niezbędne wyjaśnienia i, w stosownych przypadkach, doprowadzić do wycofania tego dokumentu. **Instytucja, która wydała dokument, ponownie rozważa podstawy jego wydania i — w razie konieczności — wycofuje go.**
3. W przypadku braku zgody zawartej między zainteresowanymi instytucjami w terminie miesiąca po dacie wniesienia wniosku przez instytucję, która otrzymała dokument, można zwrócić się do Komisji Administracyjnej zgodnie z art. 76, ust. 6 rozporządzenia podstawowego, w celu uzgodnienia poglądów w terminie sześciu miesięcy po odwołaniu się do niej.

Artykuł 6

Tymczasowe stosowanie ustawodawstwa i zaliczkowa wypłata świadczeń

1. **O ile rozporządzenie wykonawcze nie stanowi inaczej, w przypadku wystąpienia różnicy opinii pomiędzy instytucjami lub władzami dwóch lub więcej państw członkowskich** w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, osoba zainteresowana zostaje tymczasowo objęta ustawodawstwem **jednego z państw członkowskich**, przy czym **hierarchia ważności ustawodawstwa określana jest zgodnie z następującymi kryteriami:**
 - a) **ustawodawstwo państwa członkowskiego, na którego terytorium dana osoba faktycznie wykonuje pracę najemną lub prowadzi działalność na własny rachunek, o ile praca najemna lub działalność na własny rachunek jest wykonywana tylko w jednym z państw członkowskich; lub**
 - b) **ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje, jeżeli wykonuje w nim część swojej działalności zawodowej lub gdy nie jest zatrudniona ani nie prowadzi działalności na własny rachunek; lub**
 - c) **|| ustawodawstwu tego spośród zainteresowanych państw członkowskich, w którym po raz pierwszy wystąpiono z wnioskiem o stosowanie jego ustawodawstwa — jeżeli dana osoba prowadzi działalność lub kilka rodzajów działalności w dwóch lub więcej państwach członkowskich.**
2. W przypadku różnicy zdań między właściwymi instytucjami lub organami dwóch lub więcej państw członkowskich w sprawie wskazania instytucji, która ma wypłacać świadczenia, osoba zainteresowana, która mogłaby ubiegać się o świadczenia, gdyby nie zaistniał spór, korzysta z zaliczkowej wypłaty świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo stosowane przez instytucję w miejscu zamieszkania lub, jeżeli osoba zainteresowana nie zamieszkuje na terytorium jednego z wymienionych państw członkowskich, korzysta ona z zaliczkowej wypłaty świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo stosowane przez instytucję, do której najpierw wpłynął wniosek.
3. **Jeżeli zainteresowane instytucje lub organy nie osiągną porozumienia, sporną kwestię można przedstawić komisji administracyjnej za pośrednictwem właściwych organów, nie wcześniej jednak niż w terminie miesiąca od daty pojawienia się niepewności lub różnicy opinii, o której mowa w ust. 1 lub 2. Komisja administracyjna próbuje doprowadzić do pogodzenia różniących się między sobą opinii w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej daną kwestię.**
4. Jeżeli okaże się, że mające zastosowanie ustawodawstwo nie jest ustawodawstwem państwa członkowskiego, do którego osoba zainteresowana została tymczasowo przypisana lub że instytucja, **która tymczasowo przyznała świadczenia**, nie jest właściwą instytucją, uznaje się, że instytucja, którą uznano za właściwą, jest uważana za właściwą **z mocą wsteczną, jak gdyby różnica opinii nie miała miejsca, najpóźniej od daty tymczasowego przypisania lub od pierwszego tymczasowego przyznania danych świadczeń.**

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. W razie konieczności, właściwa instytucja ustala sytuację finansową zainteresowanej osoby w odniesieniu do składek i świadczeń zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 71 **do 81 rozporządzenia wykonawczego**.

Świadczenia rzeczowe przyznane tymczasowo przez daną instytucję zgodnie z ust. 2 są zwracane przez właściwą instytucję zgodnie z przepisami tytułu IV rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 7

Obowiązek tymczasowego wyliczenia

1. **O ile rozporządzenie wykonawcze nie stanowi inaczej, w przypadkach, w których osoba kwalifikuje się do objęcia świadczeniem lub do opłacania składek zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, natomiast właściwa instytucja nie dysponuje wszystkimi informacjami dotyczącymi sytuacji tej osoby w innym państwie członkowskim** pozwalającymi na ostateczne wyliczenie wysokości tego świadczenia lub składki, **instytucja ta przyznaje to świadczenie na wniosek zainteresowanej osoby lub dokonuje tymczasowego wyliczenia jego wysokości, jeżeli takie wyliczenie jest możliwe na podstawie informacji, którymi ta instytucja dysponuje.**

2. Nowe wyliczenie świadczenia lub składki winno zostać wykonane, kiedy tylko dokumenty dowodowe zostaną przekazane instytucji, której to dotyczy.

Rozdział III

Inne ogólne przepisy wykonawcze rozporządzenia podstawowego

Artykuł 8

Ustalenia administracyjne między dwoma lub więcej państwami członkowskimi

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia zastępują przepisy uzgodnień dotyczących wykonania konwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, z wyjątkiem przepisów uzgodnień dotyczących konwencji, o których mowa w załączniku II rozporządzenia podstawowego, o ile przepisy wymienionych uzgodnień zostały wpisane do załącznika I rozporządzenia wykonawczego.

2. Państwa członkowskie mogą między sobą zawierać, jeżeli to konieczne, uzgodnienia dotyczące wykonania konwencji, o których mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, o ile wymienione uzgodnienia nie naruszają praw i obowiązków osób zainteresowanych oraz o ile zostały one ujęte w załączniku 1 do rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 9

Inne procedury między instytucjami

1. Dwa lub więcej państw członkowskich lub ich właściwe organy **■** mogą uzgodnić inne procedury niż przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym, o ile wymienione procedury nie mają wpływu na prawa **lub obowiązki osób zainteresowanych**.

2. Umowy zawarte w tym celu są podane do wiadomości komisji administracyjnej i wymienione w załączniku I niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Zakaz kumulacji świadczeń

Kiedy świadczenia należne z tytułu prawodawstwa dwóch lub więcej państw członkowskich ulegają wzajemnemu zmniejszeniu, zawieszeniu lub zniesieniu, kwoty, które nie byłyby wypłacone w przypadku ścisłego zastosowania klauzul zmniejszenia, zawieszenia lub zniesienia przewidzianych w ustawodawstwie zainteresowanych państw członkowskich, są podzielone przez liczbę świadczeń podlegających zmniejszeniu, zawieszeniu lub zniesieniu.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 11

Informacje służące określeniu miejsca zamieszkania

1. *Jeżeli między instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje rozbieżność opinii w kwestii określenia miejsca zamieszkania danej osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, instytucje te zgodnie ustalają centrum zainteresowania tej osoby, na podstawie ogólnej oceny wszystkich dostępnych informacji związanych z istotnymi faktami, mogących obejmować odpowiednio:*

a) *długość trwania i ciągłość obecności na terytoriach zainteresowanych państw członkowskich;*

b) *osobistą sytuację danej osoby, w tym:*

i) *rodzaj prowadzonej działalności i warunki jej prowadzenia, w szczególności miejsce, w którym taka działalność jest zazwyczaj prowadzona, stały charakter działalności oraz czas trwania umowy o pracę;*

ii) *sytuację rodzinną tej osoby oraz powiązania rodzinne;*

iii) *prowadzenie wszelkiej działalności o charakterze niezarobkowym;*

iv) *w przypadku studentów — źródło ich dochodu;*

v) *sytuację mieszkaniową tej osoby, zwłaszcza określenie jej stałego charakteru;*

vi) *państwo członkowskie, w którym dana osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania do celów podatkowych.*

2. *Jeżeli zastosowanie poszczególnych kryteriów na podstawie istotnych faktów wymienionych w ust. 1 nie umożliwia zainteresowanym instytucjom osiągnięcia porozumienia w tej kwestii, wola wyrażona przez daną osobę, wynikająca z takich faktów i okoliczności, a zwłaszcza powód, który skłonił ją do przemieszczenia się, jest uznawana za rozstrzygającą w celu ustalenia jej faktycznego miejsca zamieszkania.*

Artykuł 12

Sumowanie okresów

1. W celu wykonania przepisów art. 6 rozporządzenia podstawowego właściwa instytucja zwraca się do instytucji państw członkowskich, których ustawodawstwu również podlegała osoba zainteresowana, aby otrzymać informacje dotyczące wszystkich okresów || ukończonych w ramach tego ustawodawstwa.

2. Do okresów ubezpieczenia , pracy najmniej, pracy na własny rachunek lub zamieszkania ukończonych w ramach ustawodawstwa danego państwa członkowskiego dodaje się takie okresy || ukończone w ramach ustawodawstwa dowolnego innego państwa członkowskiego w zakresie, w jakim jest to konieczne do celów stosowania art. 6 rozporządzenia podstawowego, pod warunkiem, że te okresy nie pokrywają się.

3. Jeżeli okres ubezpieczenia obowiązkowego lub zamieszkania, ukończony || w ramach ustawodawstwa państwa członkowskiego zbiega się z ukończonym okresem ubezpieczenia dobrowolnego lub kontynuowanego fakultatywnego, || zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, uwzględnia się jedynie okres ukończony z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego.

4. Jeżeli okres ubezpieczenia lub zamieszkania, inny niż okres równoważny ukończony zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego, zbiega się z okresem równoważnym na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, uwzględnia się jedynie okres inny niż okres równoważny.

5. Każdy okres równoważny na mocy ustawodawstwa dwóch lub więcej państw członkowskich jest uwzględniany jedynie przez instytucję ostatniego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu osoba ubezpieczona podlegała obowiązkowo przed wymienionym okresem. W przypadku gdyby osoba ubezpieczona nie podlegała obowiązkowo ustawodawstwu państwa członkowskiego przed wymienionym okresem, okres ten jest uwzględniany przez instytucję pierwszego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu ta osoba podlegała po wspomnianym okresie.

Środa, 9 lipca 2008 r.

6. W przypadku gdy nie można ściśle określić czasu, w którym ukończono niektóre okresy ubezpieczenia lub zamieszkania zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego, przyjmuje się, że okresy te nie pokrywają się z okresami ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończonymi zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego i uwzględnia się te okresy, **jeżeli może to przynieść korzyści zainteresowanej osobie**, jedynie w takiej mierze, w jakiej mogą one być rozsądnie uwzględnione.

7. **Jeżeli okresy ubezpieczenia lub zamieszkania nie są uwzględniane zgodnie z niniejszym artykułem, ponieważ pierwszeństwo przysługuje innym okresom, które nie uprawniają do otrzymania danych świadczeń, nieuwzględniane okresy nadal wywołują skutki przewidziane w ustawodawstwie krajowym w zakresie, w jakim dotyczą nabywania, zachowywania i odzyskiwania praw do świadczeń.**

Artykuł 13

Zasady przeliczania okresów ubezpieczenia

Jeżeli okresy ubezpieczenia ukończone zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego są wyrażane w jednostkach innych niż te, które są stosowane w ustawodawstwie innego państwa członkowskiego, przeliczenie niezbędne w celu sumowania okresów dokonuje się zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jeden dzień jest równoważny z ośmioma godzinami i odwrotnie;
- b) pięć dni jest równoważnych z jednym tygodniem i odwrotnie;
- c) dwadzieścia dwa dni jest równoważnych z jednym miesiącem i odwrotnie;
- d) trzy miesiące lub trzynaście tygodni, lub sześćdziesiąt sześć dni jest równoważnych z jednym kwartałem i odwrotnie;
- e) do celów przeliczania tygodni na miesiące i odwrotnie, tygodnie i miesiące są przeliczane na dni;
- f) w wyniku zastosowania lit. a) do e), liczba okresów ubezpieczenia ukończonych w ciągu jednego roku kalendarzowego nie może przekroczyć dwustu sześćdziesięciu czterech dni lub pięćdziesięciu dwóch tygodni lub dwunastu miesięcy lub czterech kwartałów.

Jeżeli okresy ubezpieczenia ukończone zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego są wyrażane w miesiącach, dni, które stanowią ułamek miesiąca są uznawane za cały miesiąc, zgodnie z zasadami przeliczania wymienionymi w ust. 1

TYTUŁ II

OKREŚLENIE WŁAŚCIWEGO USTAWODAWSTWA

Artykuł 14

Szczegóły odnoszące się do art. 12 i 13 rozporządzenia podstawowego

1. Do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy ..., a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego” może być osobą zatrudnioną w celu oddelegowania do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że osoba ta, bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę przedsiębiorstwo ją zatrudniające.

2. Do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego słowa „który normalnie tam prowadzi swą działalność” odnoszą się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, poza działalnością związaną z samym zarządzaniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność prowadzoną przez dane przedsiębiorstwo; odpowiednie kryteria muszą zostać dopasowane do charakterystycznych cech poszczególnych pracodawców i do rzeczywistego charakteru prowadzonej działalności.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Do celów stosowania art. 12 ust. 2 rozporządzenia podstawowego słowa „która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek” odnoszą się do osoby, która zazwyczaj prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. W szczególności osoba taka musi już prowadzić działalność od pewnego czasu przed datą, kiedy zamierza skorzystać z przepisów wspomnianego powyżej artykułu oraz podczas okresu prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim musi nadal spełniać w państwie, w którym ma siedzibę, wymogi konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie.

4. W celu wykonania przepisów art. 12, ust. 2 rozporządzenia podstawowego stosowanym kryterium, aby określić czy działalność, w związku z którą osoba prowadząca działalność na własny rachunek wyjeżdża do innego państwa członkowskiego jest „podobna” do działalności na własny rachunek normalnie prowadzonej jest kryterium obejmujące rzeczywistą naturę działalności, a nie fakt jej zakwalifikowania jako pracę najemną lub na własny rachunek przez to inne państwo członkowskie.

5. Do celów stosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego osoba, która „normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich”, oznacza w szczególności osobę, która:

- a) prowadząc nadal działalność w jednym państwie członkowskim, równocześnie prowadzi odrębną działalność na terytorium jednego lub więcej innych państw członkowskich niezależnie od czasu trwania lub charakteru tej działalności;
- b) w sposób ciągły prowadzi zamiennie kilka rodzajów działalności, z wyjątkiem działalności o charakterze marginalnym, w jednym lub więcej państwach członkowskich, niezależnie od częstotliwości takiej zmiany czy też jej regularnego charakteru.

6. Do celów stosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego osoba, która „normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub więcej państwach członkowskich”, oznacza w szczególności osobę, która równocześnie lub zamiennie prowadzi jeden lub więcej odrębnych rodzajów działalności na własny rachunek, niezależnie od charakteru takiej działalności, na terytorium jednego lub więcej państw członkowskich.

7. W celu rozróżnienia działalności prowadzonej na mocy ust. 5 i 6 od sytuacji przewidzianych w art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, czas trwania działalności w jednym lub więcej innych państwach członkowskich (jej stały bądź incydentalny czy tymczasowy charakter) ma znaczenie rozstrzygające. W tym celu przeprowadzana jest ogólna ocena wszystkich istotnych faktów obejmujących, w odniesieniu do osoby wykonującej pracę najemną, w szczególności miejsce pracy określone w umowie o pracę.

8. W celu wykonania przepisów art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego „znaczną część działalności polegającej na pracy najemnej lub na własny rachunek” prowadzona w danym państwie członkowskim oznacza, że znaczna pod względem ilościowym część całej działalności osoby wykonującej pracę najemną lub działalność na własny rachunek jest prowadzona w tym państwie, przy czym nie musi to być koniecznie największa część tej działalności. ■

W celu określenia, czy znaczna część działalności jest prowadzona w danym państwie członkowskim, należy uwzględnić następujące orientacyjne kryteria:

- a) w przypadku pracy najemnej — czas pracy lub wynagrodzenie; oraz
- b) w przypadku działalności na własny rachunek — wielkość obrotów, czas pracy, liczba świadczonych usług lub dochód.

W ramach oceny ogólnej ilość 25 % w odniesieniu do kryteriów wskazanych powyżej oznacza, że znaczna część działalności nie jest prowadzona w danym państwie członkowskim.

9. W celach stosowania przepisów art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego „centrum zainteresowania” działalności osoby wykonującej pracę na własny rachunek określa się uwzględniając wszystkie elementy składające się na jej działalność zawodową, w szczególności miejsce, w którym znajduje się stała siedziba działalności osoby zainteresowanej, zwyczajowy charakter lub okres trwania wykonywanej działalności, państwo członkowskie, w którym osoba zainteresowana podlega obowiązkowi podatkowemu względem wszystkich swoich dochodów niezależnie od ich źródła, oraz wolę osoby zainteresowanej wynikającą ze wszystkich okoliczności.

Środa, 9 lipca 2008 r.

10. W celu określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie na mocy ust. 8 i 9 zainteresowane instytucje uwzględniają sytuację przewidywaną na kolejnych 12 miesięcy kalendarzowych.

11. W przypadku, gdy dana osoba wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich dla pracodawcy, którego siedziba znajduje się poza terytorium Unii oraz gdy wymieniona osoba zamieszkuje w państwie członkowskim nie wykonując tam istotnej działalności, podlega ona ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje.

I

Artykuł 15

Procedury dotyczące stosowania art. 11 ust. 3 lit. b) i d), art. 11 ust. 4 oraz art. 12 rozporządzenia podstawowego (Powiadamianie zainteresowanych instytucji)

1. O ile art. 16 rozporządzenia wykonawczego nie stanowi inaczej, jeżeli osoba prowadzi działalność w państwie członkowskim innym niż państwo właściwe na mocy tytułu II rozporządzenia podstawowego, pracodawca lub — w przypadku osoby, która nie prowadzi działalności w ramach pracy najemnej — osoba zainteresowana przekazuje stosowne informacje właściwej instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie w danym przypadku, w miarę możliwości z wyprzedzeniem. Instytucja ta bezzwłocznie udostępnia informacje dotyczące ustawodawstwa mającego zastosowanie do osoby zainteresowanej zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. b) lub art. 12 rozporządzenia podstawowego instytucji wyznaczonej przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność.

2. Przepisy ust. 1 stosuje z uwzględnieniem niezbędnych zmian w odniesieniu do osób objętych przepisami art. 11 ust. 3 lit. d) rozporządzenia podstawowego.

3. Pracodawca w rozumieniu art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, dla którego pracownik wykonuje pracę najemną na pokładzie statku pływającego pod banderą innego państwa członkowskiego, przekazuje stosowne informacje właściwej instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie w danym przypadku, w miarę możliwości z wyprzedzeniem. Instytucja ta bezzwłocznie udostępnia informacje dotyczące ustawodawstwa mającego zastosowanie do osoby zainteresowanej zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego instytucji wyznaczonej przez właściwy organ państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa statek, na pokładzie którego pracownik ma wykonywać pracę najemną.

I

Artykuł 16

Procedura wykonywania przepisów art. 13 rozporządzenia podstawowego

1. Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub w kilku państwach członkowskich informuje o tym fakcie instytucję wyznaczoną przez odpowiedni urząd państwa członkowskiego swojego miejsca zamieszkania. Instytucja ta podaje ten fakt do wiadomości wyznaczonych instytucji każdego z państw członkowskich, na terytorium których osoba ta wykonuje pracę.

2. Instytucja wyznaczona przez odpowiedni urząd państwa członkowskiego, w którym osoba wykonująca pracę zamieszkuje, bezzwłocznie określają ustawodawstwo mające zastosowanie do osoby zainteresowanej, biorąc pod uwagę przepisy art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Początkowo określenie przepisów ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje instytucje wyznaczone przez odpowiednie urzędy poszczególnych państw członkowskich, w których prowadzona jest działalność, o tym tymczasowym określeniu.

3. Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w okresie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim wyznaczonej instytucji w państwach członkowskich, w których prowadzona jest działalność, chyba że ustawodawstwo zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 3a lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji poinformowała instytucję wyznaczoną przez właściwy organ państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem wspomnianego terminu dwóch miesięcy o niemożności zaakceptowania zaproponowanego określenia lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

Środa, 9 lipca 2008 r.

4. Jeżeli z uwagi na niepewność co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa konieczne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub organy dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich lub samych właściwych organów, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanej osoby jest określone na mocy wspólnego porozumienia, przy uwzględnieniu przepisów art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego.

W przypadku wystąpienia różnicy opinii między instytucjami lub zainteresowanymi właściwymi organami, powinny one szukać porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej; przy czym zastosowanie mają przepisy art. 6 rozporządzenia wykonawczego.

5. Właściwa instytucja państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało określone jako mające zastosowanie tymczasowo lub ostatecznie, bezzwłocznie przekazuje stosowne informacje osobie zainteresowanej.

6. Jeżeli osoba zainteresowana nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, przepisy niniejszego artykułu są stosowane z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym osoba ta ma miejsce zamieszkania, jak tylko sytuacja tej osoby będzie znana, w miarę możliwości za pośrednictwem innej zainteresowanej instytucji.

Artykuł 17

Procedura wykonywania przepisów art. 15 rozporządzenia podstawowego

Członkowie personelu pomocniczego wykonują prawo wyboru, przewidziane w art. 15 rozporządzenia podstawowego, w chwili zawierania umowy o pracę. Władza uprawniona do zawierania umowy powiadamia wyznaczoną instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo wybrał członek personelu pomocniczego.

Artykuł 18

Procedura dotycząca stosowania art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

Wnioski pracodawcy lub osoby zainteresowanej o zastosowanie do nich wyjątków od przepisów art. 11-15 rozporządzenia podstawowego składane są, w miarę możliwości z wyprzedzeniem, właściwemu organowi lub podmiotowi wyznaczonemu przez organ tego państwa członkowskiego, o którego ustawodawstwa stosowanie wnioskują pracodawca lub osoba zainteresowana.

Artykuł 19

Powiadamianie osób zainteresowanych i pracodawców

1. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo będzie stosowane na mocy tytułu II rozporządzenia podstawowego, informuje daną osobę oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, jego pracodawcę lub pracodawców o zobowiązaniach jakie nakłada na nich to ustawodawstwo. Instytucja ta udziela im potrzebnej pomocy w wypełnianiu formalności przewidzianych przez to ustawodawstwo.

2. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo stosuje się na mocy przepisów tytułu II rozporządzenia podstawowego, informuje osobę zainteresowaną za pomocą poświadczenia stosowanego ustawodawstwa, że dane ustawodawstwo ma zastosowanie oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, wskazuje przez jaki okres i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. W poświadczeniu wskazuje się zarobki podane przez pracodawcę.

Artykuł 20

Współpraca między instytucjami

1. Właściwe instytucje przekazują instytucji właściwej państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo stosuje się w odniesieniu do danej osoby na mocy tytułu II rozporządzenia podstawowego, wymagane informacje niezbędne do ustalenia daty, od której ustawodawstwo to ma zastosowanie, oraz składek, jakie ubezpieczony oraz jego pracodawca lub pracodawcy mają obowiązek uiszczać na podstawie stosowanego ustawodawstwa.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo będzie stosowane w odniesieniu do danej osoby, informuje o tym fakcie instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu osoba ta ostatnio podlegała i wskazuje datę rozpoczęcia stosowania ustawodawstwa.

Artykuł 21

Obowiązki pracodawcy

1. Pracodawca zatrudniający danego pracownika, **którego siedziba lub miejsce prowadzenia działalności znajdują się poza terytorium właściwego państwa członkowskiego**, zobowiązany jest wypełniać obowiązki wynikające z ustawodawstwa mającego zastosowanie do tego pracownika, w szczególności obowiązek płacenia składek przewidzianych przez to ustawodawstwo, **tak jakby jego siedziba lub miejsce prowadzenia działalności znajdowały się we właściwym państwie członkowskim**.

2. Pracodawca niemający **miejsca prowadzenia działalności** w państwie członkowskim, którego ustawodawstwo ma zastosowanie oraz pracownik najemny mogą uzgodnić między sobą, iż spoczywający na pracodawcy obowiązek uiszczania składek jest wypełniany w jego imieniu przez pracownika najemnego **bez uszczerbku dla podstawowych obowiązków pracodawcy**. Pracodawca ma obowiązek **wysłać właściwej instytucji** tego państwa członkowskiego **zawiadomienie** o przyjętych uzgodnieniach.

TYTUŁ III

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE RÓŻNYCH KATEGORII ŚWIADCZEŃ

Rozdział I

Świadczenia z tytułu choroby, macierzyństwa i równoważne świadczenia dla ojca

Artykuł 22

Ogólne zasady stosowania

1. Właściwe organy **lub instytucje** zapewniają, aby ubezpieczeni **mieli dostęp do wszelkich niezbędnych informacji** o procedurach i warunkach **przyznawania** świadczeń rzeczowych, w przypadku gdy świadczenia te są udzielane na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo instytucji właściwej **■**.

2. Przepisy art. 25 i 26 rozporządzenia wykonawczego pozostają bez uszczerbku dla stosowania krajowych przepisów państw członkowskich, które przewidują, w przypadkach, o których mowa w ust. 1, ponoszenie kosztów świadczeń rzeczowych bardziej korzystne finansowo niż ponoszenie na mocy przepisów rozporządzenia podstawowego.

3. Dwa lub więcej państw członkowskich lub właściwe organy tych państw mogą uzgodnić inne procedury i zasady wykonywania przepisów art. 25, 26 i 27 rozporządzenia wykonawczego. Jednakże takie umowy nie mogą mieć niekorzystnego wpływu na warunki ponoszenia kosztów świadczeń rzeczowych, udzielanych zainteresowanym osobom, i kwoty do jakich są one ponoszone, wynikające ze stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia. Komisja Administracyjna jest powiadamiana o takich umowach.

4. **Niezależnie od art. 5 lit. a) rozporządzenia podstawowego państwo członkowskie może stać się odpowiedzialne za koszt świadczeń w myśl art. 22 rozporządzenia podstawowego wyłącznie wtedy, gdy ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury lub renty na mocy ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, lub w myśl art. 23-30 rozporządzenia podstawowego wyłącznie wtedy, gdy ubezpieczony otrzymuje emeryturę lub rentę na mocy ustawodawstwa tego państwa członkowskiego.**

Artykuł 23

System mający zastosowanie w przypadku istnienia wielu systemów w państwie członkowskim miejsca zamieszkania lub pobytu

Jeżeli ustawodawstwo miejsca zamieszkania lub pobytu przewiduje kilka systemów ubezpieczenia na wypadek choroby, macierzyństwa lub na rzecz ojca, na mocy przepisów art. 17, art. 19 ust. 1, oraz art. 20, 22, 24, 26 i 27 rozporządzenia podstawowego stosuje się przepisy ustawodawstwa dotyczące systemu ogólnego mającego zastosowanie do pracowników najemnych.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 24

Miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie

1. Do celów stosowania art. 17 rozporządzenia podstawowego, ubezpieczony lub członkowie jego rodziny mają obowiązek zarejestrowania się w instytucji swojego miejsca zamieszkania, przedstawiając dokument potwierdzający posiadanie prawa do świadczeń rzeczowych na koszt właściwego państwa członkowskiego.

Dokument ten wydaje instytucja właściwa, w przypadku gdy ma to zastosowanie, na podstawie informacji dostarczonych przez pracodawcę. Jeżeli ubezpieczony lub członkowie jego rodziny nie przedstawiają takiego dokumentu, instytucja miejsca zamieszkania zwraca się do instytucji właściwej o udzielenie niezbędnych informacji.

2. **Dokument, o którym mowa w ust. 1, pozostaje ważny dopóki właściwa instytucja nie powiadomi instytucji miejsca zamieszkania o jego unieważnieniu.**

Instytucja miejsca zamieszkania powiadamia instytucję właściwą o każdej rejestracji, dokonanej zgodnie z przepisami ust. 1, **a także o każdej zmianie lub unieważnieniu takiej rejestracji.**

3. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do osób, o których mowa w art. 22, 24, 25 i 26 rozporządzenia podstawowego.

Artykuł 25

Pobyt w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie

A) Procedura i zakres prawa

1. Do celów stosowania przepisów art. 19 rozporządzenia **podstawowego** ubezpieczony **przedstawia podmiotowi świadczącemu opiekę zdrowotną w państwie członkowskim miejsca pobytu dokument wydany przez swoją instytucję właściwą, który potwierdza jego prawa do świadczeń rzeczowych. Jeżeli ubezpieczony nie ma rzeczowego dokumentu, to na wniosek lub z powodu innych potrzeb instytucja miejsca pobytu występuje do właściwej instytucji o niezbędny dokument.**

■

2. **Dokument potwierdza, że ubezpieczony jest uprawniony do korzystania ze świadczeń rzeczowych na warunkach ustanowionych w art. 19 rozporządzenia podstawowego na takich samych zasadach jak te, które mają zastosowanie do ubezpieczonych na mocy ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca pobytu.**

■

3. Świadczenia rzeczowe, o których mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia **podstawowego** obejmują świadczenia rzeczowe, **które są udzielane** ubezpieczonemu w państwie członkowskim miejsca pobytu, zgodnie z jego ustawodawstwem, **a które stają się niezbędne ze względów medycznych, aby zapobiec sytuacji, w której ubezpieczony jest zmuszony do powrotu przed końcem planowanego pobytu do właściwego państwa członkowskiego** w celu poddania się **wymaganemu** leczeniu.

■

B) Procedura i zasady ponoszenia kosztów świadczeń rzeczowych i zwrotu takich kosztów

4. Jeśli ubezpieczony rzeczywiście poniósł **koszty wszystkich lub części** świadczeń rzeczowych, udzielonych w ramach art. 19 rozporządzenia **podstawowego** i jeżeli ustawodawstwo stosowane przez instytucję miejsca pobytu przewiduje możliwość zwrotu tych kosztów ubezpieczonemu, może on przesłać swój wniosek o zwrot kosztów do instytucji miejsca pobytu. **W takim przypadku instytucja** ta zwraca bezpośrednio ubezpieczonemu poniesione koszty takich świadczeń według stosowanych stawek i na warunkach **stawek zwrotu kosztów** przewidzianych w ustawodawstwie krajowym.

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. Jeśli osoba ubezpieczona nie wystąpiła o zwrot kosztów bezpośrednio do instytucji miejsca pobytu, poniesione koszty zwracane są zainteresowanemu przez właściwą instytucję **zgodnie ze stawkami stosowanymi** przez instytucję miejsca pobytu **lub, gdyby art. 61 rozporządzenia wykonawczego miał zastosowanie w danym przypadku, kwotami które podlegałyby zwrotowi kosztów dla instytucji miejsca pobytu.**

Instytucja miejsca pobytu **ma obowiązek udzielić** instytucji właściwej — **na jej wniosek** — wszelkich niezbędnych informacji dotyczących tych stawek **lub kwot.**

6. W drodze odstępstwa od przepisów **ust. 6** instytucja właściwa może dokonać zwrotu poniesionych kosztów **zgodnie z pułapami i stawkami określonymi w obowiązującym ją ustawodawstwie**, pod warunkiem, że ubezpieczony udzielił zgody na objęcie go tym przepisem **¶**.

7. **Kwoty zwracane ubezpieczonemu w żadnym wypadku nie są wyższe niż kwota faktycznie poniesionych przez niego kosztów.**

8. W przypadku gdy poniesione koszty były znaczące, instytucja właściwa może wypłacić ubezpieczonemu odpowiednią zaliczkę natychmiast po otrzymaniu jego wniosku o zwrot kosztów.

C) Członkowie rodziny

9. **Przepisy ust. 1-8 stosuje się odpowiednio do członków rodziny ubezpieczonego.**

Artykuł 26

Planowane świadczenia zdrowotne

A) Procedura zezwoleń

1. **Do celów stosowania art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ubezpieczony przedstawia instytucji miejsca pobytu dokument wydany przez swoją instytucję właściwą. Do celów niniejszego artykułu instytucja właściwa oznacza instytucję ponoszącą koszty planowanego leczenia; w przypadkach, o których mowa w art. 20 ust. 4 i art. 27 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, w których koszty świadczeń rzeczowych udzielanych w państwie członkowskim miejsca zamieszkania są zwracane na podstawie kwot zryczałtowanych, za instytucję właściwą uważana jest instytucja miejsca zamieszkania.**

2. **Jeżeli miejsce zamieszkania ubezpieczonego nie znajduje się na terytorium właściwego państwa członkowskiego, zwraca się on o wydanie zezwolenia do instytucji miejsca zamieszkania, która niezwłocznie przekazuje to zezwolenie instytucji właściwej.**

W takim przypadku instytucja miejsca zamieszkania wydaje zaświadczenie, w którym określa, czy w państwie członkowskim miejsca zamieszkania zostały spełnione warunki art. 20 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego.

Instytucja właściwa może odmówić wydania przedmiotowego zezwolenia jedynie w sytuacji, gdy w ocenie instytucji miejsca zamieszkania warunki art. 20 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione w państwie członkowskim miejsca zamieszkania ubezpieczonego lub gdy takie samo leczenie może zostać zapewnione w samym właściwym państwie członkowskim, w terminie uzasadnionym względami medycznymi, z uwzględnieniem aktualnego stanu zdrowia i prawdopodobnego przebiegu choroby osoby zainteresowanej.

Instytucja właściwa powiadamia o swojej decyzji instytucję państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.

W przypadku braku odpowiedzi w ciągu 15 dni kalendarzowych od dnia wysyłki, przyjmuje się, iż instytucja właściwa udzieliła zgody.

¶

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. *Nie można odmówić wydania zezwolenia zgodnie z art. 20 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, jeżeli osoba objęta ubezpieczeniem, której miejsce zamieszkania nie znajduje się na terytorium właściwego państwa członkowskiego, wymaga pilnego i niezbędnego dla ratowania życia leczenia. W takich okolicznościach instytucja miejsca zamieszkania wydaje w imieniu instytucji właściwej zezwolenie i niezwłocznie informuje o tym fakcie instytucję właściwą.*

Instytucja właściwa zobowiązana jest przyjąć ustalenia i wybrane formy leczenia przyjęte przez lekarzy uprawnionych przez instytucję miejsca zamieszkania, która wydaje zezwolenie w zakresie **pilnych i** niezbędnych świadczeń służących ratowaniu życia ||.

4. *Właściwa instytucja zastrzega sobie prawo do tego, by zlecić zbadanie ubezpieczonego wybranemu przez siebie lekarzowi w państwie członkowskim miejsca pobytu lub zamieszkania w trakcie całej procedury przyznawania zezwolenia.*

5. *Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek decyzji o zezwoleniu instytucja miejsca pobytu informuje instytucję właściwą, jeśli z medycznego punktu widzenia stosowne wydaje się uzupełnienie leczenia objętego bieżącym zezwoleniem.*

B) Ponoszenie finansowych kosztów świadczeń rzeczowych **poniesionych przez ubezpieczonego**

6. *Bez uszczerbku dla ust. 7, art. 25 ust. 5 i 6 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.*

7. *Jeżeli ubezpieczony rzeczywiście poniósł całość lub część kosztów objętego zezwoleniem leczenia, a koszty, które instytucja właściwa jest zobowiązana zwrócić instytucji miejsca pobytu lub ubezpieczonemu zgodnie z ustępem 6 (koszty rzeczywiste), są niższe od kosztów, jakie musiałaby ona uiścić za to samo leczenie we właściwym państwie członkowskim (koszty hipotetyczne), instytucja właściwa zwraca ubezpieczonemu, na jego wniosek, poniesione przez niego koszty leczenia do wysokości, w jakiej koszty hipotetyczne przekraczają koszty rzeczywiste. Kwota zwrotu nie może jednak przekraczać kosztów rzeczywiście poniesionych przez ubezpieczonego i może uwzględniać kwotę, którą ubezpieczony musiałby uiścić, jeśli leczenie miałooby miejsce we właściwym państwie członkowskim.*

C) Ponoszenie kosztów podróży i pobytu związanych z planowanymi świadczeniami zdrowotnymi.

8. *Koszty podróży i pobytu osoby ubezpieczonej, ściśle związane z leczeniem osoby ubezpieczonej i, jeśli istnieje taka konieczność, koszty podróży i pobytu osoby towarzyszącej, są przejmowane przez tę instytucję, jeżeli wydano zezwolenie na leczenie w innym państwie członkowskim. W przypadku, gdy osoba ubezpieczona jest osobą niepełnosprawną, wydatki na podróż i pobyt osoby towarzyszącej uznaje się za konieczne.*

D) Członkowie rodziny

9. Przepisy ust. 1-8 stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do członków rodziny ubezpieczonego.

Artykuł 27

Świadczenia pieniężne z tytułu niezdolności do pracy w przypadku pobytu lub zamieszkania w innym
państwie członkowskim
niż właściwe państwo członkowskie

A) Procedura postępowania osoby ubezpieczonej

1. *Jeżeli zgodnie z ustawodawstwem właściwego państwa członkowskiego ubezpieczony musi przedstawić zaświadczenie, aby móc korzystać ze świadczeń pieniężnych z tytułu niezdolności do pracy na mocy art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ubezpieczony zwraca się do lekarza w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, który ocenił jego stan zdrowia, o poświadczenie jego niezdolności do pracy oraz prawdopodobnego okresu tej niezdolności.*

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. **Ubezpieczony** przekazuje **to zaświadczenie** instytucji właściwej **w terminie określonym w ustawodawstwie właściwego państwa członkowskiego**.

3. **Jeżeli lekarze prowadzący leczenie w państwie członkowskim miejsca zamieszkania nie wydają zaświadczeń o niezdolności do pracy i jeżeli tego rodzaju zaświadczenia są wymagane zgodnie z ustawodawstwem właściwego państwa członkowskiego, osoba zainteresowana zwraca się bezpośrednio do instytucji miejsca zamieszkania. Instytucja ta niezwłocznie zleca przeprowadzenie medycznej oceny niezdolności do pracy tej osoby i wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1. Zaświadczenie jest niezwłocznie przekazywane instytucji właściwej.**

4. Przekazanie dokumentu, o którym mowa w ust. 1, 2 i 3 nie zwalnia ubezpieczonego z obowiązków wynikających z mającego zastosowanie ustawodawstwa, w szczególności obowiązków wobec swojego pracodawcy. **W uzasadnionych przypadkach pracodawca i/lub właściwa instytucja może wezwać pracownika do uczestniczenia w działalności mającej na celu wspieranie i ułatwianie mu ponownego podjęcia zatrudnienia.**

■

B) Procedura postępowania instytucji państwa członkowskiego miejsca zamieszkania

5. Na wniosek instytucji właściwej i w przypadkach, o których mowa w ust. 3 lit. a) instytucja miejsca zamieszkania przeprowadza, w razie potrzeby, badanie lekarskie ubezpieczonego, tak jak gdyby był w niej ubezpieczony. Instytucja miejsca zamieszkania przekazuje instytucji właściwej wnioski z orzeczenia lekarza przeprowadzającego badanie, w szczególności prawdopodobny okres niezdolności do pracy, w terminie trzech dni roboczych, licząc od daty badania.

■

C) Procedura postępowania instytucji właściwej

6. **Właściwa instytucja zastrzega sobie prawo do tego, aby zlecić zbadanie ubezpieczonego wybranemu przez nią lekarzowi.**

7. **Bez uszczerbku dla art. 21 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, instytucja** właściwa wypłaca świadczenia pieniężne bezpośrednio osobie zainteresowanej i **w razie potrzeby** powiadamia o tym fakcie instytucję miejsca zamieszkania. ■

8. Do celów stosowania przepisów art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wpisy dokonane w zaświadczeniu o niezdolności do pracy ubezpieczonego, wydanego w innym państwie członkowskim na podstawie ustaleń lekarza prowadzącego są wiążące dla instytucji właściwej, z zastrzeżeniem zaistnienia nadużycia.

9. Jeżeli instytucja właściwa decyduje o odmowie udzielenia świadczeń pieniężnych, ■ powiadamia **ubezpieczonego** o swojej decyzji i jednocześnie podaje ten fakt do wiadomości instytucji miejsca zamieszkania.

D) Procedura postępowania w przypadku pobytu w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie

10. Przepisy ust. 1-9 stosują się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do osób ubezpieczonych, przebywających w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 28

Świadczenia pieniężne z tytułu długotrwałej opieki w przypadku pobytu lub zamieszkania w państwie członkowskim innym niż właściwe państwo członkowskie

A) Tryb postępowania obowiązujący ubezpieczonego

1. O uzyskanie uprawnień do świadczeń pieniężnych z tytułu długotrwałej opieki na mocy art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ubezpieczony ubiega się w instytucji właściwej. W stosownych przypadkach instytucja właściwa powiadamia o tym instytucję miejsca zamieszkania.

B) Tryb postępowania obowiązujący instytucję miejsca zamieszkania

2. Na wniosek instytucji właściwej instytucja miejsca zamieszkania bada sytuację ubezpieczonego pod względem potrzeby długotrwałej opieki. Instytucja właściwa przekazuje instytucji miejsca zamieszkania wszelkie informacje niezbędne do takiej analizy.

C) Tryb postępowania obowiązujący instytucję właściwą

3. Aby ustalić, w jakim stopniu ubezpieczony potrzebuje długotrwałej opieki, instytucja właściwa ma prawo do tego, by zlecić zbadanie ubezpieczonego wybranemu przez nią lekarzowi lub innemu specjalście.

4. Art. 27 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

D) Tryb postępowania w przypadku pobytu w państwie członkowskim innym niż właściwe państwo członkowskie

5. Ust. 1-4 stosuje się odpowiednio, gdy ubezpieczony przebywa w państwie członkowskim innym niż właściwe państwo członkowskie.

E) Członkowie rodziny

6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do członków rodziny ubezpieczonego.

Artykuł 29

Stosowanie przepisów art. 28 rozporządzenia podstawowego

Jeżeli państwo członkowskie, w którym były pracownik przygraniczny wykonywał swoją ostatnią pracę, nie jest już właściwym państwem członkowskim, a ten był pracownik przygraniczny lub członek jego rodziny udaje się do tego państwa w celu otrzymania świadczeń rzeczowych na mocy art. 28 rozporządzenia podstawowego, to przedkłada on instytucji miejsca pobytu dokument wydany przez instytucję właściwą.

Artykuł 30

Składki obciążające emerytów i rencistów

I

Jeżeli dana osoba otrzymuje emeryturę lub rentę od co najmniej dwóch państw członkowskich, kwota składek potrącanych od wszystkich wypłacanych emerytur lub rent w żadnym przypadku nie przewyższa kwoty, którą potrąca się osobie otrzymującej emeryturę lub rentę w takiej samej wysokości od właściwego państwa członkowskiego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 31

Stosowanie przepisów art. 34 rozporządzenia (WE) nr 883/2004

A) Tryb postępowania obowiązujący instytucję właściwą

1. Instytucja właściwa informuje zainteresowanego o przepisie zawartym w art. 34 rozporządzenia podstawowego dotyczącym zapobiegania kumulacji świadczeń. Zasady te należy stosować po to, by osoba, która nie mieszka we właściwym państwie członkowskim, miała prawo do świadczeń przynajmniej o takiej samej łącznej kwocie lub wartości, do jakich miałaby prawo, gdyby mieszkała w tym państwie członkowskim.

2. Instytucja właściwa informuje instytucję miejsca zamieszkania lub pobytu o wypłacie świadczeń pieniężnych z tytułu długotrwałej opieki także w przypadku, gdy prawodawstwo, które stosuje ta ostatnia instytucja, przewiduje świadczenia rzeczowe z tytułu długotrwałej opieki wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 34 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

B) Tryb postępowania obowiązujący instytucję miejsca zamieszkania lub pobytu

3. Po otrzymaniu informacji przewidzianej w ust. 2 instytucja miejsca zamieszkania lub pobytu niezwłocznie informuje instytucję właściwą o wszelkiego rodzaju świadczeniach rzeczowych z tytułu długotrwałej opieki służących temu samemu celowi, przyznanych zainteresowanemu na mocy obowiązujących ją przepisów, oraz o mającej do nich zastosowanie stawce zwrotu kosztów.

4. W stosownych przypadkach środki wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu ustala komisja administracyjna.

Artykuł 32

Szczególne środki wykonawcze

1. W przypadku państw członkowskich, o których mowa w załączniku II, przepisy tytułu III rozdział I rozporządzenia podstawowego o świadczeniach rzeczowych mają zastosowanie do osób uprawnionych do otrzymywania świadczeń rzeczowych wyłącznie na podstawie systemu specjalnego dla urzędników służby cywilnej jedynie w zakresie określonym w tym systemie. Instytucja innego państwa członkowskiego nie staje się tylko na tej podstawie odpowiedzialna za ponoszenie kosztów świadczeń rzeczowych lub pieniężnych udzielonych tym osobom lub członkom ich rodzin.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, przepisy art. 23 rozporządzenia podstawowego mają zastosowanie do każdej osoby, która równocześnie pobiera emeryturę lub rentę w ramach systemu dla urzędników służby cywilnej jednego z państw członkowskich wymienionych w załączniku II oraz emeryturę lub rentę na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego.

3. Komisja Administracyjna przyjmuje środki wykonawcze przepisów ust. 1 i 2.

Rozdział II

Świadczenia z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej

Artykuł 33

Prawo do świadczeń rzeczowych i pieniężnych w przypadku zamieszkania lub pobytu w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie

Do celów stosowania przepisów art. 36 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian procedury określone w art. 24-27 ||rozporządzenia wykonawczego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 34

Współpraca między instytucjami w przypadku gdy wypadek przy pracy lub choroba zawodowa mają miejsce w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie

1. Jeżeli wypadek przy pracy wydarzył się lub choroba zawodowa została stwierdzona przez lekarza po raz pierwszy na terytorium innego państwa członkowskiego niż właściwe państwo członkowskie, zgłoszenie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej musi być dokonane zgodnie z ustawodawstwem państwa właściwego, bez uszczerbku, w stosownych przypadkach, dla ustawodawstwa obowiązującego w państwie członkowskim, na którego terytorium wydarzył się wypadek przy pracy lub stwierdzono po raz pierwszy chorobę zawodową, które mają zastosowanie w danym przypadku. Zgłoszenie to kieruje się do instytucji właściwej, a kopię przesyła do instytucji miejsca zamieszkania lub pobytu.
2. Instytucja państwa członkowskiego, na terytorium którego wydarzył się wypadek przy pracy lub nastąpiło pierwsze stwierdzenie choroby zawodowej przez lekarza, przekazuje instytucji właściwej zaświadczenia lekarskie, sporządzone na tym terytorium oraz, na wniosek tej ostatniej instytucji, wszelkie odpowiednie informacje.
3. Jeżeli w razie wypadku, który wydarzył się w drodze do pracy lub z pracy na terytorium innego państwa członkowskiego niż właściwe państwo członkowskie, konieczne jest przeprowadzenie dochodzenia na terytorium pierwszego państwa członkowskiego, instytucja właściwa może wyznaczyć w tym celu osobę przeprowadzającą wywiad, który powiadamia o tym władze tego państwa członkowskiego. Władze te współdziałają z przeprowadzającym wywiad, wyznaczając osobę powołaną do udzielania mu pomocy przy zapoznawaniu się z protokołami i innymi dokumentami dotyczącymi wypadku.
4. Po zakończeniu leczenia, szczegółowe orzeczenie wraz z zaświadczeniami lekarskimi dotyczącymi stałych skutków wypadku lub choroby, w szczególności obecnego stanu ofiary wypadku lub osoby cierpiącej na chorobę oraz wyleczenia lub stabilizacji urazów lub zmian chorobowych, przekazuje się instytucji właściwej. Stosowne należności wypłacane są przez instytucję miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, zależnie od przypadku, według stawek stosowanych przez tę instytucję, na koszt instytucji właściwej.
5. Na wniosek instytucji miejsca zamieszkania lub pobytu, instytucja właściwa przekazuje do jej wiadomości, zależnie od przypadku, decyzję określającą datę wyleczenia lub stabilizacji urazów lub zmian chorobowych oraz, w odpowiednim przypadku, decyzję o przyznaniu renty.

Artykuł 35

Podważanie zawodowego charakteru wypadku lub choroby

1. Jeśli instytucja właściwa podważa zastosowanie ustawodawstwa dotyczącego wypadków przy pracy lub chorób zawodowych w ramach art. 36 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, powiadamia o tym niezwłocznie instytucję miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, udzielającą świadczeń rzeczowych, które są w związku z tym uznane za świadczenia z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby.
2. Jeżeli w takiej sprawie zapadnie decyzja ostateczna, instytucja właściwa powiadamia o niej niezwłocznie instytucję miejsca zamieszkania lub pobytu, która udzielała świadczeń rzeczowych. Wymieniona instytucja udziela nadal tych świadczeń rzeczowych z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek mają do tego prawo, w przypadku gdy nie chodzi o wypadek przy pracy lub chorobę zawodową. W przeciwnym wypadku świadczenia rzeczowe, które osoba zainteresowana otrzymała z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby od chwili pierwszego stwierdzenia przez lekarza wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, uważa się za świadczenia z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 36

Procedura postępowania w przypadku gdy pracownik był narażony na ryzyko choroby zawodowej w kilku państwach członkowskich

1. W przypadku określonym w art. 38 rozporządzenia podstawowego, zgłoszenie choroby zawodowej przekazywane jest bądź instytucji właściwej w zakresie chorób zawodowych w państwie zgodnie z ustawodawstwem którego osoba cierpiąca na chorobę ostatnio wykonywała pracę mogącą spowodować daną chorobę, bądź instytucji miejsca zamieszkania, która z kolei przekazuje zgłoszenie ||instytucji właściwej.

Jeśli ta instytucja właściwa stwierdza, że praca mogąca spowodować daną chorobę zawodową była wykonywana ostatnio zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, przekazuje zgłoszenie i załączone dokumenty odpowiedniej instytucji tego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli instytucja państwa członkowskiego, zgodnie z ustawodawstwem którego osobą cierpiącą na chorobę wykonywała ostatnio pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową, stwierdza, że osoba cierpiąca na chorobę lub osoby pozostałe przy życiu nie spełniają warunków przewidzianych w tym ustawodawstwie, przekazuje ona niezwłocznie instytucji państwa członkowskiego, zgodnie z ustawodawstwem którego osobą cierpiącą na chorobę wykonywała uprzednio pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową, zgłoszenie wraz z wszelkimi dołączonymi dokumentami, w tym ustalenia lekarza i orzeczenia lekarskie, jakich dokonała pierwsza instytucja oraz kopię decyzji, określone w ust. 2.

Zawiadamia ona jednocześnie ubezpieczonego o swojej decyzji, podając w szczególności powody uzasadniające odmowę świadczeń, środki i terminy odwołania oraz datę przekazania akt instytucji państwa członkowskiego zgodnie z ustawodawstwem którego wykonywał on uprzednio pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową.

3. W razie konieczności należy, stosując ten sam tryb postępowania, zwrócić się do odpowiedniej instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegała osoba cierpiąca na chorobę wykonując po raz pierwszy pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową.

Artykuł 37

Wymiana informacji między instytucjami i wypłata zaliczek w przypadku wniesienia odwołania od decyzji odmownej

1. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji odmownej, wydanej przez instytucję jednego z państw członkowskich, którego ustawodawstwu osoba cierpiąca na chorobę podlegała wykonując pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową, instytucja ta informuje o tym instytucję, do której wpłynęło zgłoszenie, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 36 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, oraz powiadamia ją następnie o podjętej decyzji ostatecznej.

2. Jeżeli prawo do świadczeń zostało nabyte na podstawie ustawodawstwa stosowanego przez instytucję, której zgłoszenie zostało przekazane, wypłaca ona zaliczki, których wysokość jest określana, w stosownych przypadkach, po konsultacji z instytucją, której decyzja jest przedmiotem odwołania. Ta ostatnia instytucja zwraca wypłacone zaliczki, jeżeli w wyniku odwołania zobowiązana zostaje do udzielania świadczeń. Wypłaconą kwotę potrąca się ze świadczeń należnych zainteresowanemu, zgodnie z procedurą określoną w art. 71 rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 38

Pogłębienie się choroby zawodowej

W przypadkach określonych w art. 39 rozporządzenia podstawowego, wnioskodawca dostarcza instytucji państwa członkowskiego, w której ubiega się o przyznanie prawa do świadczeń, wszelkich informacji dotyczących świadczeń przyznanych uprzednio z tytułu danej choroby zawodowej. Instytucja ta może zwrócić się do każdej innej instytucji poprzednio właściwej o dostarczenie informacji, które uważa za niezbędne.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 39

Ocena stopnia niezdolności w razie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, które zaistniały w okresie poprzedzającym lub późniejszym

Do celów stosowania art. 40 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jeżeli wcześniejsza lub późniejsza niezdolność do pracy została spowodowana przez wypadek zaistniały w czasie, gdy zainteresowany podlegał ustawodawstwu państwa członkowskiego, które nie różnicuje przyczyn niezdolności do pracy, instytucja właściwa w odniesieniu do wcześniejszej lub późniejszej niezdolności do pracy lub organ wskazany przez właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego dostarcza, na wniosek instytucji właściwej innego państwa członkowskiego, informacji o stopniu wcześniejszej lub późniejszej niezdolności do pracy oraz, w możliwym zakresie, informacji pozwalających na stwierdzenie, czy niezdolność ta zaistniała na skutek wypadku przy pracy w rozumieniu ustawodawstwa stosowanego przez instytucję drugiego państwa członkowskiego.

W tych przypadkach instytucja właściwa, zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem dotyczącym przyznawania prawa do świadczeń i ustalania ich wysokości, uwzględni stopień niezdolności spowodowanej przez wcześniejsze lub późniejsze zdarzenia.

Artykuł 40

Składanie i rozpatrywanie wniosków rentowych i wniosków o zasiłki uzupełniające

1. Aby korzystać z renty lub z zasiłku uzupełniającego na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub osoby pozostałe przy życiu, mające miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego, składają wniosek bądź do instytucji właściwej, bądź do instytucji miejsca zamieszkania, która przekazuje wniosek instytucji właściwej. Do wniosku, sporządzonego zgodnie z przepisami ustawodawstwa stosowanego przez instytucję właściwą, należy załączyć wymagane dokumenty dowodowe.

2. Instytucja właściwa powiadamia wnioskodawcę o swojej decyzji bezpośrednio lub za pośrednictwem instytucji łącznikowej państwa właściwego. Kopię decyzji przesyła instytucji łącznikowej państwa członkowskiego, na terytorium którego zamieszkuje wnioskodawca.

Artykuł 41

Szczególne środki wykonawcze

Przepisów tytułu III rozdział 2 rozporządzenia podstawowego, które dotyczą świadczeń rzeczowych, nie stosuje się do osób uprawnionych do świadczeń rzeczowych wyłącznie na podstawie systemu specjalnego przeznaczonego dla urzędników służby cywilnej jednego z państw członkowskich wymienionych w załączniku II || rozporządzenia wykonawczego.

Rozdział III

Świadczenia z tytułu śmierci

Artykuł 42

Wnioski o świadczenia z tytułu śmierci

Do celów stosowania przepisów art. 42 i 43 rozporządzenia podstawowego wnioskujący kieruje wniosek o przyznanie świadczeń z tytułu śmierci do instytucji swojego miejsca zamieszkania.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Rozdział IV

Świadczenia z tytułu inwalidztwa, starości i dla osób pozostałych przy życiu

Artykuł 43

Ustalanie wysokości świadczenia

1. Do obliczenia teoretycznej oraz rzeczywistej kwoty świadczenia zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia **podstawowego** stosuje się zasady przewidziane w art. 12 ust. 3, 4, 5 i 6 rozporządzenia **wykonawczego**.

2. Jeżeli na mocy przepisów art. 12 ust. 3 ||rozporządzenia wykonawczego nie uwzględniono okresów ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego, instytucja państwa członkowskiego, na podstawie ustawodawstwa którego te okresy ubezpieczenia zostały spełnione, ustala odpowiadającą im wysokość świadczenia zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem. Kwotę świadczenia rzeczywiście należną, ustaloną na mocy przepisów art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, podwyższa się o kwotę odpowiadającą okresom ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego.

3. Instytucja każdego państwa członkowskiego ustala, zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, należną kwotę odpowiadającą okresom ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego, w odniesieniu do której, na mocy przepisów art. 53 ust. 3 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie stosuje się klauzul zniesienia, zmniejszenia lub zawieszenia przewidzianych przez inne państwo członkowskie.

Jeżeli instytucja właściwa nie może na podstawie stosowanego przez siebie ustawodawstwa określić tej kwoty bezpośrednio, gdyż według tego ustawodawstwa każdemu okresowi ubezpieczenia przyporządkowana jest inna wartość, wówczas może określić kwotę hipotetyczną. Sposób określania tej kwoty hipotetycznej ustala komisja administracyjna.

I

Artykuł 44

Uwzględnienie okresów przeznaczonych na wychowanie dziecka

1. Na użytek niniejszego artykułu „okres przeznaczony na wychowywanie dziecka” odnosi się do każdego okresu, który zgodnie z przepisami emerytalno-rentowymi państwa członkowskiego jest zaliczony na poczet świadczeń emerytalno-rentowych lub który powoduje wypłacanie dodatku do emerytury lub renty właśnie dlatego, że dana osoba wychowywała dziecko, niezależnie od metody zastosowanej do obliczenia tych okresów ani od tego, czy są one zaliczane na bieżąco w trakcie wychowywania dziecka czy też z mocą wsteczną.

2. Jeżeli w ustawodawstwie państwa członkowskiego, które jest państwem właściwym na użytek tytułu II rozporządzenia podstawowego, nie bierze się pod uwagę okresu przeznaczonego na wychowanie dziecka, to instytucją odpowiedzialną za uwzględnienie tego okresu jako okresu przeznaczonego na wychowanie dziecka w myśl stosowanego przez nią ustawodawstwa, tak jakby dziecko było wychowywane na podlegającym jej terytorium, jest nadal instytucja państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu zainteresowany podlegał zgodnie z tytułem II rozporządzenia podstawowego na tej podstawie, że wykonywał pracę najemną lub prowadził działalność na własny rachunek wtedy, gdy na mocy tego ustawodawstwa zaczęto uwzględniać okres przeznaczony na wychowywanie danego dziecka.

3. Ust. 2 nie ma zastosowania, jeżeli zainteresowany podlega lub zacznie podlegać ustawodawstwu innego państwa członkowskiego w związku z wykonywaniem tam pracy najemnej lub prowadzeniem działalności na własny rachunek.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 45

Wnioski o świadczenia

A) Składanie wniosku o świadczenia na mocy art. 44 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

1. Aby otrzymywać świadczenia na podstawie **ustawodawstwa typu A** na mocy art. 44 ust. 2 rozporządzenia **podstawowego**, wnioskodawca składa wniosek do instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał w chwili, gdy wystąpiła niezdolność do pracy, prowadząca następnie do inwalidztwa lub jego pogłębienia, **lub do instytucji miejsca zamieszkania, która wniosek przesyła do tej pierwszej instytucji.**

2. Jeżeli zostały przyznane świadczenia pieniężne z tytułu choroby, datę upływu okresu, w którym te świadczenia pieniężne były przyznawane, w stosownych przypadkach, uznaje się za datę wniesienia wniosku o emeryturę lub rentę.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 47 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, instytucja, w której pracownik był ostatnio ubezpieczony, podaje do wiadomości instytucji pierwotnie zobowiązanej do wypłaty świadczeń, wysokość świadczeń oraz datę, od której są one należne zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem. Począwszy od tej daty, świadczenia należne przed pogłębieniem się stanu inwalidztwa zostają zniesione lub obniżone do wysokości dodatku, określonego w art. 47 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

B) Składanie innych wniosków o świadczenia

4. W przypadkach innych niż **te, o których mowa w ust. 1**, wnioskodawca składa wniosek **■** do instytucji swojego miejsca zamieszkania **lub** do instytucji **ostatniego** państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał. **Jeżeli osoba zainteresowana nigdy nie podlegała ustawodawstwu stosowanemu przez instytucję miejsca zamieszkania, to instytucja ta przekazuje jej wniosek instytucji ostatniego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo było stosowane.**

5. Data wniesienia wniosku jest obowiązująca dla wszystkich zainteresowanych instytucji.

6. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 5, jeżeli wnioskodawca mimo wyraźnego zobowiązania go do podania takich informacji nie podał we wniosku wszystkich okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, spełnionych zgodnie z ustawodawstwem innych państw członkowskich, datę uzupełnienia pierwszego wniosku lub złożenia nowego wniosku dotyczącego brakujących okresów uznaje się za datę wniesienia wniosku w odniesieniu do instytucji stosującej dane ustawodawstwo, chyba że przepisy tego ustawodawstwa są bardziej korzystne.

■

Artykuł 46

Dokumenty i informacje, które wnioskodawca powinien dołączyć do wnoszonego wniosku

1. Wnioskodawca składa wniosek zgodnie z przepisami ustawodawstwa stosowanego przez instytucję, o której mowa w art. 45 ust. 1 **lub 4 rozporządzenia wykonawczego, i dołącza do niego dokumentację wymaganą przez to ustawodawstwo.** Wnioskodawca **dostarcza w szczególności wszelkie dostępne istotne informacje i dokumenty związane z okresami:** ubezpieczenia (instytucje, numery ewidencyjne), wykonywania pracy najemnej (pracodawcy) **lub** prowadzenia działalności na własny rachunek (charakter działalności i miejsce jej prowadzenia) oraz zamieszkania (adresy), które mogły zostać ukończone na podstawie innego ustawodawstwa, oraz wszelkie dostępne istotne informacje i dokumenty związane z długością tych okresów.

2. **Jeżeli zgodnie z ■ art. 50 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wnioskodawca występuje o odroczenie przyznania świadczeń z tytułu starości, które otrzymałby na podstawie ustawodawstwa co najmniej jednego państwa członkowskiego, podaje on to we wniosku i określa, na podstawie którego ustawodawstwa ubiega się o takie odroczenie. Aby wnioskodawca mógł skorzystać z tego prawa, odnośne instytucje przekazują mu na jego wniosek wszelkie dostępne im informacje, tak by sam mógł ocenić skutki równoczesnego lub następczego przyznania świadczeń, o które mógłby się ubiegać.**

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Jeżeli wnioskodawca wycofa wniosek o przyznanie świadczeń przewidzianych ustawodawstwem danego państwa członkowskiego, to fakt ten nie oznacza, że równocześnie wycofuje on wnioski o przyznanie świadczeń na mocy ustawodawstwa innych państw członkowskich.

Artykuł 47

Rozpatrywanie wniosków przez instytucje

A) Instytucja rozpatrująca

1. Instytucja, w której należy składać lub do której należy przekazywać wniosek o przyznanie świadczeń zgodnie z przepisami art. 45 ust. 1 lub 4 rozporządzenia wykonawczego, jest dalej zwana „instytucją kontaktową”. Jeżeli osoba zainteresowana nigdy nie podlegała ustawodawstwu stosowanemu przez instytucję miejsca zamieszkania, wówczas nazwa ta nie ma zastosowania do tej instytucji.

Instytucja ta nie tylko rozpatruje wniosek o przyznanie świadczeń na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa, ale jako instytucja kontaktowa czuwa także nad wymianą danych, informowaniem o decyzjach i działaniach koniecznych do tego, by odnośne instytucje rozpatrzyły wniosek, dostarcza wnioskodawcy na jego życzenie wszelkich informacji o wspólnotowych aspektach toku rozpatrywania wniosku oraz informuje go na bieżąco o postępie prac.

B) Rozpatrywanie wniosków o świadczenia na mocy art. 44 rozporządzenia podstawowego

2. W przypadku, o którym mowa w art. 44 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, instytucja rozpatrująca przekazuje wszystkie dane dotyczące danej osoby instytucji, w której osoba ta była poprzednio ubezpieczona, która to instytucja rozpatruje wówczas akta tej osoby.

3. Przepisów art. 48-52 nie stosuje się do rozpatrywania wniosków, o których mowa w art. 44 rozporządzenia podstawowego.

C) Rozpatrywanie innych wniosków o świadczenia

4. W przypadkach innych niż te, o których mowa w ust. 2, instytucja kontaktowa przekazuje bezzwłocznie wszystkim zainteresowanym instytucjom wnioski o przyznanie świadczeń wraz ze wszystkimi dokumentami, jakimi dysponuje, i stosownie do okoliczności istotnymi dokumentami dostarczonymi przez wnioskodawcę, aby wszystkie te instytucje mogły jednocześnie rozpocząć rozpatrywanie wniosku. Instytucja kontaktowa informuje pozostałe instytucje o okresach ubezpieczenia lub zamieszkania zgodnie z jej ustawodawstwem. Wskazuje także, które dokumenty będą dostarczone w terminie późniejszym, oraz możliwie szybko uzupełnia wniosek.

5. Każda z zainteresowanych instytucji możliwie szybko informuje instytucję kontaktową i pozostałe zainteresowane instytucje o okresach ubezpieczenia lub zamieszkania, w których osoba zainteresowana podlegała ich ustawodawstwu.

6. Każda z zainteresowanych instytucji oblicza wysokość świadczeń zgodnie z przepisami art. 52 rozporządzenia podstawowego i informuje instytucję kontaktową oraz pozostałe zainteresowane instytucje o swojej decyzji, wysokości świadczeń i wszelkich danych wymaganych na użytek art. 53-55 rozporządzenia podstawowego.

7. Jeżeli któraś z instytucji stwierdzi na podstawie informacji określonych w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, że zastosowanie ma art. 46 ust. 2 lub art. 57 ust. 2 lub 3 rozporządzenia podstawowego, powiadamia o tym fakcie instytucję kontaktową i pozostałe zainteresowane instytucje.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 48

Powiadamianie wnioskodawcy o przyjętych decyzjach

1. Każda instytucja powiadamia wnioskodawcę o podjętej **przez siebie** decyzji zgodnie z obowiązującymi przepisami. W każdej decyzji określone są mające zastosowanie środki i terminy odwołania. **Gdy instytucja kontaktowa otrzyma informację o wszystkich decyzjach podjętych przez zainteresowane instytucje, przekazuje wnioskodawcy i pozostałym zainteresowanym instytucjom podsumowanie tych decyzji. Wzór podsumowania określa komisja administracyjna. Podsumowanie przekazywane jest wnioskodawcy w języku instytucji lub na życzenie wnioskodawcy w języku wskazanym przez niego i uznanym za język urzędowy instytucji wspólnotowych zgodnie z art. 290 Traktatu.**

2. **Jeżeli po otrzymaniu podsumowania wnioskodawca odniesie wrażenie, że jego prawa mogły doznać uszczerbku na skutek wzajemnego oddziaływania decyzji podjętych przez co najmniej dwie instytucje, ma prawo do tego, by decyzje te zostały ponownie rozpatrzone przez odnośne instytucje w terminie określonym w stosowanym przez nie ustawodawstwie krajowym. Bieg terminów rozpoczyna się z dniem otrzymania podsumowania. Wnioskodawca jest informowany na piśmie o wynikach ponownego rozpatrzenia decyzji.**

Artykuł 49

Określanie stopnia inwalidztwa

1. W przypadku gdy zastosowanie mają przepisy art. 46 ust. 3 rozporządzenia podstawowego instytucja rozpatrująca jest jedyną instytucją uprawnioną do wydawania decyzji dotyczących stanu inwalidztwa wnioskodawcy. Instytucja podejmuje taką decyzję z chwilą stwierdzenia, czy zostały spełnione warunki nabycia prawa, określone przez stosowane przez nią ustawodawstwo, uwzględniając, w odpowiednich przypadkach, przepisy art. 6 i 51 rozporządzenia podstawowego. O decyzji powiadamia ona niezwłocznie inne zainteresowane instytucje.

Jeżeli nie są spełnione warunki nabycia praw ustanowione przez ustawodawstwo stosowane przez tę instytucję, inne niż te, które dotyczą stanu inwalidztwa, uwzględniając przepisy art. 6 i 51 rozporządzenia podstawowego, instytucja rozpatrująca niezwłocznie powiadamia o tym fakcie instytucję właściwą państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik podlegał ostatnio. Ta instytucja uprawniona jest do podjęcia decyzji dotyczącej stanu inwalidztwa wnioskodawcy, jeżeli warunki uzyskania praw, określone przez stosowane przez nią ustawodawstwo, są spełnione; o swojej decyzji powiadamia ona bezzwłocznie inne zainteresowane instytucje.

2. W razie konieczności, w celu uzyskania praw, należy, stosując ten sam tryb postępowania, zwrócić się do instytucji właściwej w odniesieniu do inwalidztwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik podlegał po raz pierwszy.

3. W przypadku, gdy nie mają zastosowania art. 46 ust. 3 rozporządzenia **podstawowego**, każda instytucja zachowuje, **zgodnie ze obowiązującym ją ustawodawstwem**, prawo do zlecenia badania wnioskodawcy przez wybranego przez siebie lekarza **lub innego specjalistę** w celu określenia stopnia inwalidztwa. Instytucja każdego państwa członkowskiego uwzględnia **jednak** dokumenty, orzeczenia lekarskie oraz informacje o charakterze administracyjnym **zgromadzone** przez instytucje każdego innego państwa członkowskiego, tak jak gdyby zostały one wydane w jej państwie członkowskim.

I

Artykuł 50

Świadczenia tymczasowe oraz zaliczki na poczet świadczeń

1. Nie naruszając przepisów art. 7 niniejszego rozporządzenia, instytucja, która w trakcie rozpatrywania wniosku o świadczenia stwierdza, iż, zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, wnioskodawca jest uprawniony do świadczenia niezależnego, zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego bezzwłocznie dokonuje wypłaty tego świadczenia. Wypłacona kwota uznawana jest za świadczenie tymczasowe jeśli wysokość przyznanej kwoty może ulec zmianie po zakończeniu procedury rozpatrywania wniosku.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. Jeżeli wnioskodawcy nie można wypłacić żadnego świadczenia tymczasowego na podstawie ust. 1 ale, jak wynika z otrzymanych informacji, jest on uprawniony na mocy przepisów art. 52 ust. 1 lit b) rozporządzenia podstawowego, instytucja rozpatrująca wypłaca mu zaliczkę podlegającą zwrotowi, której kwota jest możliwie najbliższa tej, która zostanie prawdopodobnie ustalona zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

3. **Każda instytucja** zobowiązana do wypłaty świadczeń tymczasowych **lub zaliczki** na podstawie ust. 1 lub 2 **bezzwłocznie** powiadamia o tym wnioskodawcę, *podkreślając zwłaszcza tymczasowy charakter przyjętego środka oraz wszelkie prawa do odwołania się przewidziane w obowiązującym ją ustawodawstwie.*

Artykuł 51

Ponowne wyliczanie świadczeń

1. W przypadku ponownego ustalania wysokości świadczeń zgodnie z art. 48 ust. 3 i 4, art. 50 ust. 4 oraz art. 59 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, przepisy art. 50 || rozporządzenia wykonawczego stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian.

2. W przypadku ponownego ustalenia wysokości, zniesienia lub zawieszenia świadczenia, instytucja, która wydała decyzję, informuje o niej bezzwłocznie zainteresowanego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 3 ust. 4-7 rozporządzenia wykonawczego oraz każdą instytucję, w której zainteresowany ma uprawnienia.

Artykuł 52

Środki mające na celu szybsze obliczanie świadczeń

1. *Aby ułatwić i przyspieszyć rozpatrywanie wniosków oraz wypłacanie należnych świadczeń, instytucje, których ustawodawstwu podlegał zainteresowany, mają obowiązek:*

a) *wymieniać z instytucjami innych państw członkowskich lub im udostępniać dane pozwalające zidentyfikować osoby, które przechodzą z jednego systemu obowiązującego ustawodawstwa krajowego do innego, oraz wspólnie dopilnowywać, aby te dane identyfikacyjne zostały zachowane i zgadzały się ze sobą, a jeżeli jest to niemożliwe — umożliwić tym osobom bezpośredni dostęp do danych je identyfikujących;*

b) *z odpowiednim wyprzedzeniem — zanim zainteresowany osiągnie minimalny wiek emerytalny lub wiek wymagający określenia, przez instytucje, której ustawodawstwu podlega zainteresowany — wymieniać z zainteresowanym i instytucjami innych państw członkowskich lub udostępniać zainteresowanemu i tym instytucjom informacje (o ukończonych okresach ubezpieczenia lub inne ważne dane) dotyczące świadczeń należnych osobom, które przeszły z jednego systemu obowiązującego ustawodawstwa krajowego do innego, a jeśli jest to niemożliwe poinformować te osoby o tym, jak mogą one zapoznać się z informacjami o świadczeniach należnych im w przyszłości, lub umożliwić im zapoznanie się z tymi informacjami.*

2. Na użytek ust. 1 *komisja administracyjna określa, jakie informacje podlegają wymianie lub udostępnianiu, oraz ustala odpowiednie procedury i mechanizmy, uwzględniając cechy charakteryzujące krajowe systemy emerytalno-rentowe, organizację tych systemów pod względem administracyjnym i technicznym, a także dostępne w nich środki techniczne. Komisja ta czuwa nad wdrożeniem tych procedur i mechanizmów przez podsumowanie przedsięwziętych środków i ich stosowania.*

3. *Do celu stosowania ust. 1 powyższe informacje należy przekazać instytucji w pierwszym państwie członkowskim, w którym dana osoba otrzymała osobisty numer identyfikujący (PIN) dla celów administracji zabezpieczeń społecznych.*

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 53

Zasady koordynacji w państwie członkowskim

1. **Bez uszczerbku dla art. 51 rozporządzenia podstawowego**, jeżeli w ustawodawstwie krajowym istnieją zasady, według których określa się instytucję odpowiedzialną lub obowiązujący system, albo dzięki którym można przypisać okresy ubezpieczenia do określonego systemu, to zasady te należy stosować jedynie z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia, ukończonych na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego.
2. Jeśli ustawodawstwo krajowe określa zasady koordynacji pomiędzy systemami specjalnymi dla urzędników służby cywilnej i systemami ogólnych dla pracowników najemnych, przepisy rozporządzenia podstawowego i || rozporządzenia wykonawczego nie naruszają tych zasad.

Rozdział V

Zasiłki dla bezrobotnych

Artykuł 54

Sumowanie okresów i obliczanie wysokości świadczeń

1. **Art. 12 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio do art. 61 rozporządzenia podstawowego. Bez uszczerbku dla podstawowych obowiązków zainteresowanych instytucji zainteresowany może przedstawić instytucji właściwej dokument wydany przez instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał ze względu na swoją ostatnią pracę najemną lub ostatnią działalność na własny rachunek, określający okresy spełnione zgodnie z tym ustawodawstwem.**

2. Do celów stosowania przepisów art. 62 ust. 3 rozporządzenia podstawowego instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu dana osoba podlegała ostatnio, wykonując pracę zawodową lub prowadząc działalność na własny rachunek, na wniosek instytucji miejsca zamieszkania, przekazuje jej wszystkie elementy niezbędne do wyliczenia wysokości zasiłku z tytułu bezrobocia, w szczególności wysokość otrzymywanego wynagrodzenia lub dochodów z tytułu prowadzenia działalności.

I

3. Do celów stosowania przepisów art. 62 rozporządzenia podstawowego i nie naruszając przepisów art. 63 wymienionego rozporządzenia, instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo przewiduje, że wysokość świadczeń zmienia się w zależności od liczby członków rodziny, uwzględnia członków rodziny zainteresowanego, którzy zamieszkują na terytorium innego państwa członkowskiego, tak jak gdyby zamieszkiwali na terytorium państwa właściwego. Niniejszego przepisu nie stosuje się, jeżeli, w państwie członkowskim miejsca zamieszkania członków rodziny, inna osoba ma prawo do zasiłku dla bezrobotnych, przy obliczaniu którego uwzględnieni zostali członkowie rodziny.

Artykuł 55

Warunki i granice zachowania prawa do świadczeń, jeżeli bezrobotny udaje się do innego państwa członkowskiego

1. Aby korzystać z przepisów art. 64 rozporządzenia podstawowego, bezrobotny udający się do innego państwa członkowskiego powiadamia przed wyjazdem instytucję właściwą i występuje o wydanie dokumentu poświadczającego, iż jest on nadal uprawniony do świadczeń na warunkach określonych w art. 64 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

Instytucja właściwa powiadamia bezrobotnego o jego obowiązkach i wydaje mu wymieniony dokument, w którym podano w szczególności:

- a) datę, od której bezrobotny przestał być do dyspozycji urzędów zatrudnienia państwa właściwego;
- b) okres czasu, określony zgodnie z art. 64 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, na zarejestrowanie się jako poszukujący pracy w państwie członkowskim, do którego bezrobotny się udał;

Środa, 9 lipca 2008 r.

c) maksymalny okres przez jaki zachowane zostaje prawo do świadczeń zgodnie z przepisami art. 64 ust. 1 lit c) rozporządzenia podstawowego;

d) zdarzenia, które mogą wpłynąć na zmianę prawa do świadczenia.

2. Bezrobotny rejestruje się jako osoba poszukująca pracy w służbach zatrudnienia państwa członkowskiego, do którego przybył zgodnie z przepisami art. 64 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego i przekazuje instytucji tego państwa członkowskiego dokument, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli nie przedstawił on takiego dokumentu, instytucja kraju, do którego udał się bezrobotny, zwraca się do instytucji właściwej w celu otrzymania niezbędnych danych.

3. Służby zatrudnienia państwa członkowskiego, do którego udał się bezrobotny w celu poszukiwania pracy powiadamiają go o jego obowiązkach.

4. Instytucja **w miejscu**, do którego udał się bezrobotny, niezwłocznie **przesyła** instytucji właściwej **dokument zawierający** datę, w jakiej bezrobotny zarejestrował się w służbach zatrudnienia oraz jego nowy adres.

Jeżeli w trakcie całego okresu, w którym bezrobotny zachowuje prawo do świadczeń, zajdzie jakakolwiek okoliczność, która może mieć wpływ na prawo do świadczeń, instytucja **w miejscu, do którego udał się bezrobotny, przesyła niezwłocznie** instytucji właściwej **i zainteresowanemu dokument zawierający odpowiednie informacje**.

Na wniosek instytucji właściwej instytucja w miejscu, do którego udał się bezrobotny, przekazuje co miesiąc istotne informacje dotyczące zmian w sytuacji bezrobotnego, a w szczególności informuje, czy jest on nadal zarejestrowany w służbach zatrudnienia i stosuje się do przyjętych procedur kontroli.

5. Instytucja miejsca, do którego udał się bezrobotny, dokonuje lub poleca dokonać kontroli, tak jak gdyby chodziło o bezrobotnego pobierającego świadczenia na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa. Niezwłoczne powiadamia ona także instytucję właściwą o zaistnieniu każdego zdarzenia, o którym mowa w ust. 1 lit. d).

6. Właściwe organy lub właściwe instytucje dwóch lub kilku państw członkowskich mogą uzgodnić między sobą zestaw środków sprzyjających poszukiwaniu pracy przez bezrobotnych, udających się do jednego z tych państw członkowskich zgodnie z przepisami art. 64 rozporządzenia podstawowego.

Artykuł 56

Bezrobotni, których miejsce zamieszkania znajduje się w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie

1. Jeśli bezrobotny decyduje się, zgodnie z przepisami art. 65 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zarejestrować się jako osoba poszukująca pracy zarówno w Państwie członkowskim miejsca zamieszkania jak i w państwie członkowskim, w którym wykonywał ostatnio pracę zawodową lub prowadził działalność na własny rachunek, powiadamia on o tym fakcie w pierwszej kolejności instytucję i służby zatrudnienia miejsca zamieszkania.

Na wniosek służb zatrudnienia państwa członkowskiego, w którym bezrobotny wykonywał ostatnio pracę zawodową lub prowadził działalność na własny rachunek, służby zatrudnienia miejsca zamieszkania przekazują istotne informacje dotyczące zarejestrowanego bezrobotnego i poszukiwania przez niego pracy.

2. Jeżeli **ustawodawstwo obowiązujące w zainteresowanych państwach członkowskich wymaga** spełnienia przez bezrobotnego pewnych wymogów **lub działań związanych z poszukiwaniem pracy, pierwszeństwo mają wymogi lub działania związane z poszukiwaniem pracy, które ma spełnić bezrobotny w państwie członkowskim** miejsca zamieszkania ■.

Niespełnienie przez bezrobotnego wszystkich wymogów lub działań związanych z poszukiwaniem pracy w państwie członkowskim, w którym wykonywał swoją ostatnią pracę, nie wpłynie na świadczenia przysługujące w państwie członkowskim miejsca zamieszkania.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Do celów stosowania przepisów art. 65 ust. 5 lit. b) rozporządzenia podstawowego, instytucja państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik podlegał ostatnio, na wniosek instytucji miejsca zamieszkania, powiadamia ją czy pracownik jest uprawniony do świadczeń na mocy art. 64 rozporządzenia podstawowego.

Rozdział VI

Świadczenia rodzinne

Artykuł 57

Zasady pierwszeństwa w przypadku zbiegu praw do świadczeń

Jeżeli porządek pierwszeństwa nie może zostać ustalony na podstawie miejsca zamieszkania dzieci, to do celów stosowania art. 68 ust. 1 lit. b) pkt i) **oraz ii)** rozporządzenia **podstawowego** każde z zainteresowanych państw członkowskich, obliczając wysokość świadczeń, uwzględnia dzieci, które nie zamieszkują na jego terytorium. **W wypadku stosowania art. 68 ust. 1 lit. b) pkt i) instytucja** właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo przewiduje najwyższe świadczenia, wypłaca ich kwotę w całości, a następnie od instytucji właściwej drugiego państwa członkowskiego otrzymuje zwrot połowy ich kwoty, w granicach kwoty przewidzianej przez swoje ustawodawstwo.

Artykuł 58

Zasady mające zastosowanie w wypadku zmiany **mającego zastosowanie** prawodawstwa **i/lub zmiany kompetencji przyznawania świadczeń rodzinnych**

1. Jeżeli w jednym miesiącu kalendarzowym **między państwami członkowskimi zmienia się prawodawstwo lub kompetencja przyznawania świadczeń rodzinnych** to — bez względu na terminy płatności świadczeń rodzinnych przewidziane w prawodawstwie tych państw członkowskich — instytucja, która wypłacała świadczenia rodzinne na mocy ustawodawstwa, **zgodnie z którym przyznano te świadczenia na początku tego miesiąca**, wypłaca je do końca danego miesiąca.

2. Powiadamia ona instytucję drugiego państwa członkowskiego lub **zainteresowanych państw członkowskich** o terminie zakończenia wypłaty wymienionych świadczeń rodzinnych. **Z tym dniem staje się skuteczna wypłata świadczeń przez drugie państwo członkowskie lub zainteresowane państwa członkowskie.**

Artykuł 59

Procedura wykonywania przepisów art. 67 i 68 rozporządzenia podstawowego

1. Wniosek o przyznanie świadczeń rodzinnych kierowany jest do **właściwej** instytucji. **Do celów stosowania art. 67 i 68 rozporządzenia podstawowego należy uwzględnić** — w szczególności w odniesieniu do ubiegania się o prawo do świadczeń — sytuację całej rodziny, tak jakby wszystkie zainteresowane osoby podlegały ustawodawstwu odnośnego państwa członkowskiego i mieszkaly w tym państwie. W przypadku, gdy rodzic uprawniony do ubiegania się o świadczenia nie korzysta ze swego prawa, właściwa instytucja państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie, uwzględnia wniosek o przyznanie świadczeń rodzinnych przedłożony przez drugiego rodzica /osobę traktowaną jako rodzic albo przez osobę, lub instytucję będącą opiekunem dzieci.

2. Instytucja, do której skierowano wniosek zgodnie z przepisami ust. 1, rozpatruje go na podstawie szczegółowych informacji dostarczonych przez wnioskodawcę ■ i z uwzględnieniem faktycznej i prawnej sytuacji rodziny wnioskodawcy.

Jeżeli ta instytucja uzna, że jej ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie prawa pierwszeństwa zgodnie z art. 68 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, zapewnia świadczenia rodzinne zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem.

Jeżeli ta instytucja uzna, że na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego możliwe jest uzyskanie prawa do dodatku dyferencyjnego zgodnie z art. 68 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, bezzwłocznie kieruje ona wniosek do właściwej instytucji drugiego państwa członkowskiego oraz informuje zainteresowaną osobę; informuje ona ponadto instytucję drugiego państwa członkowskiego o swojej decyzji w sprawie wniosku oraz o wypłaconej kwocie świadczeń rodzinnych.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Jeżeli instytucja, do której wystosowano wniosek uzna, że jej ustawodawstwo ma zastosowanie, jednak nie z tytułu prawa pierwszeństwa zgodnie z art. 68 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, podejmuje ona bezzwłocznie tymczasową decyzję w sprawie zasad pierwszeństwa, które należy stosować i zgodnie z art. 68 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przekazuje przedmiotowy wniosek instytucji drugiego państwa członkowskiego, informując również o tym wnioskodawcę. Instytucja ta ma dwa miesiące na zajęcie stanowiska w sprawie tej tymczasowej decyzji.

Jeżeli instytucja, do której skierowano wniosek *nie* zajmie stanowiska w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku, zastosowanie ma wyżej wymieniona tymczasowa decyzja; instytucja ta wypłaca świadczenia przewidziane w swoim ustawodawstwie i informuje instytucję, która przekazała wniosek, o kwocie wypłaconych świadczeń.

4. W przypadku wystąpienia różnicy opinii pomiędzy zainteresowanymi instytucjami w odniesieniu do określenia, które ustawodawstwo należy zastosować zgodnie z tytułu prawa pierwszeństwa, stosuje się przepisy art. 6 ust. 2-5 rozporządzenia wykonawczego. Do tego celu instytucja miejsca zamieszkania dzieci jest instytucją miejsca zamieszkania, o której mowa w ust. 2 tego artykułu.

5. Instytucja, która w ramach wypłaty świadczenia tymczasowego wypłaciła kwotę wyższą niż koszt świadczenia jaki ma ostatecznie ponieść, zwraca się do instytucji, która ma pierwszeństwo o zwrot nadpłaty zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 71.

Artykuł 60

Procedura wykonywania przepisów art. 69 rozporządzenia podstawowego

Do celów stosowania przepisów art. 69 rozporządzenia **podstawowego komisja administracyjna ustala wykaz dodatkowych lub specjalnych świadczeń rodzinnych dla sierot, do których stosuje się ten artykuł. Jeżeli instytucja właściwa z tytułu prawa pierwszeństwa nie musi przyznać takich dodatkowych lub specjalnych świadczeń rodzinnych dla sierot na mocy stosowanego przez siebie ustawodawstwa, niezwłocznie przekazuje każdy wniosek o świadczenia rodzinne, wraz ze wszystkimi dokumentami i niezbędnymi informacjami, instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu zainteresowany podlegał najdłużej i które przewiduje takie dodatkowe lub specjalne świadczenia rodzinne dla sierot.** W niektórych przypadkach należy, stosując ten sam tryb postępowania, zwrócić się do instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu zainteresowany podlegał w najkrótszym okresie ubezpieczenia lub zamieszkania.

TYTUŁ IV

PRZEPISY FINANSOWE

Rozdział I

Zwrot świadczeń zgodnie z przepisami art. 35 ust. 1 oraz art. 41 rozporządzenia podstawowego

SEKCJA 1

Zwrot świadczeń na podstawie rzeczywistych wydatków

Artykuł 61

Zasady

1. Do celów stosowania przepisów art. 35 ust. 1 oraz art. 41 rozporządzenia podstawowego instytucja właściwa zwraca instytucji, która udzieliła świadczeń rzeczowych, ich rzeczywisty koszt wynikający z księgowości instytucji udzielającej świadczeń, z wyjątkiem przypadków, gdy stosowane są przepisy art. 62 || rozporządzenia wykonawczego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. Jeżeli rzeczywista kwota świadczeń określonych w ust. 1 nie wynika, w całości lub w części, z księgowości instytucji, która ich udzieliła, kwotę do zwrotu określa się na podstawie ustalonego ryczału, uwzględniając wszystkie odpowiednie odniesienia, oparte na posiadanych danych. Komisja Administracyjna ocenia podstawy obliczenia ryczałów i ustala ich wysokość.

3. Przy ustalaniu kwoty do zwrotu nie uwzględnia się stawek wyższych od stawek stosowanych do świadczeń rzeczowych należnych ubezpieczonemu podlegającym ustawodawstwu stosowanemu przez instytucję, która udzieliła świadczeń określonych w ust. 1.

I

SEKCJA 2

Zwrot świadczeń na podstawie kwot zryczałtowanych

Artykuł 62

Określanie zainteresowanych państw członkowskich

1. Państwa członkowskie, wymienione w art. 35 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, których struktury prawne lub administracyjne nie pozwalają na odpowiednie dokonanie zwrotu na podstawie kosztów rzeczywistych, są wymienione w załączniku III do ||rozporządzenia wykonawczego.

I

2. W przypadku państw członkowskich wymienionych w załączniku III do ||rozporządzenia wykonawczego, instytucje, które udzieliły świadczeń rzeczowych członkom rodziny ubezpieczonego, którzy zamieszkują w innym państwie członkowskim niż ubezpieczony, zgodnie z przepisami art. 17 rozporządzenia podstawowego oraz emerytom/rencistom i członkom ich rodzin zgodnie z przepisami art. 22 i art. 24 ust. 1, art. 25 i 26 rozporządzenia podstawowego, otrzymują zwrot kwoty takich świadczeń od instytucji właściwych na podstawie ryczału, ustalanego na każdy rok kalendarzowy. Wysokość ryczału powinna być określona na poziomie możliwie najbliższym wydatkom rzeczywistym.

Artykuł 63

Metoda obliczania stałych miesięcznych kwot i całkowitej stałej kwoty

1. Dla każdego państwa członkowskiego **będącego wierzycielem stałą miesięczną kwotę** na osobę (F_i) **w roku kalendarzowym ustala się w ten sposób, że dzieli się średni koszt roczny na osobę (Y_i), w rozbiciu na grupy wiekowe (i), przez 12, a następnie stosuje się do uzyskanego wyniku wartość redukcji (X) zgodnie z poniższym wzorem:**

$$F_i = Y_i * 1/12 * (1 - X)$$

gdzie:

— **wskaźnik ($i = 1, 2$ i 3)** oznacza trzy grupy wiekowe **użyte do obliczenia stałej kwoty:**

$i = 1$: osoby w wieku poniżej 20 lat,

$i = 2$: osoby w wieku 20 do 64 lata

$i = 3$: osoby w wieku 65 lat i powyżej.

I

Środa, 9 lipca 2008 r.

— Y_i oznacza średni roczny koszt na osobę z grupy wiekowej „i”, określony w ust. 2,

— **współczynnik X (0,20 lub 0,15) oznacza wartość redukcji określoną w ust. 3.**

2. Średni koszt roczny na osobę (Y_i) w grupie wiekowej „i” oblicza się w ten sposób, że dzieli się roczne wydatki na wszystkie świadczenia rzeczowe, których instytucje państwa członkowskiego będącego wierzycielem udzieliły wszystkim zainteresowanym osobom z danej grupy wiekowej podlegającym ustawodawstwu tego państwa i mieszkającym na jego terytorium, przez średnią liczbę osób **zainteresowanych** w tej grupie wiekowej **w danym roku kalendarzowym. Obliczenie to opiera się na wydatkach w ramach systemów, o których mowa w art. 23 rozporządzenia wykonawczego.**

3. **Wartość redukcji, jaką należy zastosować do stałej miesięcznej kwoty, wynosi zasadniczo 20 % ($X = 0,20$). W odniesieniu do emerytów i rencistów oraz członków ich rodzin, jeżeli właściwe państwo członkowskie nie jest wymienione w załączniku IV do rozporządzenia podstawowego, wartość ta wynosi 15 % ($X = 0,15$).**

4. Dla każdego państwa członkowskiego **będącego dłużnikiem całkowita stała kwota na dany rok kalendarzowy jest równa sumie iloczynów uzyskanych przez pomnożenie, w każdej grupie wiekowej „i”, stałej miesięcznej kwoty ustalonej na osobę przez liczbę miesięcy spełnionych przez zainteresowane osoby w będącym wierzycielem państwie członkowskim w tej grupie wiekowej.**

Liczba miesięcy spełnionych przez zainteresowane osoby w państwie członkowskim będącym wierzycielem jest równa sumie miesięcy kalendarzowych w roku kalendarzowym, w którym zainteresowane osoby były, z uwagi na zamieszkiwanie na terytorium państwa członkowskiego będącego wierzycielem, uprawnione do świadczeń rzeczowych na tym terytorium na koszt państwa członkowskiego będącego dłużnikiem. Miesiące te ustala się na podstawie spisu przeprowadzanego w tym celu przez instytucję miejsca zamieszkania, opartego na dokumentach potwierdzających prawa zainteresowanych, dostarczonych przez instytucję właściwą.

5. **Najpóźniej w terminie ...⁽¹⁾ komisja administracyjna przedstawia szczegółowe sprawozdanie na temat stosowania niniejszego artykułu, w szczególności na temat redukcji, o których mowa w ust. 3. Na podstawie tego sprawozdania Komisja może złożyć propozycję wszelkich zmian, jakie mogą okazać się niezbędne po to, by wynik obliczania stałych kwot był możliwie najbliższy poniesionym rzeczywistym wydatkom oraz aby redukcje, o których mowa w ust. 3, nie powodowały u państw członkowskich płatności niebilansowanych lub płatności podwójnych.**

I

6. Metody określania elementów służących do obliczenia **stałych kwot**, o których mowa w poprzednich ustępach, ustala komisja administracyjna.

7. **Niezależnie od przepisów ust. 1-4, państwa członkowskie mogą nadal stosować art. 94 i art. 95 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 do obliczania stałych kwot do ... (*), pod warunkiem że stosuje redukcję, o której mowa w ust. 3.**

Artykuł 64

Powiadamianie o średnich kosztach rocznych

Informacja o średnim koszcie rocznym na osobę w każdej grupie wiekowej w odniesieniu do danego roku jest **dostarczana** Komisji Obrachunkowej najpóźniej do **końca** drugiego roku następującego po przedmiotowym roku. Jeśli wymienione dane nie zostały przekazane przed upływem wyznaczonego terminu, przyjmuje się średni koszt roczny na osobę, **jaki komisja administracyjna ustaliła w roku poprzednim.**

Średnie koszty roczne są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Pięciu lat po wejściu w życie rozporządzenia wykonawczego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

SEKCJA 3

Przepisy wspólne

Artykuł 65

Procedura zwrotu między instytucjami

1. **Zwroty między zainteresowanymi państwami członkowskimi dokonywane są możliwie najszybciej. Każda zainteresowana instytucja ma obowiązek dokonania wypłaty roszczeń przed upływem terminów, o których mowa w niniejszym artykule, najwcześniej jak będzie to dla niej możliwe. Spór dotyczący danego roszczenia nie może uniemożliwiać wypłaty innych roszczeń.**

2. Zwroty między instytucjami państw członkowskich, przewidziane w art. 35 i 41 rozporządzenia podstawowego odbywają się za pośrednictwem instytucji łącznikowej. **Na mocy art. 35 i 41 rozporządzenia podstawowego może zostać utworzona oddzielna instytucja łącznikowa ds. zwrotów.**

Artykuł 66

Deadlines for the introduction and settlement of claims

1. Wierzytelności określone na podstawie wydatków rzeczywistych powinny być zgłaszane **do instytucji łącznikowej państwa członkowskiego będącego dłużnikiem w terminie dwunastu miesięcy** od zakończenia półroczna kalendarzowego, w którym wierzytelności te zostały wprowadzone do ksiąg rachunkowych instytucji będącej wierzycielem.

2. Wierzytelności **za dany rok kalendarzowy oparte na stałych kwotach** powinny być zgłaszane **do instytucji łącznikowej państwa członkowskiego będącego dłużnikiem** w ciągu 6 miesięcy począwszy od miesiąca publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej średnich kosztów w odniesieniu do tego roku. **Rejestry, o których mowa w art. 63 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, przedstawia się do końca roku następującego po roku, do którego się odnoszą.**

3. Wierzytelności zgłoszone po upływie terminów wskazanych w ust. 1 i 2 nie są uwzględniane.

4. Wierzytelności **wypłacane są instytucji łącznikowej państwa członkowskiego będącego wierzycielem, o której to instytucji mowa w art. 65 rozporządzenia wykonawczego**, przez instytucję zobowiązaną do wypłaty przed upływem 6 miesięcy, licząc od końca **miesiąca**, w którym zostały one zgłoszone **instytucji łącznikowej państwa członkowskiego zobowiązanego do wypłaty. Zasada ta nie ma zastosowania do wierzytelności, które zostały w tym okresie z istotnej przyczyny odrzucone przez instytucję zobowiązaną do wypłaty.**

5. **Wszelkie spory dotyczące wierzytelności są rozstrzygane najpóźniej w ciągu jednego roku następującego po miesiącu, w którym zgłoszono wierzytelność.** ■

6. **Komisja obrachunkowa ułatwia dokonywanie ostatecznego zamknięcia ksiąg rachunkowych w przypadkach, gdy nie jest możliwe dojście do porozumienia w terminie, o którym mowa w ustępie 5, a także — na uzasadniony wniosek jednej ze stron — wydaje opinię w sporze w terminie sześciu miesięcy następujących po miesiącu, w którym dana sprawa została jej przedstawiona do rozpatrzenia.**

Artykuł 67

Odsetki za zwłokę i wpłaty zaliczkowe

1. Po upływie okresu 6 miesięcy, o którym mowa w art. 66 ust. 4 **rozporządzenia wykonawczego**, przez instytucję będącą wierzycielem od nierozliczonych wierzytelności **mogą być naliczane odsetki, chyba że w ciągu sześciu miesięcy od końca miesiąca, w którym zgłoszono roszczenie, instytucja będąca dłużnikiem wpłaciła jako zaliczkę już przynajmniej 90 % całkowitej wartości roszczenia zgłoszonego zgodnie z art. 66 ust. 1 lub 2 rozporządzenia wykonawczego. Dla części wierzytelności nieobjętych wpłatą zaliczkową odsetki mogą być naliczane wyłącznie po upływie rocznego okresu, o którym mowa w art. 66 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego.**

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. *Odsetki są naliczane na podstawie stopy referencyjnej stosowanej przez Europejski Bank Centralny w jego głównych operacjach refinansowania. Zastosowanie ma stopa referencyjna obowiązująca w pierwszym dniu miesiąca, w którym należy dokonać płatności.*

3. *Żadna instytucja łącznikowa nie ma obowiązku przyjmować wpłaty zaliczkowej, o której mowa w ust. 1. Jeżeli jednak instytucja łącznikowa odrzuci taką płatność, instytucja będąca wierzycielem utraci prawo do naliczania odsetek za zwłokę z tytułu rozpatrywanego roszczenia innych niż określone w ust. 1 zdanie drugie.*

Artykuł 68

Roczne rozliczenia

1. Komisja Administracyjna ustala stan wierzytelności na każdy rok kalendarzowy, zgodnie z przepisami art. 72 lit. g) rozporządzenia podstawowego, na podstawie sprawozdania Komisji Obrachunkowej. W tym celu instytucje łącznikowe podają do wiadomości Komisji Obrachunkowej, w terminach i w sposób przez nią określony, wysokość wierzytelności zgłoszonych, rozliczonych lub zakwestionowanych (pozycja aktywów) z jednej strony, oraz wysokość wierzytelności zgłoszonych, rozliczonych lub zakwestionowanych (pozycja pasywów) z drugiej strony.

2. Komisja Administracyjna może zlecić przeprowadzenie wszelkiej weryfikacji, które mogłyby być użyteczne dla celów kontroli danych statystycznych i księgowych, na podstawie których ustalany jest określony w ust. 1 stan wierzytelności na dany rok, w szczególności w celu zapewnienia, iż dane te spełniają wymogi określone w niniejszym tytule.

Rozdział II

Zwrot zasiłków dla bezrobotnych na mocy art. 65 rozporządzenia podstawowego

Artykuł 69

Zwrot zasiłków dla bezrobotnych

Jeżeli nie zawarto umowy, o której mowa w art. 65 ust. 8 **podstawowego** rozporządzenia, instytucja miejsca zamieszkania przekazuje instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu osoba uprawniona podlegała ostatnio, wniosek o zwrot zasiłku z tytułu bezrobocia na mocy art. 65 ust. 6 i 7 **podstawowego** rozporządzenia. **Wniosek zostaje przedłożony** w okresie 6 miesięcy od **końca półrocza kalendarzowego, w ciągu którego dokonano** ostatniej wypłaty zasiłku dla bezrobotnych, o którego zwrot wnioskuje się. We wniosku określa się kwotę świadczeń wypłacanych przez okres trzech lub pięciu miesięcy, o których mowa w art. 65 ust. 6 i 7 **podstawowego** rozporządzenia, okres, przez jaki świadczenia te były wypłacane oraz dane identyfikacyjne bezrobotnego. **Wierzytelności są zgłaszane i wypłacane za pośrednictwem instytucji łącznikowych zainteresowanych państw członkowskich.**

Nie istnieje żaden wymóg dotyczący rozpatrywania wniosków złożonych po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1.

Przepisy art. 65 ust. 1 oraz art. 66 ust. 4-6 rozporządzenia wykonawczego stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian.

Po upływie sześciomiesięcznego okresu, o którym mowa w art. 66 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, instytucja będąca wierzycielem może pobierać odsetki za nierozliczone wierzytelności. Odsetki te są naliczane zgodnie z przepisami art. 67 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Maksymalna kwota zwrotu, o której mowa w trzecim zdaniu art. 65 ust. 6 rozporządzenia podstawowego jest w każdym indywidualnym przypadku kwotą świadczenia, do którego zainteresowana osoba byłaby uprawniona zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, któremu osoba ta podlegała ostatnio, jeżeli była zarejestrowana przez służby zatrudnienia tego państwa. Niemniej jednak w stosunkach pomiędzy państwami członkowskimi wymienionymi w załączniku XY, właściwe instytucje jednego z tych państw członkowskich, którego ustawodawstwu zainteresowana osoba ostatnio podlegała, określają maksymalną kwotę w każdym indywidualnym przypadku na podstawie średniej zasiłków dla bezrobotnych zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego w poprzednim roku kalendarzowym.

Rozdział III

Zwrot nienależnych świadczeń, odzyskiwanie zaliczek, wyrównania, pomoc w odzyskiwaniu wierzytelności

SEKCJA 1

Zasady

Artykuł 70

1. Do celów stosowania przepisów art. 84 rozporządzenia podstawowego i w określonych w nich ramach, zawsze, gdy jest to możliwe, odzyskiwanie wierzytelności odbywa się w pierwszej kolejności w drodze wyrównania zarówno między instytucjami wierzycielskim, dalej zwanymi „organami wnioskującymi”, a instytucjami zobowiązanymi do wypłacania świadczeń, dalej zwanymi „organami wezwanymi”, jak i wobec ubezpieczonego zgodnie z przepisami art. 71 i 72 rozporządzenia wykonawczego.

Jeśli cała kwota wierzytelności lub jego część nie została odzyskana w drodze wyrównania, o którym mowa w pierwszym akapicie, kwoty należne są odzyskiwane na mocy przepisów art. 73-82 rozporządzenia wykonawczego.

2. Instytucję łącznikową uznaje się za organ wezwany w odniesieniu do wniosków, które są do niej skierowane.

SEKCJA 2

Wyrównanie

Artykuł 71

Świadczenia pieniężne nienależne lub nadpłacone

1. Jeżeli instytucja państwa członkowskiego wypłaciła uprawnionemu do świadczeń kwotę wyższą od należnej, może ona, na warunkach i w granicach przewidzianych przez stosowane przez nią ustawodawstwo, wystąpić do instytucji każdego innego państwa członkowskiego, zobowiązanej do wypłaty świadczeń na rzecz uprawnionego, o potrącenie nadpłaty z wypłacanych mu kwot. Ta ostatnia instytucja dokonuje potrącenia na warunkach i w granicach przewidzianych dla takiego wyrównania przez stosowane przez nią ustawodawstwo, tak jak gdyby chodziło o kwoty nadpłacone przez nią samą, i przekazuje potrąconą kwotę instytucji wierzycielskiej.

2. W ramach przepisów art. 6, najpóźniej dwa miesiące od chwili określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub wskazania instytucji odpowiedzialnej za wypłacanie świadczeń, instytucja, która tymczasowo wypłaciła świadczenia pieniężne, sporządza rozliczenie kwot, które są jej należne od instytucji właściwej. Jeżeli ubezpieczony i/lub jego pracodawca dokonali tymczasowej wpłaty składek, wpłacone kwoty są uwzględniane przy określaniu wymienionych kwot.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Instytucja właściwa zobowiązana do wypłacenia świadczeń na rzecz uprawnionego dokonuje potrącenia kwoty należnej z tytułu świadczenia tymczasowego z kwot wypłacanych zainteresowanemu. Instytucja zobowiązana do wypłaty dokonuje potrącenia na warunkach i w granicach przewidzianych dla takiego wyrównania w stosowanym przez nią ustawodawstwie i przekazuje potrąconą kwotę organowi wierzycielskiemu.

3. Jeżeli ubezpieczony korzystał z pomocy społecznej w danym państwie członkowskiego przez okres, przez który był on uprawniony do świadczeń na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, to organ, który udzielał pomocy, jeżeli dysponuje dopuszczalnym przez prawo roszczeniem dotyczącym świadczeń należnych wymienionej osobie, może wystąpić do instytucji innego państwa członkowskiego, zobowiązanej do udzielania świadczeń na rzecz tej osoby, o potrącenie kwoty wydatkowanej tytułem pomocy, z kwot wypłacanych wyżej wymienionej osobie przez tę instytucję.

Przepisy te stosują się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do członka rodziny ubezpieczonego, który korzystał z pomocy na terytorium państwa członkowskiego w okresie, w którym osoba ta uprawniona była do świadczeń na danego członka rodziny, na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego,

Instytucja wierzycielska przekazuje instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń rozliczenie dotyczące należnych jej kwot. Ta ostatnia dokonuje potrącenia na warunkach i w granicach przewidzianych dla takiego wyrównania w stosowanym przez nią ustawodawstwie i przekazuje bezzwłocznie potrąconą kwotę organowi wierzycielskiemu.

4. W przypadkach, określonych w ust. 2 i 3, instytucja właściwa przesyła zainteresowanej osobie wykaz, w którym wyszczególnione zostały kwoty nadal należne lub nadpłacone według stosowanego przez nią ustawodawstwa.

Artykuł 72

Składki nienależne lub nadpłacone

W ramach przepisów art. 6, jeżeli ubezpieczony i/lub jego pracodawca dokonali tymczasowej wpłaty składek, instytucja, która je otrzymała, zwraca im takie kwoty jedynie po uzyskaniu od instytucji właściwej informacji o kwotach, które byłyby należne na mocy art. 6 ust. 4.

SEKCJA 3

Odzyskiwanie należności

Artykuł 73

Udzielanie informacji

1. Na wniosek organu wnioskującego, organ wezwany dostarcza mu wszelkie informacje, które mogłyby być użyteczne dla celów odzyskania wierzytelności.

W celu uzyskania tych informacji, organ wezwany wykorzystuje swoje kompetencje, które posiada na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, stosowanych do odzyskiwania podobnych wierzytelności powstałych w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę.

2. Wniosek o udzielenie informacji zawiera nazwisko i adres osoby, do której informacje się odnoszą, wszelkie inne informacje dotyczące tej osoby, dostępne w normalnych warunkach dla organu wnioskującego oraz rodzaj i kwotę wierzytelności, stanowiącej przedmiot tego wniosku.

3. Organ wezwany nie ma obowiązku przekazywania danych, których nie byłaby w stanie uzyskać do celów odzyskania podobnych wierzytelności powstałych w państwie członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę.

4. Organ wezwany informuje organ wnioskujący o przyczynach odrzucenia wniosku o udzielenie informacji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 74

Powiadamianie

1. Organ wezwany, na wniosek organu wnioskującego oraz zgodnie z obowiązującymi normami prawnymi w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę, dotyczącymi powiadamiania o podobnych instrumentach lub decyzjach, powiadamia adresata o wszystkich instrumentach i decyzjach, łącznie z tymi natury sądowej, wydanymi w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę organ wnioskujący i które odnoszą się do danej wierzytelności lub do jej odzyskiwania.
2. Wniosek o powiadomienie wymienia nazwisko i adres adresata, wszelkie inne informacje dotyczące tej osoby, dostępne w normalnych warunkach dla organu wnioskującego, naturę i przedmiot instrumentu lub decyzji, o których należy powiadomić, oraz, jeśli jest to konieczne, nazwisko i adres dłużnika, wszelkie inne informacje dotyczące tej osoby, dostępne w normalnych warunkach dla organu wnioskującego oraz wierzytelność, do której odnosi się instrument lub decyzja, jak również wszelkie inne użyteczne informacje.
3. Organ wezwany bezzwłocznie informuje organ wnioskujący o działaniach podjętych w oparciu o jej wniosek o powiadomienie, a w szczególności o dacie, z którą decyzja lub instrument zostały przekazane adresatowi.

Artykuł 75

Wnioski o odzyskanie wierzytelności

1. Do wniosku o odzyskanie składek lub wniosku o zwrot nienależnych lub nadpłaconych świadczeń, który organ wnioskujący kieruje do organu wezwanego należy dołączyć oficjalny lub uwierzytelniony odpis instrumentu, który pozwala na ich wykonanie, wydanego w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę organ wnioskujący, a także, w stosownym przypadku, oryginał lub uwierzytelniony odpis innych dokumentów niezbędnych dla odzyskania wierzytelności.
2. Organ wnioskujący może wystąpić z wnioskiem o odzyskanie wierzytelności jedynie jeśli:
 - a) wierzytelność lub instrument, który pozwala na wykonanie dochodzenia wierzytelności nie są zakwestionowane w państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy zastosowanie mają przepisy art. 78 ust. 2 akapit 2;
 - b) zastosował on w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę, właściwe procedury odzyskiwania wierzytelności, przewidziane w instrumencie, określonym w ust. 1 a zastosowane środki nie doprowadzą do całkowitego rozliczenia wierzytelności.
3. Wniosek o odzyskanie wierzytelności zawiera:
 - a) nazwisko, adres i wszelkie inne informacje na temat danej osoby i/lub strony trzeciej będącej w posiadaniu jej aktywów;
 - b) wszelkie informacje służące identyfikacji organu wezwanego;
 - c) instrument, który pozwala na jego wykonanie, wydany w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę organ wnioskujący;
 - d) charakter i kwotę wierzytelności, w tym kwotę zasadniczą, odsetki i wszelkie inne kary, grzywny i należne koszty, określoną w walutach państw członkowskich, w których siedziby mają oba organy;
 - e) datę powiadomienia adresata o instrumencie przez organ wnioskujący i/lub przez organ wezwany;
 - f) datę, począwszy od której oraz okres przez jaki możliwe jest wykonanie dochodzenia wierzytelności, zgodnie z przepisami prawnymi obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ wnioskujący;
 - g) wszelkie inne istotne informacje.
4. Wniosek o odzyskanie wierzytelności zawiera również oświadczenie organu wnioskującego potwierdzające, że warunki wymienione w ust. 2 zostały spełnione.
5. Jeżeli organ wnioskujący otrzyma jakiegokolwiek istotne informacje dotyczące sprawy, której dotyczy wniosek o odzyskanie, przekazuje je niezwłocznie organowi wezwanemu.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 76

Instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności

1. Instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności jest bezpośrednio uznawany i traktowany automatycznie jako instrument pozwalający na wykonanie odzyskania wierzytelności organu wezwanego.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności może, w stosownych przypadkach i zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ wezwany, zostać przyjęty jako lub uznany za instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności na terytorium tego państwa członkowskiego albo też uzupełniony lub zastąpiony takim instrumentem.

W okresie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku, właściwe organy podejmują starania w celu dopełnienia formalności dotyczących przyjęcia lub uznania instrumentu, uzupełnienia go lub zastąpienia, z wyjątkiem przypadków, gdy stosuje się przepisy akapitu trzeciego. Formalności te nie mogą być przedmiotem odmowy, jeśli instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności jest prawidłowo sporządzony. Jeśli przewidziany termin trzech miesięcy zostanie przekroczony, organ wezwany informuje organ wnioskujący o powodach takiego przekroczenia.

Jeżeli którakolwiek z tych formalności spowoduje zakwestionowanie wierzytelności i/lub instrumentu umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności, wydanego przez organ wnioskujący, stosuje się przepisy art. 78.

Artykuł 77

Warunki i terminy płatności

1. Wierzytelności odzyskuje się w walucie państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę organ wezwany. Organ wezwany przekazuje organowi wnioskującemu całą kwotę wierzytelności, która została odzyskana.

2. Organ wezwany może, w przypadku gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne obowiązujące w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, na to pozwalają i po konsultacji z organem wnioskującym, przyznać dłużnikowi odroczenie spłaty lub zezwolić na zapłacenie należności w ratach. Jakikolwiek odsetki pobrane przez organ wezwany w związku z takim odroczeniem spłaty są również przekazywane organowi wnioskującemu.

Począwszy od daty, z którą instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności został bezpośrednio uznany lub przyjęty, uznany, uzupełniony lub zastąpiony zgodnie z art. 76, naliczane są odsetki za zwłokę zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym organ wezwany ma swoją siedzibę, które również przekazywane są organowi wnioskującemu.

Artykuł 78

Zakwestionowanie wierzytelności lub instrumentu umożliwiającego wykonanie odzyskania wierzytelności

1. Jeżeli w trakcie procedury odzyskiwania wierzytelności, wierzytelność lub instrument umożliwiający jego wykonanie, wydany w państwie członkowskim, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę, są zakwestionowane przez zainteresowanego, wnosi on sprawę do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę organ wnioskujący, zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym państwie członkowskim. Organ wnioskujący powiadamia organ wezwany o takich działaniach. Także zainteresowany może powiadomić organ wnioskujący o takich działaniach.

2. Jeśli organ wezwany otrzyma od organu wnioskującego lub zainteresowanego powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie zawiesza procedurę wykonania do czasu decyzji właściwego organu w tej sprawie, o ile, zgodnie z akapitem drugim, organ wnioskujący nie wystąpi z przeciwnym wnioskiem. Jeżeli uzna on to za niezbędne organ ten może podjąć środki ostrożności mające na celu zapewnienie odzyskiwania wierzytelności w takim zakresie, w jakim pozwalają na to przepisy ustawowe lub wykonawcze, obowiązujące w państwie członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę, w przypadku podobnych wierzytelności.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Nie naruszając przepisów akapitu pierwszego, organ wnioskujący może, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, wystąpić do organu wezwanego o odzyskanie zakwestionowanej wierzytelności, o ile pozwalają na to przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, obowiązujące w państwie członkowskim, w którym organ wezwany ma swoją siedzibę. Jeżeli wynik sporu będzie następnie korzystny dla dłużnika, organ wnioskujący jest zobowiązany do zwrotu wszelkich odzyskanych kwot, wraz z należnym odszkodowaniem, zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym organ wezwany ma siedzibę.

3. W przypadku, gdy kwestionuje się środki wykonawcze w zakresie odzyskiwania wierzytelności, stosowane w państwie członkowskim, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę, sprawa zostaje wniesiona do właściwego organu tego państwa członkowskiego, zgodnie z jego przepisami ustawowymi i wykonawczymi.

4. W przypadku, gdy właściwym organem, do którego wniesiona została sprawa zgodnie z przepisami ust. 1, jest trybunał sądowy lub administracyjny, decyzja tego trybunału, o ile jest ona korzystna dla organu wnioskującego i umożliwia odzyskiwanie wierzytelności w państwie członkowskim, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę, stanowi „instrument umożliwiający wykonanie”, a odzyskiwanie wierzytelności następuje dalej na podstawie tej decyzji.

Artykuł 79

Ograniczenia udzielanej pomocy

Organ wezwany nie ma obowiązku:

- a) udzielenia pomocy, przewidzianej w art. 73-78 rozporządzenia wykonawczego, jeżeli odzyskiwanie należności, z powodu sytuacji dłużnika, spowodowałoby poważne trudności gospodarcze lub społeczne w państwie członkowskim dłużnika, w którym organ ten ma siedzibę, o ile przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne obowiązujące w tym państwie pozwalają na takie działanie w odniesieniu do podobnych wierzytelności krajowych;
- b) udzielenia pomocy, przewidzianej w art. 73-78 rozporządzenia wykonawczego, jeżeli pierwotny wniosek na mocy art. 73-75 rozporządzenia wykonawczego odnosi się do wierzytelności starszych niż pięć lat, licząc od momentu, gdy instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności został ustanowiony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ wnioskujący, do daty wniosku. Jednakże, w przypadku gdy wierzytelność lub instrument są kwestionowane, za początek okresu uznaje się moment, gdy państwo organu wnioskującego ustali, że wierzytelność lub instrument umożliwiający wykonanie odzyskania wierzytelności nie może być już kwestionowany.

Artykuł 80

Środki zapobiegawcze

Na uzasadniony wniosek organu wnioskującego, organ wezwany podejmuje środki zapobiegawcze, mające na celu zapewnienie odzyskiwania wierzytelności w takim zakresie, w jakim pozwalają na to przepisy ustawowe lub wykonawcze, obowiązujące w państwie członkowskim, w którym organ wezwany ma swoją siedzibę.

Do celów wykonania przepisów pierwszego akapitu, przepisy i procedury, o których mowa w art. 73-75 i 77 rozporządzenia wykonawczego stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian.

Artykuł 81

Koszty

- 1. Jeśli odzyskiwanie wierzytelności odbywa się w drodze wyrównania określonej w art. 71 i 72 rozporządzenia wykonawczego, nie powstają żadne koszty wykonania.
- 2. Organ wezwany odzyskuje także od zainteresowanych osób i zachowuje wszelkie związane z tym odzyskiwaniem koszty, które ponosi w ramach art. 73-77 oraz 81 rozporządzenia wykonawczego, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, mającymi zastosowanie do podobnych wierzytelności.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Państwa członkowskie powstrzymują się od wszelkich wzajemnych roszczeń o zwrot kosztów wynikających z wzajemnej pomocy, którą świadczą sobie nawzajem na mocy przepisów rozporządzenia podstawowego i || rozporządzenia wykonawczego.
4. Jeśli odzyskiwanie wierzytelności jest wyjątkowo skomplikowane i wiąże się z bardzo znaczącymi kosztami, organy wnioskujące i organy wezwane mogą uzgodnić zasady zwrotu kosztów, mające zastosowanie w takim szczególnym przypadku.
5. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę organ wnioskujący pozostaje zobowiązany wobec państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę organ wezwany, do zwrotu wszelkich kosztów lub strat poniesionych w wyniku działań, które okażą się nieuzasadnione, o ile dotyczy to istoty wierzytelności lub ważności instrumentu wydanego przez organ wnioskujący.

TYTUŁ V

PRZEPISY RÓŻNE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 82

Kontrola administracyjna i badanie lekarskie

1. Nie naruszając przepisów art. 27, jeżeli osoba uprawniona do świadczeń, o których mowa w rozdziałach I, II i IV tytułu III, przebywa lub zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego niż to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń, to, na wniosek tej instytucji, badania lekarskiego dokonuje instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania uprawnionego, zgodnie z warunkami przewidzianymi przez ustawodawstwo stosowane przez tę ostatnią instytucję. W tym przypadku wnioski instytucji miejsca pobytu lub zamieszkania są wiążące dla instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń.

Instytucja miejsca pobytu lub miejsca zamieszkania, której zlecono na podstawie art. 82 rozporządzenia podstawowego przeprowadzenie badań lekarskich, przeprowadza je zgodnie z procedurami przewidzianymi przez stosowane przez nią ustawodawstwo. W przypadku braku takich procedur, instytucja ta zwraca się do instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń o dostarczenie informacji dotyczących procedur, jakie mają być zastosowane.

Instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń zachowuje prawo zlecenia przeprowadzenia kolejnego badania uprawnionego przez wybranego przez nią lekarza. Jednakże polecenie osobie uprawnionej udania się do państwa członkowskiego, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń, jest możliwe jedynie pod warunkiem, iż podróż nie wpłynie negatywnie na jego stan zdrowia oraz iż koszty podróży i pobytu ponosi instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń.

2. Jeżeli osoba uprawniona do świadczeń, o których mowa w rozdziałach I, II i IV tytułu III przebywa lub zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego niż to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń, to, na wniosek tej instytucji, kontroli administracyjnej dokonuje instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania uprawnionego. Instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń wskazuje instytucji miejsca pobytu lub zamieszkania zagadnienia, które należy zbadać w trakcie kontroli administracyjnej. W przeciwnym przypadku, instytucja miejsca pobytu lub miejsca zamieszkania przeprowadza kontrolę zgodnie z zasadami przewidzianymi w stosowanym przez nią ustawodawstwie.

Instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania przekazuje sprawozdanie instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń, która zleciła przeprowadzenie kontroli.

Artykuł 83

Powiadomienia

1. Państwa członkowskie podają do wiadomości Komisji dane instytucji, o których mowa w art. 1 lit. m), q) i r) **podstawowego** rozporządzenia oraz w **art. 1 ust. 2 lit. a) i b)** rozporządzenia **wykonawczego**, jak również instytucji **wyznaczonych zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym**.
2. Instytucje, o których mowa w ust. 1 powinny być możliwe do zidentyfikowania elektronicznego poprzez kod identyfikacyjny lub e-mail.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Komisja administracyjna określa **strukturę, zawartość i sposób, w tym wspólny format i wzór**, przesyłania danych, o których mowa w ust. 1.
4. W załączniku IV do **rozporządzenia wykonawczego** podano ogólnodostępną bazę danych, zawierającą informacje, o których mowa w ust. 1. **Baza danych jest tworzona i zarządzana przez Komisję. Państwa członkowskie są jednak odpowiedzialne za wprowadzenie do bazy ich własnych krajowych danych kontaktowych. Ponadto zgodnie z wymogami ust. 1 państwa członkowskie dbają o poprawność krajowych danych kontaktowych, które wprowadzają.**
5. Państwa członkowskie dokonują regularnej aktualizacji danych, o których mowa w ust. 1.

I

Artykuł 84

Informacje

1. Komisja Administracyjna opracowuje niezbędne informacje mające na celu zapoznanie zainteresowanych z ich prawami, jak również z formalnościami administracyjnymi, jakich należy dopełnić w celu dochodzenia tych praw. Informacje rozpowszechniane są przede wszystkim drogą elektroniczną, poprzez umieszczenie ich na ogólnodostępnych stronach internetowych. Komisja Administracyjna zapewnia regularną aktualizację opublikowanych informacji.
2. Komitet Doradczy, o którym mowa w art. 75 rozporządzenia podstawowego może wydawać opinie i zalecenia, mające na celu poprawę jakości informacji i sposobu ich rozpowszechniania.
3. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie niezbędnych informacji osobom objętym przepisami rozporządzenia podstawowego, w celu uprzedzenia ich o zmianach wprowadzonych rozporządzeniem podstawowym i **rozporządzeniem wykonawczym** tak, aby umożliwić im dochodzenie przysługujących im praw.
4. Właściwe organy zapewniają przekazywanie informacji podlegającym im instytucjom i stosują wszystkie przepisy wspólnotowe, legislacyjne i nielegislacyjne, w tym decyzje Komisji Administracyjnej, w dziedzinach i na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym i w **rozporządzeniu wykonawczym**.

Artykuł 85

Przeliczanie walut

Do celów stosowania przepisów rozporządzenia podstawowego i **rozporządzenia wykonawczego** za kurs wymiany w odniesieniu do dwóch walut przyjmuje się referencyjny kurs wymiany publikowany przez Europejski Bank Centralny.

Artykuł 86

Statystyki

Właściwe organy sporządzają i przekazują sekretariatowi Komisji Administracyjnej statystyki dotyczące wykonania przepisów rozporządzenia podstawowego i **rozporządzenia wykonawczego**. Gromadzenie danych i sposób ich prezentacji odbywa się według planu i metod ustalonych przez Komisję Administracyjną. Komisja zapewnia rozpowszechnianie tych danych.

Artykuł 87

Zmiany załączników

Na wniosek jednego lub kilku zainteresowanych państw członkowskich lub ich instytucji właściwych, i po uzyskaniu jednomyślnej zgody Komisji Administracyjnej, załączniki I, II, III i IV do **rozporządzenia wykonawczego** oraz załączniki I, VI, VII, VIII, IX do rozporządzenia podstawowego mogą być zmienione rozporządzeniem Komisji.

Środa, 9 lipca 2008 r.

Artykuł 88

Przepisy przejściowe

Przepisy art. 87 rozporządzenia podstawowego stosują się do przypadków objętych rozporządzeniem wykonawczym.

Artykuł 89

Uchylenie

1. Rozporządzenie || (EWG) nr 574/72 uchyła się od ... (*)

Jednakże rozporządzenie (EWG) nr 574/72 pozostaje w mocy i zachowuje swoje skutki prawne do celów stosowania:

- a) rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo ⁽¹⁾, tak długo jak pozostaje ono w mocy lub nie zostanie zmienione;
- b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1661/85 z dnia 13 czerwca 1985 r. ustanawiającego techniczne dostosowanie do wspólnotowych zasad zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących, w odniesieniu do Grenlandii ⁽²⁾, tak długo jak pozostaje ono w mocy lub nie zostanie zmienione;
- c) Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym między Wspólnotą Europejską ⁽³⁾ i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽⁴⁾ i innych porozumień zawierających odniesienie do rozporządzenia (EWG) nr 574/72, tak długo jak porozumienia te pozostają w mocy lub nie zostaną zmienione.

2. Zawarte w dyrektywie Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 roku w sprawie ochrony praw do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczających się we Wspólnocie ⁽⁵⁾ odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 574/72 traktuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 90

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie sześć miesięcy od daty jego opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) daty stosowania niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 160 z 20.6.1985, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 209 z 25.7.1998, s. 46.

Środa, 9 lipca 2008 r.

ZAŁĄCZNIK I

Pozostające w mocy zasady wykonywania umów dwustronnych oraz nowe zasady wykonywania umów dwustronnych

(art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2)

ZAŁĄCZNIK II

Systemy specjalne dla urzędników służby cywilnej

(art. 32 i 41)

- A. Systemy specjalne dla urzędników służby cywilnej, nieobjętych przepisami tytułu III, rozdział 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w zakresie świadczeń rzeczowych

1. Niemcy

Versorgungssystem für Beamte (system świadczeń z tytułu choroby dla urzędników)

2. Hiszpania

Mutualismo administrativo (system specjalny dla urzędników, sił zbrojnych, oraz urzędników wymiaru sprawiedliwości)

- B. Systemy specjalne dla urzędników służby cywilnej, nieobjętych przepisami tytułu III, rozdział 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w zakresie świadczeń rzeczowych

1. Niemcy

Unfallfürsorge für Beamte (system świadczeń z tytułu wypadku dla urzędników)

ZAŁĄCZNIK III

Państwa członkowskie dokonujące zwrotu świadczeń na podstawie kwot zryczałtowanych

(art. 62 ust. 1)

ZAŁĄCZNIK IV

Organy i instytucje właściwe, instytucje miejsca zamieszkania i pobytu, punkty dostępu, instytucje i organy wyznaczone przez właściwe organy

(art. 83 ust. 4)

Środa, 9 lipca 2008 r.

Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego: załącznik XI *I**

P6_TA(2008)0349

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określającego treść załącznika XI (COM(2006)0007 — C6-0029/2006 — 2006/0008(COD))

(2009/C 294 E/50)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0007),
 - uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0376),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 42 i art. 308 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0029/2006),
 - uwzględniając art. 42 i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0229/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji COM(2006)0007;
 2. uważa, że procedura 2007/0129(COD) nie powiodła się w wyniku włączenia do procedury 2006/0008(COD) treści wniosku Komisji COM(2007)0376;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2006)0008

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określający treść załączników

(Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 42 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

Środa, 9 lipca 2008 r.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) **Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽⁴⁾ stanowi, iż treść załączników II, X i XI do tego rozporządzenia zostanie określona przed datą rozpoczęcia jego stosowania.**
- (2) **Należy dostosować treść załączników I, III, IV, VI, VII, VIII i IX do rozporządzenia (WE) nr 883/2004, by uwzględnić zarówno wymogi państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej po dacie przyjęcia rozporządzenia, jak i ostatnie zmiany w innych państwach członkowskich.**
- (3) **Artykuł 56 ust. 1 oraz art. 83** rozporządzenia (WE) nr 883/2004 przewidują, iż przepisy szczególnie dotyczące stosowania ustawodawstw państw członkowskich zostaną określone w załączniku XI do tego rozporządzenia. Celem załącznika XI jest uwzględnienie specyficznych cech różnych systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich w celu ułatwienia stosowania zasad koordynacji.
- (4) Kilka państw członkowskich wystąpiło o umieszczenie w załączniku XI wpisów dotyczących stosowania ich krajowych przepisów z dziedziny zabezpieczenia społecznego oraz dostarczyło Komisji prawnych i praktycznych wyjaśnień dotyczących ich przepisów i systemów.
- (5) Mając na uwadze konieczność racjonalizacji i uproszczenia w nowym rozporządzeniu, należy przyjąć zasadę, iż wpisy o podobnym charakterze lub odpowiadające temu samemu celowi, dotyczące różnych państw członkowskich, są traktowane w taki sam sposób.
- (6) Zważywszy na fakt, iż rozporządzenie (WE) 883/2004 ma na celu koordynację ustawodawstw z dziedziny zabezpieczenia społecznego, podlegającej wyłącznym kompetencjom państw członkowskich, wpisy sprzeczne z przeznaczeniem lub celami tego rozporządzenia i wpisy wyłącznie interpretujące ustawodawstwo krajowe nie powinny zostać uwzględnione w rozporządzeniu.
- (7) Niektóre z przedstawionych wniosków dotyczyły kwestii wspólnych dla kilku państw członkowskich; w związku z tym do takich kwestii należy zastosować bardziej ogólne podejście, nie wprowadzając w załączniku XI podobnego przepisu dla kilku państw członkowskich, ale wyjaśniając przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 lub inne załączniki do tego rozporządzenia, które należy zatem odpowiednio zmienić bądź umieszczając ||przepisy w rozporządzeniu wykonawczym, o którym mowa w art. 89.
- (8) Właściwe jest także ujmowanie niektórych specyficznych kwestii w innych załącznikach, w zależności od ich przeznaczenia i treści, a nie w załączniku XI, w celu zapewnienia, aby załączniki do rozporządzenia (WE) nr 883/2004 były spójne wewnętrznie oraz wzajemnie.
- (9) W celu ułatwienia stosowania rozporządzenia przez obywateli, którzy występują o udzielenie informacji lub kierują wnioski do instytucji państw członkowskich, zawsze gdy jest to konieczne, należy podać odesłania do ustawodawstwa danych państw członkowskich także w języku wyjściowym tak, aby uniknąć ryzyka błędnej interpretacji.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 883/2004.
- (11) Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 stanowi, iż stosuje się ono od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego. Należy więc stosować niniejsze rozporządzenie począwszy od tej samej daty,

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 13.7.2007, s. 61.

⁽²⁾ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1. Wersja skorygowana w Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1.

Środa, 9 lipca 2008 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1. Dodaje się punkt preambuły po punkcie 5 preambuły w brzmieniu:

„(5a) Wpisy niektórych państw członkowskich w załączniku VI rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 są obecnie objęte w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 pewnymi przepisami ogólnymi, np. równe traktowanie świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń, o czym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, który stanowi, że jeżeli ustawodawstwo właściwego państwa członkowskiego przypisuje pewne skutki prawne zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń, to takie same skutki prawne muszą być przypisane równoważnym zdarzeniom lub okolicznościom zaistniałym w innym państwie członkowskim. Wobec powyższego kilka wpisów w załączniku VI rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stało się zbędne.”

2. Po punkcie 8 preambuły dodaje się następujący punkt preambuły:

„(8a) Członkowie rodzin byłych pracowników przygranicznych powinni korzystać z możliwości dalszej opieki medycznej w kraju, w którym ubezpieczony był poprzednio zatrudniony, po przejściu ubezpieczonego na emeryturę.”

3. Dodaje się punkt preambuły po punkcie 17 preambuły w brzmieniu:

„(17a) Jeżeli dana osoba zostanie objęta zakresem zastosowania danego ustawodawstwa zgodnie z tytułem II niniejszego rozporządzenia, ustawodawstwo właściwego państwa członkowskiego powinno określać warunki objęcia świadczeniami i nabywania uprawnień do tych świadczeń przy jednoczesnym poszanowaniu prawa wspólnotowego.”

4. Dodaje się punkt preambuły po punkcie 18 preambuły w brzmieniu:

„(18a) Zasada jedności obowiązującego prawodawstwa ma istotne znaczenie i powinna zostać rozszerzona. Z powyższego nie powinno jednak wynikać, że sam fakt przyznania świadczenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i obejmującego płatność składek ubezpieczeniowych czy ochronę ubezpieczeniową dla beneficjenta, powoduje, że ustawodawstwo państwa członkowskiego, którego instytucja przyznała świadczenie, staje się obowiązującym ustawodawstwem dla tej osoby (*).”

(*) por. połączone sprawy C-502/01 i C-31/02, Gaumain-Cerri i Barth, Zb.Orz. [2004] I-6483.”

5. W art. 1 dodaje się punkt (v):

„(va) »benefits in kind« określenie świadczenia rzeczowe oznacza świadczenia rzeczowe przewidziane w ustawodawstwie państwa członkowskiego, które służą zapewnieniu, udostępnieniu, bezpośredniemu opłaceniu lub zwrotowi kosztów opieki medycznej i produktów i usług stanowiących element dodatkowy takiej opieki.”

6. Artykuł 3 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

a) do pomocy społecznej i medycznej ani

b) do świadczeń, co do których państwo przejmuje odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom i zapewnia rekompensatę ofiarom wojny i działań militarnych lub ich skutków; ofiarom przestępstw, zamachów lub aktów terroryzmu; ofiarom szkód spowodowanych przez funkcjonariuszy państwa członkowskiego podczas wykonywania ich obowiązków; lub ofiarom, które poniosły szkodę ze względów politycznych lub religijnych lub też ze względu na pochodzenie.”

7. Artykuł 14 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli ustawodawstwo państwa członkowskiego uzależnia przyjęcie do ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego od zamieszkania w tym państwie lub od wykonywania poprzednio pracy najemnej lub pracy na własny rachunek, to przepisy art. 5 lit. b) stosuje się tylko do osób, które podlegały, na jakimś wcześniejszym etapie, ustawodawstwu tego państwa członkowskiego na podstawie pracy najemnej lub pracy na własny rachunek.

Środa, 9 lipca 2008 r.

5. Jeżeli ustawodawstwo państwa członkowskiego uzależnia przyjęcie do systemu ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego od spełnienia przez daną osobę wymogu ukończenia okresów ubezpieczenia, to ma to zastosowanie tylko do osób, które wcześniej spełniły ten obowiązek w tym państwie członkowskim na podstawie tego samego systemu.”

8. Art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Członkowie rodziny pracownika przygranicznego są uprawnieni do świadczeń rzeczowych w czasie ich pobytu we właściwym państwie członkowskim. Jednak dopóki obowiązuje załącznik III, gdy właściwe państwo członkowskie jest wymienione w załączniku III, członkowie rodziny pracownika przygranicznego zamieszkujący w tym samym państwie członkowskim co pracownik przygraniczny, są uprawnieni do świadczeń rzeczowych we właściwym państwie członkowskim wyłącznie zgodnie z warunkami określonymi w art. 19 ust. 1.”

9. Art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracownik przygraniczny, który przechodzi na emeryturę lub rentę inwalidzką, jest uprawniony w przypadku choroby, do dalszego uzyskiwania świadczeń rzeczowych w państwie członkowskim, w którym ostatnio wykonywał pracę najemną lub pracę na własny rachunek, w zakresie, w jakim jest to kontynuacja opieki, która zaczęła się w tym państwie członkowskim. Określenie «kontynuacja opieki» oznacza dalsze badanie, diagnozowanie i leczenie choroby przez cały okres jej trwania.

Pierwszy akapit ma zastosowanie mutatis mutandis do członków rodziny emerytowanego pracownika przygranicznego...”

10. Artykuł 51 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli ustawodawstwo lub określony system państwa członkowskiego uzależnia nabycie, zachowanie lub odzyskanie prawa do świadczeń od tego, czy zainteresowany był ubezpieczony w chwili realizacji ryzyka, to warunek ten uważa się za spełniony, jeżeli zainteresowany był wcześniej ubezpieczony na podstawie odpowiednio: ustawodawstwa lub określonego systemu tego państwa członkowskiego, a w chwili realizacji ryzyka jest ubezpieczony od tego samego ryzyka na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego lub — jeżeli nie jest — należy mu się świadczenie z tytułu tego samego ryzyka na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego. Ten ostatni warunek uważa się zaś za spełniony w przypadkach, o których mowa w art. 57...”

11. Artykuł 52 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadkach, w których wyliczanie zgodnie z ust. 1 lit. a) w jednym państwie członkowskim nieodmiennie wiąże się z tym, że świadczenie niezależne jest równe lub wyższe od świadczenia proporcjonalnego ustalonego zgodnie z ust. 1 lit. b), instytucja właściwa odstępuje od obliczenia proporcjonalnego, pod warunkiem że:

a) przypadek taki objęty jest częścią 1 załącznika VIII;

b) w danym przypadku nie ma zastosowania żadne ustawodawstwo zawierające przepisy wykluczające kumulację świadczeń, o którym mowa w art. 54 i 55, chyba że spełnione są warunki określone w art. 55 ust. 2; oraz

c) w okolicznościach określonych w danym przypadku art. 57 nie ma zastosowania do okresów ukończonych na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego...”

12. W art. 52 dodaje się ustęp o brzmieniu:

„4a. Niezależnie od przepisów ust. 1, 2 i 3 obliczanie proporcjonalne nie ma zastosowania do systemów, które zapewniają świadczenia obliczane bez brania pod uwagę okresów czasu — o ile systemy te figurują w wykazie zawartym w części 2 załącznika VIII. W takich przypadkach zainteresowanemu należy się świadczenie obliczone zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego...”

13. W art. 56 ust. 1,c przed słowami „zgodnie z procedurami określonymi w załączniku XI” dodaje się słowa „w stosowanych przypadkach”.

Środa, 9 lipca 2008 r.

14. W art. 56 dodaje się ustęp o brzmieniu:

„1a. Jeżeli ust. 1 lit. c) nie ma zastosowania, gdyż według ustawodawstwa państwa członkowskiego świadczenie należy obliczyć na podstawie informacji innych niż okresy ubezpieczenia lub zamieszkania — danych niewyrażanych w kategoriach czasowych, to za każdy okres ubezpieczenia lub zamieszkania ukończony na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, instytucja właściwa uwzględni kwotę zgromadzonego kapitału, kapitału uznawanego za zgromadzony lub jakkolwiek inną liczbę służącą do obliczenia świadczenia zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, podzieloną przez jednostki okresów odpowiadające jej w danym systemie emerytalno- rentowym.”

15. W art. 57 dodaje się ustęp o brzmieniu:

„3a. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do systemów figurujących w wykazie zawartym w części 2 załącznika VIII.”

16. Artykuł 62 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, w odniesieniu do osób bezrobotnych objętych przepisami art. 65 ust. 5 lit. a), instytucja miejsca zamieszkania bierze pod uwagę wynagrodzenie lub dochód zawodowy, który zainteresowany otrzymywał w państwie członkowskim, którego ustawodawstwu podlegał w okresie swojego ostatniego zatrudnienia lub pracy na własny rachunek zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego.”

17. Po art. 68 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 68a

Udzielanie świadczeń

Jeżeli osoba, której należy udzielić świadczeń rodzinnych, nie wykorzystuje ich na utrzymanie członków rodziny, właściwa instytucja wypełnia swoje zobowiązania prawne poprzez udzielenie wspomnianych świadczeń osobie fizycznej lub prawnej, która faktycznie utrzymuje członków tej rodziny, na wniosek i za pośrednictwem instytucji w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania lub instytucji wyznaczonej lub organu wskazanego w tym celu przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym mają oni miejsce zamieszkania.”

18. W art. 87 dodaje się ustęp o brzmieniu:

„10a. Załącznik III będzie uchylony po upływie 5 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.”

19. Załączniki zmienia się zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego, o którym mowa w art. 89 rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ||,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Środa, 9 lipca 2008 r.

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku I część I wprowadza się następujące zmiany:

a) Po wpisie w tytule „A. BELGIA” dodaje się następujący wpis:

„Aa. BUŁGARIA

Świadczenia alimentacyjne wypłacane przez państwo na podstawie art. 92 kodeksu rodzinnego;”

b) Po wpisie w tytule „C. NIEMCY” dodaje się następujące wpisy:

„Ca. ESTONIA

Świadczenia alimentacyjne wypłacane na podstawie ustawy o świadczeniach alimentacyjnych z dnia 21 lutego 2007 r.

Cb. HISZPANIA

Zaliczki z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłacane na podstawie dekretu królewskiego 1618/2007 z dnia 7 grudnia 2007 r.;”

c) Po wpisie w tytule „D. FRANCJA” dodaje się następujące wpisy:

„Da. LITWA

Płatności z Dziecięcego Funduszu Alimentacyjnego na podstawie ustawy o Dziecięcym Funduszu Alimentacyjnym.

Db. LUKSEMBURG

Zaliczki z tytułu świadczeń alimentacyjnych i egzekucja tych świadczeń w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1980 r.;”

d) Po wpisie w tytule „E. AUSTRIA” dodaje się następujący wpis:

„Ea. POLSKA

Świadczenia alimentacyjne na podstawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów;”

e) Po wpisie w tytule „F. PORTUGALIA” dodaje się następujące wpisy:

„Fa. SŁOWENIA

Zastępcze świadczenie na pokrycie kosztów utrzymania w zgodności z ustawą z dnia 25 lipca 2006 r. o gwarancji publicznej i funduszu alimentacyjnym Republiki Słowenii

Fb. SŁOWACJA

Zastępcze świadczenie z tytułu alimentacji (zastępcze świadczenie alimentacyjne) zgodnie z ustawą nr 452/2004 Coll. o zastępczym świadczeniu z tytułu alimentacji, z późniejszymi zmianami.”

2. Załącznik I, część II otrzymuje brzmienie:

a) Po wpisie w tytule „A. BELGIA” dodaje się następujący wpis:

„Aa. BUŁGARIA

Zryczałtowany zasiłek macierzyński (ustawa o zasiłkach rodzinnych dla dzieci)

Ab. REPUBLIKA CZESKA

Zasiłek z tytułu urodzenia dziecka

Środa, 9 lipca 2008 r.

Ac. ESTONIA

Zasilek z tytułu urodzenia dziecka

zasilek adopcyjny;

b) Tytuł 'B. HISZPANIA' otrzymuje następujące brzmienie:

„B. HISZPANIA

Jednorazowe zasiłki z tytułu urodzenia dziecka i adopcji;

c) W tytule „C. FRANCJA” dodaje się następujące słowa:

„z wyjątkiem przypadków gdy są one wypłacane osobie podlegającej ustawodawstwu Francji na mocy art. 12 lub art. 16;”

d) Po wpisie w tytule „C. FRANCJA” dodaje się następujące wpisy:

„Ca. ŁOTWA

Zasilek z tytułu urodzenia dziecka

Zasilek adopcyjny

Cb. LITWA

Zryczałtowany zasiłek na dziecko”

e) Po wpisie w tytule „D. LUKSEMBURG’ dodaje się następujące wpisy:

„Da. WĘGRY

Zasilek macierzyński

Db. POLSKA

Jednorazowa zapomoga z tytułu narodzin dziecka (ustawa o świadczeniach rodzinnych)

Dc. RUMUNIA

Zasilek z tytułu urodzenia dziecka

Wyprawki dla noworodków

Dd. SŁOWENIA

Zasilek z tytułu urodzenia dziecka

De. SŁOWACJA

Zasilek z tytułu urodzenia dziecka

dodatek do zasiłku porodowego.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Załącznik II otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK II

POSTANOWIENIA UMÓW, KTÓRE POZOSTAJĄ W MOCY I KTÓRE, W ODPOWIEDNICH PRZYPADKACH, SĄ OGRANICZONE DO OBJĘTYCH NIMI OSÓB

(art. 8 ust. 1)

Uwagi ogólne

Przepisy umów dwustronnych, które nie wchodzą w zakres niniejszego rozporządzenia lub które pozostają w mocy pomiędzy państwami członkowskimi, nie są wymienione w niniejszym załączniku. Takie przepisy obejmują zobowiązania powstałe pomiędzy państwami członkowskimi, wynikającymi z umów ustanawiających, na przykład, przepisy dotyczące naliczania okresów ubezpieczeń przebytych w kraju trzecim.

Nadal mające zastosowanie postanowienia umów o zabezpieczeniu społecznym

a) BELGIA–NIEMCY

Artykuł 3 i 4 Protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 r. do umowy ogólnej z tego samego dnia, w brzmieniu ustalonym Protokołem uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych w niektórych regionach przygranicznych przed, podczas i po drugiej wojnie światowej).

b) BELGIA–LUKSEMBURG

Umowa z dnia 24 marca 1994 r. o zabezpieczeniu społecznym dla pracowników przygranicznych (dotycząca uzupełniającego zwrotu kosztów o zryczałtowanej stawce).

c) BUŁGARIA–NIEMCY

Artykuł 28 ust. 1 lit. b) umowy z dnia 17 grudnia 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie porozumień zawartych między Bułgarią a byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w sprawie osób, które otrzymywały świadczenia przed 1996 r.).

d) BUŁGARIA–AUSTRIA

Artykuł 38 ust. 3 umowy z dnia 14 kwietnia 2005 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych przed 27 listopada 1961 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

e) BUŁGARIA–SŁOWENIA

Artykuł 32 ust. 2 umowy z dnia 18 grudnia 1957 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych do 31 grudnia 1957 r.).

f) REPUBLIKA CZESKA–NIEMCY

Artykuł 39 ust. 1 lit. b) i c) umowy z dnia 27 lipca 2001 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie porozumień zawartych między byłą Republiką Czechosłowacką i byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w sprawie osób, które otrzymywały świadczenia przed 1996 r.; zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych w jednym z umawiających się państw dla osób, które otrzymywały już świadczenia za te okresy od umawiającego się państwa dnia 1 września 2002 r. i przebywały na jego terytorium).

g) REPUBLIKA CZESKA–CYPR

Artykuł 32 ust. 4 umowy z dnia 19 stycznia 1999 r. o zabezpieczeniu społecznym (określający uprawnionego do obliczenia okresów zatrudnienia zakończonych na podstawie właściwej umowy z 1976 r.); niniejsze postanowienie ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- h) **REPUBLIKA CZESKA–LUKSEMBURG**
Artykuł 52 ust. 8 umowy z dnia 17 listopada 2000 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia emerytalnego uchodźców politycznych).
- i) **REPUBLIKA CZESKA–AUSTRIA**
Artykuł 32 ust. 3 umowy z dnia 20 lipca 1999 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 27 listopada 1961 r.); niniejszy punkt ma nadal zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.
- j) **REPUBLIKA CZESKA–SŁOWACJA**
Artykuły 12, 20 i 33 umowy z dnia 29 października 1992 r. o zabezpieczeniu społecznym (art. 12 określa kompetencje w zakresie przyznawania renty rodzinnej; art. 20 określa kompetencje w zakresie obliczania zakończonych okresów ubezpieczenia do dnia rozwiązania Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji; art. 33 określa kompetencje w zakresie wypłacania emerytur przyznanych przed rozwiązaniem Federacyjnej Republiki Czech i Słowacji).
- k) **DANIA–FINLANDIA**
Artykuł 7 Konwencji nordyckiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym dotyczący pokrycia dodatkowych kosztów podróży w przypadku choroby w trakcie pobytu w innym kraju nordyckim, powodującej konieczność przedsięwzięcia droższej podróży powrotnej do kraju zamieszkania.
- l) **DANIA–SZWECJA**
Artykuł 7 Konwencji nordyckiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym dotyczący pokrycia dodatkowych kosztów podróży w przypadku choroby w trakcie pobytu w innym kraju nordyckim, powodującej konieczność przedsięwzięcia droższej podróży powrotnej do kraju zamieszkania.
- m) **NIEMCY–HISZPANIA**
Artykuł 45 ust. 2 umowy z dnia 4 grudnia 1973 r. o zabezpieczeniu społecznym (reprezentacja przez placówki dyplomatyczne i konsularne).
- n) **NIEMCY–FRANCJA**
i) umowa uzupełniająca nr 4 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, w formie określonej w Umowie dodatkowej nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych między dniem 1 lipca 1940 r. a dniem 30 czerwca 1950 r.);
ii) tytuł I tej umowy dodatkowej nr 2 (zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych przed dniem 8 maja 1945 r.);
iii) pkt 6, 7 i 8 Protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r. do tej Konwencji ogólnej (uzgodnienia administracyjne);
iv) tytuły II, III i IV umowy z dnia 20 grudnia 1963 r. (zabezpieczenie społeczne w kraju związkowym Saary).
- o) **NIEMCY–LUKSEMBURG**
Artykuł 4–7 umowy z dnia 11 lipca 1959 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych między wrześniem 1940 r. a czerwcem 1946 r.).
- p) **NIEMCY–WĘGRY**
Artykuł 40 ust. 1 lit. b) umowy z dnia 2 maja 1998 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie porozumienia zawartego między Węgrami i byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w sprawie osób, które otrzymywały świadczenia przed 1996 r.).
- q) **NIEMCY–NIDERLANDY**
Artykuł 2 i 3 umowy uzupełniającej nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 r. do konwencji z dnia 29 marca 1951 r. (rozstrzyganie w sprawach praw nabytych w niemieckim systemie ubezpieczenia społecznego przez pracowników holenderskich między dniem 13 maja 1940 r. a dniem 1 września 1945 r.).

Środa, 9 lipca 2008 r.

r) NIEMCY–AUSTRIA

- (i) Artykuł 1 ust. 5 oraz art. 8 umowy z dnia 19 lipca 1978 r. o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia oraz art. 10 Protokołu końcowego do tej umowy (przyznawanie zasiłków dla bezrobotnych pracownikom przygranicznym przez poprzednie państwo zatrudnienia) będzie stosować się do osób, które pracowały jako pracownicy przygraniczni do dnia 1 stycznia 2005 r. włącznie i stały się bezrobotne przed dniem 1 stycznia 2011 r.;
- (ii) Artykuł 14 ust. 2 lit. g), h), i) oraz j) umowy z dnia 4 października 1995 r. o zabezpieczeniu społecznym dotyczący podziału kompetencji między oba kraje w odniesieniu do spraw dotyczących zakończonego ubezpieczenia i do przebytych okresów ubezpieczenia (podział kompetencji między oboma krajami w odniesieniu do spraw dotyczących zakończonego ubezpieczenia i do przebytych okresów ubezpieczenia); niniejszy punkt ma nadal zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

s) NIEMCY–POLSKA

- i) Umowa z dnia 9 października 1975 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i wypadkowym, na warunkach i w zakresie określonym w art. 27 ust. 2, 3 i 4 umowy z dnia 8 grudnia 1990 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie statusu prawnego na podstawie umowy z 1975 r. osób, które zamieszkiwały na stałe na terytorium Niemiec lub Polski przed 1 stycznia 1991 r. i które nadal tam zamieszkują);
- (ii) Artykuł 27 ust. 5 i art. 28 ust. 2 umowy z dnia 8 grudnia 1990 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie uprawnień do emerytury wypłacanej na podstawie umowy z 1957 r. zawartej między byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną a Polską; zaliczanie okresów ubezpieczenia przebytych przez polskich pracowników na mocy umowy z 1988 r. zawartej między byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną a Polską).

t) NIEMCY–RUMUNIA

Artykuł 28 ust. 1 lit. b) umowy z dnia 8 kwietnia 2005 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie umowy zawartej między Rumunią a byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w sprawie osób, które otrzymywały świadczenia przed 1996 r.)

u) NIEMCY–SŁOWENIA

Artykuł 42 umowy z dnia 24 września 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym (rozstrzyganie w sprawie praw nabytych przed 1 stycznia 1956 r. w systemie ubezpieczenia społecznego drugiego umawiającego się państwa); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

v) NIEMCY–SŁOWACJA

Drugi i trzeci akapit artykułu 29 ust. 1 umowy z dnia 12 września 2002 r. (zachowanie umowy zawartej między byłą Republiką Czechosłowacką a byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w sprawie osób, które otrzymywały świadczenia przed 1996 r.; zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych w jednym z umawiających się państw dla osób, które otrzymywały już świadczenia za te okresy od umawiającego się państwa dnia 1 grudnia 2003 r. i przebywały na jego terytorium).

w) NIEMCY–ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- (i) Artykuł 7 ust. 5 i 6 umowy z dnia 20 kwietnia 1960 r. o zabezpieczeniu społecznym (ustawodawstwo właściwe dla osób cywilnych pracujących w służbie sił zbrojnych);
- (ii) Artykuł 5 ust. 5 i 6 umowy z dnia 20 kwietnia 1960 r. o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia (ustawodawstwo właściwe dla osób cywilnych pracujących w służbie sił zbrojnych).

x) IRLANDIA–ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Artykuł 19 ust. 2 umowy z dnia 14 grudnia 2004 r. o zabezpieczeniu społecznym (dotyczący przenoszenia i uznawania niektórych świadczeń z tytułu niepełnosprawności).

Środa, 9 lipca 2008 r.

v) **HISZPANIA–PORTUGALIA**

Artykuł 22 Konwencji ogólnej z dnia 11 czerwca 1969 r. (przenoszenie zasiłków dla bezrobotnych). Wpis ten zachowa ważność przez okres dwóch lat od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

z) **WŁOCHY–SŁOWENIA**

(i) Umowa w sprawie wykonania wzajemnych zobowiązań w zakresie ubezpieczeń społecznych, z uwzględnieniem paragrafu 7 załącznika XIV do Traktatu o pokoju (zawarta w formie wymiany not dnia 5 lutego 1959 r.) (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 18 grudnia 1954 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową;

(ii) Artykuł 45 ust. 3 umowy z dnia 7 lipca 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym dotyczący byłej strefy B Wolnego Terytorium Triestu (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 5 października 1956 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową..

aa) **LUKSEMBURG–PORTUGALIA**

Porozumienie z dnia 10 marca 1997 r. (w sprawie uznawania decyzji podejmowanych przez instytucje jednej z umawiających się stron dotyczących inwalidztwa osób wnioskujących o rentę od instytucji drugiej umawiającej się strony).

ab) **LUKSEMBURG–SŁOWACJA**

Artykuł 50 ust. 5 umowy z dnia 23 maja 2002 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia emerytalnego uchodźców politycznych).

ac) **WĘGRY–AUSTRIA**

Artykuł 36 ust. 3 umowy z dnia 31 marca 1999 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 27 listopada 1961 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

ad) **WĘGRY–SŁOWENIA**

Artykuł 31 umowy z dnia 7 października 1957 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 29 maja 1956 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

ae) **WĘGRY–SŁOWACJA**

Artykuł 34 ust. 1 umowy z dnia 30 stycznia 1959 r. o zabezpieczeniu społecznym (art. 34 ust. 1 stanowi, że okresy ubezpieczenia przyznane przed datą podpisania umowy to okresy ubezpieczenia państwa umawiającego się, na którego terenie osoba uprawniona jest zamieszkała); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

af) **AUSTRIA–POLSKA**

Artykuł 33 ust. 3 umowy z dnia 7 września 1998 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 27 listopada 1961 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

ag) **AUSTRIA–RUMUNIA**

Artykuł 37 ust. 3 umowy z dnia 28 października 2005 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 27 listopada 1961 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

Środa, 9 lipca 2008 r.

ah) AUSTRIA–SŁOWENIA

Artykuł 37 umowy z dnia 10 marca 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia zakończonych przed 1 stycznia 1956 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

ai) AUSTRIA–SŁOWACJA

Artykuł 34 ust. 3 umowy z dnia 21 grudnia 2001 r. o zabezpieczeniu społecznym (uznawanie okresów ubezpieczenia przebytych przed 27 listopada 1961 r.); niniejszy punkt ma zastosowanie tylko do osób objętych tą umową.

aj) PORTUGALIA–ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Artykuł 2 ust. 1 Protokołu z dnia 15 listopada 1978 r. o leczeniu medycznym.

ak) FINLANDIA–SZWECJA

Artykuł 7 Konwencji nordyckiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym dotyczący pokrycia dodatkowych kosztów podróży w przypadku choroby w trakcie pobytu w innym kraju nordyckim, powodującej konieczność przedsięwzięcia droższej podróży powrotnej do kraju zamieszkania.”

4. W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) Po wpisie „DANIA” dodaje się wpis „ESTONIA”

b) Po wpisie „IRLANDIA” dodaje się następujące wpisy:

„LITWA

WĘGRY.”

5. W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

a) Po wpisie „BELGIA” dodaje się następujące wpisy:

„BUŁGARIA

REPUBLIKA CZESKA.”

b) Po wpisie „FRANCJA” dodaje się wpis „CYPR”;

c) Po wpisie „LUKSEMBURG” dodaje się następujące wpisy:

„WĘGRY

»NIDERLANDY«;”

d) Po wpisie „AUSTRIA” dodaje się następujące wpisy:

„POLSKA

SŁOWENIA..”

6. W załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

a) Dodaje się następujące pozycje:

„-A. REPUBLIKA CZESKA

Pełna renta inwalidzka dla osób, których całkowite inwalidztwo powstało przed osiągnięciem osiemnastego roku życia, a które nie przebyły wymaganego okresu ubezpieczenia (dział 42 ustawy o ubezpieczeniu emerytalnym nr 155/1995 Coll.).

Środa, 9 lipca 2008 r.

-Aa. ESTONIA

- i) renty inwalidzkie przyznane przed dniem 1 kwietnia 2000 r. na podstawie ustawy o świadczeniach państwowych i zachowane na podstawie ustawy o państwowym ubezpieczeniu emerytalnym;
 - ii) renty krajowe przyznane z tytułu inwalidztwa zgodnie z ustawą o państwowym ubezpieczeniu emerytalnym;
 - iii) renty inwalidzkie przyznane zgodnie z ustawą o służbie w Siłach Obronnych, ustawą o służbie w Policji, ustawą o prokuraturze, ustawą o statusie sędziego, ustawą o wynagrodzeniach, emeryturach, rentach i innych gwarancjach socjalnych dla członków Riigikogu oraz z ustawą o urzędowych świadczeniach na rzecz Prezydenta Republiki,;"
- b) Zmienia się kolejność wpisów w rubrykach „A. GRECJA” i „B. IRLANDIA”, w wyniku której przybiorą one postać „A. IRLANDIA” i „B. GRECJA”;
- c) W rubryce „A. IRLANDIA” tekst otrzymuje brzmienie:
- „Część II rozdział 17 ujednoliconej ustawy o opiece społecznej z 2005 r.;"
- d) Po wpisie w tytule „B. GRECJA” dodaje się następujący wpis:

„Ba. ŁOTWA

Renty inwalidzkie (trzecia grupa) na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 stycznia 1996 r. o emeryturach i rentach państwowych;"

- e) W rubryce „C. FINLANDIA” tekst otrzymuje brzmienie:

„Renty krajowe dla osób niepełnosprawnych od urodzenia lub które stały się niepełnosprawne we wczesnym wieku (krajowa ustawa o rentach i emeryturach, 568/2007);

renty inwalidzkie określone na podstawie przepisów przejściowych i przyznane przed dniem 1 stycznia 1994 r. (przepisy wykonawcze do krajowej ustawy o rentach i emeryturach, 569/2007)."

7. Załącznik VII otrzymuje brzmienie:

- a) W tabelach zatytułowanych „BELGIA” i „FRANCJA” skreśla się wiersze dotyczące Luksemburga.
- b) Skreśla się tabelę zatytułowaną „LUKSEMBURG”.

8. Załącznik VIII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VIII

PRZYPADKI, W KTÓRYCH ODSTĘPUJE SIĘ OD USTALANIA PROPORCJONALNEGO LUB W KTÓRYCH NIE MA ONO ZASTOSOWANIA

(art. 52 ust. 4 i 5)

Część 1: Przypadki, w których odstępuje się od ustalania proporcjonalnego na mocy art. 52 ust. 4

A. DANIA

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury lub renty, o których mowa w ustawie o świadczeniach emerytalno-rentowych, z wyjątkiem świadczeń emerytalno-rentowych wymienionych w załączniku IX.

B. IRLANDIA

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury państwowej (przejściowej), emerytury państwowej (składkowej) oraz renty (składkowej) dla wdów i wdowców.

Środa, 9 lipca 2008 r.

C. CYPR

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury, renty inwalidzkiej oraz renty dla wdów i wdowców.

D. ŁOTWA

- a) Wszystkie wnioski o przyznanie renty inwalidzkiej (ustawa o emeryturach i rentach państwowych z dnia 1 stycznia 1996 r.).
- b) Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej (ustawa o emeryturach i rentach państwowych z dnia 1 stycznia 1996 r.). ustawa o kapitałowym systemie emerytur z dnia 1 lipca 2001 r.).

E. LITWA

Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej z ubezpieczenia społecznego obliczone od podstawowej kwoty renty rodzinnej (ustawa o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego).

F. NIDERLANDY

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury na mocy ustawy o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym.

G. AUSTRIA

- a) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń na mocy federalnej ustawy ogólnej z dnia 9 września 1955 r. o zabezpieczeniu społecznym, ustawy federalnej z dnia 11 października 1978 r. o zabezpieczeniu społecznym przedsiębiorców i przedstawicieli wolnych zawodów, ustawy federalnej z dnia 11 października 1978 r. o zabezpieczeniu społecznym rolników prowadzących działalność na własny rachunek oraz ustawy federalnej z dnia 30 listopada 1978 r. o zabezpieczeniu społecznym przedstawicieli wolnych zawodów prowadzących działalność na własny rachunek.
- b) Wszystkie wnioski o przyznanie renty inwalidzkiej na podstawie konta emerytalnego na mocy ustawy ogólnej o emeryturach i rentach z dnia 18 listopada 2004 r.
- c) Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej na podstawie konta emerytalnego na mocy ustawy ogólnej o emeryturach i rentach z dnia 18 listopada 2004 r., jeżeli nie należy się podwyższenie świadczeń w związku z dodatkowymi miesiącami ubezpieczenia na mocy art. 7 ust. 2 ustawy ogólnej o emeryturach i rentach.
- d) Wszystkie wnioski o przyznanie renty inwalidzkiej i rodzinnej od Austriackich Regionalnych Izb Lekarskich [Landesärztekammern] opartej na świadczeniu podstawowym (świadczenie podstawowe i wszelkie świadczenia uzupełniające albo emerytura podstawowa).
- e) Wszystkie wnioski o przyznanie stałego zasiłku z tytułu choroby zawodowej i zasiłku na prawach renty rodzinnej z funduszu emerytalno-rentowego Austriackiej Izby Weterynarzy (Österreichische Tierärztekammer).
- f) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu renty inwalidzkiej, renty dla wdów i renty dla sierot zgodnie ze statutem instytucji pomocy społecznej austriackich izb adwokackich (Rechtsanwaltskammern) część A.

H. POLSKA

Wszystkie wnioski o przyznanie renty inwalidzkiej, emerytury w ramach planu emerytalnego o zdefiniowanych świadczeniach oraz renty rodzinnej.

I. PORTUGALIA

Wszystkie wnioski o przyznanie renty inwalidzkiej, emerytury i renty rodzinnej, z wyjątkiem przypadków, gdy skumulowane okresy ubezpieczenia spełnione na mocy ustawodawstwa co najmniej dwóch państw członkowskich wynoszą co najmniej 21 lat kalendarzowych, okresy ubezpieczenia w kraju wynoszą najwyżej 20 lat, a obliczenia dokonano na podstawie art. 11 rozporządzenia z mocą ustawy nr 35/2002 z dnia 19 lutego 2002.

Środa, 9 lipca 2008 r.

J. SŁOWACJA

- a) Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej (renty dla wdów, wdowców i sierot), którą oblicza się według przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2004 r. i której wysokość określa się na podstawie emerytury wypłacanej uprzednio danemu członkowi rodziny przed jego śmiercią.
- b) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń emerytalno-rentowych obliczonych według ustawy nr 461/2003 o zabezpieczeniu społecznym ze zmianami.

K. SZWECJA

Wszystkie wnioski o przyznanie świadczenia gwarantowanego w formie emerytury (ustawa 1998:702) i emerytury w formie świadczenia dodatkowego (ustawa 1998:674).

L. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury, rent dla wdów, wdowców lub partnerów związku cywilnego, z wyjątkiem przypadków, gdy:

- a) w roku podatkowym rozpoczynającym się dnia 6 kwietnia 1975 r. lub później:
 - i) zainteresowana osoba spełniła okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania na mocy ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa i innego państwa członkowskiego; oraz
 - ii) co najmniej jednego roku podatkowego, o którym mowa w ppkt (i), nie uznano za rok kwalifikujący się w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa;
- b) okresy ubezpieczenia spełnione na mocy ustawodawstwa obowiązującego w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do okresów sprzed 5 lipca 1948 r. byłyby brane pod uwagę do celów stosowania przepisów art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia poprzez zastosowanie okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego.

Wszystkie wnioski o przyznanie dodatkowego świadczenia emerytalnego na mocy ustawy o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z 1992 r., sekcja 44, oraz ustawy o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach (Irlandia Północna) z 1992 r., sekcja 44.

Część 2: Przypadki, w których zastosowanie ma art. 52 ust. 5

A. FRANCJA

Podstawowe lub dodatkowe systemy emerytalne, w których wysokość świadczeń z tytułu starości jest ustalana na podstawie punktów emerytalnych.

B. ŁOTWA

Emerytury (ustawa o emeryturach i rentach państwowych z dnia 1 stycznia 1996 r.; ustawa o kapitałowym systemie emerytur z dnia 1 lipca 2001 r.).

C. WĘGRY

Świadczenia emerytalne oparte na członkostwie w prywatnych funduszach emerytalnych.

D. AUSTRIA

- a) emerytury na podstawie kont emerytalnych na mocy ustawy ogólnej o emeryturach i rentach z dnia 18 listopada 2004 r.
- b) obowiązkowe zasiłki na mocy art. 41 ustawy federalnej z dnia 28 grudnia 2001 r. BGBl I nr 154 o powszechnym funduszu wynagrodzeń farmaceutów austriackich [Pharmazeutische Gehaltskasse für Österreich].

Środa, 9 lipca 2008 r.

- c) emerytury i wcześniejsze emerytury Austriackich Regionalnych Izb Lekarskich (Landesärztekammern) oparte na świadczeniu podstawowym (świadczenie podstawowe i wszelkie świadczenia uzupełniające albo emerytura podstawowa), oraz wszystkie świadczenia emerytalno-rentowe Austriackich Regionalnych Izb Lekarskich oparte na świadczeniu dodatkowym (emerytura dodatkowa lub indywidualna)..
- d) wsparcie dla emerytów z funduszu emerytalno-rentowego Austriackiej Izby Weterynarzy.
- e) świadczenia zgodne ze statutem instytucji pomocy społecznej austriackich izb adwokackich, część A i B, z wyjątkiem wniosków o przyznanie świadczeń inwalidzkich, rent dla wdów lub sierot zgodnie ze statutem instytucji pomocy społecznej austriackich izb adwokackich, część A.
- f) świadczenia zapewniane przez instytucje pomocy społecznej Federalnej Izby Architektów i Doradców Technicznych na mocy Ziviltechnikerkammergesetz (ustawy o Austriackiej Izbie Inżynierów Budownictwa Lądowego) z 1993 r. i zgodnie ze statutem instytucji pomocy społecznej, z wyjątkiem świadczeń z tytułu choroby zawodowej oraz świadczeń na prawach renty rodzinnej wynikających z wyżej wspomnianych świadczeń.
- g) świadczenia zgodne ze statutem instytucji pomocy społecznej Federalnej Izby Zawodowych Księgowych i Doradców Podatkowych na mocy Wirtschaftstreuhänderberufsgesetz (ustawy o zawodowych księgowych i doradcach podatkowych).

E. POLSKA

Emerytury w ramach planu emerytalnego o zdefiniowanych świadczeniach.

F. SŁOWENIA

Emerytury i renty z obowiązkowego dodatkowego ubezpieczenia emerytalno-rentowego.

G. SŁOWACJA

Obowiązkowy system oszczędności emerytalnych.

H. SZWECJA

Emerytury i renty oparte na dochodach oraz emerytury i renty składkowe (ustawa 1998:674).

I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Stopniowane świadczenia emerytalne wypłacane na mocy ustawy o powszechnym ubezpieczeniu z 1965 r., sekcja 36 i 37, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu (Irlandia Północna) z 1966 r., sekcja 35 i 36.

J. BUŁGARIA

Emerytury z dodatkowego obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego na podstawie części II tytułu II kodeksu ubezpieczenia społecznego.

L. ESTONIA

Obowiązkowy system oszczędności emerytalnych."

9. W załączniku IX wprowadza się następujące zmiany:

a) W części I wprowadza się następujące zmiany:

- (i) Po wpisie w tytule „F. IRLANDIA” dodaje się następujący wpis:

„Fa. ŁOTWA

Renty inwalidzkie (trzecia grupa) na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 stycznia 1996 r. o emeryturach i rentach państwowych.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

(ii) W rubryce „G. NIDERLANDY” dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Ustawa z dnia 10 listopada 2005 r. o dostosowaniu pracy i dochodu do zdolności do pracy;”

(iii) W rubryce „H. FINLANDIA” tekst otrzymuje brzmienie:

„Renty krajowe dla osób niepełnosprawnych od urodzenia lub które stały się niepełnosprawne we wczesnym wieku (krajowa ustawa o rentach i emeryturach, 568/2007)

Renty krajowe i renty małżonka/-i określone na podstawie przepisów przejściowych i przyznane przed dniem 1 stycznia 1994 r. (przepisy wykonawcze do krajowej ustawy o rentach i emeryturach, 569/2007)

Dodatkowa kwota renty dziecka przy obliczaniu niezależnych składek na podstawie krajowej ustawy o rentach i emeryturach (krajowa ustawa o rentach i emeryturach, 568/2007);”

(iv) W rubryce „I. SZWECJA” tekst otrzymuje brzmienie:

„Szwedzka renta chorobowa i aktywizacyjne świadczenie chorobowe (ustawa 1962:381).

Szwedzka emerytura gwarancyjna i świadczenie gwarantowane, które zastąpiły pełne szwedzkie emerytury państwowe przewidziane w ustawodawstwie o emeryturach państwowych mającym zastosowanie przed dniem 1 stycznia 1993 r. oraz pełna emerytura państwowa przyznana na podstawie przepisów przejściowych ustawodawstwa mającego zastosowanie od tej daty.”

b) W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

(i) Po wpisie w tytule „C. WŁOCHY” dodaje się następujące wpisy:

„Ca. ŁOTWA

Renta rodzinna wyliczana na podstawie zakładanych okresów ubezpieczenia (art. 23 ust. 8 ustawy z dnia 1 stycznia 1996r. o emeryturach i rentach państwowych).

Cb. LITWA

a) renty z tytułu niezdolności do pracy z państwowego ubezpieczenia społecznego wypłacane na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z państwowego ubezpieczenia społecznego

b) renty rodzinne i sieroce z państwowego ubezpieczenia społecznego wyliczone, zgodnie z ustawą o emeryturach i rentach z państwowego ubezpieczenia społecznego, na podstawie renty z tytułu niezdolności do pracy, którą otrzymywał zmarły;”

(ii) Po wpisie w tytule „D. LUKSEMBURG” dodaje się następujący wpis:

„Da. SŁOWACJA

a) Słowacka renta inwalidzka i pochodna od niej renta rodzinna

b) renta inwalidzka przyznana osobie, która stała się inwalidą będąc dzieckiem pozostającym na utrzymaniu i w przypadku której zawsze uznaje się przebycie wymaganych okresów ubezpieczenia (art. 70 ust. 2 i art. 72 ust. 3 oraz art. 73 ust. 3 i 4 ustawy nr 461/2003 o ubezpieczeniu społecznym, z późniejszymi zmianami)”

c. W części III wpis „Nordycka konwencja o zabezpieczeniu społecznym z dnia 15 czerwca 1992 r.” otrzymuje brzmienie:

„Nordycka konwencja o zabezpieczeniu społecznym z dnia 18 sierpnia 2003 r.”

Środa, 9 lipca 2008 r.

10. Załącznik X otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK X

SPECJALNE NIESKŁADKOWE ŚWIADCZENIA PIENIĘŻNE

(ust. 2 lit. c)

A. BELGIA

- a) zasiłek zastępujący dochody (ustawa z dnia 27 lutego 1987 r.)
- b) dochód gwarantowany dla osób starszych (ustawa z dnia 22 marca 2001 r.)

B. BUŁGARIA

Emerytura socjalna ze względu na podeszły wiek (art. 89 kodeksu zabezpieczenia społecznego)

C. REPUBLIKA CZESKA

Zasiłek socjalny (ustawa o państwowej pomocy społecznej nr 117/1995 Sb)

D. DANIA

Wydatki na mieszkanie dla rencistów i emerytów (ustawa o pomocy przy indywidualnym zamieszkiwaniu, tekst jednolity w ustawie nr 204 z dnia 29 marca 1995 r.)

E. NIEMCY

Dochód zapewniający podstawowe utrzymanie dla osób starszych i osób o ograniczonych możliwościach zarabkowania, przyznawany na podstawie rozdziału 4 księgi XII kodeksu socjalnego

Świadczenia na pokrycie kosztów pobytu, na mocy podstawowego przepisu dla osób poszukujących pracy, chyba, że w odniesieniu do tych świadczeń spełnione są wymogi zakwalifikowania się do otrzymywania czasowego dodatku po uzyskaniu zasiłku dla bezrobotnych (art. 24 ust. 1 księgi II Kodeksu socjalnego)

F. ESTONIA

- a) zasiłek dla osób dorosłych niepełnosprawnych (ustawa z dnia 27 stycznia 1999 r. o świadczeniach socjalnych dla osób niepełnosprawnych)
- b) państwowy zasiłek dla bezrobotnych (ustawa z dnia 29 września 2005 r. o służbach rynku pracy i o wsparciu wejścia na rynek pracy)

G. IRLANDIA

- a) zasiłek dla poszukujących pracy (ujednolicona ustawa o opiece społecznej z 2005 r., część 3, rozdział 2)
- b) emerytura państwowa (nieskładkowa) (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 4)
- c) renta dla wdów (nieskładkowa) i renta dla wdowców (nieskładkowa) [(ujednolicona) ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 6]
- d) zasiłek z tytułu inwalidztwa (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 10)
- e) zasiłek dla osób niepełnosprawnych na pokrycie wydatków związanych z transportem (ustawa o zdrowiu z 1970 r., sekcja 61)
- f) renta dla niewidomych (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 5)

H. GRECJA

Specjalne świadczenia dla osób starszych (ustawa nr 1296/82)

Środa, 9 lipca 2008 r.

I. HISZPANIA

- a) gwarancja dochodu minimalnego (ustawa nr 13/82 z dnia 7 kwietnia 1982 r.)
- b) świadczenia pieniężne z tytułu pomocy osobom starszym i inwalidom niezdolnym do pracy (dekret królewski nr 2620/81 z dnia 24 lipca 1981 r.)
- c) Następujące świadczenia emerytalne:
 - i) nieskładkowe renty inwalidzkie i emerytury określone w art. 38 ust. 1 jednolitego tekstu ustawy powszechnej w sprawie zabezpieczenia społecznego, zatwierdzonej przez królewski dekret ustawodawczy nr 1/1994 z dnia 20 czerwca 1994 r.
 - ii) zasiłki uzupełniające świadczenia, o których mowa w lit. i), przewidziane w systemach ustawodawczych wspólnot autonomicznych, gdzie uzupełnienia takie gwarantują dochód w wysokości niezbędnej do pokrycia kosztów utrzymania, uwzględniające sytuację gospodarczą i społeczną w odnośnych wspólnotach autonomicznych
- d) Zasiłki na promocję mobilności i rekompensatę kosztów transportu (ustawa nr 13/1982 z 7 kwietnia 1982 r.)

J. FRANCJA

- a) Zasiłki uzupełniające:
 - i) ze Specjalnego Funduszu Inwalidzkiego, oraz
 - ii) z Funduszu Solidarności z Osobami Starszymi

z tytułu nabytych praw (ustawa z dnia 30 czerwca 1956 r., skodyfikowana w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego)
- b) zasiłek dla niepełnosprawnych dorosłych (ustawa z dnia 30 czerwca 1975 r., skodyfikowana w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego)
- c) zasiłek specjalny (ustawa z dnia 10 lipca 1952 r., skodyfikowana w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego) z tytułu nabytych praw
- d) solidarnościowy zasiłek emerytalny (rozporządzenie nadzwyczajne z dnia 24 czerwca 2004 r. skodyfikowane w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego) na dzień 1 stycznia 2006 r.

K. WŁOCHY

- a) renty socjalne dla osób bez środków do życia (ustawa nr 153 z dnia 30 kwietnia 1969 r.)
- b) renty i zasiłki dla osób cywilnych będących niepełnosprawnymi lub inwalidami (ustawy nr 118 z dnia 30 marca 1974 r., nr 18 z dnia 11 lutego 1980 r. i nr 508 z dnia 23 listopada 1988 r.)
- c) renty i zasiłki dla osób głuchoniemych (ustawy nr 381 z dnia 26 maja 1970 r. i nr 508 z dnia 23 listopada 1988 r.)
- d) renty, emerytury i zasiłki dla niewidzących osób cywilnych (ustawa nr 382 z dnia 27 maja 1970 r. i nr 508 z dnia 23 listopada 1988 r.)
- e) zasiłki uzupełniające minimalne renty i emerytury (ustawy nr 218 z dnia 4 kwietnia 1952 r., nr 638 z dnia 11 listopada 1983 r., nr 407 z dnia 29 grudnia 1990 r.)
- f) świadczenia uzupełniające zasiłki dla niepełnosprawnych (ustawa nr 222 z dnia 12 czerwca 1984 r.)
- g) zasiłek socjalny (ustawa nr 335 z dnia 8 sierpnia 1995 r.)
- h) dodatek socjalny (art. 1 ust. 1 i 12 ustawy nr 544 z dnia 29 grudnia 1988 r. z późniejszymi zmianami)

Środa, 9 lipca 2008 r.

L. CYPR

- a) renta socjalna (ustawa o rentach socjalnych z 1995 r.(Ustawa 25(I)/95), ze zmianami)
- b) zasiłek dla niepełnosprawnych z poważnym uszkodzeniem narządu ruchu (decyzje Rady Ministrów nr 38210 z dnia 16 października 1992 r., 41370 z dnia 1 sierpnia 1994 r., 46183 z dnia 11 czerwca 1997 r. i 53675 z dnia 16 maja 2001 r.)
- c) świadczenie specjalne dla osób niewidomych (ustawa o świadczeniach specjalnych z 1996 r. (ustawa 77(I)/96), ze zmianami)

M. ŁOTWA

- a) państwowe świadczenie z zabezpieczenia społecznego (ustawa o państwowych świadczeniach socjalnych z dnia 1 stycznia 2003 r.)
- b) zasiłek z tytułu zwrotu kosztów transportu dla osób niepełnosprawnych o ograniczonej możliwości poruszania się (ustawa o państwowych świadczeniach socjalnych z 1 stycznia 2003 r.)

N. LITWA

- a) renta z opieki społecznej (art. 5 ustawy z 2005 r. o państwowych świadczeniach socjalnych, art. 5)
- b) specjalny zasiłek rekompensacyjny (art. 15 ustawy z 2005 r. o państwowych świadczeniach socjalnych, art. 15)
- c) świadczenie transportowe dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej (art. 7 ustawy z 2005 r. o świadczeniach transportowych, art. 7)

O. LUKSEMBURG

Dochód dla osób o znacznym stopniu niepełnosprawności (art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 2003 r.), z wyjątkiem osób uznanych za pracowników niepełnosprawnych i zatrudnionych na zwykłym rynku pracy lub w otoczeniu chronionym

P. WĘGRY

- a) renta inwalidzka (dekret Rady Ministrów nr 83/1987 (XII 27) w sprawie renty inwalidzkiej)
- b) zasiłek emerytalny o charakterze nieskładkowym (ustawa III z 1993 r. o administracji socjalnej i świadczeniach socjalnych)
- c) zasiłek transportowy (dekret rządowy nr 164/1995 (XII 27) o zasiłkach transportowych dla osób ze znacznym upośledzeniem fizycznym)

Q. MALTA

- a) zasiłek uzupełniający (dział 73 ustawy o zabezpieczeniu społecznym (Cap. 318) z 1987 r.)
- b) emerytura (ustawa o zabezpieczeniu społecznym (Cap. 318) z 1987 r.)

R. NIDERLANDY

- a) ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r. o pomocy z tytułu niepełnosprawności dla młodych osób niepełnosprawnych (Wet Arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong))
- b) ustawa z dnia 6 listopada 1986 r. o świadczeniach uzupełniających (Toeslagenwet (TW))

S. AUSTRIA

Dodatek wyrównawczy (ustawa federalna z dnia 9 września 1955 r. o powszechnym ubezpieczeniu społecznym, ustawa federalna z dnia 11 października 1978 r. o ubezpieczeniu społecznym dla osób zatrudnionych w handlu i ustawa federalna z dnia 11 października 1978 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników)

Środa, 9 lipca 2008 r.

T. POLSKA

Renta socjalna (ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej)

U. PORTUGALIA

- a) *nieskładkowa państwowa emerytura i renta inwalidzka (dekret z mocą ustawy nr 464/80 z dnia 13 października 1980 r.)*
- b) *nieskładkowa renta wdowia (dekret wykonawczy nr 52/81 z dnia 11 listopada 1981 r.)*
- c) *dodatek solidarnościowy dla osób starszych (rozporządzenie z mocą ustawy nr 232/2005 z dnia 29 grudnia 2005 r. zmienione rozporządzeniem z mocą ustawy nr 236/2006 z dnia 11 grudnia 2006 r.)*

V. SŁOWENIA

- a) *emerytura państwowa (ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym)*
- b) *dodatek do dochodu emerytów i rencistów (ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym)*
- c) *zasiłek na pokrycie kosztów utrzymania (ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym)*

W. SŁOWACJA

- a) *korekta przyznana przed dniem 1 stycznia 2004 r. w przypadku emerytur stanowiących jedyne źródło dochodu*
- b) *renta przyznana przed dniem 1 stycznia 2004 r.*

X. FINLANDIA

- a) *zasiłek mieszkaniowy dla emerytów i rencistów (ustawa w sprawie zasiłku mieszkaniowego dla emerytów i rencistów, 571/2007)*
- b) *świadczenie wspierające wejście na rynek pracy (ustawa o zasiłkach dla bezrobotnych 1290/2002)*
- c) *specjalna pomoc dla imigrantów (ustawa o specjalnej pomocy dla imigrantów, 1192/2002)*

Y. SZWECJA

- a) *Dodatki mieszkaniowe dla osób otrzymujących emerytury lub renty (ustawa 2001:761)*
- b) *pomoc finansowa dla osób starszych (ustawa 2001:853)*

Z. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) *państwowy kredyt emerytalno-rentowy (ustawa z 2002 r. o państwowym kredycie emerytalno-rentowym (Irlandia Północna))*
- b) *zasiłki dla poszukujących pracy uzależnione od wysokości dochodu (ustawa z 1995 r. o poszukujących pracy i rozporządzenie z 1995 r. o poszukujących pracy (Irlandia Północna))*
- c) *dodatek do dochodu (ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach z zabezpieczenia społecznego i ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach z zabezpieczenia społecznego (Irlandia Północna))*
- d) *zasiłek dla osób niepełnosprawnych — część dotycząca przemieszczania się (ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach z zabezpieczenia społecznego i ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach z zabezpieczenia społecznego (Irlandia Północna))*

Środa, 9 lipca 2008 r.

11. Załącznik XI otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK XI

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE STOSOWANIA USTAWODAWSTW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

(art. 51 ust. 3 i art. 56 ust. 1 i art. 83)

A. BELGIA

Brak

B. BUŁGARIA

Art. 33 ust. 1 bułgarskiej ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym stosuje się do osób, dla których Bułgaria jest właściwym państwem członkowskim zgodnie z rozdziałem I tytułu III niniejszego rozporządzenia.

C. REPUBLIKA CZESKA

Brak

D. DANIA

I

1. a) Do celów wyliczenia wysokości renty na mocy lov om social pension (ustawa o rentach), okresy pracy najemnej lub działalności na własny rachunek, spełnione **na podstawie ustawodawstwa duńskiego** przez pracownika przygranicznego lub pracownika, który udał się do Danii w celu wykonania pracy o charakterze sezonowym, są uznawane za okresy zamieszkania w Danii, spełnione przez współmałżonka pozostałego przy życiu, o ile w tym czasie współmałżonek pozostały przy życiu był związany z wyżej wymienionym pracownikiem przy czym nie miała miejsca separacja od stołu i łóża ani separacja de facto z powodu niedopasowania i pod warunkiem że podczas tych okresów małżonek zamieszkiwał na terytorium innego państwa członkowskiego

Do celów niniejszego ustępu przez „pracę o charakterze sezonowym” należy rozumieć pracę zależną od następstwa pór roku i powtarzającą się automatycznie każdego roku.

b) Do celów wyliczenia wysokości renty na podstawie lov om social pension (ustawa o rentach), okresy pracy najemnej lub działalności na własny rachunek, spełnione **na podstawie ustawodawstwa duńskiego** przed 1 stycznia 1984 r. przez osobę, do której nie stosują się przepisy ust. 2 lit. a) są uznawane za okresy zamieszkania w Danii, spełnione przez współmałżonka pozostałego przy życiu, o ile w tym czasie współmałżonek pozostały przy życiu był związany z wyżej wymienionym pracownikiem przy czym nie miała miejsca separacja od stołu i łóża ani separacja de facto z powodu niedopasowania i pod warunkiem że podczas tych okresów małżonek zamieszkiwał na terytorium innego państwa członkowskiego.

c) Przy uwzględnianiu okresów w ramach przepisów lit. a) i b), nie bierze się pod uwagę okresów, które zbiegają się z okresami uwzględnionymi przy wyliczaniu wysokości świadczenia należnego danej osobie na podstawie ustawodawstwa dotyczącego ubezpieczenia obowiązkowego innego państwa członkowskiego lub z okresami, w których osoba ta otrzymywała świadczenie na podstawie tego ustawodawstwa. Jednakże należy uwzględnić te okresy jeśli roczna kwota wymienionych świadczeń jest niższa niż połowa podstawowej kwoty renty.

2. a) Nie naruszając przepisów art. 6, osoby, które nie wykonywały pracy zarobkowej w jednym lub kilku państwach członkowskich, są uprawnione do renty w Danii jedynie jeśli przebywały lub w dalszym ciągu przebywają na terytorium Danii przez co najmniej trzy lata (pobyt stały), z zastrzeżeniem wymogów duńskiego ustawodawstwa dotyczących ograniczeń wiekowych. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4, przepisów art. 7 nie stosuje się do duńskiej renty, do której osoby te posiadają uprawnienia.

b) Wyżej wymienione przepisy nie stosują się do uprawnień do duńskiej renty dla członków rodziny lub osób, które wykonują lub wykonywały pracę zarobkową w Danii, dla studentów lub członków ich rodzin.

Środa, 9 lipca 2008 r.

3. Zasiłek czasowy dla osób bezrobotnych, które zostały objęte *ledighedsydelse* (systemem pracy elastycznej) (ustawa nr 455 z dnia 10 czerwca 1997 r.) podlega przepisom tytułu III, rozdział 6 tego rozporządzenia. W odniesieniu do osób bezrobotnych, udających się do innego państwa członkowskiego, przepisy art. 64 i 65 niniejszego rozporządzenia znajdują zastosowanie w przypadku, gdy dane państwo członkowskie posiada podobne systemy zatrudnienia dla tej samej kategorii osób.

4. W przypadkach gdy osoba otrzymująca duńską rentę otrzymuje również rentę rodzinną w innym państwie członkowskim, dla celów wykonywania duńskiego ustawodawstwa, świadczenia te uznawane są za świadczenia tego samego rodzaju w rozumieniu art. 53 ust. 1, z zastrzeżeniem jednakże iż osoba, której okresy ubezpieczenia lub zamieszkania stanowiły podstawę dla obliczenia renty rodzinnej, posiadała także uprawnienia do duńskiej renty.

E. NIEMCY

1. Nie naruszając przepisów art. 5 lit. a) **niniejszego rozporządzenia oraz** art. 5 ust. 4 pkt 1 Sozialgesetzbuch VI (Kodeks Prawa Socjalnego tom VI), **osoba otrzymująca pełną emeryturę na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego może wystąpić o objęcie ubezpieczeniem obowiązkowym w ramach niemieckiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych..**

2. Nie naruszając przepisów art. 5 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz **art. 7 ust. 1 i 3 SGB VI**, osoba ubezpieczona obowiązkowo w innym państwie członkowskim lub otrzymująca emeryturę na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego może przystąpić do systemu ubezpieczenia dobrowolnego w Niemczech.

3. **Do celów przyznania świadczeń pieniężnych na mocy SGB V paragraf 47 ust. 1, SGB VII paragraf 47 ust. 1 i Reichsversicherungsordnung (cesarski system ubezpieczeń) paragraf 200 ust. 2 ubezpieczonym mieszkającym w innym państwie członkowskim, w niemieckich systemach ubezpieczeń oblicza się płacę netto, która jest wykorzystywana do oszacowania świadczeń tak, jakby ubezpieczony(-a) mieszkał w Niemczech, chyba że ubezpieczony(-a) wystąpi o oszacowanie na podstawie płacy netto, którą obecnie otrzymuje.**

4. Obywatele innych państw członkowskich, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się poza terytorium Niemiec i którzy spełniają ogólne warunki niemieckiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych, mogą wpłacać do niego składki dobrowolne jedynie wówczas, gdy byli dobrowolnie lub obowiązkowo ubezpieczeni na jakimś wcześniejszym etapie w niemieckim systemie ubezpieczeń emerytalno-rentowych; powyższe ma również zastosowanie do bezpaństwowców i uchodźców, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się w innym państwie członkowskim.

5. *Pauschale Anrechnungszeit* (okres naliczania ryczałtowego), zgodnie z przepisami art. 253 Sozialgesetzbuch VI (Kodeks Prawa Socjalnego, tom VI), ustalany jest wyłącznie w odniesieniu do okresów niemieckich.

6. **Jeżeli do ponownego obliczenia świadczenia** ma zastosowanie obowiązujące w dniu 31 grudnia 1991 r. niemieckie ustawodawstwo w dziedzinie emerytur i rent, do celów uwzględnienia niemieckich Ersatzzeiten (okresy zastępcze) stosuje się wyłącznie niemieckie ustawodawstwo.

7. **Ustawodawstwo niemieckie dotyczące wypadków przy pracy i chorób zawodowych, za które należy się odszkodowanie na podstawie ustawy o rentach zagranicznych, oraz dotyczące świadczeń za okresy ubezpieczenia, które można zaliczyć na podstawie ustawy o rentach zagranicznych na obszarach wymienionych w paragrafie 1 ust. 2 pkt 3 Bundesvertriebenengesetz (ustawy o wysiedlonych i uchodźcach) zachowuje zastosowanie w ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia niezależnie od przepisów paragrafu 2 Fremdrentengesetz (ustawy o rentach zagranicznych).**

8. Aby obliczyć teoretyczną wysokość świadczenia, o której mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia, w systemach emerytalno-rentowych wolnych zawodów, właściwa instytucja przyjmuje — dla każdego roku ubezpieczenia ukończonego na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego — za podstawę średnie należne roczne świadczenie, do którego prawo zainteresowany nabył w okresie podlegania właściwej instytucji przez opłacanie składek.

Środa, 9 lipca 2008 r.

F. ESTONIA

Dla celów obliczenia zasiłku rodzicielskiego, okresy pracy w państwach członkowskich innych niż Estonia uznaje się za oparte na tej samej średniej kwocie podatku socjalnego, jak kwota płacona w ciągu okresów zatrudnienia w Estonii, z którymi okresy te są sumowane. Jeśli w ciągu roku referencyjnego dana osoba była zatrudniona tylko w innych państwach członkowskich, uznaje się, że obliczenie zasiłku opiera się na średnim podatku socjalnym płaconym w Estonii pomiędzy rokiem referencyjnym a urlopem macierzyńskim.

G. GRECJA

1. *Ustawa nr 1469/84 dotycząca dobrowolnego przystąpienia do systemu ubezpieczenia emerytalno-rentowego dla obywateli greckich i obywateli pochodzenia greckiego ma zastosowanie do obywateli innych państw członkowskich, bezpaństwowców i uchodźców, jeżeli dane osoby, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, na pewnym etapie obowiązkowo lub dobrowolnie przystąpiły do greckiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych.*

2. *Z zastrzeżeniem art. 5 lit. a) rozporządzenia i art. 34 ustawy nr 1140/81, osoba, która otrzymuje rentę z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, może wystąpić o objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem na mocy ustawodawstwa stosowanego przez system ubezpieczeń rolniczych w zakresie, w jakim osoba ta prowadzi działalność objętą zakresem tego ustawodawstwa.*

H. HISZPANIA

I

1. Do celów wykonania przepisów **art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i)** rozporządzenia lata brakujące do osiągnięcia przez pracownika wieku emerytalnego, uprawniającego do przejścia na dobrowolną lub obowiązkową emeryturę, określone w **art. 31 ust. 4 skonsolidowanej wersji** Ley de Clases Pasivas del Estado (ustawy o emerytach państwowych), zostaną uwzględnione jako **lata faktycznej służby państwowej** jedynie wtedy, gdy w chwili **nastąpienia zdarzenia**, w wyniku którego należna jest renta inwalidzka lub świadczenie z tytułu śmierci, beneficjent był objęty w Hiszpanii specjalnym systemem dla urzędników służby cywilnej lub wykonywał działalność, **na którą system został rozszerzony, lub wykonywał działalność, która — jeżeli byłaby wykonywana w Hiszpanii — wymagałaby objęcia go specjalnym systemem państwowym dla urzędników służby cywilnej, pracowników sił zbrojnych lub wymiaru sprawiedliwości.**

2. a) Na mocy art. 56 ust. 1 lit. c) ustalanie wysokości teoretycznego świadczenia hiszpańskiego dokonywane jest na podstawie rzeczywistych składek ubezpieczonego, w ciągu lat poprzedzających bezpośrednio wpłatę ostatniej składki na rzecz hiszpańskiego systemu zabezpieczenia społecznego. W przypadku gdy do obliczania podstawowej kwoty emerytury konieczne jest uwzględnienie okresów ubezpieczenia i/lub zamieszkania spełnionych na podstawie ustawodawstwa innych państw członkowskich, do wyżej wymienionych okresów stosowana jest wysokość składki w Hiszpanii, najbardziej zbliżona w czasie okresom odniesienia, przy uwzględnieniu wskaźnika wzrostu cen detalicznych.

|| b) Kwota uzyskanej emerytury powiększa się o kwotę podwyżek i rewaloryzacji obliczanych na każdy kolejny rok dla emerytur tego samego rodzaju.

3. Okresy spełnione w innym państwie członkowskim, które muszą być obliczane w specjalnym systemie dla urzędników służby cywilnej, sił zbrojnych i wymiaru sprawiedliwości, są traktowane w ten sam sposób, do celów art. 56 rozporządzenia, jak okresy najbardziej zbliżone w czasie spełnione w ramach służby cywilnej w Hiszpanii.

Środa, 9 lipca 2008 r.

4. Kwoty dodatkowe za wiek, o którym mowa w drugim przepisie przejściowym ustawy ogólnej o ubezpieczeniach społecznych, dotyczą wszystkich beneficjentów rozporządzenia, którzy mają składki na swoje nazwisko opłacane zgodnie z ustawodawstwem hiszpańskim sprzed dnia 1 stycznia 1967 r.; jedynie do niniejszych celów wyklucza się możliwość tego, by na mocy art. 5 rozporządzenia okresy ubezpieczenia zaliczone w innym państwie członkowskim przed wspomnianą datą traktować tak samo, jakby składki były opłacane w Hiszpanii. Datą odniesienia, która zastąpi dzień 1 stycznia 1967 r., będzie na użytek systemu specjalnego dla marynarzy dzień 1 sierpnia 1970 r., a na użytek specjalnego systemu zabezpieczenia społecznego dla górnictwa węglowego — dzień 1 kwietnia 1969 r.

I. FRANCJA

1. Obywatele innych państw członkowskich, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się poza terytorium Francji i którzy spełniają ogólne warunki francuskiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych, mogą wpłacać do niego składki dobrowolne jedynie wówczas, gdy podlegali dobrowolnemu lub obowiązkowemu ubezpieczeniu na jakimś wcześniejszym etapie we francuskim systemie ubezpieczeń emerytalno-rentowych; powyższe ma również zastosowanie do bezpaństwowców i uchodźców, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się w innym państwie członkowskim.

2. W przypadku osób otrzymujących świadczenia rzeczowe we Francji na mocy przepisów art. 17, 24 lub 26 rozporządzenia, których miejscem zamieszkania są departamenty Haut-Rhin, Bas-Rhin lub Moselle, świadczenia rzeczowe udzielane w imieniu instytucji innego państwa członkowskiego, które ponosi koszt tych świadczeń, obejmują świadczenia udzielane zarówno w ramach ogólnego systemu ubezpieczeń na wypadek choroby oraz w ramach lokalnego systemu obowiązkowego dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby na terenie Alsace-Moselle (Alzacja i Mozela).

3. Francuskie ustawodawstwo mające zastosowanie do osób, które są lub były zatrudnione w charakterze pracownika najemnego lub osób, które prowadzą lub prowadziły działalność na własny rachunek, dla celów stosowania przepisów tytułu III rozdział 5 rozporządzenia, obejmują zarówno zasady podstawowego systemu (systemów) ubezpieczenia emerytalnego oraz systemu (systemów) dodatkowej emerytury, którym dana osoba podlegała.

J. IRLANDIA

1. **Niezależnie od art. 21 ust. 2 i art. 62, aby obliczyć odnośne dochody tygodniowe zaliczalne na poczet ubezpieczenia danej osoby w celu przyznania jej świadczenia chorobowego** lub zasiłku dla bezrobotnych na podstawie irlandzkiego ustawodawstwa, **osobie tej zalicza się** kwotę równą średniej płacy tygodniowej pracowników najemnych w danym roku **za każdy tydzień przepracowany** w charakterze pracownika najemnego na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego w **ww. danym roku**.

2. W przypadku gdy zastosowanie mają przepisy art. **46 rozporządzenia**, jeżeli w okresie podlegania ustawodawstwu innego państwa członkowskiego u danej osoby wystąpiła niezdolność do pracy, po której nastąpiło inwalidztwo, Irlandia uwzględni, do celów sekcji **118** ust. 1 lit. a) Social Welfare Consolidation Act, **2005** (ustawa o opiece społecznej (tekst jednolity) z **2005 r.**), wszystkie okresy podczas których dana osoba **byłaby** uznawana za niezdolną do pracy na mocy ustawodawstwa irlandzkiego, ze względu na inwalidztwo, które nastąpiło w wyniku wymienionej niezdolności do pracy.

K. WŁOCHY

Brak

L. CYPR

Do celów stosowania przepisów art. 6, 51 oraz 61, w odniesieniu do każdego okresu rozpoczynającego się dnia 6 października 1980 r., lub po tym dniu, każdy tydzień ubezpieczenia na podstawie ustawodawstwa Republiki Cypryjskiej jest określany poprzez podzielenie całkowitej płacy podlegającej ubezpieczeniu w danym okresie przez tygodniową kwotę podstawowej płacy podlegającej ubezpieczeniu mającej zastosowanie w danym roku składkowym, pod warunkiem iż liczba tygodni określonych w ten sposób nie przekracza liczby tygodni kalendarzowych w tym okresie.

Środa, 9 lipca 2008 r.

M. ŁOTWA

Brak

N. LITWA

Brak

O. LUKSEMBURG

Brak

P. WĘGRY

Brak

Q. MALTA

Przepisy szczególne dla urzędników służby cywilnej:

a) Jedynie do celów stosowania art. 49 i 60 rozporządzenia osoby zatrudnione na podstawie ustawy o siłach zbrojnych (rozdział 220 zbioru ustaw Malty), ustawy o policji (rozdział 164 zbioru ustaw Malty) oraz ustawy o więzieniach (rozdział 260 zbioru ustaw Malty) traktuje się jako urzędników służby cywilnej.

b) Świadczenia, które należy wypłacać na podstawie ww. ustaw oraz rozporządzenia o rentach i emeryturach (rozdział 93 zbioru ustaw Malty) uważa się, wyłącznie na potrzeby art. 1 lit. e) rozporządzenia, za szczególne systemy dla urzędników służby cywilnej

R. NIDERLANDY

1. Ubezpieczenia zdrowotne

a) W zakresie uprawnienia do świadczeń rzeczowych na podstawie ustawodawstwa Niderlandów, osoby uprawnione do świadczeń rzeczowych dla celów wykonania przepisów tytułu III rozdział 1 i 2 niniejszego rozporządzenia oznaczają:

i) osoby, które na podstawie art. 2 *Zorgverzekeringswet* (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) są zobowiązane do ubezpieczenia się w instytucji świadczącej ubezpieczenia zdrowotne, oraz

ii) **osoby będące członkami rodzin personelu wojskowego w czynnej służbie mieszkających w innym państwie członkowskim oraz** osoby zamieszkujące w innym państwie członkowskim, które w myśl rozporządzenia są uprawnione do opieki zdrowotnej w państwie, w którym zamieszkują, na koszt Niderlandów – o ile osoby takie nie zostały już objęte podpunktem (i).

b) Osoby, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (i) muszą, zgodnie z przepisami *Zorgverzekeringswet* (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych), ubezpieczyć się w instytucji świadczącej ubezpieczenia zdrowotne, natomiast osoby, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (ii) muszą zarejestrować się w *College voor zorgverzekeringen* (Komisji ds. Ubezpieczeń Zdrowotnych).

c) Przepisy *Zorgverzekeringswet* (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) oraz *Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten* (ustawy o ogólnym ubezpieczeniu od szczególnych kosztów medycznych) dotyczące odpowiedzialności za opłacanie składek, stosuje się do osób, o których mowa w ust. 1 lit. a) oraz członków ich rodzin. W odniesieniu do członków rodzin składki pobierane są od osoby, której pierwotnie przysługuje prawo do opieki zdrowotnej, z **wyjątkiem członków rodzin personelu wojskowego mieszkających w innym państwie członkowskim, od których składki pobierane są bezpośrednio.**

d) Przepisy *Zorgverzekeringswet* (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) dotyczące opóźnionego ubezpieczenia stosuje się, z uwzględnieniem niezbędnych zmian, w przypadku opóźnionej rejestracji w *College voor zorgverzekeringen* (Komisji ds. Ubezpieczeń Zdrowotnych) w odniesieniu do osób, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (ii).

Środa, 9 lipca 2008 r.

- e) Osoby uprawnione do świadczeń rzeczowych na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego innego niż Niemcy, zamieszkujące lub przebywające czasowo w Niemczech, są uprawnione do świadczeń rzeczowych zgodnie z polisą oferowaną osobom ubezpieczonym w Niemczech przez instytucję ich miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, z uwzględnieniem art. 11 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 19 ust. 1 *Zorgverzekeringswet* (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych), a także do świadczeń rzeczowych określonych w *Algemene wet bijzondere ziektekosten* (ustawy o ogólnym ubezpieczeniu od szczególnych kosztów medycznych).
- f) Do celów stosowania przepisów art. 23–30 następujące świadczenia (**a także emerytury i renty objęte tytułem III rozdział 4 i 5**) są traktowane jako emerytury lub renty należne na mocy ustawodawstwa niemieckiego:
- emerytury i renty przyznane na podstawie ustawy z dnia 6 stycznia 1966 r. o emeryturach i rentach dla urzędników służby cywilnej oraz osób pozostałych przy życiu po ich śmierci (*Algemene burgerlijke pensioenwet*) (niemiecka ustawa o emeryturach i rentach dla służby cywilnej);
 - emerytury i renty przyznane na podstawie ustawy z dnia 6 października 1966 r. o emeryturach i rentach dla wojskowych oraz osób pozostałych przy życiu po ich śmierci (*Algemene militaire pensioenwet*) (ustawa o emeryturach i rentach dla wojskowych);
 - świadczenia z tytułu niezdolności do pracy, przyznane na podstawie ustawy z dnia 7 czerwca 1972 r. o świadczeniach z tytułu niezdolności do pracy dla wojskowych (*Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen*) (ustawa o świadczeniach z tytułu niezdolności do pracy dla wojskowych);
 - emerytury i renty przyznane na podstawie ustawy z dnia 15 lutego 1967 r. o emeryturach i rentach dla pracowników NV *Nederlandse Spoorwegen* (Kolei Niemieckich) i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci (*Spoorwegpensioenwet*) (ustawa o rentach i emeryturach kolejowych);
 - emerytury i renty przyznane na podstawie *Reglement Dienstvoorwaarden Nederlandse Spoorwegen* (rozporządzenia w sprawie warunków zatrudnienia w Kolejach Niemieckich);
 - świadczenia przyznawane emerytom, zanim osiągną wiek emerytalny — 65 lat, w ramach systemu emerytalnego, które mają byłym pracownikom najemnym zapewnić dochód na starość, lub świadczenia zapewniane na wypadek przedwczesnego odejścia z rynku pracy w ramach systemu ustanowionego przez państwo lub na mocy porozumienia branżowego dla osób w wieku co najmniej 55 lat; ■
 - **świadczenia przyznawane wojskowym i urzędnikom służby cywilnej w ramach systemu obowiązującego w przypadku redukcji etatów, przeniesienia na emeryturę oraz wcześniejszej emerytury.**
- g) Dla celów stosowania przepisów tytułu III rozdziału 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, refundacja z tytułu nieopłacenia świadczeń, przewidziana w systemie niemieckim na wypadek ograniczonego korzystania z opieki zdrowotnej, jest uznawana za zasiłek chorobowy w formie pieniężnej.

■

2. Zastosowanie *Algemene Ouderdomswet* (AOW) (niemieckiego ustawodawstwa w dziedzinie powszechnego ubezpieczenia emerytalnego)

- a) Nie stosuje się odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 *Algemene Ouderdomswet* (AOW) (niemieckiego ustawodawstwa w zakresie powszechnego ubezpieczenia emerytalnego) do lat kalendarzowych przed 1 stycznia 1957 r. w trakcie których osoba uprawniona, niespełniająca koniecznych warunków, aby te lata zostały uznane za okresy ubezpieczenia:
- zamieszkiwała na terytorium Niemcy między 15 a 65 rokiem życia;
 - zamieszkując na terytorium innego państwa członkowskiego, była zatrudniona w Niemczech przez pracodawcę, którego siedziba jest w Niemczech; lub
 - pracowała w innym państwie członkowskim, a okresy tej pracy są uznawane przez niemiecki system zabezpieczenia społecznego jako okresy ubezpieczenia.

W drodze odstępstwa od przepisów art. 7 AOW, każda osoba zamieszkująca lub pracująca na terytorium Niemcy, spełniająca powyższe warunki jedynie przed 1 stycznia 1957 r. jest uznawana za osobę uprawnioną do emerytury / renty.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- b) Nie stosuje się odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 AOW, do lat kalendarzowych przed 2 sierpnia 1989 r. w trakcie których osoba, w przedziale wiekowym od 15 do 65 lat, żonata/zamężna, nie była ubezpieczona na mocy wyżej wymienionego ustawodawstwa w okresie gdy zamieszkiwała na terytorium państwa członkowskiego innego niż Niemcy, jeżeli te lata kalendarzowe zbiegają się z okresami ubezpieczenia spełnionymi przez jej/jego współmałżonka na podstawie tego ustawodawstwa lub z latami kalendarzowymi, uwzględnianymi na mocy ust. 2 lit. a), pod warunkiem, iż małżeństwo trwało przez cały ten okres.

W drodze odstępstwa od przepisów art. 7 AOW, osobę taką uznaje się za uprawnioną do emerytury/renty.

- c) Nie stosuje się odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 2 AOW do lat kalendarzowych przed 1 stycznia 1957 r. w trakcie których współmałżonek emeryta/rencisty, niespełniający koniecznych warunków, aby te lata zostały uznane za okresy ubezpieczenia:

- zamieszkiwał na terytorium Niemiec między 15 a 65 rokiem życia;
- zamieszkując na terytorium innego państwa członkowskiego, był zatrudniony w Niemczech przez pracodawcę, którego siedziba jest w Niemczech; lub
- pracował w innym państwie członkowskim, a okresy tej pracy są uznawane przez niemiecki system zabezpieczenia społecznego jako okresy ubezpieczenia.

- d) Nie stosuje się odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 2 AOW, do lat kalendarzowych przed 2 sierpnia 1989 r., w trakcie których współmałżonek emeryta/rencisty, w wieku od 15 do 65 lat, zamieszkujący na terytorium państwa członkowskiego innego niż Niemcy, nie był ubezpieczony na podstawie wyżej wymienionego ustawodawstwa, jeżeli te lata kalendarzowe zbiegają się z okresami ubezpieczenia spełnionymi przez emeryta/rencistę na podstawie tego ustawodawstwa lub z latami kalendarzowymi, uwzględnianymi na mocy ust. 2 lit. a), pod warunkiem, iż małżeństwo trwało przez cały ten okres.

- e) Przepisów ust. 2 lit. a), b), c) i d) nie stosuje się do okresów, które zbiegają się z:

- okresami uwzględnianymi przy ustalaniu wysokości świadczeń emerytalnych na podstawie ustawodawstwa z dziedziny ubezpieczenia emerytalnego państwa członkowskiego innego niż Niemcy; lub
- okresami, w trakcie których dana osoba otrzymywała emeryturę na podstawie tego ustawodawstwa.

Okresy ubezpieczenia dobrowolnego w ramach systemu innego państwa członkowskiego nie są uwzględniane dla celów wykonania niniejszego przepisu.

- f) Przepisy ust. 2 lit. a), b), c) i d) stosują się jedynie jeśli dana osoba zamieszkiwała na terytorium jednego lub kilku państw członkowskich przez okres sześciu lat od chwili ukończenia 59 lat i jedynie w odniesieniu do okresu stałego pobytu w jednym z tych państw członkowskich.

- g) W drodze odstępstwa od przepisów rozdziału IV AOW, każda osoba zamieszkująca w państwie członkowskim innym niż Niemcy, której współmałżonek objęty jest ubezpieczeniem obowiązkowym w ramach tego ustawodawstwa jest uprawniona do wystąpienia o uzyskanie ubezpieczenia dobrowolnego zgodnie z tym ustawodawstwem dla okresów, w których współmałżonek podlegał ubezpieczeniu obowiązkowemu.

Takie prawo nie wygasa w momencie zakończenia obowiązkowego ubezpieczenia współmałżonka w związku ze śmiercią i w przypadku gdy osoba pozostała przy życiu otrzymuje jedynie świadczenia na mocy Algemene nabestaandenwet (niemieckie ustawodawstwo dotyczące osób pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela).

W każdym wypadku, wspomniane prawo w odniesieniu do ubezpieczenia dobrowolnego ustaje z dniem osiągnięcia przez daną osobę wieku 65 lat.

Wysokość składek na ubezpieczenie dobrowolne ustalana jest zgodnie z przepisami dotyczącymi określania wysokości składek na ubezpieczenie dobrowolne zgodnie z AOW. Jednakże jeżeli ubezpieczenie dobrowolne następuje po okresie ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 2 lit. b), wysokość składki jest ustalana zgodnie z przepisami dotyczącymi określania wysokości składek na ubezpieczenie dobrowolne zgodnie z AOW, i uznaje się że uwzględniany dochód został otrzymany na terytorium Niemiec.

Środa, 9 lipca 2008 r.

- h) Prawo, o którym mowa w ust. 2 lit. g) nie przysługuje osobom ubezpieczonym na podstawie ustawodawstwa dotyczącego emerytur i rent rodzinnych innego państwa członkowskiego.
- i) Osoba, która pragnie wystąpić o uzyskanie ubezpieczenia dobrowolnego na mocy przepisów ust. 2 lit. g) zwraca się z takim wnioskiem do Banku Ubezpieczeń Społecznych (Sociale Verzekeringsbank) nie później niż rok od chwili gdy spełniła ona warunki przystąpienia.
- j) Do celów stosowania przepisów art. 52 ust. 1 lit. b) jedynie okresy ubezpieczenia spełnione zgodnie z AOW po zakończeniu 15 roku życia są uwzględniane jako okresy ubezpieczenia.

3. Zastosowanie Algemene nabestaandenwet (ANW) (§ niderlandzkie ustawodawstwo dotyczące osób pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela)

■

- a) W przypadku gdy współmałżonek pozostały przy życiu jest uprawniony do renty rodzinnej na mocy **Algemene Nabestaandenwet** [ANW] (**ustawa o pozostałych przy życiu członkach rodziny zmarłego**) zgodnie z **art. 51 ust. 3**, wysokość tej renty ustala się zgodnie z przepisami art. 52 ust. 1 lit. b) **rozporządzenia**.

Do celów stosowania niniejszych przepisów, okresy ubezpieczenia przed 1 października 1959 r. uznaje się również za okresy ubezpieczenia spełnione na podstawie ustawodawstwa niderlandzkiego, jeśli w trakcie tych okresów, osoba ubezpieczona, po ukończeniu 15 lat:

- zamieszkiwała na terytorium Niderlandów, lub
 - zamieszkując na terytorium innego państwa członkowskiego, była zatrudniona w Niderlandach przez pracodawcę, którego siedziba jest w Niderlandach; lub
 - pracowała w innym państwie członkowskim, a okresy tej pracy są uznawane przez niderlandzki system zabezpieczenia społecznego jako okresy ubezpieczenia.
- b) Przy uwzględnianiu okresów zgodnie z ust. 3 lit. b), nie uwzględnia się okresów, które zbiegają się z okresami ubezpieczenia obowiązkowego, spełnionymi na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego dotyczącego rent rodzinnych.
 - c) Do celów stosowania przepisów art. 52 ust. 1 lit. b) jedynie okresy ubezpieczenia spełnione na podstawie ustawodawstwa niderlandzkiego po zakończeniu 15 roku życia są uwzględniane jako okresy ubezpieczenia.
 - d) W drodze odstępstwa od przepisów art. 63a(1) ANW, osoba zamieszkująca w państwie członkowskim innym niż Niderlandy, której współmałżonek objęty jest ubezpieczeniem obowiązkowym w ramach ANW jest uprawniona do wystąpienia o uzyskanie ubezpieczenia dobrowolnego zgodnie z tym ustawodawstwem, pod warunkiem, iż to ubezpieczenie już się rozpoczęło od dnia ... §, ale wyłącznie dla okresów, w których współmałżonek podlegał ubezpieczeniu obowiązkowemu. Takie prawo wygasa w momencie zakończenia obowiązkowego ubezpieczenia współmałżonka w ramach ANW, o ile ubezpieczenie nie zostało zakończone na skutek jego śmierci i w przypadku gdy osoba pozostała przy życiu otrzymuje jedynie świadczenia na mocy ANW.

W każdym wypadku, wspomniane prawo w odniesieniu do ubezpieczenia dobrowolnego ustaje z dniem osiągnięcia przez daną osobę wieku 65 lat.

Wysokość składek na ubezpieczenie dobrowolne ustalana jest zgodnie z przepisami dotyczącymi określania wysokości składek na ubezpieczenie dobrowolne w ramach ANW. Jednakże jeżeli ubezpieczenie dobrowolne następuje po okresie ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 2 lit. b), wysokość składki jest ustalana zgodnie z przepisami dotyczącymi określania wysokości składek na ubezpieczenie dobrowolne w ramach ANW, i uznaje się, że uwzględniany dochód został otrzymany na terytorium Niderlandów.

4. Zastosowanie niderlandzkiego ustawodawstwa w zakresie niezdolności do pracy

■

- a) **W przypadku gdy** na mocy **art. 51 ust. 3 rozporządzenia** dana osoba jest uprawniona do niderlandzkich świadczeń z tytułu inwalidztwa, dla określenia wysokości tego świadczenia kwotę, o której mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) ustala się:

Środa, 9 lipca 2008 r.

- i) jeżeli przed wystąpieniem niezdolności do pracy zainteresowany wykonywał ostatnio pracę najemną w rozumieniu art. 1 lit. a) zgodnie z:
- przepisami określonymi w Wet op arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) (ustawa o niezdolności do pracy), jeżeli niezdolność do pracy wystąpiła przed 1 stycznia 2004 r., lub
 - ustawą *Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA)* (ustawa o pracy i dochodzie w zależności od zdolności do pracy) - o ile niezdolność do pracy wystąpiła w lub po dniu 1 stycznia 2004 r.
- ii) jeżeli przed wystąpieniem niezdolności do pracy osoba prowadziła ostatnio działalność na własny rachunek w rozumieniu art. 1 lit. b), to zgodnie z ustawą *Wet arbeidsongeschiktheid-sverzekering zelfstandigen (WAZ)* (ustawa o niezdolności do pracy w przypadku osób prowadzących działalność na własny rachunek) — o ile niezdolność do pracy wystąpiła przed dniem 1 sierpnia 2004 r.
- b) Przy ustalaniu wysokości świadczeń na mocy WAO, WIA lub WAZ, instytucje niderlandzkie uwzględniają:
- okresy pracy zarobkowej i okresy równorzędne, spełnione w Niderlandach przed 1 lipca 1967 r.;
 - okresy ubezpieczenia spełnione zgodnie z WAO;
 - okresy ubezpieczenia spełnione przez daną osobę, po ukończeniu 15 lat, zgodnie z ustawą *Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW)* (ustawa ogólna o niezdolności do pracy), o ile nie zbiegają się one z okresami ubezpieczenia spełnionymi zgodnie z WAO;
 - okresy ubezpieczenia spełnione zgodnie z WAZ.
 - **okresy ubezpieczenia spełnione zgodnie z WIA.**

S. AUSTRIA

1. Jeżeli chodzi o nabywanie okresów ubezpieczenia emerytalno-rentowego, touczyszczanie do szkoły lub podobnej placówki edukacyjnej w innym państwie członkowskim jest uznawane za równoważne uczęszczaniu do szkoły lub instytucji edukacyjnej zgodnie z art. 227 ust. 1 pkt 1 i art. 228 ust. 1 pkt 3 Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG) (ustawa w sprawie ubezpieczenia społecznego), art. 116 ust. 7 Gewerbliches Sozialversicherungsgesetz (GSVG) (ustawa federalna w sprawie ubezpieczenia społecznego osób pracujących w handlu) oraz art. 107 ust. 7 Bauern-Sozialversicherungsgesetz (BSVG) (ustawa w sprawie ubezpieczenia społecznego rolników) w przypadku gdy zainteresowana osoba w którymś momencie podlegała ustawodawstwu austriackiemu ze względu na wykonywanie pracy najemnej lub pracy na własny rachunek, a specjalne składki przewidziane w art. 227 ust. 3 ASVG, art. 116 ust. 9 GSVG i art. 107 ust. 9 BSVG zostały opłacone za nabycie takich okresów edukacji.

2. W celu wyliczenia świadczenia proporcjonalnego określonego w art. 52 ust. 1 lit. b), specjalne zwiększenie wysokości składek na dodatkowe ubezpieczenie i na dodatkowe świadczenia dla górników na podstawie ustawodawstwa austriackiego nie są brane pod uwagę. W takich przypadkach świadczenie proporcjonalne wyliczone bez uwzględnienia wymienionych składek jest, w zależności od przypadku, powiększone o utrzymane na niezmiennym poziomie specjalne zwiększenie wysokości składek na dodatkowe ubezpieczenie i na dodatkowe świadczenia dla górników.

3. W sytuacji gdy, zgodnie z art. 6, okresy zastępcze w ramach austriackiego systemu ubezpieczenia emerytalno-rentowego zostały spełnione, lecz fakt ten nie może stanowić podstawy do wyliczenia świadczeń na mocy art. 238 i 239 Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG) (ustawa w sprawie ubezpieczenia społecznego), art. 122 i 123 Gewerbliches Sozialversicherungsgesetz (GSVG) (ustawa federalna w sprawie ubezpieczenia społecznego osób pracujących w handlu) i art. 113 i 114 Bauern-Sozialversicherungsgesetz (BSVG) (ustawa w sprawie ubezpieczenia społecznego rolników), wykorzystuje się podstawę wyliczenia odnoszącą się do okresu opieki nad dziećmi na mocy art. 239 ASVG, art. 123 GSVG i art. 114 BSVG.

Środa, 9 lipca 2008 r.

T. POLSKA.

Brak

U. PORTUGALIA

Brak

V. RUMUNIA

Brak

W. SŁOWENIA

Brak

X. SŁOWACJA

Brak

Y. FINLANDIA

■

1. W celu ustalenia uprawnienia i wyliczenia kwoty fińskiej krajowej emerytury lub renty zgodnie z art. 52-54, emerytury lub renty uzyskane na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego są traktowane w taki sam sposób jak emerytury lub renty uzyskane na podstawie ustawodawstwa fińskiego.

2. Przy stosowaniu art. 52 ust. 1 lit. b) pkt (i) na potrzeby obliczania zarobków za okres hipotetyczny zgodnie z fińskim ustawodawstwem dotyczącym emerytur i rent uzależnionych od zarobków w sytuacji, gdy w odniesieniu do danej osoby zalicza się okresy ubezpieczenia emerytalnego wynikające z wykonywania pracy najemnej lub prowadzenia działalności na własny rachunek w innym państwie członkowskim do okresu referencyjnego w myśl fińskiego ustawodawstwa, zarobki za okres hipotetyczny są równorzędne sumie zarobków uzyskanych w ciągu części okresu referencyjnego w Finlandii, podzielonej przez liczbę miesięcy objętych okresami ubezpieczenia w Finlandii w ciągu okresu referencyjnego.

Z. SZWECJA

1. W przypadku gdy świadczenie z tytułu urlopu rodzicielskiego jest wypłacane zgodnie z przepisami art. 67 na rzecz członka rodziny, który nie jest zatrudniony, świadczenie z tytułu urlopu rodzicielskiego jest wypłacane w kwocie, której wysokość odpowiada podstawowemu lub najniższemu poziomowi.

2. **Do celów obliczenia wysokości świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego zgodnie z rozdziałem 4 ust. 6 Lag (1962:381) om allmän försäkring (ustawa o powszechnym ubezpieczeniu) dla osób, którym przysługuje związane z wykonywaniem pracy świadczenie z tytułu urlopu rodzicielskiego, zastosowanie ma następująca zasada:**

W przypadku rodzica, którego dochód uprawniający go do świadczenia z tytułu choroby obliczany jest na podstawie dochodu z pracy zarobkowej wykonywanej w Szwecji, wymóg ubezpieczenia w celu uzyskiwania świadczeń z tytułu choroby powyżej minimalnego poziomu przez okres co najmniej 240 następujących po sobie dni poprzedzających narodziny dziecka uważa się za spełniony, jeżeli we wspomnianym okresie dochód tej osoby z pracy zarobkowej wykonywanej w innym państwie członkowskim odpowiada ubezpieczeniu powyżej poziomu minimalnego.

3. Przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące sumowania okresów ubezpieczenia **lub okresów zamieszkania**, nie mają zastosowania do przejściowych przepisów szwedzkiego ustawodawstwa dotyczącego uprawnień do emerytur gwarancyjnych dla osób urodzonych w 1937 r. lub przed tym rokiem, które zamieszkiwały w Szwecji przez określony okres przed ubieganiem się o emeryturę (ustawa 2000:798).

4. Dla celów obliczenia hipotetycznego dochodu na potrzeby zasiłku chorobowego uzależnionego od **dochodu** oraz zasiłku z tytułu nieaktywności, uzależnionego od **dochodu**, zgodnie z rozdziałem 8 Lag (1962:381) om allmän försäkring (ustawa o powszechnym ubezpieczeniu) stosuje się następujące zasady:

Środa, 9 lipca 2008 r.

- a) w sytuacji, gdy osoba ubezpieczona w okresie referencyjnym podlegała również ustawodawstwu jednego lub kilku innych państw członkowskich z tytułu wykonywania pracy najemnej lub prowadzenia działalności na własny rachunek, dochód osiągnięty w danym państwie lub państwach członkowskich jest uznawany za równorzędny średniemu dochodowi brutto osiągniętemu przez osobę ubezpieczoną w Szwecji w ciągu części okresu referencyjnego w Szwecji, obliczonemu poprzez podzielenie zarobków w Szwecji przez liczbę **lat**, w ciągu których zarobki te zostały uzyskane;
- b) w sytuacji, gdy świadczenia te są obliczane zgodnie z art. 46, a dane osoby nie są ubezpieczone w Szwecji, okres referencyjny jest ustalany zgodnie z rozdziałem 8 sekcje 2 i 8 wyżej wymienionej ustawy, tak jakby dane osoby były ubezpieczone w Szwecji. Jeśli dana osoba nie osiąga dochodu uprawniającego do emerytury w ciągu tego okresu zgodnie z ustawą o emeryturach **naliczanych na podstawie dochodu** (1998:674), zezwala się, aby okres referencyjny biegł od wcześniejszego momentu, kiedy dana osoba ubezpieczona uzyskiwała dochód z **działalności** zarobkowej w Szwecji.
5. a) W celu obliczenia hipotetycznego **kapitału emerytalno-rentowego** na potrzeby renty rodzinnej uzależnionej od **dochodu** (ustawa 2000:461) w sytuacji, w której nie jest spełniony zawarty w szwedzkim ustawodawstwie wymóg uprawnienia do renty w odniesieniu do przynajmniej trzech z pięciu lat kalendarzowych bezpośrednio poprzedzających śmierć osoby ubezpieczonej (okres referencyjny), uwzględnia się również okresy ubezpieczenia spełnione w innych państwach członkowskich, tak jakby były one spełnione w Szwecji. Okresy ubezpieczenia w innych państwach członkowskich są uznawane za ustalone w oparciu o średnią szwedzką podstawę emerytury. Jeśli dana osoba ukończyła w Szwecji tylko jeden rok z podstawą do emerytury, każdy okres ubezpieczenia w innym państwie członkowskim będzie uznawany za stanowiący tę samą ilość.
- b) W celu obliczenia hipotetycznych jednostek rozliczeniowych na potrzeby rent wdowich w przypadkach, kiedy śmierć nastąpiła w dniu 1 stycznia 2003 r. lub po tym dniu, w sytuacji, w której nie jest spełniony zawarty w szwedzkim ustawodawstwie wymóg uzyskiwania jednostek rozliczeniowych na potrzeby renty w odniesieniu do co najmniej dwóch z czterech lat bezpośrednio poprzedzających śmierć osoby ubezpieczonej (okres referencyjny), a okresy ubezpieczenia zostały spełnione w innym państwie członkowskim w ciągu okresu ubezpieczenia, uznaje się, że lata te są oparte na tych samych jednostkach rozliczeniowych na potrzeby renty, co rok w Szwecji.

ZA. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

1. W przypadku gdy, zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa, osoba może być uprawniona do emerytury jeżeli:

a) składki byłego małżonka tej osoby zostały uwzględnione, tak jakby stanowiły składki danej osoby; lub

b) odpowiednie warunki dotyczące składek są spełnione przez obecnego lub byłego małżonka tej osoby,

wtedy, niezależnie od zaistniałej sytuacji pod warunkiem, że obecny lub były małżonek wykonuje lub wykonywał pracę najemną lub na własny rachunek oraz podlegał ustawodawstwu co najmniej dwóch państw członkowskich, przepisy rozdziału 5 tytułu III niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie w celu określenia uprawnienia zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa. W takiej sytuacji, odniesienia w wymienionym rozdziale 5 do „okresów ubezpieczenia” są uważane za odniesienia do okresów ubezpieczenia spełnionych przez:

i) obecnego lub byłego małżonka, jeżeli roszczenie zgłasza:

— mężatka; lub

— osoba, której małżeństwo ustało z innych powodów niż śmierć małżonka; lub

ii) byłego małżonka, jeżeli roszczenie zgłasza:

— wdowiec, który bezpośrednio przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie jest uprawniony do zasiłku dla owdowiałego rodzica; lub

— wdowa, która na krótko przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie jest uprawniona do zasiłku dla owdowiałych matek, zasiłku dla owdowiałego rodzica lub renty wdowiej lub która jest uprawniona jedynie do renty wdowiej związanej z wiekiem, której wysokość ustalana jest zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b), i do tego celu „renta wdowia związana z wiekiem” oznacza rentę wdowią wypłacaną po obniżonej stawce zgodnie z sekcją 39 ust. 4 Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach zabezpieczenia społecznego).

Środa, 9 lipca 2008 r.

2. W celu stosowania art. 6 **rozporządzenia** do przepisów regulujących uprawnienia do dodatku pielęgnacyjnego, zasiłku z tytułu opieki nad inwalidą i zasiłku dla osoby niepełnosprawnej, okres zatrudnienia, prowadzenia działalności na własny rachunek lub zamieszkania, spełniony na terytorium państwa członkowskiego innego niż Zjednoczone Królestwo, jest uwzględniany w stopniu niezbędnym do spełnienia warunków dotyczących **wymaganych okresów** obecności w Zjednoczonym Królestwie, przed dniem, w którym po raz pierwszy zaistniało uprawnienie do świadczenia, o którym mowa.

3. **Do celów art. 7 rozporządzenia w przypadku** świadczeń pieniężnych z tytułu inwalidztwa, emerytalnych lub rent rodzinnych, rent z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej oraz świadczeń z tytułu śmierci, **każdy beneficjent na mocy ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa**, który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego, **jest uznawany podczas tego pobytu za przebywającego na terytorium tego innego państwa członkowskiego**.

4. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 46, jeżeli zainteresowana osoba, w okresie podlegania ustawodawstwu innego państwa członkowskiego, utraciła zdolność do pracy, po czym nastąpiło inwalidztwo, Zjednoczone Królestwo uwzględni, do celów sekcji 30A ust. 5 Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach zabezpieczenia społecznego), wszystkie okresy podczas których zainteresowana osoba otrzymywała, z tytułu wymienionej niezdolności do pracy:

- a) świadczenia pieniężne z tytułu choroby lub zastępujące je wynagrodzenie,
- b) świadczenia w rozumieniu rozdziałów 4 i 5 tytułu III przyznane z tytułu inwalidztwa, które nastąpiło po wymienionej niezdolności do pracy,

zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, tak jakby były one okresami świadczeń z tytułu krótkoterminowej niezdolności do pracy wypłacanych na mocy sekcji 30A ust. 1-4 Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (ustawa z 1992 r. o składkach i świadczeniach zabezpieczenia społecznego).

5. Podczas stosowania art. 46, należy uwzględnić jedynie te okresy, w których dana osoba była niezdolna do pracy w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.

6. a) Aby obliczyć współczynnik zarobków w celu określenia uprawnienia do świadczeń przewidzianych na mocy ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, w odniesieniu do każdego tygodnia zatrudnienia w charakterze pracownika najemnego zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, który rozpoczął się podczas odpowiedniego roku podatkowego w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, uważa się, że zainteresowana osoba opłaciła składki jako pracownik najemny lub otrzymuje zarobki, od których opłacono składki, na podstawie zarobków równych dwóm trzecim górnej granicy zarobków dla tego roku.

b) Do celów art. 52 ust. 1 lit. b) pkt (ii):

- i) w przypadku gdy w jakimkolwiek roku podatkowym rozpoczynającym się 6 kwietnia 1975 r. lub po tym dniu, osoba prowadząca działalność jako pracownik najemny spełniła okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania wyłącznie w państwie członkowskim innym niż Zjednoczone Królestwo i w przypadku gdy stosowanie powyższego pkt 1 powoduje, że ten rok jest uwzględniany jako rok kwalifikujący w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa do celów art. 52 ust. 1 lit. b) pkt (i), uważa się, że pracownik był ubezpieczony przez 52 tygodnie tego roku w innym państwie członkowskim;
- ii) w przypadku gdy jakikolwiek rok podatkowy rozpoczynający się 6 kwietnia 1975 r. lub później, nie jest uwzględniany jako rok kwalifikujący w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa do celów art. 52 ust. 1 lit. b) pkt (i), wszystkie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania spełnione w tym roku nie są brane pod uwagę.

c) Do celów przeliczenia współczynnika zarobków na okresy ubezpieczenia, współczynnik zarobków uzyskany w odpowiednim roku podatkowym, w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, zostaje podzielony przez dolny limit zarobków na ten rok. Wynik należy przedstawić jako liczbę całkowitą, z pominięciem części ułamkowych. Obliczoną w ten sposób liczbę uważa się za liczbę reprezentującą pełne tygodnie ubezpieczenia spełnione zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa w tym roku, przy czym liczba ta nie może przekraczać liczby tygodni, w czasie których dana osoba podlegała temu ustawodawstwu."

Środa, 9 lipca 2008 r.

Rozszerzenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr [...] na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo *

P6_TA(2008)0350

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady rozszerzającego przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr [...] na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (COM(2007)0439 — C6-0289/2007 — 2007/0152(CNS))

(2009/C 294 E/51)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji (COM(2007)0439),
 - uwzględniając art. 63 ust. 4 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 67 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0289/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0209/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 3 a preambuły (nowy)**

(3a) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasady uznane, w szczególności, w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w jej art. 34 ust. 2.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 a preambuły (nowy)**

(6a) Do celów Unii Europejskiej należą wspieranie wysokiego poziomu ochrony socjalnej oraz podnoszenie poziomu i jakości życia w państwach członkowskich.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Wspólne Instrukcje Konsularne: identyfikatory biometryczne i wnioski wizowe *****I**

P6_TA(2008)0358

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych (COM(2006)0269 — C6-0166/2006 — 2006/0088(COD))

(2009/C 294 E/52)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0269),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 62 ust. 2 lit. b) pkt ii) Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0166/2006),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0459/2007),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2006)0088

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. b) ppkt ii),

uwzględniając wniosek Komisji ||,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zapewnić rzetelną kontrolę i identyfikację osób ubiegających się o wizy, konieczne jest przetwarzanie danych biometrycznych w Systemie Informacji Wizowej (VIS) ustanowionym na mocy decyzji Rady 2004/512/WE⁽¹⁾ oraz utworzenie ram prawnych w zakresie pobierania identyfikatorów biometrycznych. Ponadto wdrożenie VIS wymaga nowych form organizacji przyjmowania wniosków wizowych.
- (2) Włączenie identyfikatorów biometrycznych do VIS jest ważnym krokiem na drodze ku wykorzystaniu nowych elementów, które zapewniają ściślejsze powiązanie między posiadaczem wizy a paszportem i umożliwiają uniknięcie przypadków wykorzystania fałszywych danych dotyczących tożsamości. Tak więc stawienie się osoby ubiegającej się o wydanie wizy — przynajmniej podczas składania pierwszego wniosku — powinno stanowić jeden z podstawowych wymogów wydania wizy przy jednoczesnej rejestracji identyfikatorów biometrycznych w VIS.
- (3) **Rozporządzenie** Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Systemu Informacji Wizowej (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS)⁽²⁾ **stanowi, że odciski palców i fotografie osób ubiegających się o wizę powinny być przechowywane w systemie VIS.** Niniejsze rozporządzenie określa normy regulujące gromadzenie tych identyfikatorów biometrycznych za pomocą odniesień do stosownych przepisów określonych przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Aby zapewnić interoperacyjność, nie są konieczne żadne dalsze specyfikacje techniczne.
- (4) **Przyjmowanie wniosków od osób ubiegających się o wizę powinno odbywać się z poszanowaniem godności i integralności osoby ludzkiej. Wnioski wizowe powinny być rozpatrywane w sposób profesjonalny i taktowny, przy nakładzie sił współmiernym do zamierzonych celów.**
- (5) Aby ułatwić rejestrację osób ubiegających się o wydanie wiz oraz obniżyć koszty ponoszone przez państwa członkowskie, poza istniejącymi ramami „reprezentacji” należy zaplanować nowe możliwości organizacyjne wykraczające poza istniejące ramy reprezentacji. Po pierwsze do wspólnych instrukcji konsularnych należy dodać szczególny rodzaj reprezentacji ograniczony do przyjmowania wniosków wizowych oraz pobierania identyfikatorów biometrycznych.
- (6) Należy również wprowadzić inne możliwości, takie jak wspólna lokalizacja, wspólne ośrodki składania wniosków wizowych oraz podzlecanie. Konieczne jest wprowadzenie stosownych ram prawnych obejmujących te możliwości, zwłaszcza uwzględniając wymogi w zakresie ochrony danych. **Aby zagwarantować integralność procedury wydawania wiz, każda z czynności związanych z wydawaniem wiz, w tym pobieranie danych biometrycznych, powinna odbywać się w obiektach państwa członkowskiego objętych ochroną dyplomatyczną lub konsularną na mocy prawa międzynarodowego albo w obiektach należących do Komisji Europejskiej, które państwo przyjmujące uznaje za nienaruszalne.** Na mocy ustanowionych ram prawnych państwa członkowskie **zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu** powinny mieć prawo wyboru rodzaju struktury organizacyjnej, którą zamierzają stosować w każdym z państw trzecich. Szczegóły dotyczące tych struktur powinny zostać opublikowane przez Komisję **na wspólnej stronie internetowej na temat wizy Schengen.**
- (7) Organizując współpracę, państwa członkowskie powinny zagwarantować, że osoba ubiegająca się o wizę będzie skierowana do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku tej osoby.
- (8) **Ponieważ wydawanie wiz z uwagi na swój charakter stanowi zadanie publiczne, wszelkie decyzje władz centralnych państwa członkowskiego dotyczące podzlecania części procesu przetwarzania wniosków wizowych zewnętrznemu dostawcy usług powinny być podejmowane wyłącznie w sytuacji, gdy nie ma innej możliwości i gdy jest to należyście uzasadnione.** Przepisy należy ustanowić, zachowując całkowitą zgodność z ogólnymi zasadami w zakresie wydawania wiz, przestrzegając wymogów w zakresie ochrony danych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 213 z 15.6.2004, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- (9) *Każda umowa zawarta przez państwo członkowskie z zewnętrznym dostawcą usług powinna zawierać zapisy dokładnie określające obowiązki zewnętrznego dostawcy, bezpośredni i całkowity wstęp na teren jego obiektów, informacje na temat osób ubiegających się o wydanie wizy, poufność, zgodność z przepisami dotyczącymi ochrony danych oraz okoliczności, warunki i procedury zawieszania lub wypowiedzenia umowy. Państwa członkowskie powinny podjąć stosowne działania w celu zapewnienia wykonalności umów zawartych z zewnętrznymi dostawcami usług.*
- (10) *Państwa członkowskie powinny dążyć do tego, by zorganizować przyjmowanie wniosków wizowych, pobieranie identyfikatorów biometrycznych i rozmowę w taki sposób, aby osoba ubiegająca się o wizę musiała stawić się osobiście tylko raz (zasada jednego okienka), aby uzyskać wizę.*
- (11) *Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽¹⁾ oraz grupą roboczą utworzoną na mocy art. 29 zgodnie z przepisami art. 30 ust. 1 lit. c) dyrektywy 95/46/WE.*
- (12) *Dyrektywa 95/46/WE ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia. Należy jednak wyjaśnić pewne punkty, zwłaszcza w odniesieniu do odpowiedzialności za przetwarzanie danych, ochrony praw osób, których dane dotyczą, i nadzoru nad ochroną danych.*
- (13) *Państwa członkowskie powinny móc zezwalać niektórym kategoriom osób ubiegających się o wydanie wizy lub wszystkim takim osobom na bezpośredni dostęp do ich urzędów konsularnych lub misji dyplomatycznych z przyczyn humanitarnych lub innych.*
- (14) *Aby ułatwić procedurę składania kolejnych wniosków wizowych, powinna istnieć możliwość kopiowania danych biometrycznych zawartych w pierwszym wniosku wizowym, przez okres 59 miesięcy od początku okresu przechowywania danych określonego w art. 23 rozporządzenia w sprawie VIS. Po upływie tego okresu należy ponownie pobrać identyfikatory biometryczne.*
- (15) *Ze względu na wymóg pobierania identyfikatorów biometrycznych nie powinno się już korzystać z pomocy komercyjnych pośredników, takich jak biura podróży, przy przyjmowaniu wniosków wizowych składanych po raz pierwszy; korzystanie z ich pośrednictwa jest dopuszczalne jedynie w przypadku kolejnych wniosków wizowych.*
- (16) *Należy zatem stosownie zmienić Wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz.*
- (17) *Trzy lata po rozpoczęciu funkcjonowania VIS, a następnie co cztery lata, Komisja powinna przedstawić sprawozdanie z realizacji niniejszego rozporządzenia, dotyczące wdrożenia systemu pobierania identyfikatorów biometrycznych, odpowiedniości wybranej normy ICAO, zgodności z przepisami ochrony danych, doświadczeń dotyczących współpracy z zewnętrznymi dostawcami usług, ze szczególnym odniesieniem do gromadzenia danych biometrycznych, zasady „pierwszego wniosku wizowego” oraz organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych. Na podstawie art. 17 ust. 12-14 oraz art. 50 ust. 4 rozporządzenia w sprawie VIS sprawozdanie powinno również objąć przypadki, w których nie można było faktycznie udostępnić odcisków palców lub ich udostępnienie nie było wymagane z przyczyn prawnych w porównaniu z przypadkami, w których te odciski są pobierane. Sprawozdanie powinno zawierać informacje na temat przypadków, w których osobie, która nie mogła faktycznie udostępnić odcisków palców, odmówiono wydania wizy. W razie potrzeby sprawozdanie powinno zostać zaopatrzone w odpowiednie wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna przekazywać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

(18) *Jako że cel niniejszego rozporządzenia, to jest organizacja przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych w kontekście włączenia danych biometrycznych do systemu VIS, nie może zostać zrealizowany w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a może zostać lepiej zrealizowany przez Wspólnotę, Wspólnota może podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia tych celów.*

I

(19) *Niniejsze rozporządzenie uwzględnia poszanowanie praw podstawowych oraz zasad przyjętych w szczególności w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka.*

(20) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie jest nim związana ani mu nie podlega. Biorąc pod uwagę, że niniejsze rozporządzenie rozwija dorobek Schengen w rozumieniu postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wspomnianego Protokołu, Dania zadecyduje o wdrożeniu niniejszego instrumentu do własnego prawa krajowego w okresie sześciu miesięcy po przyjęciu niniejszego rozporządzenia przez Radę.

(21) W odniesieniu do Islandii i Norwegii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozszerzenie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru określonego w art. 1, pkt B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tego Układu ⁽¹⁾.

(22) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽²⁾. Z tego względu Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane, ani mu nie podlega.

(23) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽³⁾. Irlandia nie uczestniczy zatem w jego przyjęciu i jest nim związana ani mu nie podlega.

(24) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/860/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a także tymczasowego stosowania niektórych przepisów tej umowy ⁽⁴⁾.

(25) Niniejsze rozporządzenie stanowi akt rozwijający dorobek Schengen lub jest z nim w inny sposób powiązane w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, s. 78.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do Wspólnych instrukcji konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz wprowadza się następujące zmiany:

(1) W punkcie II pkt 1.2 wprowadza się następujące zmiany:

a) W lit. b) dodaje się następujący ustęp:

„Państwo członkowskie może również reprezentować jedno lub więcej państw członkowskich jedynie dla celów przyjmowania wniosków wizowych oraz pobierania identyfikatorów biometrycznych. Zastosowanie mają również odpowiednie przepisy określone w pkt 1.2 lit. c) i e). **W przypadku otrzymania wniosku reprezentujące państwo członkowskie tworzy akta dotyczące wniosku wizowego w systemie VIS i wprowadza dane, o których mowa w art. 9 rozporządzenia w sprawie VIS (*). Następnie za pomocą infrastruktury komunikacyjnej VIS określonej w art. 16 rozporządzenia w sprawie VIS informuje placówkę konsularną reprezentowanego państwa członkowskiego o wniosku i wprowadzeniu danych do VIS.** Przyjmowania i przekazywania akt i danych reprezentowanym placówkom konsularnym dokonuje się przy zachowaniu odpowiednich przepisów w zakresie ochrony danych oraz zasad bezpieczeństwa.

(*) *Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Systemu Informacji Wizowej (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60).*”

b) litera d) otrzymuje brzmienie:

„W przypadku wydawania wiz jednolitych na podstawie lit. a) i b), reprezentacja znajduje odzwierciedlenie w tabeli określającej zasady reprezentacji do wydawania wiz jednolitych przedstawionej w załączniku 18.”

(2) W punkcie III dodaje się punkt -1:

„Zachowanie pracowników rozpatrujących wnioski wizowe

Państwa członkowskie zapewniają osobom ubiegającym się o uzyskanie wizy uprzejmą obsługę ze strony wszystkich swych pracowników.

Wszyscy pracownicy wykonują swoje obowiązki służbowe z poszanowaniem godności i integralności osoby ubiegającej się o wizę. Podejmowane przez nich środki muszą być współmierne do zamierzonych celów.

Podczas pełnienia obowiązków służbowych pracownicy nie dyskryminują nikogo ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiarę lub wyznanie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.”

(3) Punkt III pkt 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1.1 Formularz wniosku wizowego — liczba formularzy wniosków

Osoba ubiegająca się o wizę musi również wypełnić formularz wniosku o wydanie wizy jednolitej. Wnioski o wydanie wizy jednolitej należy składać na ujednoliconym formularzu, którego wzór stanowi załącznik 16.

Przynajmniej jeden egzemplarz wniosku wizowego musi zostać wypełniony w taki sposób, aby mógł zostać wykorzystany przez organy centralne podczas konsultacji. Umawiające się Strony mogą, w zakresie, w jakim wymagają tego krajowe procedury administracyjne, żądać kilku egzemplarzy wniosku.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

1.2 Identyfikatory biometryczne

- a) Państwa członkowskie pobierają identyfikatory biometryczne składające się z obrazu twarzy i dziesięciu odcisków palców od osoby ubiegającej się o wizę, **respektując prawa określone w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej** oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka

Składając pierwszy wniosek wizowy, każda osoba ubiegająca się o wizę, **której nie obejmuje żaden z wyjątków, o których mowa w lit b)**, musi stawić się osobiście. Zostaną wówczas pobrane następujące identyfikatory biometryczne:

- fotografia, zeskanowana lub zrobiona w chwili składania wniosku oraz
- dziesięć płaskich odcisków palców, cyfrowo zeskanowanych.

W przypadku kolejnych wniosków wizowych **składanych w ciągu 59 miesięcy od początku okresu przechowywania danych określonego w art. 23 rozporządzenia w sprawie VIS** identyfikatory biometryczne są kopiowane z pierwszego wniosku. Po upływie tego okresu wszelkie kolejne wnioski wizowe traktowane są jako »pierwszy wniosek«

Wymogi techniczne dotyczące fotografii i odcisków palców są zgodne z międzynarodowymi normami określonymi w części pierwszej (paszporty) dokumentu nr 9303 Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO), szóste wydanie (*).

Identyfikatory biometryczne pobierane są przez wykwalifikowanych pracowników posiadających odpowiednie upoważnienia, zatrudnionych w misjach dyplomatycznych lub placówkach konsularnych, lub, pod ich nadzorem **i na ich odpowiedzialność**, przez pracowników zewnętrznego dostawcy usług, o którym mowa w pkt 1.B.

Dane wprowadzane są do Systemu Informacji Wizowej (VIS) jedynie przez upoważnionych do tego pracowników służb konsularnych, **o których mowa w art. 4 ust. 1, zgodnie z art. 5 rozporządzenia w sprawie VIS.**

Państwa członkowskie zapewniają pełne wykorzystanie wszystkich kryteriów wyszukiwania zgodnie z art. 13 rozporządzenia w sprawie VIS, aby uniknąć bezpodstawnej odmowy lub błędnej identyfikacji.

Pobieranie identyfikatorów biometrycznych, łącznie z ich przekazywaniem od dostawcy usług do właściwej placówki konsularnej, jest nadzorowane zgodnie z art. 41 i art. 43 rozporządzenia w sprawie VIS oraz art. 28 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ().**

b) Wyjątki

Z obowiązku pobierania odcisków palców należy zwolnić dwie kategorie osób ubiegających się o wydanie wizy:

- **dzieci poniżej dwunastego roku życia;**
- **osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe. Jeżeli jednak możliwe jest pobranie mniej niż dziesięciu odcisków palców, należy pobrać odpowiednią liczbę odcisków palców. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie odpowiednich procedur gwarantujących poszanowanie godności danej osoby w sytuacji, gdy wystąpią problemy z pobraniem danych. Dopilnowują również, by decyzję o tym, czy pobranie odcisków palców jest niemożliwe, zawsze podejmowali upoważnieni do tego pracownicy misji dyplomatycznych lub placówek konsularnych państwa członkowskiego (państw członkowskich). Ponadto w przypadku, gdy niemożność pobrania odcisków palców ma charakter tymczasowy, od osoby ubiegającej się o wizę zostaną pobrane odciski palców przy składaniu przez nią kolejnego wniosku wizowego. Pracownicy konsularni są upoważnieni do zażądania wyjaśnienia powodów, dla których pobranie odcisków palców jest czasowo niemożliwe.**

Fakt, że pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe, nie ma wpływu na przyznanie lub odmowę przyznania wizy.

Państwo członkowskie może ustanowić wyjątki od wymogu pobierania identyfikatorów biometrycznych w stosunku do posiadaczy paszportów dyplomatycznych, posiadaczy paszportów służbowych/oficjalnych i paszportów specjalnych.

W każdym z tych przypadków w systemie VIS należy dokonać adnotacji „nie dotyczy”.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Bez uszczerbku dla przepisów części III.4 WIK, w przypadku osób poniżej dwunastego roku życia będą wykorzystywane zeskanowane fotografie, co nie wymaga osobistego stawiennictwa.

Kwestie zwolnienia z wymogu złożenia odcisków palców przez dzieci, a w szczególności zakres wiekowy, w przypadku którego odciski palców są wymagane, zostają poddane przeglądowi po upływie trzech lat od rozpoczęcia funkcjonowania VIS. W tym celu Komisja przedkłada sprawozdanie przedstawiające w szczególności doświadczenia VIS w odniesieniu do pobierania i wykorzystywania odcisków palców dzieci w wieku powyżej czternastu lat i szczegółową ocenę techniczną wiarygodności pobierania i wykorzystywania odcisków palców dzieci poniżej tego wieku do celów identyfikacji i kontroli w ramach dużej bazy danych, jaką jest VIS. Sprawozdanie zawiera rozszerzoną ocenę wpływu wprowadzenia niższych i wyższych limitów wiekowych w przypadku wymogu pobierania odcisków palców, z uwzględnieniem aspektów społecznych, ergonomicznych i finansowych.

Sprawozdanie zawiera podobną ocenę w odniesieniu do pobierania odcisków palców od osób starszych. W razie wykazania w sprawozdaniu istotnych problemów dotyczących pobierania odcisków palców od osób powyżej pewnego wieku, Komisja przedstawia wniosek w sprawie wyznaczenia wyższego limitu wiekowego.

W razie potrzeby sprawozdaniu powinny towarzyszyć odpowiednie wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia.

(*) Wymogi techniczne są tożsame z wymogami dotyczącymi paszportów wydawanych przez państwa członkowskie ich obywatelom zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 385 z 29.12.2004, s. 1).
(**) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31."

(4) W punkcie VII: punkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1.A 1.A Organizacja przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

Każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za organizację przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych.

W przypadku każdej placówki państwo członkowskie wyposaży swój urząd konsularny w materiały konieczne do pobierania/gromadzenia identyfikatorów biometrycznych, lub, bez uszczerbku dla wyżej wymienionych możliwości reprezentacji, zdecyduje o współpracy z innym państwem członkowskim lub większą liczbą państw członkowskich. Współpraca polega na prowadzeniu wspólnej placówki lub ustanowieniu wspólnego ośrodka przyjmowania wniosków lub, **jeśli te rozwiązania są nieodpowiednie**, nawiązaniu współpracy z usługodawcami zewnętrznymi.

a) W przypadku wyboru »wspólnej lokalizacji« pracownicy placówek dyplomatycznych i misji konsularnych jednego lub większej liczby państw członkowskich przetwarzają wnioski wizowe (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi) skierowane do nich za pośrednictwem placówek dyplomatycznych lub misji konsularnych innego państwa członkowskiego oraz wspólnie korzystają z wyposażenia, należącego do tego państwa członkowskiego. Zainteresowane państwa członkowskie uzgadniają czas trwania oraz warunki zakończenia wspólnej lokalizacji oraz część opłat administracyjnych uiszczanych na rzecz państwa członkowskiego, do którego należy wykorzystywana placówka dyplomatyczna lub misja konsularna. **Osoby ubiegające się o wizę zostaną skierowane do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku wizowego.**

b) w przypadku ustanawiania »wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych« pracownicy placówek dyplomatycznych i misji konsularnych dwóch lub większej liczby państw członkowskich są gromadzeni w budynku **należącym do jednego państwa członkowskiego objętym ochroną dyplomatyczną lub konsularną na mocy prawa międzynarodowego lub w budynku należącym do Komisji Europejskiej, który państwo przyjmujące uznaje za nienaruszalny**, aby zajmować się przyjmowaniem skierowanych do nich wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). Osoby ubiegające się o wizę są kierowane do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku wizowego. Państwa członkowskie uzgadniają czas trwania i warunki zakończenia omawianej współpracy oraz podział kosztów pomiędzy uczestniczącymi państwami członkowskimi. Jedno państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za umowy związane z logistyką i za stosunki dyplomatyczne z państwem, na terenie którego znajduje się placówka.

c) współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług prowadzona jest zgodnie z pkt 1.B

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

1.B Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług

Jeżeli z powodu szczególnych okoliczności lub z przyczyn związanych z lokalną sytuacją placówki konsularnej niewłaściwe jest wyposażanie biura konsularnego w urządzenia umożliwiające pobieranie/gromadzenie identyfikatorów biometrycznych lub niewłaściwy jest wybór wspólnej lokalizacji albo wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych, państwo członkowskie lub kilka działających razem państw członkowskich może prowadzić współpracę z zewnętrznym dostawcą usług w zakresie przyjmowania wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). W takim przypadku odpowiednie państwa członkowskie **są odpowiedzialne za przetwarzanie danych**, ponoszą **w związku z tym odpowiedzialność za wszelkie naruszenia umowy, a w szczególności za** przestrzeganie przepisów w zakresie ochrony danych w odniesieniu do rozpatrywania wniosków wizowych. **Takie państwo (państwa) członkowskie gwarantuje(-ją), że zewnętrzny dostawca usług zgodnie z pkt. VII, pkt. 1.B. pkt 1b prowadzi działalność w obiektach państwa członkowskiego, które zostały objęte ochroną dyplomatyczną lub konsularną na mocy prawa międzynarodowego albo w obiektach należących do Komisji Europejskiej, które państwo przyjmujące uznaje za nienaruszalne, oraz że na miejscu obecni są wykwalifikowani i posiadający odpowiednie upoważnienia pracownicy misji dyplomatycznej lub placówki konsularnej państwa członkowskiego (państw członkowskich), którzy uważnie nadzorują czynności wykonywane przez zewnętrznych dostawców usług.**

1.B.1 — Rodzaje współpracy z zewnętrznymi dostawcami usług

Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług przybiera [jedną z następujących form] następującą formę

- a) zewnętrzny dostawca usług działa jako telefoniczne centrum obsługi klienta i zapewnia ogólne informacje na temat wymogów dotyczących ubiegania się o wizę oraz odpowiada za system ustalania dat spotkań;
- b) zewnętrzny dostawca usług zapewnia ogólne informacje na temat wymogów dotyczących ubiegania się o wizę, przyjmowania wniosków i dokumentów uzupełniających oraz pobierania danych biometrycznych od osób ubiegających się o wydanie wizy i pobiera opłatę manipulacyjną (ustanowioną na mocy części VII, pkt 4 i załącznika 12), przekazuje zebrane akta i dane misjom dyplomatycznym oraz placówkom konsularnym państwa członkowskiego odpowiadającego za rozpatrywanie wniosku **oraz na końcu procedury zwraca paszport osobie ubiegającej się o wizę lub przedstawicielowi prawnemu.**

1.B.2 — Obowiązki państw członkowskich

Zgodnie z dyrektywą 95/46/WE dane państwo(-a) członkowskie wybiera(ją) zewnętrznego dostawcę usług, który potrafi zapewnić **wysoką jakość usług oraz** wszelkie techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa **konieczne do** ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, przekształceniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem, szczególnie w przypadku, gdy przetwarzanie wiąże się z przekazywaniem danych za pomocą sieci informatycznej oraz przyjmowaniem i przekazywaniem akt i danych placówce konsularnej, jak również przed wszelkimi innymi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania.

Przy wyborze zewnętrznych dostawców usług misje dyplomatyczne lub placówki konsularne państw członkowskich dokonują szczegółowej kontroli wypłacalności i rzetelności przedsiębiorstwa (łącznie z koniecznymi licencjami, wpisem w rejestrze handlowym, statutem spółki, umowami z bankami) oraz upewni się, że nie zachodzi konflikt interesów.

Misje dyplomatyczne lub placówki konsularne państw członkowskich gwarantują, że wybrany dostawca usług dysponuje istotną wiedzą fachową w zakresie zabezpieczenia informacji i bezpieczeństwa danych. Przy zlecaniu na zewnątrz usług wizowych państwa członkowskie powinny kierować się najlepszymi wzorcami udzielania zamówień.

Zewnętrzni dostawcy usług pod żadnym pozorem nie mają dostępu do systemu informacji wizowej (VIS). Dostęp do VIS jest wyłącznie zastrzeżony dla pracowników misji dyplomatycznych lub placówek konsularnych, którzy posiadają stosowne uprawnienia, **wyłącznie dla celów określonych w rozporządzeniu w sprawie VIS.**

Dane państwo(-a) członkowskie zawiera(ją) umowę z zewnętrznym dostawcą usług zgodnie z art. 17 dyrektywy 95/46/WE. Przed zawarciem umów tego rodzaju misja dyplomatyczna lub placówka konsularna danego państwa członkowskiego **zgodnie z pkt VII pkt 1.B uzasadni powody konieczności** zawarcia umowy z misjami dyplomatycznymi i placówkami konsularnymi innych państw członkowskich oraz przedstawicielstwem Komisji **w ramach lokalnej współpracy konsularnej.**

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Poza zobowiązaniami określonymi w art. 17 dyrektywy 95/46/WE, umowa zawiera również zapisy:

- a) określające dokładny zakres obowiązków dostawy usług;
- b) zobowiązujące dostawcę usług do działania zgodnego z instrukcjami odpowiedniego państwa członkowskiego i przetwarzania danych jedynie w celu przetwarzania danych osobowych osób ubiegających się o wydanie wizy, w imieniu odpowiedniego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 95/46/WE;
- c) zobowiązujące dostawcę usług do zapewniania osobom ubiegającym się o wydanie wiz informacji wymaganych na mocy **art. 37 projektu** rozporządzenia w sprawie VIS;
- d) **zobowiązujące dostawcę usług do zagwarantowania, że jego pracownicy są odpowiednio wyszkoleni i przestrzegają przepisów określonych w pkt. III, pkt. -1;**
- e) zobowiązujące dostawcę usług do przyjęcia odpowiednich środków antykorupcyjnych;
- f) zobowiązujące dostawcę usług do niezwłocznego powiadamiania właściwego państwa członkowskiego o wszelkich przypadkach naruszenia bezpieczeństwa i o wszelkich innych problemach;
- g) zobowiązujące dostawcę usług do dokumentowania wszelkich skarg lub zawiadomień o przypadkach nadużycia danych lub nieuprawnionego dostępu, składanych przez osoby ubiegające się o wizę. Zewnętrzny dostawca usług powiadamia niezwłocznie misję dyplomatyczną lub placówkę konsularną właściwego państwa członkowskiego i koordynuje z nimi działania w celu znalezienia rozwiązania. Skargi załatwiane są w sposób gwarantujący szybkie udzielenie wyjaśnień osobom ubiegającym się o wizę;
- h) zapewniające pracownikom służb konsularnych stały wstęp na teren obiektów dostawcy usług;
- i) zobowiązujące dostawcę usług i jego pracowników do przestrzegania przepisów dotyczących poufności, które mają zastosowanie również po zakończeniu przez pracowników pracy na rzecz zewnętrznego dostawcy usług lub po zawieszeniu albo wypowiedzeniu umowy;
- j) zapewniające spełnienie wymogów ochrony danych, w tym obowiązków sprawozdawczych, audytów zewnętrznych, regularnych kontroli na miejscu, przez m.in. krajowe organy ochrony danych, i stwarzające mechanizmy zapewniające odpowiedzialność dostawcy usług w przypadku naruszenia prawa dotyczącego prywatności, w tym zobowiązanie do odszkodowania na rzecz osób poszkodowanych w wyniku działania lub zaniechania ze strony dostawcy usług;
- k) zobowiązujące dostawcę usług do niezwłocznego przekazywania kompletnych akt do misji dyplomatycznej lub placówki konsularnej państwa członkowskiego odpowiadającego za przetwarzanie wniosku i zakazujące mu kopiowania, przechowywania czy przetrzymywania jakichkolwiek zebranych danych po przekazaniu zgromadzonych akt;
- l) zobowiązujące dostawcę usług do zapobiegania nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu danych wizowych podczas ich przekazywania od dostawcy usług do misji dyplomatycznej lub placówki konsularnej państwa członkowskiego odpowiadającego za przetwarzanie wniosku, w szczególności poprzez zastosowanie odpowiednich technik szyfrowania;
- m) zawierające klauzulę zawieszenia i wypowiedzenia umowy;
- n) zawierające klauzulę przeglądu w celu zagwarantowania, że umowy odzwierciedlają najlepsze aktualne wzorce;
- o) określające zasady postępowania pracowników rozpatrujących wnioski wizowe i zajmujących się gromadzeniem danych biometrycznych z możliwie najwyższym poszanowaniem godności ludzkiej. Podejmowane przez nich środki są współmierne do zamierzonych celów. Podczas rozpatrywania wniosku wizowego pracownicy nie dyskryminują nikogo ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiarę lub wyznanie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Wzór umowy zostanie opracowany w ramach lokalnej współpracy konsularnej.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Państwa członkowskie zapewniają, by nie doszło do przerw w świadczeniu usług dla osób ubiegających się o wizę w sytuacji, gdyby zewnętrzny dostawca usług nagle przerwał świadczenie usług wymaganych umową.

Dane państwo(-a) członkowskie **ściśle współpracuje(-ją) z zewnętrznym dostawcą usług oraz uważnie nadzoruje(-ją) realizację umowy**, w tym:

- a) ogólne informacje, których dostawca usług udziela osobom ubiegającym się o wydanie wizy;
- b) techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa oraz stosowne środki techniczne i organizacyjne służące do ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, przekształceniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem, szczególnie w przypadku, gdy przetwarzanie wiąże się z przekazywaniem danych za pomocą sieci informacyjnej oraz przed wszelkimi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania, oraz nadzoruje przyjmowanie i przekazywanie akt i danych **misji dyplomatycznej lub placówce konsularnej**;
- c) pobieranie **i przekazywanie** identyfikatorów biometrycznych;
- d) środki podjęte w celu zapewnienia zgodności z przepisami w zakresie ochrony **i bezpieczeństwa danych oraz wszelkie środki antykorupcyjne**.

Oплата uiszczana przez osobę ubiegającą się o wizę nie może być wyższa niż wysokość opłat określona w załączniku 12 niezależnie od tego, że państwo(-a) członkowskie współpracuje(-ą) z zewnętrznymi dostawcami usług.

Państwa członkowskie zapewniają, by istniała procedura umożliwiająca identyfikację zewnętrznego dostawcy usług rozpatrującego poszczególne wnioski wizowe.

Pracownicy konsularni stosownego państwa członkowskiego (państw członkowskich) szkolą dostawcę usług w zakresie wiedzy umożliwiającej odpowiednią obsługę osób ubiegających się o wizę i zapewnienie im wystarczających informacji.

1.B.3 — Informacje

Państwa członkowskie oraz ich misje dyplomatyczne i placówki konsularne podają do ogólnej wiadomości wszystkie istotne informacje związane ze składaniem wniosków wizowych, dotyczące:

- a) kryteriów, warunków i procedur obowiązujących przy ubieganiu się o wizę;
- b) w stosownych przypadkach — sposobu umówienia się na spotkanie;
- c) miejsca, w którym należy złożyć wniosek (właściwa misja dyplomatyczna lub placówka konsularna, wspólny ośrodek składania wniosków wizowych lub zewnętrzny dostawca usług).

Informacje udostępniane ogółowi społeczeństwa dostępne są również na wspólnej stronie internetowej na temat wizy Schengen.

Strona ta zostaje stworzona w celu dalszego wsparcia realizacji wspólnej polityki wizowej oraz pomocy w procedurze rozpatrywania wniosków wizowych.

1.B.4 — Kampania informacyjna

Na krótko przed wprowadzeniem systemu VIS w kraju trzecim misje dyplomatyczne lub placówki konsularne państwa członkowskiego wraz z delegacją Komisji realizują kampanię informującą ogół społeczeństwa o wytyczonych celach, przechowywanych danych i organach mających dostęp do VIS, jak również o prawach osób ubiegających się o wizę. Kampanie takie są prowadzone regularnie.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

- 1.C *Utrzymanie możliwości bezpośredniego dostępu osób ubiegających się o wydanie wizy do misji dyplomatycznych i placówek konsularnych państw członkowskich*

Niezależnie od wybranego rodzaju współpracy państwa członkowskie mogą zdecydować o utrzymaniu możliwości bezpośredniego złożenia wniosku wizowego na terenie misji dyplomatycznej lub placówki konsularnej przez osoby ubiegające się o wydanie wizy. Państwa członkowskie zapewniają ciągłość przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych, nawet w przypadku nagłego zakończenia współpracy z innymi państwami członkowskimi lub wszelkimi zewnętrznymi dostawcami usług.

- 1.D *Decyzja i publikacja*

Państwa członkowskie informują Komisję o sposobie organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych w każdej placówce konsularnej. Komisja zapewnia stosowną publikację **na wspólnej stronie internetowej na temat wizy Schengen**.

Państwa członkowskie przekazują Komisji zawierane umowy.

- 1.E *Ogólne obowiązki*

- 1.E.1 *Dokumenty*

Wszelkie dokumenty, dane lub identyfikatory biometryczne otrzymane przez państwo członkowskie lub w jego imieniu w toku przetwarzania wniosku wizowego są uznawane za »dokumenty konsularne« zgodnie z Konwencją wiedeńską o współpracy konsularnej i są traktowane w odpowiedni sposób.

- 1.E.2 *Szkolenie*

Przed uzyskaniem upoważnienia do pobierania identyfikatorów biometrycznych pracownicy misji dyplomatycznej lub placówki konsularnej przechodzą odpowiednie szkolenie, aby zapewnić sprawne i profesjonalne pobieranie identyfikatorów.

- 1.E.3 *Odpowiedzialność*

Każda osoba lub państwo członkowskie, która(-e) poniosła(-o) szkody w wyniku niezgodnej z prawem operacji przetwarzania danych lub jakichkolwiek działań niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem, jest upoważniona(-e) do otrzymania odszkodowania od państwa członkowskiego, które ponosi odpowiedzialność za poniesioną szkodę. Państwo to zostaje całkowicie lub częściowo zwolnione z odpowiedzialności, jeżeli udowodni, że nie ponosi odpowiedzialności za zdarzenie, które spowodowało szkodę.

Kierowane pod adresem państwa członkowskiego roszczenia dotyczące odszkodowań, o których mowa w poprzednim akapicie, podlegają krajowym przepisom państwa członkowskiego, do którego skierowany jest zarzut.

- 1.E.4 *Sankcje*

Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki, aby zagwarantować, że wszelkie naruszenia niniejszego rozporządzenia, w szczególności wszelkie przypadki nadużycia danych przedłożonych w związku z wnioskiem wizowym, podlegają skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, w tym sankcjom administracyjnym i/lub karnym zgodnie z prawem krajowym."

- (5) W punkcie VIII pkt 5.2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje następujące brzmienie:

„5.2. Współpraca misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich z komercyjnymi pośrednikami”

- b) między tytułem a pkt 5.2 a) dodaje się następujące zdanie:

„W przypadku wielokrotnego składania wniosków w rozumieniu pkt III 1.2. państwa członkowskie mogą zezwolić swoim misjom dyplomatycznym lub placówkom konsularnym na współpracę z komercyjnymi pośrednikami (tj. prywatnymi agencjami administracyjnymi, transportowymi lub biurami podróży (organizatorami wycieczek i przedstawicielami)).”

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Artykuł 2

Trzy lata po rozpoczęciu funkcjonowania VIS, a następnie co cztery lata, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji niniejszego rozporządzenia, w tym z wdrożenia systemu pobierania identyfikatorów biometrycznych, odpowiedniości wybranej normy ICAO, zgodności z przepisami ochrony danych, doświadczeń dotyczących współpracy z zewnętrznymi dostawcami usług, ze szczególnym odniesieniem do gromadzenia danych biometrycznych, zasady „pierwszego wniosku wizowego” oraz organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych. Na podstawie art. 17 ust. 12-14 oraz art. 50 ust. 4 rozporządzenia w sprawie VIS sprawozdanie obejmuje również przypadki, w których nie można było faktycznie udostępnić odcisków palców lub ich udostępnienie nie było wymagane z przyczyn prawnych w porównaniu z szeregiem przypadkami, w których te odciski się pobiera. Sprawozdanie zawiera informacje na temat przypadków, w których osobie, która nie mogła faktycznie udostępnić odcisków linii papilarnych, odmówiono wydania wizy.

W razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów WE/Islamska Republika Mauretańska na okres od 1 sierpnia 2008 r. do 31 lipca 2012 r. *

P6_TA(2008)0359

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. dotyczącego wniosku w sprawie rozporządzenia Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego, na okres od dnia 1 sierpnia 2008 r. do dnia 31 lipca 2012 r., wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską (COM(2008)0243 — C6-0199/2008 — 2008/0093(CNS))

(2009/C 294 E/53)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0243),
- uwzględniając art. 37 oraz art. 300 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0199/2008),
- uwzględniając art. 51 oraz art. 83 ust. 7 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju oraz Komisji Budżetowej (A6-0278/2008),

1. zatwierdza wniosek dotyczący decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie umowy;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich i Islamskiej Republiki Mauretańskiej.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKI

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 a preambuły (nowy)

(2a) Wejście w życie traktatu z Lizbony w przypadku jego ratyfikacji wprowadziłoby obowiązek ściślejszej współpracy międzyinstytucjonalnej, która powinna dać Parlamentowi Europejskiemu między innymi szerszy i lepszy dostęp do wszystkich informacji o umowach w sprawie połowów, w tym podczas okresów negocjacji protokołów.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 a (nowy)

Artykuł 1a

W posiedzeniach i pracach wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 10 umowy, uczestniczy w charakterze obserwatora członek Komisji Rybołówstwa Parlamentu Europejskiego. W posiedzeniach tych mogą uczestniczyć również przedstawiciele sektora rybackiego prowadzącego połowy w ramach umowy.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 a (nowy)

Artykuł 4 a

Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu wnioski z posiedzeń wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 10 umowy. W ciągu ostatniego roku obowiązywania protokołu, a przed zawarciem nowej umowy w sprawie jego przedłużenia, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z jego wykonania.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 b (nowy)

Artykuł 4 b

Zgodnie z art. 30 ust. 3 rozporządzenia finansowego ⁽¹⁾ oraz w duchu rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie przejrzystości w kwestiach finansowych ⁽²⁾, Komisja rokrocznie publikuje na swojej stronie internetowej listę poszczególnych końcowych beneficjentów rekompensaty finansowej Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.)

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0051.

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

Floty rybackie Unii Europejskiej dotknięte kryzysem gospodarczym *

P6_TA(2008)0360

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego tymczasowe szczególne działanie mające na celu wspieranie restrukturyzacji flot rybackich Unii Europejskiej dotkniętych kryzysem gospodarczym (COM(2008)0454 — C6-0270/2008 — 2008/0144(CNS))

(2009/C 294 E/54)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0454),
 - uwzględniając art. 36 i 37 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0270/2008),
 - uwzględniając art. 51 i 134 Regulaminu,
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady, jeśli ta uznałaby za stosowne oddalić się od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.
-

(2009/C 294 E/16)	Przestrzeń kosmiczna i bezpieczeństwo Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwa (2008/2030(INI))	69
(2009/C 294 E/17)	Kaszmir Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie domniemanego istnienia grobów w części Kaszmiru kontrolowanej przez Indie	75
(2009/C 294 E/18)	Bangladesz Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Bangladeszu	77
(2009/C 294 E/19)	Kara śmierci Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie kary śmierci, a w szczególności sprawy Troya Davisa	80

II Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/20)	Wniosek o uchylenie immunitetu Witolda Tomczaka Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Witolda Tomczaka (2008/2078(IMM))	81
(2009/C 294 E/21)	Zatwierdzanie Komisji Europejskiej (zmiana Regulaminu) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian do Regulaminu Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do zatwierdzania Komisji Europejskiej (2007/2128(REG))	82
(2009/C 294 E/22)	Prace na posiedzeniach plenarnych oraz sprawozdania z własnej inicjatywy (zmiana Regulaminu) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian do Regulaminu Parlamentu Europejskiego w świetle wniosków zgłoszonych przez grupę roboczą ds. reformy parlamentarnej, dotyczących prac na posiedzeniach plenarnych oraz sprawozdań z własnej inicjatywy (2007/2272(REG))	86

Środa, 9 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/23)	Tworzenie grup politycznych (zmiana art. 29 Regulaminu) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wprowadzenia zmian w art. 29 Regulaminu Parlamentu Europejskiego — tworzenie grup politycznych (2006/2201(REG))	91
-------------------	--	----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/24)	Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa: przepisy ogólne ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (COM(2008)0308 — C6-0200/2008 — 2008/0095(COD))	92
(2009/C 294 E/25)	Systemy wsparcia bezpośredniego w ramach WPR * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników (COM(2008)0247 — C6-0208/2008 — 2008/0088(CNS))	93
(2009/C 294 E/26)	Minimalne wymagania w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (wersja skodyfikowana) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie zmienionego wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (wersja skodyfikowana) (COM(2008)0111 — C6-0127/2008 — 2006/0214(COD))	93
(2009/C 294 E/27)	Ochrona dzikiego ptactwa (dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2008)0105 — C6-0088/2008 — 2008/0038(COD))	94
(2009/C 294 E/28)	Wspólny system podatku od wartości dodanej * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE (dyrektywa dotycząca VAT) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (COM(2007)0677 — C6-0433/2007 — 2007/0238(CNS))	95
(2009/C 294 E/29)	Protokół w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zatwierdzającej, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Protokół w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym sporządzonej w Espoo w 1991 r. (COM(2008)0132 — C6-0161/2008 — 2008/0052(CNS))	98
(2009/C 294 E/30)	Przystąpienie Liechtensteinu do Umowy UE/WE/Szwajcaria dotyczącej włączenia Szwajcarii we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen* Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (COM(2006)0752 — C6-0089/2008 — 2006/0251(CNS))	99

(2009/C 294 E/31)	Przystąpienie Liechtensteinu do Umowy WE/Szwajcaria dotyczącej określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii (COM(2006)0754 — C6-0090/2008 — 2006/0252(CNS))	100
(2009/C 294 E/32)	Protokół między WE, Szwajcarią i Liechtensteinem do Umowy WE/Szwajcaria dotyczącej określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim, Szwajcarii lub Liechtensteinie * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Wspólnotą Europejską, Szwajcarią i Liechtensteinem do Umowy między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim, Szwajcarii lub Liechtensteinie (COM(2006)0753 — C6-0091/2008 — 2006/0257(CNS))	101
(2009/C 294 E/33)	Jednolity formularz wizowy w odniesieniu do systemu numeracji wiz * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1683/95 ustanawiające jednolity formularz wizowy w odniesieniu do systemu numeracji wiz (COM(2008)0188 — C6-0187/2008 — 2008/0074(CNS))	102
(2009/C 294 E/34)	Odnowienie Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a rządem Republiki Indii * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w kwestii zawarcia umowy odnawiającej Umowę w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Republiki Indii (16681/2007 — COM(2007)0576 — C6-0073/2008 — 2007/0207(CNS))	103
(2009/C 294 E/35)	Jednolita procedura wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących (16673/2/2007 — C6-0138/2008 — 2006/0143(COD))	105
	P6_TC2-COD(2006)0143 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 ustanawiającego jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących	106
(2009/C 294 E/36)	Dodatki do żywności ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatków do żywności (16675/2/2007 — C6-0141/2008 — 2006/0145(COD))	106
	P6_TC2-COD(2006)0145 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie dodatków do żywności	106

(2009/C 294 E/37)	Środki aromatyzujące i niektóre składniki żywności o właściwościach aromatyzujących ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. dotycząca wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89, rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenie (WE) nr 2232/96 i dyrektywę 2000/13/WE (16677/3/2007 — C6-0139/2008 — 2006/0147(COD)) ...	107
	P6_TC2-COD(2006)0147	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych, zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE	107
(2009/C 294 E/38)	Enzymy spożywcze ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie enzymów spożywczych i zmieniającego dyrektywę Rady 83/417/EWG, rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę Rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97 (16676/1/2007 — C6-0140/2008 — 2006/0144(COD))	108
	P6_TC2-COD(2006)0144	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia parlamentu europejskiego i rady(WE) nr .../2008 w sprawie enzymów spożywczych i zmieniające dyrektywę rady 83/417/EWG, rozporządzenie rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97	108
(2009/C 294 E/39)	Zmiana dyrektywy 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (5058/3/2008 — C6-0177/2008 — 2006/0304(COD))	109
	P6_TC2-COD(2006)0304	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 8 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie	109
(2009/C 294 E/40)	Budżet 2009: uwagi wstępne dotyczące wstępnego projektu budżetu na rok 2009 oraz mandatu na postępowanie pojednawcze Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie budżetu na rok 2009: uwagi wstępne dotyczące wstępnego projektu budżetu na rok 2009 oraz mandat na postępowanie pojednawcze, Sekcja III — Komisja (2008/2025(BUD))	110
	Środa, 9 lipca 2008 r.	
(2009/C 294 E/41)	Zmiana dyrektywy 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska przyjętego przez Radę w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) (16133/3/2007 — C6-0129/2008 — 2006/0272(COD))	121

P6_TC2-COD(2006)0272

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę Rady 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych (dyrektywę w sprawie bezpieczeństwa kolei) 121

(2009/C 294 E/42)

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 881/2004 ustanawiającego Europejską Agencję Kolejową ***II

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. dotycząca wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 881/2004 ustanawiające Europejską Agencję Kolejową (rozporządzenie w sprawie Agencji) (16138/3/2007 — C6-0131/2008 — 2006/0274(COD)) 122

P6_TC2-COD(2006)0274

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 881/2004 ustanawiające Europejską Agencję Kolejową 122

(2009/C 294 E/43)

Wspólne zasady realizacji usług lotniczych na terenie Wspólnoty (przekształcenie) ***II

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wspólnych zasad realizacji usług lotniczych na terenie Wspólnoty (przekształcenie) (16160/4/2007 — C6-0176/2008 — 2006/0130(COD)) 123

(2009/C 294 E/44)

Program modernizacji europejskiej statystyki w zakresie przedsiębiorstw i handlu (MEETS) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie programu modernizacji europejskiej statystyki w zakresie przedsiębiorstw i handlu (MEETS) (COM(2007)0433 — C6-0234/2007 — 2007/0156(COD)) 124

P6_TC1-COD(2007)0156

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE w sprawie programu modernizacji europejskiej statystyki w zakresie przedsiębiorstw i handlu (MEETS) 124

(2009/C 294 E/45)

Baterie i akumulatory oraz zużyte baterie i akumulatory ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do art. 6 ust. 2 dotyczącego wprowadzania baterii i akumulatorów do obrotu (COM(2008)0211 — C6-0165/2008 — 2008/0081(COD)) 125

P6_TC1-COD(2008)0081

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do wprowadzania baterii i akumulatorów do obrotu 125

(2009/C 294 E/46)	Ograniczenia we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 76/769/EWG w odniesieniu do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych 2-(2-metoksyetoksy)etanolu, 2-(2-butoksyetoksy)etanolu, metylenodifenylo diizocyjanianu, cykloheksanu i azotanu amonu (COM(2007)0559 — C6-0327/2007 — 2007/0200(COD))	126
	P6_TC1-COD(2007)0200 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE zmieniającej dyrektywę Rady 76/769/EWG w odniesieniu do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych 2-(2-metoksyetoksy)etanolu, 2-(2-butoksyetoksy)etanolu, metylenodifenylo diizocyjanianu, cykloheksanu i azotanu amonu	126
(2009/C 294 E/47)	Warunki dostępu do sieci przesyłowych gazu naturalnego ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego (COM(2007)0532 — C6-0319/2007 — 2007/0199(COD))	127
	P6_TC1-COD(2007)0199 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia parlamentu europejskiego i rady (we) nr .../2008 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego	127
(2009/C 294 E/48)	Wewnętrzny rynek gazu ziemnego ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego (COM(2007)0529 — C6-0317/2007 — 2007/0196(COD))	142
	P6_TC1-COD(2007)0196 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy parlamentu europejskiego i rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego	142
(2009/C 294 E/49)	Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (COM(2006)0016 — C6-0037/2006 — 2006/0006(COD))	181
	P6_TC1-COD(2006)0006 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 574/72	181
	ZAŁĄCZNIK I Pozostające w mocy zasady wykonywania umów dwustronnych oraz nowe zasady wykonywania umów dwustronnych	225
	ZAŁĄCZNIK II Systemy specjalne dla urzędników służby cywilnej	225

ZAŁĄCZNIK III

Państwa członkowskie dokonujące zwrotu świadczeń na podstawie kwot zryczałtowanych 225

ZAŁĄCZNIK IV

Organy i instytucje właściwe, instytucje miejsca zamieszkania i pobytu, punkty dostępu, instytucje i organy wyznaczone przez właściwe organy 225

(2009/C 294 E/50)

Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego: załącznik XI ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określającego treść załącznika XI (COM(2006)0007 — C6-0029/2006 — 2006/0008(COD)) 226

P6_TC1-COD(2006)0008

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 9 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określający treść załączników 226

ZAŁĄCZNIK 231

(2009/C 294 E/51)

Rozszerzenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr [...] na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady rozszerzającego przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr [...] na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (COM(2007)0439 — C6-0289/2007 — 2007/0152(CNS)) 259

Czwartek, 10 lipca 2008 r.

(2009/C 294 E/52)

Wspólne Instrukcje Konsularne: identyfikatory biometryczne i wnioski wizowe ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych (COM(2006)0269 — C6-0166/2006 — 2006/0088(COD)) 260

P6_TC1-COD(2006)0088

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 lipca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych 260

(2009/C 294 E/53)

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów WE/Islamska Republika Mauretańska na okres od 1 sierpnia 2008 r. do 31 lipca 2012 r. *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. dotyczącego wniosku w sprawie rozporządzenia Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego, na okres od dnia 1 sierpnia 2008 r. do dnia 31 lipca 2012 r., wielkości dopuszczalne połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Mauretańską (COM(2008)0243 — C6-0199/2008 — 2008/0093(CNS)) 271

(2009/C 294 E/54)

Floty rybackie Unii Europejskiej dotknięte kryzysem gospodarczym *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego tymczasowe szczególne działanie mające na celu wspieranie restrukturyzacji flot rybackich Unii Europejskiej dotkniętych kryzysem gospodarczym (COM(2008)0454 — C6-0270/2008 — 2008/0144(CNS)) 273

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.